

PKK hava operasyonlarının detaylarını biliyordu, değil mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 17.02.2008

PKK içinden gelen haberler Murat Karayılan ile Fehman Hüseyin arasında bir liderlik çekişmesinden dolayı Murat Karayılan'ın yemeğine katılan zehir ile zehirlenmek istediği yönünde. Haberler doğruysa Karayılan'a yakın altı kişi zehirlenerek ölmüş, olaya adı karışan Suriye uyruklu dört PKK'lı da kurşuna dizilerek öldürülmüş. Zehirlenme olayına ilişkin PKK'ya yakın kaynaklar bundan aylar önce haberler yayınlamış ve "Türk istihbaratçıların PKK liderlerini öldürmeye yönelik zehirlenme girişimlerini" açığa çıkardıklarını duyurmuşlardı. PKK'da zehirlenme korkusu Eylül 2007 tarihinde açığa çıktı. Roj TV'de "Jitem'in Zehir Oyunu" adıyla bir dizi-araştırma yayına kondu. Dizi-araştırmada, PKK liderlerine özellikle zehirle suikastlar düzenlemekle görevlendirilmiş birçok JİTEM ajanının Kandil'e gönderildiği iddia edildi. İşin daha ilginç, PKK liderleri bugün gerçekleştirilmekte olan Kuzey Irak operasyonlarının nasıl olacağını da neredeyse bire bir açıkladılar. İddiaya göre sorgulanıp konuşturulan "ajanlardan" Tanya, itiraflarında, "Cemil Bayık'ı öldürmek için Van'da eğitilip örgüt saflarına gönderildiğini; "ajan" Derya Ege, "ajanlık eğitimi süresince önüne bir liste konulduğunu listenin başında Duran Kalkan, Murat Karayılan, Atakan, Alişer ve Çektar isimli üst düzey PKK liderlerinin hedef olarak seçildiğini" anlatıyordu. Bir başka "ajan" Fatma Bozdemir ise Tanya kod isimli Gülşen Altürk'e zehir getirmek için PKK saflarına gittiğini itiraf ediyordu. Necla May adlı bir başka "ajan" genç kızları örgütten kaçtırmak için görevlendirilmiş önce. Sonraki görevi daha büyük: PKK üst düzey yöneticilerinden Ali Haydar Kaytan'ın semaverine zehir katmak.

"Ajan" planını ortaya çıkaran ekte yer alan Derwis Süvar durumu şu şekilde anlatıyor: "Hareketimize karşı bu özel savaş yöntemleri eskiden beri sürdürülüyor. 2006 baharında yüz binlerce askeri sınıra yığarak, sınırötesi operasyon tartışmaları gündeme geldi. Operasyon olmadı ama bazı açıklamalardan daha değişik bir yönelim içerisine gireceklerini anladık. Zaten Cüneyt Zapsu'nun da bu konuda bir açıklaması oldu: 'Birliklerimiz içeri girmiş, mevzilenmiş ve faaliyetlerine başlamıştır,' biçiminde." Duran Kalkan ise detayları açıklıyor: "2006 yılının temmuz ayında Terörle Mücadele Kurulu iki gün üst üste toplantı yaptı. Sonra Hükümet ve MGK toplantıları yapıldı. Böyle bir ortamdayken Cüneyt Zapsu bir günde dört büyükelçi ile birden görüşme yaptı. Resmi sıfatı olmayan bir kişi hem de bir günde peş peşe dört büyükelçi ile ne görüşüyor? Bir de görüşülen büyükelçiler önemli. Amerika büyükelçisi, İngiliz büyükelçisi, Alman büyükelçisi ve İsrail maslahatgüzarı. Eğer resmi bir şey görüşülüyor ise niye bir resmi yetkili görüşmüyor? Acaba devletin kirliliği gizli bazı işleri var da resmi olmayan ağızlarından bu müttefik sayılan kesimlere duyuruluyor mu? Zapsu aynı günün gecesi bir TV programında PKK'ya karşı operasyondan söz etti. Sınırötesi operasyon adıyla söylenenin bir büyük askeri operasyon olmayacağını, on binlerce askerin katılımı ile olacak bir operasyon biçiminde beklenmemesi gerektiğini, bunun özel kuvvet operasyonu olduğunu, planlandığını, timlerin harekete geçtiğini hatta bazılarının hedeflerine ulaşmış bile olduğunu, yakında sonuçlarının görüleceğini çok net söyledi."

İfadeler 28 Eylül 2007 tarihinde yayımlandı: "JİTEM ve MİT elemanları öncelikle Medya Savunma Bölgeleri'nde yakında olacaklarla ilgili Ajan M. Said Yıldırım'a bilgi verirler. Bu elemanların Yıldırım'a anlattığı gelişme, yakın bir dönemde gerçekleşeceğini iddia ettikleri sınırötesi operasyondur." Bunun için M. Sait Yıldırım, "kendisine verilen görevin hava saldırıları için stratejik yerleri belirlemek ve bazı bilgilere ulaşmak olduğunu" belirtiyor. Bu sinyalleri kendisine verilen cep telefonu ile ileteceğini açıklayan Yıldırım, şöyle devam ediyor: "Beni asıl olarak üst düzey yöneticilerin, stratejik yerlerin, yine ağır silahların ve kalabalık gerilla gruplarının bulunduğu yerlerde sinyal vermek ve oraları haritalarda belli etmek için görevlendirdiler. Sonra burada silahların nasıl tespit edildiği hem Türkiye'den hem de yabancı ülkelere kimlerin buralara gidip geldiğini, operasyona hazırlık planlarının ne olduğunu kendilerine iletmemi istediler. Bu operasyona göre

öncelikle Güney Kürdistan'a sızdırılmış birliklerce o hattan bir çember oluşturulacaktı. Güneyli güçlerin de istihbarat ve engelleme gibi kısmi desteği de alınacaktı. (Ahmet Altan ve Yasemin Çongar Kandil röportajında buna şahit olduklarını yazdılar.) Ağırlıkta önceden belirlenen stratejik yerlere ve üst düzey yöneticilerin bulunduğu alana hava saldırıları düzenlenecekti."

Bu bakış açısından hareketle PKK çevrelerinin AKP'yi neden düşman ilan ettiği gayet net anlaşıyor.

Anlaşılmayan ise, Başlatılan hava operasyonlarının sürecinin ve şeklinin PKK liderlerinin anlatımları arasındaki benzerlik. Öyleyse soru şu: Ya PKK liderleri bu işi çok iyi biliyor ve aylar öncesinde olabilecek operasyon şekillerini çok iyi analiz ediyor, ya da başka bir durum var ki adamlar bugünkü askeri operasyonun en azından şekil olarak nasıl olacağını tahmin etmişler.

Acaba operasyon planlarının önceden sızması söz konusu olabilir mi?.. Bizce olamaz, olmamalı da...

18.02.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Talat Turhan'ın MSN açıklaması ve 'Taraf' olmak

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.02.2008

28 Ocak 2008 tarihli "Tanrı aşkına bunlarda mı doğru" başlıklı yazımıza ulusalcı kimliğiyle bilinen bir akademisyenin yaptığı MSN konuşmalarına yer vermiş bunların doğru olmamasını / olmadığını umuyoruz temennisinde bulunduktan sonra da ilgili tarafların göndereceği açıklamaları da köşemizde yayımlayacağımızı söylemiştik.

Yazıda adı geçenlerden Talat Turhan kendisinin isminin geçtiği bölümle ilgili bir açıklama gönderdi. Sayın Turhan, gönderdiği açıklamada MSN konuşmalarında kendisi ile ilgili geçen iddiaların doğru olmadığını belirtiyor. Biz, beyanın esas olduğuna inanan insanlar olarak Turhan'ın açıklamasından memnuniyet duyduk. Söz konusu yazımızda da temenni ettiğimiz gibi, MSN'de geçen konuşmaların yapılan araştırmalar sonucunda doğru çıkmaması, 'en kötü demokrasinin bile militer / polis devletlerinden çok daha iyi' olduğuna inanan insanlar olarak en fazla da bizi sevindiriyor.

Talat Turhan'ın açıklamasını aşağıda sizinle paylaşıyoruz. Ancak açıklamanın içinde geçen Doç. Dr. Ümit Sayın ismi bizim yazımızın hiçbir yerinde olmamasına ve hatta bu kişi konusunda üstü kapalı bile bir telmihde bulunulmamasına karşın, Turhan'ın açıklaması nedeniyle aşağıdaki şekliyle bir alıntılama yapılmaktadır. Açıklamanın bizim o tarihteki makalemizi ilgilendiren bölümünü verdikten sonra, bu açıklama ile ilgili bir kaç noktayı da buraya eklemeyi zorunluluk olarak değerlendirdik.

Talat Turhan'ın açıklaması şöyle:

"Söz konusu yazıda deneyimli yazarlar koydukları başlıkla "Tanrı aşkına bunlar da mı doğru" şeklinde kuşkuvarını dile getirirken diğer yandan da MSN konuşmalarıyla "Ergenekon'un öbür ucuna da ulaşılır" yargısına varmışlardır. MSN konuşmasının tarihi 23 Haziran 2005'tir. Bir suç ihbarı niteliği taşıyan bu belgenin "Ergenekon soruşturması" üzerine yayınlanması ve ismim geçmesine karşın bu konuda görüşüme başvurulmaması yazıyı "taraf"laştırmıştır. Anılan yazının tarafımla ilgili bölümünde şu ifadeler geçmektedir: "U:ama en önemlisi suat parlar gibi iyi bir istihbaratçı olmak gerekli/hayat bir istihbarat savaşıdır başka türlü var olunamaz

Z:suat parlar?

U:evet suat parlar tek başına inanılmaz bilgi ve istihbarata sahip/gizli bir istihbarat ağıımız var/içinde suat

parlar, talat turhan ve aytunç altındal da var/hepsi birbirini tanıyor ve benim verdiğim bilgi ışık hızıyla aralarında dolaşıyor”

“Ergenekon’un öteki ucuna” giden bir örgütün “gizli istihbarat ağı” içinde bulunduğum açıklanıp hedef gösterilmekte ve kişiliğime yönelik bir kastın varlığını sezinlemekteyim. Oysaki Doç. Dr. Ümit Sayın, benzer konuları yazdığımız için ABD dönüşünde ziyaretime geldi. Zaman içinde karakter yapısını algıladığımdan, kendisiyle üç yıldan beri ilişkimi kesmeme karşın bu sürede birkaç kez beni telefonla aramıştır. Hepsi bu kadar. “Suat Parlar’la hemen hemen aynı konularda kitap üretmemize hatta bir yapıtını bana ithaf etmesine karşın tanışma olanağım olmadı.

“Aytunç Altındal’ı 1970 öncesi yayınevi sahibi iken tanıdım. Daha sonra ilişkim olmadı. Yalnız geçen yıl telefonunu bir arkadaşından alıp kendisini aradım. Yazacağım bir kitap için bir yapıtından alıntı yapmak iznini aldım. Aslında bu tür bir açıklama ile haberi şahsım açısından değersiz kılmama da gerek yoktu.

“NSA’nın Echelon sistemi metotlarını iyi bildikleri görülen ve SIGINT (Signal Intelligence=Muharebe İstihbarat) yöntemleri uygulayan sayın yazarlar çok iyi bilirler ki 23 Haziran 2005 tarihini taşıyan bu MSN konuşmalarından haberdar olması gereken bütün makamlar benim tüm araçlarımı dinlemek yükümlülüğü altındadır. Bu denetim bu günden geriye doğru yapılarak Ümit Sayın, Suat Parlar, Aytunç Altındal hatta yazıda rumuz olarak belirtilen daha sonra isimleri açıklanan (Taraf, 30 Ocak 2008) kişilerin de hiçbirini tanımadığım saptanabilir.”

Sayın Turhan’ın açıklamalarına bizim açıklamalarımız ise şöyle:

- 1) Biz yazımızda MSN konuşmalarının kimler arasında geçtiğini kesinlikle belirtmedik. Kaynağımızı da somut bir internet sitesini kast etmeden internet sitelerinde şeklinde açıkladık ki, bu siteyle ilgili haberler daha önceden de medyada yer almıştı. Biz MSN konuşmalarını yapanları rumuzlar halinde belirttik ve konuşanların kimliklerini açıklamadık. Ancak medya mensupları bizim yazımızdan sonra konuşmaların kimler arasında geçtiğini kendi kaynaklarına ve habercilik anlayışlarına göre açıkladı.
- 2) Bu bağlamda, Turhan’ın yaptığı açıklamasında iki farklı günde çıkan iki farklı haberi (bizim yazımız ve Taraf’ın 30 ocak tarihli haberini) birleştirip bir açıklama göndermesi söz konusu. Dolayısıyla yapılan açıklamada MSN konuşmalarının Doç. Dr. Ümit Sayın’a ait olduğunu biz yazmışız izlenimi yaratılmış. Hâlbuki bizim yazımızda böylesi bir iddiamız ya da imamız kesinlikle olmadı.
- 3) Sayın Turhan bizim NSA’nın Echelon sistemi metotlarını iyi bildiğimizi ve SIGINT yöntemi uyguladığımızı iddia etmiş. Bu iddia gerçekten de çok hoşumuza gitmiş olmakla birlikte, bu değerlendirmelere katılmamız olanaksız. Ne yazıyorsak kelimesi kelimesine kaynağını gösterebiliriz. Nitekim söz konusu yazımız daha önce medyada yer alan bir internet sitesinde de çıkmıştı ve biz de bunu yazımız da açıkça belirttik. İnternet dünyasında ‘güvenlik siyaset belgeleri’ ve ‘derin devlet ile ilgili her türlü bilgiler’, ‘üst düzey görevlilerin soy ağaçları / kökenleri’, gibi bilgiler bile ‘bitpazarına’ düştü zaten...

Allah ‘google’dan razı olsun. ‘Google’ ‘zehirli sarmaşık’ın ‘misyonlarını’ ve nereleri sardığını gösterecek kadar bilgiyi, en aptal olan insana bile kolaylıkla sunuyor zaten... Yeter ki demokrasiye ‘taraf’ olup, Taraf’ı okumayı ve Taraf’ımızın yazılmayanları yazmasındaki çok sesliliğini görmesini / okumasını / takdir etmesini bilelim...

Ve tepki verelim, ‘suratlarına tükürerek...’

Gelecek çok ama çok iyi... 2010’un Türkiye’si de şimdiden çok daha iyi olacak. Ortaya saçılan bilgiler de emniyetin (güvenlik güçlerinin) elinde olan belgelerin / tape’lerin / görüntülerin / evrakların / bilgilerin yalnızca yüzbin de / milyon da biri...

23.02.2008

Kara operasyonu: Neden şimdi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 24.02.2008

Kuzey Irak'a yapılan kara operasyonunun zamanlaması herkes için sürpriz oldu. Bahar döneminde bir operasyon bekleyen çevreler, operasyonun neden kış ortasında başladığını "PKK'lıları hazırlıksız yakalamak" gerekçesiyle açıklıyor. Oysa operasyonun kış ortasında yapılmasının ardında yatan teknik ve siyasi nedenler de var.

Politik arka planda operasyonun bahar ayında başlamaması, Kerkük'te yapılacak referandum ile yakından ilişkili olabilir. Bilindiği üzere 2007 sonunda yapılması planlan ve Kerkük'ün nihai durumunu belirleyecek referandum geçtiğimiz aralık ayı içinde Kürdistan parlamentosu tarafından onaylanarak altı ay sonraya ertelenmişti. Mayıs sonu haziran ortasında yapılması öngörülen referandum tartışmalarının mart sonu nisan başında yeniden alevlenmesi beklenebilir. Referandum tartışmalarının başladığı bu dönemde Türkiye'nin Kuzey Irak'a yönelik kara harekâtı başlatmış olması, harekâtın amacının doğrudan Kerkük ile ilgili olacağı izlenimini yaratacaktı. Bu da harekâtın meşruluğuna gölge düşürebilirdi. Öte yandan Kuzey Irak Kürt Yönetimi de zor duruma düşecek, Türkiye'nin Kerkük referandumuna müdahalesine rağmen ellerinden bir şey gelmediği izlenimi doğacaktı. Bu nedenle, hem Türk tarafı için hem de Kürtler için siyasal olarak optimum harekât zamanı bu döneme denk düştü. Bu açıdan bakıldığında Türk medyasında çıkan "kırmızıçizgi" vurgulu "Kürt devletinin kurulamayacağı" mesajlı yorumların çok da açıklayıcı olmadığı söylenebilir.

Öte yandan, 21 Mart Nevruz gösterileri nedeniyle bölge zaten olağandan fazla hareketli günler yaşıyor. Bu dönemde başlatılacak bir operasyonun Nevruz etkinliklerinin azalan siyasal yüzünün yeniden ortaya çıkması anlamına gelecekti ki bu da PKK'nın işine yarardı. Bu nedenle de operasyonun kış döneminde yapılması ayrıntılı planlanmış bir zamanlamanın sonucu gibi görünüyor.

Operasyonun zamanlamasıyla ilgili gereksinimler de söz konusu olabilir. ?öyle ki: bilindiği gibi ABD ile varılan 5 Kasım mutabakatı çerçevesinde Amerika'nın operasyonel istihbarat sağlayacağı açıklanmıştı. Bu çerçevede yapılan hava operasyonları için gelen istihbarat desteği "PKK kamplarının BBG evi gibi" şeklinde tanımlanmıştı. Yüksek dağları, derin vadileri, hatta karanlık mağaraları BBG evine çeviren sistem, Amerika'nın teknik desteği çerçevesinde bölgenin uzaydan gözlem altına alınmasıyla mümkün oluyor. Bu nedenle kış koşullarında çıplak dağların yukarıdan gözetlemesi, yaz koşullarında ormanlık arazilerin gözetlenmesinden daha sağlıklı sonuçlar verebilir. Bunun ötesinde, bölgede halkın geçim kaynağı çoğunlukla hayvancılık olduğundan, yaz aylarında dağlar kışa göre daha hareketlidir. Bu nedenle uzay istihbaratı ile elde edilecek bilgiler sivil halk ile PKK üyelerinin hareketlerini tespit açısından riskli verilere dönüşebilir. Dolayısıyla, kışın daha çok kamp çevrelerinde tortulaşan ve kısıtlı alanları kapsayan hareketli alanların üzerine yoğunlaşan infrared istihbaratı daha sağlıklı sonuçlar verecektir. Bu, yazın uzay istihbaratı çalışmaz demek değildir. Sadece bölgesel zorunluluklar nedeniyle sivillerin en az hareketli olduğu bu dönemde yapılacak bir operasyon daha sağlıklı sonuçlar verebilir düşüncesiyle, operasyon için bu dönem seçilmiş olabilir.

Ayrıca, daha önce de medyaya yansıdığı üzere, özellikle ABD'nin istihbarat desteği sayesinde PKK liderleri ile PKK üyeleri arasındaki telefon ve telsiz haberleşmesi minimuma inmiştir. Buna bir de kış şartlarının fiziksel zorlukları eklenince lider kadro ile aşağıdakiler arasındaki haberleşme en düşük seviyededir. Kara operasyonu planlaması yapılırken bu durum da göz önünde bulundurulmuştur. Operasyon, PKK'nın kendi içindeki iletişiminin en az olduğu döneme denk getirilmiştir. Bu nedenle de operasyonunun başarı şansı biraz daha artmıştır. Bunun psikolojik sonuçları da olacaktır. Özellikle sıradan PKK'lılar çatışma içindeyken, kafasına düşecek füze korkusu nedeniyle telsizle bile çatışmalara müdahil olamayan PKK liderleri ile PKK üyeleri arasında güven sorunu çıkması olasılığı da mevcuttur.

Bütün bu şartlara rağmen, operasyonun büyük bir fiyaskoyla sonuçlanması olasılığı da mevcuttur. Türk askerinin Kuzey Irak halkı ile karşı karşıya gelmesi operasyonu fiyasko ile sonuçlandırabilir. Özellikle milliyetçi duygu yoğunluğunun doruğa çıktığı bu dönemde yapılacak en küçük yanlış bile Türk Ordusu ile Peşmerge'nin karşı karşıya gelmesi sonucunu doğuracaktır. Çıkacak çatışmalar sonucunda verilecek kayıplar, karşılıklı düşmanlıkların keskinleşmesine yarayacaktır. Bu da Türkiye'nin aslında hiç karşılaşmak istemediği militan Kürt milliyetçiliğinin daha da yükselmesine yarayacaktır ki bunun tamiri oldukça zordur. ?u durumda PKK için tek çıkış yolu Kuzey Iraklı Kürtler ile Türk Ordusu'nu karşı karşıya getirmekten geçer. PKK da bunun bilincinde. Bu tuzağa düşülmemeli...

25.02.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kirli savaş, kirli barış ve kirli siyaset

Önder Aytaç & Emre Uslu 03.03.2008

Bu savaş, adına ne dersiniz deyiniz artık hiç bir "nobel cause" unsuru taşımayan, varlık nedeni "ego tatmininden" öte geçmeyecek salaş bir siyaset aracına dönüşmektedir. Bu, her iki taraf için de geçerlidir. Bu savaşın arkasında ne kurulması hayal edilen bir "vatan", ne de kurtarılması uğruna kan dökülen bir "vatan" vardır. Kirli siyasetin kirlenmiş bir aracı olmaktan öteye gitmeyecek bir kör dövüşü uğruna gencecik bedenler her gün can vermektedir.

Kürtler kurmayı hayal ettikleri "vatan" sevdasından vazgeçtiklerini çoktan ilan ettiler zaten. O halde Türkler için "kurtarılması" gereken "vatan parçası" neresidir ki? Yanlış anlaşılmasın, bunu söylerken 'PKK o dağların başında dursun insanları tehdit etsin' demiyoruz. Tam aksine, 'PKK varlık nedenini kaybetti, adeta yenildi görmüyor musunuz' diyoruz. Hülyası, sevdası, hayali ve ülküsü ile Kürtler, yalnızca geçen otuz yılı değil, geleceklerini de toprağa gömmüştür diyoruz.

O halde bu savaş niye? Bu savaş kimin ve neyin savaşı?..

Sorunlara çözüm bulması gereken siyaset kurumu bizzat bu savaşın "mental finansörü" halinde dönüşmekte. Bu son seçimlerden sonra daha da net bir biçimde ortaya çıktı. Bu hal "bu ne yaman çelişki anne" deyip geçemeyeceğimiz bir sorunsal. 22 Temmuz seçimleri AKP hükümetine yeni bir "meşrulaşma" alanı ile birlikte Türkiye partisi olma olanağını sundu. Artık AKP elitleri "mevcut statükocu devletlülara" karşı kendi meşruiyetlerini AB sürecine sınıksız olarak ispatlama kolaycılığını bir kenara bırakabilirdi. Bölgeden aldığı oyların arkasındaki dinamiklere, umuda, beklentiye yeni bir ivme kazandırma söz konusu iken, Kürt halkı ile devlet arasında bir köprü vazifesi görmek gibi bir iddianın peşine takıldı. Tabi Kürtlerden ziyade devlet adına ve devlet lehine bir köprülük vazifesiydi bu. Böyle hareket etmekle de kendine yeni bir meşruiyet zemini kazandığını sandı kurulu nizama karşı.

Kürt sorununun çözümü için iki tarafı da anlayıp, iki tarafı da ortak bir paydada buluşturmak gibi bir düşünce taşımayan bu yöntemin, AK Parti'ye ne kadar "meşruiyet" sağlayacağı ve AK Parti'yi Kürtler için alternatif bir siyaset kurumuna dönüştürüp dönüştürmeyeceğini zaman gösterecek. Ancak bölgeyi iyi okuyan gözlemcilerin şu günlerde söylediklerine göre; "AKP örneğin Batman'da belediye başkanlığını kazanamaz artık. 22 Temmuz seçimlerinin ertesindeki hava kırıldı. AKP yerel yönetimlerde çok çalışmıyor. Sokak ve mahalleye DTP yeniden hâkim olmaya başladı."

Batman için geçerli olan bu öngörü, Diyarbakır için de misliyle doğrudur. ?imdilerde sorulan soru da şu: Kürt sorununda yeni bir taşıyıcı olacağı iddiasıyla “mevcut statükocu devletlûlara” meşruiyet temelinde zımnî bir anlaşmaya varan AK Parti, bu gidişle bölgede beklediğinden çok daha az oy alabilir. O zaman da sorunsal yumağı tam bir çıkmaza / açmaza dönüşüş olacak. Kanımızca, hem AKP kendine yeni ve geniş tabanlı bir meşruiyet zemini bulmak zorunda, hem de Kürt sorunu çözümsüzlüğe kilitlenirse ülke demokrasisinde daha açık bir tehdit konumuna gelebilir gözükmekte. 2009 yılındaki yerel seçimlerde AB ile kurulan köprüler çoktan eskimiş ve güncelleme yapılmamış olduğundan, AK Parti hükümeti yeni bir meşruiyet zemini oluştur(a)mazsa “2009 darbe planları” için sosyal zeminin de kendiliğinden oluşmasına yataklık etmiş olacak.

Kürt sorununun ulaştığı en vahim noktada ise DTP durmakta. Bu beyefendiler açıktan açığa kan üzerinden siyaset yapmaktalar. ?u günlerde DTP organizasyonlarında operasyonları protesto etmek amacıyla toplanan kalabalıklar neyi protesto ediyor dersiniz? Tabi ki AK Parti’yi. Konuşmalarda verilen mesajların oranlamasına bakıldığında açıkça görünen bir gerçek var: DTP’li yerel idareciler, AKP’nin bölgede bir daha kendilerini mağlubiyete iten bir seçim kazanacağından çok korkuyorlar. Bunun için de gerilimi artırıp şiddet politikasından aynı PKK’nın terör dışında işi olmayan üst yöneticileri gibi medet umuyorlar. Öyle görünüyor ki; dağda ölen PKK’lının kanı DTP’li belediyelerin seçim yatırımına dönüştürölmek isteniyor. Bu nedenle de bu savaş çok ama çok kirlenmektedir. Siyaset kirlenmektedir. Barış umudu da kirlenmektedir.

Diyarbakır Belediye Başkanı’nın geçenlerde Batman’da yaptığı konuşma, örneklem olması açısından bu kirli siyasetin köşe taşlarından bir tanesi gibi. Baydemir, Kürtçe yaptığı konuşmada: “Biz her zaman halkımızın hizmetkârı olacağız. 7’den 77’ye bu topluma zarar gelirse başta biz siper olacağız. Kimsenin zarar görmesini istemeyiz. O kimseler ki, bizim kardeşliğimizi görmüyor. Biz onların gözündeki dikeniz.” Burada söyleyen “Biz onların gözüne dikeniz” sözünün Kürtçede iki kullanımı var. Özellikle Batman, Gercüş ve çevresindeki anlamıyla “Onların gözüne s...çacağız” anlamı da var bu cümlelerin. Bu sözler bilerek mi seçilmiştir? Baydemir, sözlerinin devamında “Biz sadece barış istiyoruz. Anaların acısını çok iyi biliyorum. Siz çok çektiniz ama biz yakında mücadelemizle çok daha iyi haklar elde edeceğiz. Hiçbir Kürt anası çocukları için gözyaşı dökmek istemez” diyor.

Anaların acısı, acıların en temiz, saf ve çileli olanıdır. Bu yalancı, bu yakıcı, bu yıkıcı savaşın durması adına atılan “barış” naraları da çok kirlendiğinden, bu savaşı durduracak tek yol anaların acısında saklı yine de... Yeni bir siyaset, yeni bir dil geliştirmek zorundayız. Bu dili geliştirecek en temiz kalpler de, acı çeken analardan başkası değil. Analar ve analar adına konuşanlar, kirli savaşın kirli aktörleri tarafından susturulmamalı. Kürt kadınının da, Türk kadınının da, “Bülent Ersoy” gibi yürekli çıkışları yapmasının zamanı çoktan gelmiştir ve hatta geçmektedir. Savaşın çirkin söylemi, yalnızca siyasetçinin ve güvenlik bürokratinin eline bırakılmayacak kadar önemli bir konudur... Analar ve kadınlarımız çözümün hem reçetesi, hem de güvencesidir...

01.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK için “muhteşem final” / bitiş hazırlığı mı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 03.03.2008

Kuzey Irak operasyonunun beklenmedik bir şekilde sonlandırılması birçok tartışmayı da beraberinde getirdi. Askerlerin operasyon bölgesinden Amerikan telkiniyle çekildiğı yalnızca bir izlenim değil. Yine askerî yetkililerin ileri sürdüğü “askerî” gerekçeler de çok inandırıcı değil. Zira bir operasyon sadece “askerî gerekçeler” ile başlatılmadığı gibi; sadece “askerî gerekçelerle” de bitiril(e)mez. Bunu en iyi bilenlerden birisi de Genelkurmay

Başkanı Büyükanıt.

Genelkurmay Başkanı'nın "Bir operasyonun siyasal hedefleri ve çerçevesi vardır. Bunun kararını siyasi iktidar verir" mealindeki açıklamaları belleklerimizde yerini aldı. O halde "askerî gerekçelerle" "tereyağından kıl çeker gibi" bölgeden çekilme kararı verilirken (eğer bu karar iddia edildiği gibi Genelkurmay ve Hükümet tarafından alındıysa) kararın psikolojik ve siyasal sonuçları düşünülmedi mi? Örneğin, oluşabilecek "acaba başarılı olamadık da o yüzden mi çekildik" şüphesi nasıl giderilecek? Ya da, bölgenin en güçlü ordusunun, Amerika'nın bir sözü ile bir gün bile beklenmeden, hemen geri çekilme görüntüsü ile ordunun ve devletin imajına getireceği sakıncalar düşünülmedi mi?.. Elbette hayır.

Kanımızca, bu ani geri çekilmenin arkasındaki asıl gerekçeleri de bu sorulara yanıt arayarak bulamayız. Asıl soru şu: 21 ?ubatta başlatılan operasyona açık destek veren Amerikan yönetimi, 26 ?ubatta ne değişti de, birden bire 180 derecelik bir dönüşle operasyonun en kısa sürede bitirilmesi gerektiğini ifade etmeye başladı? Bu sorunun yalın yanıtı, aslında 'ne oldu' sorusunun da açıklayıcısı olacak. Verilen bir siyasal kararın beş gün içinde tam tersi bir başka kararla değiştirilmesi için, ya yaşamsal derecede bir hata yapılmış olmalı ve bunun bu süre içinde fark edilmesi gerekiyor, ya da bu beş gün içinde bu U dönüşünü zorunlu kalacak bir "teknik" gelişme olmalı. Amerikan yönetiminin PKK operasyonuna verdiği desteğin yanlış bir karar olduğunu gösterecek belirtiler mevcut değil. O halde olası "teknik" gelişme ne olabilir? Birincil aktörler, ABD, Türkiye ve Kuzey Iraklı Kürtler açısından bakıldığında böylesi bir "teknik" gelişmeden de söz etmek mümkün görünmüyor. Bütün tarafların bilindik pozisyonlarını korudukları durumlarında dramatik bir değişiklik söz konusu değil. Ancak sorunun dördüncü ayağını oluşturan PKK çevresinden böylesi bir "teknik" gelişme mümkün olabilir. Özellikle PKK içindeki ABD karşıtı grubun direnci operasyonlar sayesinde kırılmış olabilir. Böylece PKK liderleri bir "silah bırakmaya" ya da daha başka bir varyasyonla, PKK'nın operasyon olmadan çözülebileceği bir sonuç elde edilmiş olabilir. Bu, lider kadrosunun gözaltına alınması olabileceği gibi, PKK'nın kendisini PJAK altına kaydırmayı ve Türkiye yerine İran'ı hedef almayı kabul etmesi de olabilir. Bunu yakında göreceğiz. Her ne olduysa bir teknik gelişme oldu ve bu PKK ile doğrudan ilgili olan bir teknik gelişme biçiminde düşünülmekte. Geriye doğru iz sürüldüğünde aslında bunun ipuçlarını da görmek mümkün. 27 ?ubat günü Amediye'de ABD'li subay ile yerel yetkililer arasında bir görüşme oldu. Görüşmeden sonra Kürt ve ABD subayları birlikte Amediye'den ayrıldılar. 29 ?ubat günü Peşmerge sözcüsü Cebbar Yaver önce kara operasyonunun bittiğini açıkladı. Ancak daha sonra "operasyonların sadece Zap bölgesinde devam ettiği" şeklinde bir diğer açıklama yaptı. Kafaları karıştıran bu açıklamadan bir gün sonra Hoşyar Zabari operasyonun bittiğini duyurdu. En son açıklama ise TSK'dan geldi. Bütün bu açıklamalara bakıldığında; bölgedeki Kürt yönetiminin aktif katılımıyla operasyonun kısa sürmesi ve ABD'nin pozisyon değiştirmesini etkileyecek bir "teknik" sonuç elde edilmiş izlenimi doğuyor. Bu "teknik" sonuç her ne ise, Türkiye'nin de kabul edebileceği bir ortak nokta olmalı. Eğer bu optimistik beklentiler doğru değilse, bundan sonra PKK'nın yapacağı eylemlerin doğrudan Amerika'nın hanesine yazılacağını, "PKK'nın Amerika'nın desteğiyle ayakta kaldığı algısının iyice yerleşmiş bir "olguya" dönüşeceğini Amerikalı yetkililer de hesaplamış olmalı. Operasyon bitiminde Amerika'dan yapılan açıklamalara bakıldığında, yeni operasyonlar için kapının açık tutulduğu söylemin kullanıldığı görülmekte. Buna Kuzey Irak yönetiminin yaptığı "PKK silahları bırakmalı" çağırısı da eklendiğinde, ortaya çıkan manzara şu: PKK için onurunun kırılmadığı, hırpalanmaya da müsaade edilmeyen "muhteşem" bir jübile hazırlanmış olabilir.

03.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakana Çok Açık Bir Mektup...

Sayın Başbakan, partinizin kapatılmasıyla ilgili şunları söylediniz: "Türkiye'nin demokratik saygınlığına gölge düşürenler, siyasi ve ekonomik istikrarını gözü kapalı tehlikeye atanlar bunun vebalini de taşıyacaklardır. Bu millet ne badireler atlattı, demokratik kazanımlar için ne bedeller ödedi. Ekonomik enkazların altından kalkarak bu günlere geldi. Bu millete böyle bir haksızlığı kimse reva göremez."

Sayın Başbakan, demokrasiye gerçekten inandığınızı düşünenlerdeniz. Ancak demokrasi bir sistemler bütünüdür. Öyle vebal taşımakla filan korunamaz. Ankara Kriterleri'yle hiç korunamayacağını ise, sanırım 27 Nisan bildirisi, Ümraniye'de yakalanan bomba(cı)lar, Ergenekon çetesi ve en son olarak da bu dava size, bakanlarınıza ve partinize bir kez daha açık ve seçik göstermektedir.

Soru şu: Bu ülkenin en büyük problemlerinden birisi olan Kürt sorununa, uyguladıkları yanlış politikalarla yangına karşı körük kullananlar, sizce bunca insanın öldüğü bu olayın vebalini taşıyorlar mıdır? Kaldı ki kendi itiraflarıyla yanlışlar yaptıklarını söyleyenlere karşı, birisi çıkıp 'kardeşim devlet deneme tahtası mı babanızın şirketi mi de böyle hoyratça konuşuyorsunuz' diyebiliyor mudur? Bu işleri vicdanlara veballere bırakırsanız bu ülke demokrasi de göremez adam da olamaz...

Sayın Başbakan, bunun için bir sistem kurmanız gerekiyor. Bunu da yalnızca Avrupa Birliği süreciyle sağlayabilirsiniz. Ne acıdır ki başka bir seçeneğimiz de yok. İçeride demokrasiye kastedenler açısından bakınca, sizce vatandaş zerre-i miktar önemli mi? Sizce yurdun en ücra köşesindeki bir karakolda şapkasını eline alıp, hazırolda beklediği halde, oğlu yaşındaki görevliden azar işiten yurttaşın ıstırabı / sancısı ile empati yapabiliyor mu onlar? Ya da hastanede doğum yapan bir annenin parası olmadığı için doğan çocuğunu esir bırakması karşısında çektiği acıyı hissediyorlar mı?..

Sizce neden böyle oluyor? Devleti şeffaflaştıramadığımızdan, hesap verilemez devlet yapısından, devletin putlaştırılmasından, yargının özgürce işlememesinden kısacası demokrasinin kurallarının işlememesinden ve memura dokunamamamızdan oluyor değil mi? Demokratik ve şeffaf bir sistem kur(a)madığınız sürece bizim göremediğimiz demokrasi ve huzuru, torunlarımız ve hatta onların da torunları bile göremeyecek...

Sayın Başbakan, diyorsunuz ki "Bu millet ne badireler atlattı, demokratik kazanımlar için ne bedeller ödedi". Üzgünüz, ama bir başbakan milletin atlattığı badireleri öne süreceğine o badireleri milletin başına saranlara ne yapıldığını hatırlatmalıydı. Demokratik kazanımlar için ödenen bedellere elbette saygımız var ama o bedelleri ödetenler ellerini kollarını sallaya sallaya hâlâ utanmadan / sıkılmadan ortalıkta dolaşıyorlarsa, yeni bedeller ödetmek için şeytanın aklına gelmez planlar yapıyorlarsa, siz iktidar olarak ödenen bedelleri değil, bundan sonra ödenecekleri önlemek için ne yaptınız diye sorarlar insana. Kanımızca siz de bunları anlatmalısınız. Hiç bir şey yapmadınız deme insafsızlığını göstermeyeceğiz elbette. Bu ülke için reformlar yaptınız ama kabul edin ki son bir kaç yıldır demokrasinin sağlamlaşması için sizin partiniz içinde bile boşluklar / zaafılar, boş vermeler / köşe dönmeler baş göstermeye başladı. En azından yurt dışından bakılan Türkiye ve AKP algısı bu. Otokratik düzenlerin ertesinde demokratik bir sistem yaratmak azgın bir nehrin önüne baraj kurmaya benzer. İşte bu nedenle de boşluklara asla yer verilmemelidir. Sağlam temellere ve dayanaklara gereksinim vardır. Boşluklarla inşa edilmiş bir baraj, verdiğimiz onca emeğe rağmen yıkılması nasıl kaçınılmazsa, demokrasi projeleri de boşluk kaldırmaz ve kaldırmıyor da zaten. Tıpkı son yaşadığımız gelişmeler gibi, bakarsınız harcadığın(m)ız emeklerin hepsi birden boşa gitmiş.

"Oh olsunculara" zaten diyebileceğimiz bir şey yok. Onlar demokrasiyi hiç bir zaman sevediler. Onlar hak arayan gençlerin idam fermanlarını imzalarken "Asmayıp da besleyelim mi!" diyebildiler. Öldürülenin bir insan olduğunu bile anlayamadılar... "Analar çok 'Mehmet'ler doğurur" anlayışından bir adım öteye geçemediler, geçmediler.

Sayın Başbakan, bu millet badireler atlatmadı. Badire dedikleriniz sadece hız kasisleriydi. Bu millet direksiyonda kendisi otursa bile, uzaktan kumandayla kontrol edilen bir otobüsün içinde seyahat ediyor. Sözü ettiğiniz badireler hep vardı ve maalesef sizin iktidarınız zamanında da süregeldi.

Mükemmel bir demokrasi mi sundunuz da "Badireler atlatıldı" diyebiliyorsunuz. Bu millet bu acıyı hep yaşadı,

azıcık umut gördüğünde kelebekler gibi ışığa koştu ama umut bağladıkları insanlar iyi niyetle dahi olsa onlar için kalıcı bir demokrasi inşa etmedi / edemedi. Zaten 'Cehenneme giden yolun taşları iyi niyetle döşenir' denilmemiş mi? Maalesef bunun son halkası da, yaptığınız onca güzelliklere rağmen sizin iktidarınız oldu. Bir günde her şeyin değişmesini beklemiyoruz ama son iki yıl içerisinde iktidarınızın ilk iki yılında demokrasi adına yaymayı başardığınız sinerjiden eser var mı? Yoksa ortada kalan yalnızca günü gün eden ve 'lay lay lom' ile caka satan bir mezarın enkazı üzerinde kurulan yapı mı?

Sizce neden?.. Her şeye rağmen, demokrasimiz adına acı bir durum ama yine de sizden başka bir umut yok. Zaman zaman ortaya atılan "küheylanlar" sivrisinekler kadar bile cesaretli olamadılar. Umarız bu dava bir dönüm noktası olur da şu demokrasinin sallanan, gıcırdayan, dökülen duvarlarını tamir edersiniz. Etmezseniz ve emniyete güvenmezseniz öncelikle bu duvarın yıkılmasının altında siz kalacaksınız... Ve keşke 'Ertuğrul Günay'ların sayısını çoğaltabilseydik...

17.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önlem almazsa AKP kaybedecek gibi...

Önder Aytaç & Emre Uslu 23.03.2008

Bu başlığı hiç atmak istemezdik ama görünmeye başlayan gerçeği de tarihe not düşmek gerektiğine inanıyoruz. Bu düşüncemiz, AKP'nin kendisine atfedilen suçları işlediğine inandığımızdan dolayı değil elbette... Bize öyle geliyor ki dava bir bütün operasyonun içindeki yalnızca bir parça. Dava işi ile AKP 'halledilemezse' başka bir yolunu bulup, AKP'yi kaybettirmek için sanki her yol denenecek.

Öngörümüzü ne davanın iddiaları arasından "delillere" ne de Ergenekon operasyonunun gösterdiklerine dayandırıyoruz. Kuşkusuz bunlar önemli ve 'yap-boz'daki büyük resmin birer parçası. Ama bunları tamamlayan başka parçaların da kesinlikle olması gerekiyor. 'Yap-boz'un parçalardan oluşan bütünü şöyle tanımlayabiliriz: AKP'den ne olursa olsun kurtulmak. Bunun için gerekirse darbe yapmak. Ama darbe riskli olduğu için öncelikle diğer yolların tüketilmesi gerekiyor.

Böylesi bir plan, polisin yaptığı operasyonlarla ortaya çıkmaya başladı. Eksik olan taraf ekonomi çevrelerinden gelecek göstergelerle de bu planın desteklemesi. Elbette, Erke dönencesi saçmalığı / iddiası da yeterli değil bunun için. Soru şu: Planlarını öngörülebilirlik üzerine kuran ekonominin büyük aktörlerinin davranışlarını gözden geçirerek planlanan olguyu görebilir miyiz? Normal şartlar altında AKP'nin en az beş yıl iktidarda kalması bekleniyor değil mi? Daha sonraki dönemde de, bir beş yıl daha en azından iktidar ortağı olarak kalması olağan bir beklentiye, ekonominin aktörlerinin de buna göre hareket etmesini beklemek olağan değil mi? Peki ekonominin etkin aktörleri nasıl davranıyorlar ve nasıl bir öngörü ile hareket ediyorlar? Buna vereceğimiz cevap biraz karışık.

Örneğin medyasıyla güçlü Doğan grubunun Danıştay saldırısından bu yana ve giderek artan dozda ulusalcı söylemleri ön plana çıkarması bir tesadüf mü? Doğan grubunun hükümetle sorunu olduğu için, ya da başka bir ajandası var olduğundan hareketle değil, yalnızca gazetecilik yapmak gibi bir gerekçeyle hareket ettiklerini varsayalım. Diğer gruplarda durum farklı mı? Örneğin daha 10 gün önce bir başka gruba geçen bir yazar, daha önceden çalıştığı gazetenin "ulusalcı çizgiye kaydı" gerekçesiyle rahatsız olduğunu açıkladı.

Her ne kadar gazetenin yöneticisi "gazetenin birinci sayfasında ne ulusalcı ne de AKP yandaşlığı gösterilemeyeceğini" iddia etse de, dışarıdaki algı sadece gazetenin değil, bu grubun bütünüyle ulusalcı çizgiye yöneldiği yönünde. Nasıl olmasın ki; grubun önemli kanallarında baş-köşeleri işgal edenlerin kimlikleri

•
• • • • • • • • • •

Sanırsanız yukarıdaki yazılanlar, hem Türkçeyi bilen ve okuyanlar için, hem de kör olup göremeyenler için bir anlatım olur...

Merak etmeyiniz demokrasi ve kesintisiz özgürlük diyenler galip gelecek...

24.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ohhhh beeeee! deme hakkı

Önder Aytaç & Emre Uslu 30.03.2008

Tamam, rövanşist olmayacağız. Tamam, hukukun işlemlerini bekleyeceğiz ve sonucu göreceğiz. Tamam, 'İlhan Abi'ye saygı çerçevesinde soldan hizaya geçeceğiz. Tamam, Doğu Perinçek'e 'bizim yaramaz çocuk' muamelesi yapıp 'ne yapsa yeridir' şeklinde tempo tutacağız. Peki ya bu adamların yaktığı binlerce / on binlerce 'can'ları / 'canan'ları da mı hiç görmeyeceğiz. Başka bir nedenle de olsa, bu şahısların yaktıkları canların ve cananların yaptıklarının karşılığını ödediğini, 'ettiklerini bulduklarını' düşünme hakkımız da yok değil mi yani?..

Eğer bizzat başımıza gelmeseydi 'yok canım daha neler' deme vurdumduymazlığına kapılabilirdik. Ama artık yemiyoruz bu 'masum' ayaklarını. Dezenformasyoncu fabrikatörün dergisini saymıyoruz. Onun ne olduğunu herkes biliyor da, belki vicdanları vardır diye 'tehlikenin farkında mısınız?' diyeceğimiz Cumhuriyet'e bir kaç sözümüz var. İlhan Abi'miz ya sandığınız kadar masum değilse?.. Zira Cumhuriyet'i bizzat cuntacıların psikolojik harekât merkezine o dönüştürmedi mi? Diye soran yüzbinlerce söylem var kamu vicdanında...

Nereden mi biliyoruz? Hemen anlatalım: Hatırlayınız Nokta dergisinin ortaya çıkardığı "medya andıcı" vardı hanı. Güya internet üzerinden Amerika'ya gönderilen. Amerika'dan da Nokta dergisine sızdırılan bir haber... Haberi Washington'da konuşlanan Aydınlıkçılar ve büyük medyanın haber ajansına, Tuncay Özkan tarafından yerleştirildiği iddia edilen gazeteci kılıklı psikolojik harekâtçılara, yaptığımız görüşmelerde; 'bu konuyla hiç ama hiç ilişkimiz olmadığını çocuklarımızın üstüne yemin ederek belirtmemize' rağmen, nasıl oldu da haber Cumhuriyet'in sür manşetinde çıkıverdi.

Haberi hazırlayanlar ne Cumhuriyet'te çalışıyordu, ne de Cumhuriyet ile doğrudan ilişkileri vardı. ?imdi yeniden soruyoruz o haberi hazırlayan fabrikatörün 'Karanlık' dergisi ile Aydınlık 'Cumhuriyet' arasında ne gibi bir ilişki vardı? Cumhuriyet muhabirleri o haberi kendileri mi hazırladı? Oysa haberde yer alan iki muhabir de Washington'u bilmez, Washington ile neredeyse hiç işleri olmazdı. Öyleyse o haber Cumhuriyet'e nasıl ulaştı ve hangi amaçla manşete çıktı?

Peki, haberde yer alan iddialara ne oldu? Bir sonuç çıktı mı? Habere kaynak olarak gösterilen Washington Askerî Ataşesi daha sonradan Hudson Enstitüsü toplantısında ortaya çıkmadı mı? O toplantıda ne konuşuldu hatırlayanınız var mı? O toplantıda bugün tartıştığımız karanlık senaryolar konuşulmuştu değil mi? Bir psikolojik harekâtın taşıyıcısı olduğunu bile bile, beşikteki çocuğumuzu bile mağdur eden "iliştirilmiş gazeteciler", gözü dönmüş gibi, psikolojik harekât merkezlerine "odaklık" / "yatakılık" yapacak sonra da başındaki beyefendinin yaşından dolayı "mağdur" edebiyatı yapacak. Oy oy oy daha neler!..

Hayâsız emelleriniz uğruna, iktidar hırsınız için psikolojik harekât müsveddesine dönüştürdüğünüz bir gazetenin daha nice insana yaptığı haksız saldırıları görmezden mi geleceğiz. Ettiğinizi bulduğunuz için

sonunda adalet yakanıza yapıştıysa Ohhh beeeeeeeee deme durumunda olanlar var mıdır acaba? O zaman sorun isterseniz basın şehidi Uğur Mumcu'ya, Ahmet Taner Kışlalı'ya, Toktamış Ateş'e, Tan Oral'a, Oral Çalışlar'a, ?ahin Alpay'a, Cengiz Çandar'a ve diğerlerine...

Hadi be oradan... O kaleşnikofa benzer teleşnikofa dönüştürdüğünüz gazetenizden, kurşun-söz sıkacak, milletin canını okuyacak, önüne kim gelirse gözünüz görmeyecek, çoluk çocuk mağdur ettiğiniz canını yaktığı insanları hiçe sayacaksınız öyle mi?.. Tek amacınız savaş tamtamları çalarak psikolojik harekât yapmak mı olacak?.. Beyefendi saat 4'te uykusundan uyandırıldı diye "mağdur" sayılacak. Büyük medya ne derse desin, onların mağdur ettiği binlerce adam adına, mağdur ettiği çocuklarımız adına, başka bir biçimde de olsa adalet yerini buluyor diye oooooohhhhhh beeeee diyenler varsa, siz ne diyorsunuz?..

Bizim "mahkemeye gitsen hâkim benim, karakola gitsen amir benim" imtiyazımız olmadı hiç. Hakkımızı savunacağımız entel zırzoplardan oluşan bir mekanizmamız da maalesef yok... Yalnızca bu gibi durumlarda söyleyebileceğimiz bir 'ohhhhhh beeemiz' var. Onu da İlhan abinizi gerçekten de sevdiğimiz için "mağdur" olduğunu düşünerek nefesimizi içimizde tutmaya çalışıyoruz.

Ancak, bu davada sonuç ne olursa olsun nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu adamların mağdur ettiği, canlarını yaktığı binlerce masum adına 'ohhhhhh be' diyen, milyonlarca insanın varlığını biliyoruz. Yaptıkları kirli yayınlarla insanların adının lekelenmesine ve bir daha da baş edemeyecek bir şekilde google düşüren bu insanların, adları da bundan sonra aynı 'google'da 'çeteci' 'Ergenekoncu' olarak geçecek / kalacak. Bu bile yaptıklarının aynı ile misillemesinin görülmesi bağlamında adaletin acı bir şekilde yerini bulması diyenler o kadar çok ki?.. Ama yine de biz İlhan Selçuk da olsa, Doğu Perinçek de olsa, kimsenin mağdur edilmesini istemeyiz. Bu bizim adalet duygumuzdan ötürü böyle...

"Doksan metre kare evde darbe planları yapılmaz" peşin hükmünü verip, bu darbecileri "zavallı" adam pozisyonunda sunarak "bunlar mı darbe yapacak adamlar" sorularıyla karşımıza çıkan 'tatlı su cuntacıları'na da iki çift lafımız var. 9 Mart darbesini planlarken İlhan Selçuk Genelkurmay karargâhında mı oturuyordu? Daha geniş ev ve olanaklara mı sahipti? İsterseniz şimdi sizin mantığınızla hareket edelim. Diyelim ki bunlar hiç gücü olmayan, böylesi taraklarda bezi bulunmayacak insanlar. Diyelim ki, bu insanlardan darbe çıkmaz. Eğer böyle kabul edeceksek "bu insanlar mı darbe yapacak; amaç bunların üzerinden orduyu yıpratmak" iddianız kendi içinde çelişki değil mi?

Diyelim ki bu insanlar darbe yapamaz çünkü o kadar güçleri yok. (Darbeye zemin hazırlamak için tam da böylesi ayak takımına gereksinim olduğu fikrini de bir kenara bıraktık.) Peki, bu insanlar ile ordu arasında nasıl bir ilişki kuruyorsunuz da Ergenekon operasyonunun amacın orduyu yıpratmak olduğu hükmüne varıyorsunuz?

Doğu Perinçek gözaltına alınıyorsa bunun ordu ile ne gibi bir ilişkisi olabilir ki? Amaç hem neden orduyu yıpratmak olsun? ?u "mantık" silsilenizle bir illiyet bağı kurun da, biz de anlayalım bu zavallı adamların orduyu yıpratacak kadar büyük adamlara nasıl dönüştü(rüldü)ğünü? Bu adamlar ordunun generalleri mi ya da bu şahısların orduyla doğrudan bir bağı mı var ki böylesi bir "amaç" için illiyet bağı kurabiliyorsunuz? Bu şahıslar kışladan mı gözaltına alındı da amaç orduyu yıpratmak olsun? Ordu yetkilileri çıkıp bu adamlarla da, darbeye de hiç bir işimiz olmaz olamaz, bu ülkenin ordusu kanunlara saygılı, böylesi kanunsuz darbe meraklılarıyla iş tutmaz diyemiyor mu da, siz avazınız çıktığıınca amaç orduyu yıpratmak diye bas bas bağıriyorsunuz? Yazık hem de çok yazık bu düşünsel gevişi getirenlere. Ah be sevgili Mehmet Faraç'a ve Ümit Zileli'ye...

29.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Uzlaşma' ile 'kutuplaşma' arasında

Türkiye 1950'den bu yana bir kaç farklı merkez ve çevreden oluşan bir ülke halini aldı. Bunlardan biri seküler merkeze karşı muhafazakâr çevre. Diğeri de Türk merkezine karşı Kürt çevresi. Buna, büyük sermaye merkezine karşı Anadolu sermayesi ve diğerk merkez-çevre yapıları da elbette eklenebilir. Aslında günümüzde de geçmişte de meydana gelmiş krizler, hep bu merkez-çevre çatışmaları içerisinde olan zıtlasılmalardan ortaya çıkmaktadır. Bu çatışmaların değişik kalıplardan oluşan savunma şekilleri de var. Örneğın Türk merkeze karşı, Kürt çevreden gelen tazyiklere ortak tepki verilebiliyor: "Eşkıyanın başı ezilmeli." Oysa seküler merkeze karşı muhafazakâr çevreden gelen tazyiklere karşı ortak bir tepki verilmesi olası değil: Yani "İrticanın başı ezilecek" tepkisi sadece seküler kesimleri mobilize edebilirken muhafazakârları savunmaya itiyor. Merkeze yerleşmiş seküler elitler de biliyor ki, üzerine oturdukları zeminin aslında geniş bir toplumsal tabanı yok.

Bu nedenle, seküler-muhafazakâr çatışmasında geliştirilen savunma mekanizmaları, pragmatist nedenlerle aşırı bir çeşitlilik oluşturuyor. Bunların en belirgin karakteristiğı ise, darbeler yaparak muhafazakâr çevreyi örgütleyen yapıların önünü kesmek, bu yapılara liderlik eden şahısları idam etmek, siyasi yasaklılar sınıfına koymak ya da bunların itibarlarını hedef alarak onları toplum nezdinde yıpratmak ve küçük düşürmek... 1960 darbesinden, 28 Şubat'a kadar ki her yapay müdahale süreci böylesi bir mekanizmanın bir tekrerrüü...

En son 27 Nisan e-muhtırasında gördüğümüz bu süreç, değişik dengeler nedeniyle tam işle(tile)medi ve hatta bütünüyle geri tepti. Bunun sonucunda ise bir karmaşa / kaos durumu ortaya çıktı. Ortaya çıkan bu durumda, taraflar yeni pozisyonlar belirleyip, yeni stratejiler geliştirerek buna göre yeni mevziler kazmakla meşguller. Son dönemde yaşanan karmaşanın ana nedeni de, kanımızca tarafların ne yapacaklarını pek de bilmemelerinden kaynaklanıyor. AKP'yi kapatma davası seküler elitler için bir yol gibi görünürken, karşı hamlenin başarısına göre, bekledikleri sonucu vermeyebilir de. Aynı Cumhuriyet mitinglerinin planlanan sonucu doğurmaması ve Ulusalci hareketlerin marjinalize olması gibi...

Eskisi gibi merkez ile çevre arasında orantısız bir güç dengesi de olmadığından, seküler yapının kilit gücünü hoyratça kullanıp öngörülebilir sonuçlar alamamasından dolayı, merkez ile çevre arasında da bir sıkışma söz konusu. Bu 'kutuplaşma' kavramıyla ifade edilirken 'uzlaşma' kavramı bir çözüm olarak ileri sürülüyor. Ancak kaybettikleri mevziler nedeniyle (üniversitede başörtüsünün serbest bırakılması gibi) kutuplaşmayı bizzat başlatanlar ise yine seküler elitler. Bunun karşılığında önerdikleri 'uzlaşma' da ortak bir noktada buluşmaktan çok, kaybettikleri pozisyonun yeniden kazanılmasını tarif ediyor.

Bu çevrelerin uzlaşma anlayışının ne olduğunu en iyi Ertuğrul Özkök özetlemiştir: "Mesela Anayasa'nın girişinde yazılan; bence çok haklı ve gerekli biçimde 'değiştirilemez' zırhına büründürülmüş maddelerle ilgili kesin ve nihai bir anlaşmaya varmalıyız." Bu 'uzlaşmanın' ön koşullarını de kendisi belirliyor: "Öyle 'laikliği yeniden tarif' etme gibi şüphe uyandırıcı ve tehlikeli teşebbüslere karşı çıkmalıyız. Çoğulculuk yönetiminin dejenere edilip, 'çoğunlukçuluk' ideolojisi haline getirilmesine birlikte karşı çıkmalıyız. Devlet kurumlarında 'türbana dayalı' liyakat zihniyetini bir kenara bırakmalıyız."

Bu anlatımın açılımı ise şu: Laiklik 'assertive' şeklini korumalı. Türban gibi konularda devletin laiklik lehine devreye girmesi devam etmeli. Örneğın, üniversiteye türbanla girilmez. (Özkök her ne kadar türbanın üniversitede serbest kalmasını savunuyorsa da bu onun da temel felsefesinde özel bir istisnadır.) Çevre yani çoğunluğun şimdiye kadar temin edilmemiş talepleri yok sayılmaya devam edilmeli ve seküler merkezin ayrıcalıklı konumu devam etmeli. Eşi başörtülülerin önemli mevkilere atanması istisna olmalı. Ama o zaman da yanıtlanması gereken soru şu: Eğer liyakati otantik anlamında kullanıyorsak, eşi başörtülü bürokratların eşlerine değil, performanslarına bakılması gerekli. Eğer AKP, eşinin başörtüsünden dolayı karşı çıktığımız bu bürokratlarla ekonomide ve ülke yönetiminde başarılı olduysa, burada liyakat açısından göz ardı edilmemesi gereken sorun ne?..

Sonuç olarak, 'uzlaşma' da 'kutuplaşma' da siyasetin değil ve fakat savaşın kavramları. Merkezle çevre arasındaki gerilimin farklı bir söylemi. Bu kavramlar ise bütünüyle seküler merkez tarafından üretilen /

anlamlandırılan ve kullanılan söylemler.

Artık 'yeni şeyler söylemek' gerek.

Not: Akşam'dan Oray Eğin'in 26 martta yazdığı "Doğu Perinçek'i en yakın arkadaşı yaktı" başlıklı yazıda "Galiba Doğu Perinçek, arkadaşı Adnan Akfırat'ın tuzağına düştü, ona güvenerek yanıldı" iddiasında bulunmuştu. Bu yazıdan önce Ulusal Kanal'da Akfırat ile diğer tutuklananlar birlikte mağdur olarak yansıtılıyordu. Bu iddiadan sonra Aydınlık yayın grubunun haberlerinde Adnan Akfırat diğer Aydınlıkçılarla birlikte 'mağdur' olarak anılmamaya başlandı. Akfırat'ı hiç tanımıyoruz, onun soruşturmadaki konumunu da bilmiyoruz ama onun güvenliğinin tehlikede olabileceğini düşünüyoruz. Bu, operasyonun güvenliği için de önemli bir durum. Bilgilerinize.

31.03.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbe testi

Önder Aytaç & Emre Uslu 06.04.2008

1) AKP'nin yaptıklarından rahatsız olan ve bunları yaşam tarzına tehdit olarak gören halk kitleleri var mıdır?

- a) Evet
- b) Hayır
- c) Medya abartıyor
- d) Kısmen doğru

2) Bu halk kitlelerinin duygularını politik kazanca dönüştürmek isteyen politik müteşebbisler var mıdır?

- a) Evet
- b) Hayır
- c) Kısmen evet
- d) Hiç biri

3) Bir politik teşebbüs söz konusu ise yapılması gereken şey nedir?

- a) Parti kurmak
- b) Mevcut güçlü bir parti içinde örgütlenip yönetimi ele geçirmek
- c) Sokak gösterileriyle halkı mevcut yönetime karşı mobilize etmek
- d) Bunların hepsi

4) AKP karşıtlığını ulusalcılık ideolojisi etrafında örgütleyenlerin CHP ve/veya MHP'yi ele geçirmesi mümkün mü?

- a) Deniz Baykal ve Devlet Bahçeli buna izin vermez
- b) Deniz Baykal zaten bunu yapıyor
- c) CHP'nin oy oranı zaten belli, iktidar olamaz
- d) Hepsi

5) AKP karşıtlığını mobilize etmek üzerine kurulacak bir partinin seçimlerde başarı şansı ne kadardır?

- a) Yüzde 5
- b) Yüzde 15
- c) Yüzde 25
- d) Yüzde 40

6) AKP karşıtlığının politik mobilizasyona dönüştürülmesi için gereken politik söylemin çerçevesi nasıl olmalıdır?

- a) AB karşıtı
- b) Seküler
- c) Ulusalçı
- d) Hepsi

7) Sokak gösterilerinin oya dönüştürülmesi mümkün mü?

- a) Evet mümkün
- b) Hayır mümkün değil
- c) Kısmi bir sonuç elde edilebilir ama başka şeylerle desteklenmeli
- d) Evet ama böylesi gösterileri sürekli kılmak çok zordur

8) Sokak gösterileri veya diğer politik teşebbüslerin sonuç doğurması için ne gerekir?

- a) Medya desteği
- b) Bürokratik destek
- c) Aktif örgütlü yapılanma
- d) Hepsi

9) AKP politikalarına karşı tedirgin olan kesimler arasında yıllanmış bürokratlar var mıdır?

- a) Evet
- b) Sanmıyorum
- c) AKP'den canı yananların ne yapmasını bekliyordunuz
- d) Benim memurum işini bilir

10) Eğer varsa, yıllanmış bürokratların AKP karşıtı yapılanmalara destek vermesi söz konusu mudur?

- a) Devlet memurunun böyle şeylerle işi olmaz
- b) Elbette vardır Cumhuriyet mitinglerine üniformasını çıkarıp katılan askerler bile vardı
- c) Kısmi bir destek olabilir
- d) Kesinlikle hayır

11) Güvenlik bürokrasisi içinde AKP politikalarına karşı olan bürokrat var mıdır?

- a) Yok canım, daha neler?
- b) Elbette, neden olmasın?
- c) Sorun nerde?
- d) Bu, emeklilik uğraşı olarak yapılan bir aktivitedir

12) Eğer varsa, AKP karşıtı sivil kesim ile üniformalı kesim arasında bir koalisyon olasılığı var mıdır?

- a) Evet
- b) Hayır
- c) Fiziksel olarak mümkün değil çünkü her iki kesim de birbirinden kopuk alanlarda yaşıyor

d) Biz zaten asker milletiz, bu soru saçma

13) Siyasal koalisyonların kurulması için asgari şartlar nelerdir?

- a) Ortak bir fikri zemin
- b) Ortak bir amaç
- c) Bu amaç için bir araya gelmek
- d) Ortak hareket etmek ve eylemlilik
- e) Hepsi

14) Güvenlik bürokrasisi ile sivil muhalefet arasında bir koalisyonun kurulması için gereken asgari fiziki şartlar nelerdir ve bu nasıl sağlanır?

- a) Bilgi alışverişi / internet üzerinden
- b) Aracı kişiler / NGO'lar üzerinden
- c) Akil adamlar / emekliler üzerinden
- d)Hepsi

15) Bu kadar emek gerektiren bir muhalefet hareketinin seçimlerde halktan gerekli desteği görmemesi olasılığı var mıdır?

- a) Sanmam
- b) Evet
- c)Allah çalışana verir
- d) AKP daha örgütlü çalışıyor.

16) Demokratik yollardan (seçimlerle) AKP'yi iktidardan indiremezlerse, bu kesim muhalefetten vazgeçer mi? Başka opsiyonlar da var mıdır?

- a) Sanmam / gelecek seçimleri beklerler
- b) Evet / herkes kendi yoluna gider
- c) Sanmam / bürokrasiyi harekete geçirirler
- d)Neden vazgeçsin ki? Bir şeyler yaparlar

17) AKP politikalarına karşı bürokrasi kullanılarak bir sonuç alınabilir mi?

- a) Demokrasilerde çareler tükenmez
- b) Darbeler ne güne duruyor
- c) Mahkemede hesaplaşırız
- d) Benim memurum işini bilir

18) Darbe yapmak için gereken şartlar nelerdir?

- a) Kargaşa / yönetim boşluğu
- b) Terör ve irtica tehlikesi
- c) Devletin geleneksel çizgisinden sapması
- d) Hepsi

19) Darbe için gereken şartlar oluş(turul)maya başlamış mıdır?

- a) Ergenekon'dan nasıl çıkılacağına bağlı
- b) Kesinlikle evet
- c) Mahkeme sonuçlarını beklemek lazım

d) Kesinlikle hayır

20) Bu ülkede darbe yapmak isteyen general var mıdır?

a) Sanmam, bu bir liberal korkusudur

b) Onlar eskidendi, artık "Ayışığında" "Sarı" muhabbeti yap(a)mazlar

c) 1 numara kim?

d) Bunlar hepsi 'fısa fıso'

Not: Yukarıdaki soruları çözerken Türk sınav sisteminde olduğu gibi, 4 yanlış 1 doğruyu götürmeyecek, demokrasiye 'Tara' olanlar bağlamında 4 doğru 1 yanlış geri getirecektir.

05.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusalçılık ve Yalçın Küçük

Önder Aytaç & Emre Uslu 07.04.2008

Doğu Perinçek'in Öcalan'a gül verirken çekilen fotoğrafı çok tartışıldı. Bu günlerde televizyon televizyon dolaşıp kafasında Atatürk'ün kalpağıyla ulusalçılık ve Kemalizm fetvaları veren Yalçın Küçük'ü de tartışmaya açma zamanı geldi ve hatta neredeyse geçiyor. Hayır, söylediklerini ciddiye aldığımızdan değil; onu ciddiye alan Kemalist safoşları uyarmak istiyoruz. Buyurun, Yalçın hocanızın 1993 yılında Abdullah Öcalan ile yaptığı söyleşinin sonucunda "Dirilişin Öyküsü" adıyla yayımlanan kitabında Öcalan'a sorduğu sorulardan bir demet. Hoca'nın Kemalizm ve Türklük hakkındaki görüşlerine bayılacaksınız J.

"Sizi çok sağlıklı, çok da güzelleşmiş gördüm. Bütün bu gürültülere, savaşa rağmen herhalde içiniz rahat olmalı. Gerçekten sizi çok iyi gördüm." (s.10)

"Sevgili Başkanım, ... Mücadele sürüyor, savaş devam ediyor. Ama, geçen yaz hem Halkın Emek Birliği için hem de Bochum'daki Uluslararası Festival için gittiğimde şunları söyledim: "Harra'nın altında kanallar açılıyor, üstü yeşerecek. Bu güzel ama PKK ve özellikle lideri APO Kürt insanının başında gül bahçesi açtırıyor" dedim." (s.10)

"A.Ö. Evet, o cümleler hayli anlamlı geldi. Ayrıca şöyle de yazmıştınız: "Apo kardeşim Kürdistan insanının beynine bir buldozer gibi giriyor ve orada gül bahçesi kuruyor, bin gül açıyor." (s.10) "Ben de yazdığım kitapta "Kürt başkaldırısı Bedirhan isminde bir prensle başladı, orada yoksul bir Kürt çocuğunun liderliğine geldi, şimdi halk emekçi bir Kürdün liderliğinde büyüyor" diyorum." (s.28)

"Efendim, PKK'nin Kürtlüğe bakışı, diğer ulusal hareketlerden ve bir de diğer Kürt hareketlerinden farklıdır. ... Yani sizin yönetiminizdeki PKK'nin Kürtlüğe bakışı, diğer bütün ulusal hareketlerden farklıdır. Kemal Paşa'da Türklüğü abartma var. Veya abartma denmese bile, en azından olduğu haliyle kabul etme, dönüştürmeme var. Benim PKK'de gördüğüm, devlet mahkemelerinde, panellerde de söylediğim nokta, "PKK ve lideri Abdullah Öcalan Kürtlüğü değiştirerek yükseltmek istiyor. Bu yüzden de çok eleştiriyor" ifadesidir. Bu sizin önemli bir ayrılık noktanızdır. Ve her zaman bunun övgüyle kaydedilmesi lazımdır." (s.104)

"Peki sevgili Başkanım, ... bana göre de 1920'de Kemal Paşa, o lider kadrosu içinde en geride olan insandı, ama çeşitli nedenlerle başkanlığı aldı. Ve sonunda 1925-26'lardan sonra ve 1930'lu yıllarda Kemalizm denilen yüzeysel, bir zaman için işleyen bir sistemi ortaya koydu ve bir müddet için Kürtlüğün üstünü örttü. ... ?imdi buraya geldiğimizde bu Kemalizm'in bana göre arabesk bir yanı vardı. Arabeskten kastım şu: Arap dünyasında her şey yüzeyseldir, bütün figürler derinliği olmayan figürlerdir. Kemalizm'i de felsefi anlamda belki arabesk bir

ideoloji olarak düşünebiliriz. ... Ben PKK'ye ve sizin hareketinize baktığımda bunun birçok özelliğini görüyorum. Sizin deyiminizle dağılan bitmek üzere olan Kürd'ün yükselmesi ve rönesansında, eğer görünebilirse, bir anlamda insanlık bayrağını eline alışı görüyorum. Diğer bir yanı, bölge insanına yönelik bir başlangıç olarak görüyorum." (s.106)

"Cumhuriyet 1920'lerde kuruldu, hangi tehditlerle karşılaştı? 1945'de Sovyet tehdidiyle karşılaştığı iddia edilir. ... Bu, ABD'nin kucağına gitmek için Kemalizm'in uydurduğu, abarttığı bir tehdittir. Yine 1960'lardaki 27 Mayıs çıkışı Kemalizm'in kendi içindeki yenilenmesi olarak düşünebiliriz. ... ?imdi bütün bunların ötesinde benim görebildiğim PKK'nin bu devleti sarsan bir yanı var. Çünkü bu, sadece şu anda egemenliği altında olan Kürdistan'da sarsmıyor. Genelkurmay Başkanı, diğerleri, bu sarsıntının İzmir'de Konya'da, Bursa'da, İstanbul'da hissedilmesinden korkar oldular." (s.108)

"Muğlâk dediğiniz zaman benim aklıma Kemalizm gelir. "Sol muğlâktır" dersiniz, halen Kemalisttirler derim." (s.108)

"Çünkü yaşadığımız şu anda, Türk kimliği gittikçe kaybediliyor. ... Kürtlüğün yükseldiği kimliğini bulduğu noktasıdır. Türklük ise kimliğini hızla kaybediyor. Türk olarak hiç bir şey kalmıyor. Hep taklitçi! Kemal Paşa Fransızları taklit etti. ?imdiki yönetimde de her şey Amerikan taklidi oluyor. İnsanlar, kadınlar, sevinmeleri, ağlamaları, her şey taklitçi, Türk kimliği gidiyor. Ve müthiş bir fahişelik yer ediniyor. Türkiye'de en fazla vergiyi bir kerhaneci kadın ödüyor. Vehbi Koç'ların Sabancı'ların, en büyük zenginlerin hiç bir değeri kalmadı. Bakın büyük bir kontrast. Yani ben Türklüğümden artık utanç duyuyorum. "Kardeşlik" diyorsunuz. Kürtler o kadar yükselecek, Türkler yerin dibine girecek! Ne kardeşliği olabilir bu?" (s.110)

Elbette Yalçın hoca da değişmiştir. Buna inanıyoruz da, bunlar değişme tekeli de ellerinde bulunduruyorlar. Onlara göre herkes değişebilir ama AKP'liler asla. Onların gizli ajandası var.

07.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fişleme ve andıçlar neden martta sızıyor?

Önder Aytaç & Emre Uslu 13.04.2008

Taraf'ın gündeme getirdiği yeni andıç doğal olarak andıç tartışmalarını yeniden alevlendirdi. Tartışmalar iki ana soru etrafında toplanabilir. Genelkurmay neden böylesi gereksiz, yasal temeli kuşkulu ve saçma işlere giriyor? Andıçlar nasıl ve kim(ler) tarafından sızdırılıyor? Her iki soru da aslında tepkisel motivasyonla yanıtlanmasının gerekliliğine inanılan sorular. Kuşkusuz, soruların haklılığı kadar tartışmanın bu yönde yapılması da sağlıklı. Ancak sanırız tartışmayı 'Andıçlar neden sızıyor. Ve genellikle neden mart aylarında sızıyor' soruları ile genişletmek de gerekli.

Kanımızca andıçların 'neden' sızdırıldığının yanıtını en iyi 'ne zaman' sızdırıldığına bakarak bulabiliriz. Yani, andıçların sızdırılma zamanlarına paralel düşen gelişmelerle andıçların içeriğine bakarak mantıksal çıkarsamalar yapabiliriz.

İlginç bir tesadüf müdür bilinmez ama biri hariç 2004 yılından bu yana hemen hemen her yıl mart ayında medyaya andıç sızdırılıyor. Kamuoyundaki bütün tepkilere rağmen andıçların içeriğinde de pek değişiklik olmadı. Örneğin 'Sosyetik fişleme' haberi 10 Mart 2004 Hürriyet'te yer alıyor. Habere göre Kara Kuvvetleri Komutanlığı, kaymakamlıklara bir yazı yollayıp, 'AB ve ABD yanlısı kişiler ve yüksek sosyete' hakkında istihbarat toplanmasını istemiş.

İkinci haberimiz 2005 yılında geliyor. Çok sayılmasa da bu sefer haberin sızma tarihinde birazcık sapma var.

Aralık ayında sızmış bu kez. Nazlı Ilıcak'ın yazısında yer alan bilgilere göre Jandarma teşkilâtının bazı birimleri, sivil kuruluşları izlemeye ve kişiler hakkında istihbarat tutmaya devam ediyor. Fişleme işinin, Jandarma Genel Komutanlığı Denetleme Kurulu Başkanı Korgeneral Nurettin Çakır denetiminde yapıldığı da haberin içinde belirtiliyor.

2006 yılına geldiğimizde tarih yine şaşmıyor. Mart ayının son haftasında Sabah gazetesinin manşetten verdiği haber şöyle: 'Jandarma valiyi, hakimi bile fişledi. Diyarbakır'da vali, hâkim, savcı ve müdürlerin Jandarma talimatıyla fişlendiği ortaya çıktı...' Özetle habere göre, asker tarafından kamu görevlileri hakkında istihbarat yapılıyor, fişlemeler tutuluyor. Yargı ve hatta Jandarmanın bağlı olduğu mülki amir bile fişleniyor... Haberde bu işlemlerin Genelkurmay Başkanlığı'nca verilen bir emre atfen ve Jandarma Genel Komutanlığı'nca yayımlanan 'gizli' dereceli bir emirle gerçekleştirildiği belirtiliyor.

2007 yılının mart ayı adeta andıç ve fişleme haberlerinden geçilmez oldu. Nokta dergisinde yayımlanan andıçlardan, Medyaya 'güvenilirlik' notları verilen andıçlara kadar, mart ayı bütünüyle andıçlamalarla dolduruldu.

2008 yılına geldiğimizde de gelenek bozulmadı. Bu kez Taraf'ın ortaya çıkardığı yeni andıcın aynı döneme denk gelmesini yalnızca bir tesadüf olarak mı yorumlamalıyız? Ya da, bahar canlılığı mı veya nevrüz temizliği mi diyeceğiz?

Bizce bu 'tesadüfün' tek nedeni olabilir. Yüksek Askeri Şura'ya giden yolda son düzlüğe girilen zaman olarak bilinen yılın bahar aylarında, taraflar rakiplerini son bir kez sallayıp ilgili kişi haberlerinin, dosyalarda yer almasını hedefliyor olabilirler mi?

Taraf'ın yayımladığı son andıç, TSK'nın içindeki darbeci ve anti Batıcı kanadın hamlelerini boşa çıkarmak için atılmış bir adım olabilir mi? Bu haberle taraflar eğer varsa darbeci gruba biz darbe istemiyoruz mesajı vermek istemiş olabilirler mi?

Kuşkusuz bu hamle ile son günlerde dümeni darbeden yana kırmaya başlayan seküler elitlere de aslında darbenin AKP ve çevresini değil AB destekçilerini de hedefleyeceği mesajı verilmek istenmiş de olabilir mi? Her ne için olursa olsun ordunun içinden oldukça cesaretli gözüken bir kanat olduğu ve bunların darbecilere karşı çıktığı izlenimini doğruluyor. Andıcın sızma zamanı ve içeriğine bakılırsa sanırız darbeciler de ordunun içindeki bu kanadı dikkate almaları gerektiğinin farkında.

Darbeye giderken darbe de yiyebilirler...

12.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hâkimler ve generaller

Önder Aytaç & Emre Uslu 14.04.2008

"Türkiye Cumhuriyeti devletinin, başta laiklik olmak üzere, temel değerlerini aşındırmak için bitmez tükenmez bir çaba içinde olan bir kısım çevrelerin, bu gayretlerini son dönemde artırdıkları müşahade edilmektedir. ...Bu faaliyetler; temel değerlerin sorgulanarak yeniden tanımlanması isteklerinden, devletimizin bağımsızlığı ile ulusumuzun birlik ve beraberliğinin simgesi olan milli bayramlarımıza alternatif kutlamalar tertip etmeye kadar değişen geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır" (27 Nisan 2007 TSK açıklaması)

"Demokrasinin bir veya birçok kuralına uymayan veya cumhuriyetin temel ilkelerinden olan laik ve üniter yapıyı, demokrasiyi yok etmeyi amaçlayan ve de demokrasinin tanıdığı hak ve özgürlükleri yasa dışı yorumlarla tarif ederek oluşturulan siyasi projeleri öne süremeyecekleri, bu nitelikteki beyan ve eylemlerin gerek iç hukuk

gerekse de Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi korumasından yararlanamayacağı gözetilmelidir.” (18 Ocak 2008 Yargıtay açıklaması)

Yukarıdaki iki açıklama arasındaki benzerliğin farkında mısınız? Biri TSK’nın diğeri Yargıtay’ın açıklaması. Bir de şu cümleye bakalım: “Bu ulus, bu ülkede huzur içinde yaşamayı hak etmiştir. Bu hak, kimse tarafından bahşedilmemiş, Kurtuluş Savaşı’yla ve cephede bedeli can olarak ödenmiştir.” Normalde askerden beklenebilecek “savaş”, “can”, “bedel” vurgulu bu açıklamanın sahibi de Yargıtay.

O halde tartışılması gereken soru şu: Hâkimler ile generaller arasındaki bu benzeşme neden? Komplo teorisyeni olsak vurgulardaki benzeşmelerin arkasında organik bir ilişki arardık ama benzeşmenin arkasındaki neden TSK ile yargı arasında olabilecek organik bir ilişkiden daha köklü bir sorun.

Temel sorun her iki kurumun çalışanlarının da giderek kütleleşen çalışma ve yaşam alanlarındaki izolasyondan kaynaklanıyor. ?öyle ki: Her iki kurumun çalışanları da mesleki kariyerlerine taşrada başlıyorlar. Eğitim ya da sağlık gibi diğerkurumların aksine gittikleri taşrada kasabalarında bir ömür ya da uzun süre kalmayan, rotasyona tâbi olan, güvenlik örgütlerinin rütbeli kadroları ile hâkimler ve savcılar kendi aralarında bir tür enformel bağ geliştiriyorlar. Bu bağ, uzun taşra günlerinde ortaya çıkan “münevver hasreti” ya da “tavla kardeşliği” ile başlayıp “devleti koruma ve kolama” duygusuna dönüşen bir süreci doğuruyor. Bu süreç sonunda hâkimler yüksek yargıç mevkiine ulaştığında güvenlik yetkilileri de ya müdür olarak ya da general olarak Ankara’ya dönmüş oluyor. Uzun taşra günlerinde, tavla masalarına kurulan hayallerin uygulamaya dökülme zamanı gelmiştir artık. Bu dönemde özellikle de istenmeyen bir iktidar iş başındaysa, iktidarın icraatlarına karşı ortak hareket etmeler de kendini göstermeye başlıyor. Hootan Shambayati Türkiye’de yargının sadece AKP’yi değil bütün iktidarlara hedef aldığını, hedefin de parlamento ve demokrasinin bizzat kendisinin olduğunu istatistiksel verilerle açıklamaktadır.

Taşra kardeşliğinin ötesinde, her iki kurumun çalışanları da kendi kurumsal yapıları gereği dışarıya kapalı bir yaşam sürdürmek zorunda kalıyorlar. Askerler zaten kışla lojman arasında geçen yaşamları orduvelelerindeki eğlenceleri ile dışarıdaki yaşamdan uzakta yaşamak zorundalar. Hâkimler ve savcılar için de durum çok farklı değil. İş yoğunluğu nedeniyle akşama kadar dosyaların içinde kaybolan hâkim ve savcılarımız tatillerini de memur kamplarında geçirince dışarıdaki dünyanın sadece kötü karakterleri ile hapsolmuş bir dünyanın içinde buluyorlar kendilerini. Bunun ötesinde çalışma ortamlarında yaratılan “devletçi” kültüre bireysel olarak karşı çıkmak mesleki kariyerin sonu anlamında geldiğinden bir süre sonra en demokrat hâkim ya da savcı bile bu kültürü içselleştiriyor. Yani mesleki klik kültürü yaşamlarının kültürüne dönüşüyor.

Ankara’nın yüksek mevkilerini işgal etmeye başlayan hâkimler ve generaller kariyerlerinin son döneminde yeni bir dünya ile karşılaşıyorlar: Siyasetçi. Her iki kesim de farklı dünyalardan geldiklerinden, siyasetçilerle bürokratların anlaşmaları o kadar da kolay olmuyor. Bu durumda generaller ya da hâkimler siyasetçilerle olan ilişkilerini “güvenmeme” esası üzerinden kuruyor. Taşra kardeşliğine dayanmayan her türlü ilişkiye de kuşkuyla yaklaşıyorlar. Yaşamları boyunca içinde bulundukları kült dünyanın bir yansıması aslında bu. Kendileri gibi düşünmeyi “düşman kuvvet” ya da “suçlu” olarak görmenin doğurduğu sonuç, demokrasiye de memleket ekonomisine de büyük zarar veriyor. Demokrasi ya da ekonomi her iki kurumun da koridorlarına çok da tartışılmayan kavramlar. Her ne kadar hâkimler kararlarını kamu adına verse de, Amerikan sisteminde olduğu gibi bir suçlunun jüri karşısında yargılanması esası olmadığından kararlarında kamu vicdanı için jüriyi (mahallenin sakinlerini) ikna etme ihtiyacı hissetmiyor. Hâkimin kütleleşmiş dünyası, bizim sistemimizde aslında halkın vicdanını da temsil etmeye başlamıştır artık. Dolayısıyla “savaşlı” canlı kanlı açıklamaların yargılardan gelmesine şaşırmmamak gerekiyor. Beğenelim beğenmeyelim bu dünyadan böyle yargılama çıkar.

14.04.2008

Polis Akademisi mezunları

Önder Aytaç & Emre Uslu 20.04.2008

Bu yazının bir gazete yazısı olup olamayacağı konusunda çok düşündük. Bu konu birçoğumuzu doğrudan ilgilendirmiyor gibi görünebilir. Ama güvenlik konseptinde bizzat içinde yaşadığınız yüz akı bir çok olayın perde arkasında, şimdi size tanıtacağımız kişilerin emeği, alın teri, ve sonsuz uğraşı yatıyor. Bunlar, Polis Akademisi mezunları ve özellikle de 1997 devresi. Bunlar kısaca 97 devresi olarak anılırlar. Yarın Türkiye’de çoğunuzun bilmediği bir toplantı yapılacak. Mezuniyetlerinin 11. yılında Polis Akademisi 1997 devresi Ankara Gölbaşı kampusunda bir araya gelecekler.

700 kişi civarında mezun oldukları Akademinin son sınıfındayken yaptıkları işlerle demokrasi yolunda ağırlıklarını hissettirmeye, açık toplumun taşıyıcıları olacaklarını göstermeye başlamışlardı.

28 ?ubat’ın cadı avı başlattığı dönemde, 1997 yılında birçok “etkili ve yetkili” kişinin korkudan ne yaptığını bilemediği yıllarda onlar, gazetelere ilan vererek “Demokrasinin ve Laikliğin Bekçileri” olduklarını haykırmıştı. Ne demokrasiden ne de laiklikten ödün verilemeyeceğini haykıran bu çıkış belki o dönemde kimsenin dikkatini çekmedi ama onlar bu yöndeki kararlı çalışmalarını bıkmadan usanmadan sürdürdüler. Bu gün ülkede demokrasi hâkimse hiç kuşkunuz olmasın onların ve ‘entelektüel polis’ / ‘bilgi toplumu polis’i olan güvenlikçilerin bu çorbada hiç de azımsanmayacak bir biçimde tuzu var, emeği var, alın teri var. Bu gün evlerimizde korku duymadan oturuyorsak, onların yakaladığı bombalarla darbeye yol açabilecek kaosun oluşmasına engel olmasının rolü çok fazla. Bu gün, çeteler birer birer ele geçiriliyorsa ve Ergenekon denilen bir operasyon yürüyorsa, önlerindeki bütün olumsuzluklara rağmen onların emeği yadsınamaz bir gerçek. (Bu diğer Akademi mezunu olan başkalarının da emeği yok anlamına gelmiyor. J)

Bu günün “özgürlük savunucularının” korkudan yazar attığı dönemde, onlar korkmadan Türkiye’nin en muhalif yazarlarını Akademiye çağırarak, onlara sağladıkları özgür ortamda açık yüreklilikle Türkiye sorunsallarını tartışmışlardı. Onlar, kitapların yasak olduğu dünyada yaşamalarına rağmen, gelen konuklarına “sakıncalı” kitaplardan “sakıncalı” sorular sormaktan geri kalmamışlardı. Yaptıkları her özgürlük çıkışının arkasından çeşitli şekillerde bedeller ödediler ama bu gün bedel ödetenlerin bir kısmı bile onların 1990’lı yıllarda yaptıklarını haklı olduğunu kendilerine artık teslim ediyorlar. Yani onlar aslında Emniyetteki kültür değişiminin öncüleri, taşıyıcıları ve devam ettiricileri.

Onlar, yıllar sonra Emniyete yolu düşen İlhan Selçuk’u ve Ahmet Hakan’ı şaşırtan polis jenerasyonu. Onlar, emniyet nezarethanelerini işkence odaları olmaktan kurtaranlar. Onlar, insan haklarına, demokrasiye ve Avrupa Birliği ideallerine gönül vermiş bir neslin önde gidenleri. Onlar, demokrasinin ve laikliğin bekçileri. Bu gün demokrasi halen hüküm sürüyorsa bunun altında onların da imzası var. Cuntacılar karşı yaptıkları operasyonlarla “durun bu cadde çıkmaz sokak” diye set çekişlerinin etkisi var aksak topal devam etse de bu demokrasimizin devamında.

İçlerinde “islah edemiyorsan imha edeceksin” düşüncesinde olanlar da var elbette. Ama inanın bize, böylesi kişilerin sayıları oldukça az. Onlar kendilerinden bile olsa her türlü hukuksuzluğa karşı çıkan, ağır aksak da olsa Emniyeti yeni yüzüne kavuşturan orta kademe Emniyet amirleri.

Onlarda bu özgürlük aşkı ve demokrasi ?evki oldukça, çıktıkları bu yolda İbrahim sabıryla, Keskin bir Kılıç’a dönüştürdükleri demokrasi tutkularını, hep ileriye taşıyacaklardır. Onlar, bu kurak demokrasi çöllerine bir Yakup gibi bu ülkenin demokrasisini Harunla yaşatmaya çalışan Özgür neslin Serdarları ve Özyiğit çocukları. Onları iyi izleyin ve gözünüz gibi bakın... Kötü olanları varsa da gözlerinin yaşına bakmaksızın eleştirerek...

19.04.2008

MHP: Ulusalıcı mı, Milliyetçi mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 21.04.2008

2007 Seçimlerinden önce ulusalcıların MHP'ye yönelik sempatik açıklamaları ve MHP'nin Meclis'teki uzlaşmacı tutumunun sonrasındaki düşmanlıkları halen akıllarda. Taraf'a açıklamalarda bulunan Bahçeli'nin danışmanı akademisyen de ulusalcılık ile MHP arasında farkı kalın çizgilerle ortaya koydu.

İsterseniz bir de ulusalcıların MHP'ye bakışını özetleyen bir belgeyi sizinle paylaşalım. Belgeyi bir internet sitesinden temin ettik. ?imdilerde tutuklu bulunan bir ulusalıcı akademisyenin, MHP'ye zehir zemberek ithamlarda bulunduğu bu yazı, internet sitesindeki iddiaya göre 12 Aralık 2000 tarihinde KTB adlı bir mail grubuna gönderildi.

* * *

BİR ÇETENİN DAYANILMAZ VATAN HAINLI?İ YA DA ELİ KANLI YABANCI KÖKENLİ TERÖR MAFYASI: MHP

... Bazı aklıevvel ve kendini bilmez MHP'liler, Turancılar ve Türkçüler, Kemalizmi de kendi tekellerine geçirmeye başlamışlar ve Kemalist söylemlerle, 9 ışı?ı veya Türkçü-Turancı görüşleri birleştiriyorlar; kendilerine göre yeni bir MHP-Kemalizm sentezi oluşturmaya çalışıyorlar.

Böyle bir örgütlenmenin bilgisi TSK'ya geldi?i için zaten kaç yıldır, ülkücü mafyaya ve MHP'ye karşı Genelkurmay ve Türk Silahlı Kuvvetleri savaş açmıştır, MHP ile ilişkisi oldu?u saptanan tüm subaylar ordudan temizlenmektedir; ... Ama çehre değiştirmeye çalışan ve aynı BAV gibi Atatürkçülük maskesi takınarak, Kemalizmi karanlık ve mafyöz amaçları için kullanmak isteyen MHP'nin, Türk-İslam Sentezci olsun, BBP'li olsun, ?amanist veya ateist olsun, bir bugününü özetleyelim isterseniz...

1) Kuruldu?u günden itibaren MHP ve Türk İslam Sentezi yanlısı ülkücüler yabancı istihbarat örgütleri tarafından eğitilen, silah verilen, uyuşturucu ticaretine itilen bir çete olmuşlar ve binlerce gencin kanına girmişlerdir. Bunlar arasında ülkücü, hilafetçi-şeriatçı Türk-İslam Sentezci veya Türkçü-?amanist şeklinde ayrılmış gruplar olabilir ama bu hiç bir şeyi fark ettirmez. Bu kişiler yabancılar tarafından kullanılmışlar ve GLADYO'nun paramiliter vurucu mafyöz gücünü teşkil etmişlerdir. Bugün de pek çok katil ve mafya elemanı TBMM içindedir, üstelik o TBMM Haluk Kırıcı, M. Ali Ağca, Oral Çelik gibi uluslararası kiralık katilleri affetmektedir. MHP ve ülkü ocaklarının yabancı destekli bir terör örgütü oldu?u açıktır ve MHP tüm vurucu gücü ile Kemalizme karşı savaşmış, karşı Devrimci Derin Devletin içinde yer almıştır. Türkiye'nin geri kalmasındaki en önemli faktörlerden birisi MHP faktörüdür.

2) MHP Soğuk savaşın bitiminden ve özellikle 28 ?ubat 1997'den sonra ideolojisini tamamen yitirmiş ve bir boşlu?a düşmüştür. MHP'nin bir kısmı Türk- İslam Sentezine sarılırken, daha az dindar bir kesim ise Nihal Atsız abilerini birdenbire hatırlamışlar, titreyip geçmişe dönmüşler ve her nasılsa geçmişte bu ülkenin kurucusu Mustafa Kemal'i de olası bir maske olarak yanı başlarında görüvermişlerdir. Karşı Devrimci Derin Devlete karşı, Kemalist bir Derin Devletin oluştuğunun bilincine varan bu kişiler, tüm güçleri ile Kemalizmi sahiplenmişler ve eski MHP-İrkçı-faşist-Turancı yapılarını gizleyip maskeleymeye çalışarak bazı Türkçü dergilerde Kemalist ve Atatürkçü görünümünde yazılar yazmaya başlamışlardır.

?u anda MHP'nin ideolojisi çökmüştür, tek ideolojisi vardır, o da mafyaizm ve kan içicilik-yani vampirizm. Devletin dört bir yanını kendi örgütledikleri çetelerle örmüşler, Kemalist Cumhuriyet Devrimini bir Çete veya MUZ Cumhuriyetine dönüştürmüşlerdir... Hatta bazı söylemlerini bile değiştirmişlerdir. Milliyetçilik, ulusalcılı?a dönüşmüş; Tanrı da?ı kadar Türk, Hira Da?ı kadar Müslüman'ım cümleleri de Tanrı Türkü Korusun gibi daha masum sloganlara dönüşmüştür.

3) Yurt dışı destekli vatan haini bir çete örgütlenmesi olarak MHP-Turancılar-Türkçüler kimseyi aldatamayacaklardır. ... Artık MHP'nin, Turancıların Türkçülerin, ulusalcılık veya vatanseverlik söylemine de kimse inanmamaktadır. Ayrıca onların Kemalist ideolojiyi kendilerine göre şekillendirmelerine de (9 Işık veya başka Turancı ideolojilerle birleştirmelerine) kimse inanmamaktadır. Yakmaya çalıştıkları Turancı-Türkçü-Kemalist (?) ideolojinin ışığı bir kibrit kadar hızlı yanıp bitecektir. Türkçülerin ve Turancıların, Kemalist ideolojiyi bir maske olarak yüzlerine geçirmelerine karşın, hiç bir şansları yoktur; Kemalist İdeoloji Turancıların ve Türkçülerin her yanından sarmaktadır ve bu söylemleri ile insan kazanmayı başaramayacaklardır, çünkü temelde faşist ve ırkçı bir alt kültürün şekillendirdiği ilkelerle, Atatürkçülüğü de bozmaya çalışmaktadırlar. Hiç unutulmamalıdır ki, MHP-Turancılar-Türkçüler faşist, hasta, ırkçı ve tutarsız bir ideolojinin zincirine vurulmuş, beyinleri sadizm ve saldırganlıkla yıkanmış iyileştirilmesi güç acubelerdir.

Not: Biz bu görüşlerin hiç birine katılmıyoruz. Konu ile ilgili tarafların açıklamalarını da buradan duyurmaya hazırız.

21.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tuncay Güney: Ergenekon'un dezenformasyonu mu?

Önder Aytaç & Emre Uslu 26.04.2008

Ergenekon soruşturmasının en önemli figürü haline gelen Tuncay Güney'in söylemini iyi okumak gerekiyor. Halen Toronto'da yaşayan Güney, bir dönem Samanyolu TV de çalıştı. Daha sonra Akşam gazetesine geçti. Bir dönem de Ruşen Çakır'ın ifadesine göre, 1993'te Milliyet'te çalıştı. Son dönemde de Ergenekon olayına ilişkin anlattıklarını Toronto bağlamından eksik okumak bizi yanlış yönle götürebilir. Öncelikle Toronto'dan başlayalım.

Bizim de eğitim amaçlı olarak bir yıl kaldığımız bu şehirde, Türkiye'den gelenlerin önemli bir kısmı Kanada vatandaşı olmak için mültecilik başvurusunda bulunur. Mültecilik başvurusuna bulunan bu kişilerin doğru ya da yanlış kendilerince gerekçeleri vardır. Tuncay Güney de bunlardan biri. Yani Kanada vatandaşı olmak için başvurduğu bir mültecilik dosyası var. Güney'i uzun süredir tanıyan Faruk Arslan'ın kendi sitesinde -- www.farukarslan.com - yazdıklarına göre, 2001 yılında Kanada'ya gelen Güney'in, Ortadoğu'nun liderleri, Saddam ve Kürt liderleri ile görüşen, derin devletle ilişkili ve İran'da eğitim almış birisi olduğundan hareketle, hayatî tehlikesi olduğunu ve bu nedenle de Kanada'ya sığınma istediğini görüyoruz.

Tuncay Güney bu iddiasını ispatlamada zorluklar çekip 2003 yılında çıkan Irak savaşı dengeleri değiştirdiğinde, mültecilik dosyasına yeni eklemeler yaparak / yeni gerekçeler sunarak Kanada'da kalmaya çalışıyor. Yeni iddiaları 'gay olduğundan ve Yahudi olduğundan dolayı, Türkiye de baskı altında bulunduğu' tezi üzerine kurulu. Bu süre içerisinde Kanada güvenlik yetkilileri kendisini sınır dışı etmek için uyarıyorlar. Yeni iddiaları olan 'gay olmak' ve 'Yahudi kökenlilik' den dolayı baskı altında olduğu iddiası da, mahkemece geçerli bulunmayacağı yönünde. Tuncay Güney de Kanada'da kalabilmenin son bir denemesi içinde, Ergenekon davası hakkında bir takım bilgiler vererek Türkiye'de can güvenliğinin olmadığı tezi üzerinden yeni bir dosya daha açtırmak arzusunu taşıyor.

Bu çerçevede düşünüldüğünde Güney'in Türk medyasına verdiği ifadelerin en azından bir kısmı, mültecilik başvurusunu güçlendirmek için Kanada'da bu tip davalarda sıklıkla başvuru "kendi delilini kendin yarat" stratejisine dayanıyor. O zaman da Güney'in Veli Küçük ile birlikte Barzani'ye silah verdik iddiası ilk dilekçesine,

gay olduğu ve Yahudi din adamı kıyafetleriyle verdiği fotoğraflar da ikinci dilekçesine “delil” olsun diye verilmiş olan fabrikasyon / kurgulanmış ifadeler de olabilir. Toronto’ya kadar muhabir yollayan gazetecilerin, onlara ‘tosun’ diyen ancak farklı bir iş yapmayan, Güney’i canlı yayına çıkarıp dezenformasyonlarına alet olan, ‘balon balığı reaksiyonlu’ televizyon yöneticilerinin burada kulaklarını çınlatmaya gerek duyuyoruz.

Soru şu: Güney’in söylediklerinin ne kadarı doğru ne kadarı yanlış. Kendisini iyi tanıyan gazeteci Faruk Aslan’ın da belirttiği gibi, Güney bir dönem gerçekten de Veli Küçük’ün ekibine çalışmış. Toronto’da konuşulan iddialara göre, Akşam gazetesine girişinde hatırı kırılmayacak ve ‘Küçük’ işler yapmayan birinin referansı ile girmiş. Bu grubun ulusalcı çizgiye kayması hep dikkatimizi çekmiştir.

28 Şubat döneminde ‘Sisi’ ile birlikte operasyonel olarak kullanılmış. Zaten 28 Şubat’ın yayın organı olarak adını duyuran ‘Strateji’ dergisinde de yöneticilik görevinde bulunmuş. Bu süre içerisinde şahit olduğu bir takım olaylar da emin ki var. Gazetelere verdiği açıklamalarla da, mültecilik dosyasını güçlendirmek için aralara serpiştirilmiş süslü ifadeler ve bilgiler oluşturulmuş. Dolayısıyla bu söylenenleri çok iyi ayıklamak gerekiyor. Güney’in belki de en doğru söylediği ifade, Sabah’ta anlattığı “Üzerinde bayrak direğinin olduğu bir elektrik binasının altındaki silah deposudur.” Her ne kadar bu adresin yerinin değiştirilmiş olma olasılığı olsa bile, bir dönem katır yüküyle yerlerinin değiştirildiği iddia edilen silah depolarına ulaşılmadan Ergenekon’un sonuna gelindi denemez / denilememeli.

Güney, Toronto’da da boş durmamış. Bir dönem PKK’nın içinde bulunan, halen de sertlik yanlısı militan görüşleri savunan, Süleyman adlı bir Türk vatandaşına gazete çıkarmak konusunda danışmanlık yapmış. ‘Yeni Hayat’ adlı bu gazeteye verdiği söyleşide de yukarıdaki açıklamalarına benzer şeyler söylemiş.

İimdi geline bu noktada, kanımızca Güney’in yaptığı, bilerek ya da bilmeyerek bir dezenformasyon operasyonudur. Güney üzerinden Ergenekon operasyonu magazinleştirilerek, saçma sapan bir adamın saçma sapan iddialarına dayandırılan bir operasyon durumuna düşürülerek Ergenekon çetesinin üstü örtölmek istenilmektedir...

Bizden söylemesi!..

26.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerika, darbeler ve bir anı

Önder Aytaç & Emre Uslu 29.04.2008

27 Nisan e-muhtırasının üzerinden bir yıl geçti. Muhtıranın yarattığı gergin ortam 2007 seçimlerinde dağılmış gibi görünse de bu gün içinde bulunduğumuz sürecin gerçeklerine bakarsak, 27 Nisan’ın ağırlığının henüz yoğun bir şekilde yaşandığını söylemek çok da yanlış olmaz.

27 Nisan’ın hemen ertesinde ABD’den gelen tepkinin benzeri bir söylem, dünkü Milliyet’te manşete çekildi. Milliyet’in haberinde “ABD Dışışleri Bakanı Condoleezza Rice’in Avrupa İşlerinden Sorumlu Yardımcısı Dan Fried, Amerikan yönetiminin AKP’ye açılan kapatma davasında ve laiklik tartışmalarında taraf olmak istemediğini söyledi. Fried, Türkiye’deki mevcut anlaşmazlığın “demokrasi ve anayasal laik sistemle tutarlı bir şekilde çözüme kavuşturulması beklentisi”ni ifade etti. Burada dikkati çeken anayasal laiklik sistemi ifadesi. Bu anlatım 27 Nisan muhtırasının ardından, uzun mücadeleler sonucunda ABD dışışleri birimlerinin üretmiş oldukları bir kavram. Hatırlanacağı gibi e-muhtıranın ardından ABD’nin dışışleri temsilcileri bir açıklama yaptılar ve Türkiye’de laiklikten yana olduklarını belirtmişlerdi. Bu ifadenin Başkan Yardımcısı Cheney’in ofisinin dayatması / bastırması sonucunda, dışışleri bakanlığının metnine girdiği biliniyor.

Elbette bu ifadenin arka planını bilenler, Türkiye'deki sivil(imsi) ve askerî cenahtan etkili ve yetkili bireylerin uzun süredir Washington DC'de darbe kulisi yaptığını hatırlayacaklardır. Türkiye de demokrasiden yana tavır alanların, AB'ye başvuruları Ertuğrul Özkök'giller'i acayip derecede rahatsız ederken, Washington DC'de yapılan darbe kulisleri konusunda sanki üzerlerinde ölü toprağı serpilmiş gibi "tıs-tık" yok. Bu sessizliğin nedeni mekân yani Washington mu, yoksa konu yani bir 3 basamaklı darbe planının 2,5'uncu safhası mı? Doğal olarak merak ediyor insan. Bu çerçevede Zeyno Baran'ın Genelkurmay 2. Başkanı ile görüşmesinin hemen ardından, 2007'de Türkiye'de darbe olasılığını yüzde 50 olduğunu yazdı. Genelkurmay 2. Başkanı'nın, Cheney'in ofisi ile yakın ilişkiler geliştirdiği de yine bu anlatım içinde söyleniyordu. Bunları, hemen sonrasında da Hudson Enstitü'deki meşhur komplo senaryosu ve Yasemin Çongar'ın demokrat yazıları takip etti.

Bütün bu ilişkiler ağının sonucunda, 27 Nisan e-muhtırasının ardından yapılan ilk açıklamada Türkiye'de laikliğin korunmasının gerekliliğine de vurgu yapıldı. Bu bir anlamda ABD'nin darbeye yeşil ışık yaktığı ya da bütünüyle karşı olmadığı tavrını ifade ediyordu. Bu ifade geçen süreç içerisinde yumuşatılarak "Anayasal Laiklik" ifadesine dönüştürüldü. Böylece hem Anayasaya saygıya, hem de laikliğe vurgu yapıldı.

Dünkü Milliyet'in manşetinin az biraz arka plan okumasını da yapan insanlar; "bayram değil seyrân değil eniştem beni neden öptü" duygusuna kapılıyor. ABD'de yapılan darbe kulisleri yeniden mi ısıtılarak canlandırıldı demeden edemiyor insan.

ABD de özellikle Cheney'in ofisi, Türkiye de darbeye destek verecek bir görünüm arz ediyor. Ancak böylesi anti demokratik bir suç eyleminden sonra, bundan kazançlı çıkacak devletin Rusya olacağını da hemen belirtmek gerekiyor. Tıpkı Irak'a açılan savaşın kârlı çıkanının İran olması gibi. Bunu nereden mi biliyoruz? Darbe destekçisi sivil(imsi) ve resmî kesimlerde çok ciddi bir AVRASYACI ekibin varlığından haberdarız. İşte bunu da oradan biliyoruz. Hatırlayınız Putin'in konuşmasını Genelkurmay'ın sitesine kim koydurmuştu?..

Türkiye'de herkesin bildiği bir "sırrı" bizzat birinci elden dinlemiş kişiler olarak bir anımız ile darbeler ve ABD arasındaki ilişkiye bir nokta koyalım. 1960 İhtilalinin hemen arkasından, ABD'nin Ankara büyükelçiliğinde junior officer (alt kademe memur) olarak çalışan, bizim de çok yakından tanıdığımız bir ABD'li yetkili, darbeden sonra komitede yer alan albaylardan ikisinin (kendisi bu isimleri de veriyor ama biz burada yazmıyoruz) kendisini bir otele çağırıldığını kendisi ile konuşmak istediklerini anlatıyor. "Ben," diyor ABD'li yetkili "'bir junior officer olarak darbe komitesinden yetkililerin benle ne konuşmak isteyebilirler ki' diye düşünerek otele gittim. Otelde beni iki albay bekliyordu. Merhabalaştıktan sonra Albaylar bana dönüp; 'ABD, Türkiye'nin tarım politikasının nasıl olmasını arzu eder' diye bir soru yönelttiler. Ben doğrusu bu soru karşısında şaşırıp kaldım" diyor ve ekliyor; "Bu kadar da bağımlılık beklemiyorduk." Bu anının bize birinci elden aktarıldığını burada bir kere daha ifade etmeliyiz.

Bakmayın vatanseverlik adına mangalda kül bırakmayan bu ulusalcı sahtekâr hokkabazlara... Bunların bir kısmı ABD'de, bir kısmı Rusya ve Çin'de, ülke pazarlama kulisleri yapıyorlar. Ne karşılığında mı? Elbette, 'darbe ve iktidar' karşılığında...

Darbe yapıldıktan sonra oluşacak psikolojik ortam hangi darbeci kanadın etkin olacağını belirleyecek.

Köpürtülen bunca AB ve ABD karşıtı söylemden sonra, darbeciler için bile ABD'nin peşine takılmak zorlaşabilir. Cheney'in kotarılmış darbeci danışmanlarına duyurulur.

Keşke ABD'deki yetkililer ve ABD'li yetkililerle görüşmek için her türlü ödünü onlara karşı vererek demokrasiyi kesintiye uğratmak için çalışanlar, Taraf'tan Yasemin Çongar, Ahmet Altan, vb.'den, bu konuda yaptıkları aptallığın bu ülkeyi kan gölüne çevirebileceği ve 'herkesin aklını başına almasının gerekliliği' konusunda danışmanlık hizmeti alsalar.

Hangi konuda mı?.. Elbette 'En kötü demokrasinin bile Ortadoğu'da en iyi militari / polisiye sistemden yüz bin kat daha iyi olduğu konusunda.' Bizden söylemesi!..

AKP'nin kapatılması Kürt Hizbullahı'na yarar

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.05.2008

Fikret Bila'ya konuşan AKP yetkilisinin tek doğru sözü 'AKP kapatılırsa Kürtlerle devletin bağının kopacağı'ydı. Aslında durum bilinenden daha da tehlikeli. AKP kapatılırsa Kürtçü-İslamcı bir parti kurulup en azından önümüzdeki yerel seçimlerde bölgede belediye başkanlıkları kazanılabilir.

Bölgede Türk medyasının ilgi göstermediği gelişmeler oluyor. Örneğin geçtiğimiz haftalarda Yüksekova'da DTP taraftarları Hizbullah'a yakınlığıyla bilinen market ve derneklere saldırdılar. Bunun karşılığında Hizbullah'a yakın kişiler Batman'da basın açıklaması yaptı ve açıktan PKK ve DTP'yi uyardı. Yapılan basın açıklamasında altı çizilen bölümler şu şekilde:

"Bizim inancımız ve misyonumuz yeryüzünün tüm halkları gibi Kürt halkının da tüm haklara sahip olmasını savunmayı gerektiriyor. Bunu insani ve İslami bir görev biliyor, bu sorumluluğumuzu yerine getirmek için de kınayıcıların kınamalarına; baskı, tehdit ve şantajlara aldırış etmeksizin tavır ve yaklaşımlarımızı ortaya koyuyoruz. ...Son zamanlarda sıkça tekrarlandığına tanık olduğumuz üzere, elinde "Kürt sorunu" kartını taşıyan DTP'lilerin İslami değerlere yönelik aşağılayıcı ve saldırgan bir dil kullanmaları ve DTP'li bazı grupların Mustazaf-Der gibi İslami kurumlara yönelik kışkırtıcı ve düşmanca saldırılar düzenlemeleri, ne göz ardı edilebilir, ne küçümsenebilir, ne de tepkisiz kalınabilir eylemlerdir. ...PKK hareketi ya da DTP gibi partiler yayın ve söylemlerinde Müslüman kesimlere karşı kullandıkları aşağılayıcı ve saldırgan dili keskinleştirmekte bir beis görmezken, birilerinin kalkıp bize "Kürt sorunu"nu göstererek bu saldırganlıkları göz ardı etmemizi istemesi, İslami değerlerimizi ve kimliğimizi satışı getirmemizi istemekten başka bir şey değildir. ...Ülkemizdeki havanın ne denli puslu olduğu akıl sahibi herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Böyle ortamlarda en çok başvurulacak yöntem de kuşkusuz ki 'provokasyon'dur. Karanlık çevrelerin karanlık amaçlarla çıkarmaya çalıştığı çatışma ortamlarından sakınmak, başlıca sorumluluğumuz olmakla birlikte, 'provokasyon' söylemleriyle, İslami değerlere ve Müslüman kardeşlerimize yönelik saldırı ve sataşmaları görmezlikten gelmek de işlenebilecek en büyük günahıdır. 'Ben Müslümanım' diyen hiç bir kimse mukaddesatını ve kardeşlerini yalnız bırakarak bu günaha bulaşamaz. ...O halde her şeyden önce DTP'liler İslam ve Müslümanlar karşısındaki konumlarını gözden geçirme durumundadırlar; eğer birileri provokasyon çıkarmaya çalışıyorsa, bu provokasyonları etkisiz kılmak öncelikli olarak DTP'lilerin omuzlarındaki bir görevdir. Umuyoruz ki, İslami değerlere ve Müslüman kardeşlerimize yönelik sürdürülen saldırı ve sataşmalar karşısında DTP'liler gereken sorumlu adımları atar ve bu haince ve kalleşçe işlere kalkışan 'provokatör'lere karşı kesin tavırlarını alırlar ve bunu da kamuoyuna deklare ederler."

DTP'yi protesto için toplanan kalabalığın sloganları daha keskin bir dil içeriyordu. Bu protestodan sonra Batman'da DTP'lilerin Hizbullah'a aracı gönderip onlardan özür dilediği kaydediliyor. Bu özürü Hizbullah'ın kabul edip etmeyeceği PKK sempatzanlarının Hizbullah'ı yeniden hedef alıp almayacağına bağlı olacak. Bu gelişmelere ek olarak Kürt Hizbullahı'nın 2004'ten bu yana daha çok Kültürel yayıncılığa ağırlık verirken siyasi bir dergiyi de sessiz sedasız yayına soktukları görülüyor. Dergide "Kürt sorununa bakışımız", "Hizbullah açısından camiler", "Mekke döneminin son üç yılı" başlıklı yazılarda verilen siyasi mesajlar dikkat çekiyor. ? imdiye kadar aktif siyasete mesafeli duran Hizbullah örgütünde görülen bu ani hareketliliği, örgütün siyaset sahnesine çıkma çabası olarak yorumlayanlar da mevcut.

Ortalık çok sisli ve şimdiden önümüzdeki seçimlerin neye gebe olduğunu bilemeyiz ama bölgede çok aktif bir oyuncu olmaya başlayan Kürt Hizbullahı'nın bölgedeki camilerin nerdeyse yarısını yeniden eline geçirdiği kaydediliyor. İşin tuhafı devlet hukuken bu camilere bir şey yapamıyor. Çünkü mevzuata göre öyle bir cami görülmüyor. Mevzuattaki boşluktan dolayı izinsiz özel dersane açamazken, izinsiz özel okul açamazken, özel

anaokulu bile açamazken özel cami açılabiliyor. Diyanet de bu camilere görevli atayamıyor. Atamak istese bile kadro yok. Bütün bu gelişmeler birlikte düşünülürse bölgedeki dinî duyarlılığı oya dönüştürüp politik alana getiren tek parti AKP'nin kapatılmasının Hizbullah'a yarayacağını söylemek için kâhin olmaya gerek yok. Bu çıkmaz, bölgede DTP/PKK çizgisi ile İslamcı Kürtler arasında giderek derinleşen mücadeleyi yakından etkileyecektir. 1990'lı yıllardaki gibi PKK ile Hizbullah arasında yeniden bir çatışma başlar mı bilinmez ama PKK sempatizanlarının Mustazaf-Der gibi derneklere saldırıları devam ederse Hizbullah'ın buna sessiz kalacağını hiç sanmıyoruz.

05.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bazı Kürtlerin 'kendini Türkleştirmesi'

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.05.2008

Devletin elit tabakasının Türkiye'nin Kürt nüfusunu Türk bölgesine doğru asimile etmesinden dolayı Kürt sorunu büyük ölçüde ortaya çıkmaya başladı. Elit tabakanın bu sona sürükleyen sert politikalarına rağmen, diğer azınlıklardan farklı olarak Kürtler kendi kimliklerinden vazgeçmeyi reddettiler. Bu konu üzerine görüşler çeşitlenmekte. Bazıları devletin Kürtçe dil ve müziği yasaklama gibi Kürtlerin kültürel talepleri üzerine olan yıpratıcı ve sert politikalarından dolayı, Kürtlerin kendi kimliklerini savunma inceliğinde bulunduğunu söylüyorlar.

Diğer yandan, bazıları hâlâ Türkiye'nin demokrasiye olduğundan fazla vurgu yaptığına inanıyorlar. 1950'lerdeki demokratikleşme sürecinden dolayı, cumhuriyetçi ulus projesini, Kürtlerin içselleştirilmesini geciktirdiğini ve hatta kestiğini ifade ediyorlar. Bu konu bağlamında üzerinde durduğumuz yer, sosyal takımadaları temsil ediyor olmamızdır. Bu makale de reklâm düşüncesinden çok, antropolojik gözlemler adına kaleme alınmaktadır.

Öyle görünüyor ki bu tartışma bir süre daha devam edecek. Bugün biz Kürt kabile başkanlarının ve ailelerinin Kürt kimliklerini kaybettiği yer olan Doğu Anadolu bölgesinin uzak bir bölgesinde vuku bulan 'Türkleştirme' sürecinin bir örneğine burada dikkatinizi çekmek istiyoruz. Faşist Kürtlerden gelebilecek muhtemel zararları önlemek için, biz ne köylerin ne de Kürt kimliğinden vazgeçmiş insanların isimlerini vermeyeceğiz.

Burada uzak köylerdeki Kürt kabile başkanlarının kendi kendini Türkleştirmesine yol açan sosyo-politik gelişmeleri analiz edeceğiz. Bazı Kürt kabilelerinin Türkleştirme sürecinin meydana geldiği kara parçasını otlak bölgesi olarak kullandığına inanılıyor. Bilinmeyen bir zamanda, bazı Kürt kabilelerine mensup kişiler bölgeye yerleşti ve Türk köylülerle komşu oldu. Daha sonra Kürt aileleri, bölgede çoğunluk sağlamayı başardı ve köylerin geniş kabileleri haline geldiler.

Köylüler bize, 1950'lerde Kürt kabilelerinin çok zengin olduğunu ve ayrıca kendi güçlerini insanlara empoze edebilmek için, despotik yöntemler kullandıklarını söylediler. Yakın köylerdeki insanlarda bu kabile reisleri için çalışmaktaydı. Tek partili dönem boyunca, kabile başkanlarının, o zamanlar tek yerel devlet kurumu olan jandarmayla güçlü ilişkileri vardı. Köylüler bize, kabile başkanlarının devletin sağladığı güçle, kendi statülerini devam ettirebilmek için jandarmaya rüşvet verdiklerini söylediler. Köylüler ayrıca; Demokrat Parti iktidara geldiğinde jandarmanın kabile başkanları adına insanları cezalandırma gücüne birtakım sınırlamalar getirdiğini

söylediler. Bunun sonucu olarak da kabilelerin eski gücünü kaybetmesi söz konusu.

1970'li yıllara kadar, kabile reislerinin etrafındaki Kürt aileler Kürtçe konuşuyordu ve kendi ayrıcalıklı konumlarının tadını çıkarırken, çocuklarına da Türkçe öğretmiyorlardı. 1960'lı yıllardan başlayarak bu uzak bölgede yeni gelişmeler kaydedildi. İlk olarak bu bölgeyi kenar şehirlere bağlayan yeni bir yol yapıldı. 2. gelişme ise, bir okul inşa edilmesi ile oldu. Köylülerin kenar kasabada sivil yetkililerle direkt olarak görüşebileceği şubeler açıldı. Bir bakıma, devletin olanakları bu köylüler için sivilleştirildi. 3. ve en önemli gelişme ise, bölgedeki ekonomik yapının değişmesiydi. Kabile reisleri için çalışan Türk köylüler Akdeniz sahil şehirlerinde yeni işler buldular ve Adana, Hatay ve Mersine göç ettiler.

Bu arada önceleri kabile reislerinin faydalarını çok gördüğü tarım da değerini kaybetti. Dışarıya olan göçten dolayı, köylerdeki Kürt uyruklular çoğunluğu ele geçirdiler. Buna karşın, tarım mahsulleri toprak sahiplerine yeterli refahı sağlamaz oldu. Jandarmanın yanı sıra, devlet yetkilileriyle ilişkilerini devam ettirebilmek için, kabile reisleri sivil kurumlarla da iyi ilişkiler kurmak zorunda kaldı. Bu ise rüşvet için daha fazla kaynak ayırma anlamına geliyordu, fakat tarım gelirleri bağlamında da bunu sağlayabilmek hiç de kolay değildi.

Diğer faktörlerin yanı sıra, ekonomideki bu geriye gidiş kabile reislerini geleneksel hayat şeklini değiştirmeye zorladı. Kabile reislerinin yaptığı şey, devlet kurumlarında mevcut olan bağlantılarını kullanarak, çocukları için devletin bünyesinde bir iş bulmaya çalışmak oldu. Çocuklarını okullara gönderebilmek için, topraklarının çoğunu satmak zorunda kaldılar ve çocukları mezun olduğunda devlet kurumlarındaki bağlantılarını kullanarak, hatta bazen rüşvet bile teklif ederek, çocuklarına iş buldular.

İşte bu süreç boyunca da kısmen de olsa, Kürtçe dili ve Kürt kimliğinden vazgeçtiler. ?imdi bu bölgede kabile reislerinin oğulları, oğullarının hısımları kamu görevlisi, devlet memuru, öğretmen, hemşire vs. oldular. Hâlbuki kalan Türk köylüler hala tarımda çalışıyor. Köylerde kabile reisliklerinde kalanlar ise artık ne Türkçe biliyorlar, ne de herhangi bir Kürtçe rüyasının peşine düşüyorlar.

17.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden 27 Nisan: Cemil Çiçek af mı diliyor?

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.05.2008

Hürriyet yazarı Fatih Çekirge, gazetenin internet sitesinde Fikret Bila'ya konuşan AKP'li yetkilinin Cemil Çiçek olduğunu açıkladı. Hürriyet yazarı, yazısında şu soruyu soruyor: Ankara'da herkes Cemil Çiçek'in "Bazı bakanlar değişsin" önerisini konuşuyor. Hangi bakanlar? Örneğin Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik... Belki Sağlık Bakanı Recep Akdağ...

Hürriyet yazarına yalanlama gelmediğine göre o açıklamayı yapan kişinin Çiçek olduğunu kabul edebiliriz. Buradan hareketle Ankara'da sorulmayan soruları sormak istiyoruz. Ama önce sizi bir yıl öncesine götüreceğiz. Meşhur 27 Nisan e-muhtırasında en büyük suçlamalardan biri kime yöneltiliyordu birlikte hatırlayalım: "Türkiye Cumhuriyeti devletin, başta laiklik olmak üzere, temel değerlerini aşındırmak için bitmez tükenmez bir çaba içinde olan bir kısım çevrelerin, bu gayretlerini son dönemde artırdıkları müşahede edilmektedir. Uygun ortamlarda ilgili makamların, sürekli dikkatine sunulmakta olan bu faaliyetler; temel değerlerin sorgulanarak yeniden tanımlanması isteklerinden, devletimizin bağımsızlığı ile ulusumuzun birlik ve beraberliğinin simgesi olan milli bayramlarımıza alternatif kutlamalar tertip etmeye kadar değişen geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Bu faaliyetlere girişenler, halkımızın kutsal dinî duygularını istismar etmekten çekinmemekte, devlete açık bir meydan okumaya dönüşen bu çabaları din kisvesi arkasına saklayarak, asıl amaçlarını gizlemeye

çalışmaktadırlar. Özellikle kadınların ve küçük çocukların bu tür faaliyetlerde ön plana çıkarılması, ülkemizin birlik ve bütünlüğüne karşı yürütülen yıkıcı ve bölücü eylemlerle şaşırtıcı bir benzerlik taşımaktadır. Bu bağlamda; Ankara’da 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlamaları ile aynı günde Kur’an okuma yarışması tertiplenmiş, ancak duyarlı medya ve kamuoyu baskıları sonucu bu faaliyet iptal edilmiştir. Ayrıca, Ankara’nın Altındağ ilçesinde “Kutlu Doğum ?öleni” için ilçede bulunan tüm okul müdürlerine katılım emri verildiği, Denizli’de İl Müftülüğü ile bir siyasi partinin ortaklaşa düzenlediği etkinlikte ilköğretim okulu öğrencilerinin başları kapalı olarak ilahiler söylediği, Denizli’nin Tavas ilçesine bağlı Nikfer beldesinde dört cami bulunmasına rağmen, Atatürk İlköğretim Okulu’nda kadınlara yönelik vaaz ve dinî söyleşi yapıldığı yolunda haberler de kaygıyla izlenmiştir. Okullarda kutlanacak etkinlikler, Milli Eğitim Bakanlığı’nın ilgili yönergelerinde belirtilmiştir. Ancak, bu tür kutlamaların yönerge dışı talimatlarla yerine getirildiği tespit edilmiş ve Genelkurmay Başkanlığı’nca yetkili kurumlar bilgilendirilmesine rağmen herhangi bir önleyici tedbir alınmadığı gözlenmiştir.”

Bu bildiriye karşı Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, 28 Nisan 2007 günü yaptığı açıklamada Genelkurmay’ın hükümetin emrinde ve görevleri Anayasa ile tayin edilmiş bir kurum olduğunu hatırlatarak, “Hükümete karşı son derece yanlış ifadeler yer almıştır. Bütün kurumlar dikkatli olmalıdır. Hükümet temel değerlerle çelişen uygulamalara duyarsız değildir” cevabını vermişti.

?imdi soru şu: Aynı Cemil Çiçek yukarıda söylediği sözlerden tam bir yıl sonra 27 Nisan 2008’ günü (yazı 28 nisan günü yayınlandı) askerî çevrelere yakınlığıyla bilinen Fikret Bila’yı çağırıp ne dedi?

“AKP’nin ne hataları, yanlışları oldu tabii. Ama önemli olan Türkiye’nin çıkarları olduğuna göre o hatalar ve yanlışlar da düzeltilebilir.” “Sorunlar karşılıklı konuşulabilir. Ne bileyim, Milli Güvenlik Kurulu’nda (MGK) bile ele alınabilir. Nedir şikâyet edilen? Laiklik konusunda halkın bir kesiminde ortaya çıkan endişe? Evet, bu doğru. Böyle bir endişe var. Bunu yok sayamazsınız. Güven artırıcı adımlar atılmalı. Mesela o bakan veya bakanlar değiştirilebilir. Başörtüsü / türbandan mı kaygı duyuluyor? Başörtüsünün liselerde, ilköğretim kurumlarında ve kamuda kullanılmasını önleyecek yasal düzenlemeler yapılabilir. İdare hukukunda ve ceza hukukunda yeni hükümler konulur ve güven artırılır.”

?imdi sorulması gereken sorular şunlar: Bir yıl önce Genelkurmay’ın muhtırasında suçladığı Bakan’ı hükümet adına savunurken, şimdi değiştirmeyi önermek Çiçek’in aklında 27 Nisan günü mü düştü? Eğer böyleyse, örneğin daha önce de isimsiz açıklama yaptığı Ahmet Hakan’a değil de, neden Fikret Bila’ya konuşma ihtiyacı hissetti? Bundan önce de Bila’ya özel açıklama yapmış mıydı? Bila’nın gelecek Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ile bir yakınlığı var mı örneğin? Onun istediği herhangi bir haberi yapmış mıdır? Peki, Çiçek Bila üzerinden gelecek komuta kademesine mesaj mı gönderiyor? Onlardan özür mü diliyor? Bila’nın yazmayıp ta aracılık ettiği başka bir mesaj var mı?

Sahi 27 Nisan e-muhtırasından Büyükanıt Paşa’nın haberinin olmadığı iddialarını ortaya atan kimdi? Son günlerde tarihlere karşı olan hassasiyetimizi hoş görün. Bizimki de öylesine bir hassasiyet işte...

03.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK beş ayda 900 kayıp mı verdi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.05.2008

Aşağıda TSK’nın web sitesinde verilen rakamlarla PKK’nın Aralık 2007’den bu ana kadar verdiği kayıplar yer alıyor. TSK’nın web sitesinde 25 Aralık 2007 tarihinde yayınlanan açıklamada “16 ve 22 Aralık 2007 tarihlerinde,

Irak'ın kuzeyinde yapılan operasyonda ilk belirlemelere göre, açıkta veya korunaksız yapılarda bulunan 150-175 teröristin etkisiz hale getirildiği anlaşıldı. Bu rakamlara hava harekâtı sonucunda çöken sığınak ve mağaralarda etkisiz hale getirilen terörist sayısı dahil değildir" denildi.

26 Aralık 2007 tarihli açıklamada da Zap bölgesinde büyük bir terörist grubun vurulduğu belirtiliyor. Aynı günlerde ırnak / Küpeli Dağı'nda beş terörist etkisiz hale getirilmiş. 29 Şubat 2008 tarihli açıklamaya göre de Kuzey Irak'a yapılan kara operasyonu ile 300 teröristin büyük çoğunluğu etkisiz hale getirilmiş. 29 Mart 2008 tarihli açıklamada ise, Kuzey Irak'ta Avaşin-Basyan bölgesinde 15 teröristin etkisiz hale getirildiği belirtiliyor. 2 Nisan 2008 tarihli açıklamaya göre de ırnak Bestler-Dereler bölgesinde devam etmekte olan operasyonda, 16 terörist öldürülmüş. 10 Nisan 2008 tarihli açıklamada Tunceli ve Diyarbakır kırsalında 14 teröristin öldürüldüğü belirtiliyor. 16 Nisan 2008 tarihli açıklamada da Avaşin-Basyan bölgesinden Türkiye'ye sızmaya çalışan bir grup terörist etkisiz hale getirilmiş. Aynı gün Küpeli dağı civarında da bir kişi etkisiz hale getirilmiş. 20 Nisan 2008 tarihli açıklamaya göre de Kağızman'da beş terörist etkisiz hale getiriliyor. 03 Mayıs 2008 tarihli açıklamada da Kandil Dağı bölgesine yapılan hava harekâtında 150'den fazla teröristin etkisiz hale getirildiği belirtiliyor. 10 Mayıs 2008 tarihli açıklamada ise, "150 teröriste ek olarak, sayıları 200'e yaklaşan teröristin, hava harekâtından sonra büyük çoğunlukla silahlarını bıraktıkları ve Irak Kuzey Yerel Yönetimi'nin teşkil ettiği kontrol noktalarından geçerek, bölgedeki yerleşim merkezlerine dağıldıkları saptanmıştır" deniliyor.

Yukarıdaki rakamların toplamı 881 ediyor. Bu rakamlara TSK'nın sitesindeki "bir grup terörist etkisiz hale getirildi" şeklindeki belirsiz rakamlar dahil değil. Yine yurdun değişik bölgelerinde her gün devam eden operasyonlarda öldürülen PKK'lı sayısı da bu rakamlara dahil değil. Bu verilen istatistikî veriler doğruysa en muhafazakâr bilgilere göre PKK geçen beş ay içinde 900'den fazla kayıp verdi.

Aktüel dergisinde çıkan bir söyleşisinde PKK'nın eski Avrupa sorumlularından A, örgütün 500-600'ü Kandil Dağı'nda olmak üzere Kuzey Irak'ta üç bin civarında; Türkiye sınırları içindeyse 1200 kadar silahlı mensubu olduğunu iddia ediyor. Cengiz Çandar da bir yazısında benzer rakamları; "İstihbarat örgütlerinden edinilen bilgilere dayanarak verilen son rakamlar, yurt içinde 1500, Kuzey Irak'ta 3500 'PKK'lı terörist' unsur bulunduğunu ortaya koyuyor" şeklinde verdi.

Bur rakamlar doğruysa PKK'nın son beş ay içerisinde silahlı gücünün yarıya yakını kaybettiği anlaşılıyor. PKK'nın yaz gelmesine rağmen bölgedeki etkinliğinde hissedilir bir gerileme olduğu da görünüyor. Buna ek olarak örgüt liderlerinden Cemil Bayık hakkında yazılanlar doğruysa, örgütün toparlanması için oldukça uzun yıllara gereksinimi olduğu açıktır.

O halde sorulması gereken sorular şunlar: Bundan sonra ne yapılmalı ki PKK'ya katılımın önü alınsın. PKK'yı besleyen sosyal zeminin önünü almak için gereken liberal hava içinde, generallerin de bulunduğu devlet elitleri ve medyanın bir kısmı tarafından ulusalcı söylemlerle boğularak öldürülüyor / yok ediliyor mu. AB sürecinin önü tıkanıp kucaklayıcı politikalar geliştirmesi gereken AKP'de kapatılırsa, Kürt sorununu kim ve nasıl çözecek. Ulusalcı havanın kesif yoğunluğunun CHP'yi de içine alıp doludizgin içe kapanmacı bir yaklaşımla ülkede ki istikrarı uçuruma sürüklerken, farklı söze en küçük tolerans bile gösterilmez ve linç edici bir tavırla yaklaşılrken, hangi cesur siyasetçi çıkıp da siyasi kariyerini riske atıp PKK'nın taban desteğini ortadan kaldıracak açılımları ve kültürel hakları konuşmaya cesaret edecek.

İşimiz zor... Olan ocağına ateş düşen Kürt ve Türk analarına oluyor. Endişemiz o ki, atılan bu bombalar da savaşın sonunu getir(e)meyecek...

12.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Turan Çömez ve Osman Paksüt aynı arabada mıydı?

Polisin Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili Osman Paksüt'ü dinleyip dinlemediği tartışılıyor. Paksüt tarafının iddiasına göre, polis ekibi Paksüt'ü evinden itibaren takip ediyordu. Bunun doğru olup olmadığını tespit etmek çok kolay. Güzergâhta bulunan iş yerlerinin kamera kayıtlarından bu kolaylıkla ispatlanılabilir. Polis de --eğer Ergenekon çetesi ile irtibatlı, Başbakan'a yakınmış gibi gözükene, özel güvenlik alanında ihtisas sahibi 'Hacı Müdür'(ler)den yakasını kurtarabilirse- elindeki belgeyi geciktirmeden kamuoyuna açıklayabilir. İşin tuhaf kısmı ise, kulübün içinde neler olduğu ile ilgili. Kavaklıdere Tenis Kulübü'nde olayı gören dört gazeteci daha var ve ilk başta bu gazeteciler içeride ne olduğunu sanki gizliyorlar izlenimi doğuyor.

Hürriyet'le başlayalım:

Olayı ilk haber yapan, Fatih Çekirge yönetimindeki Hürriyet'in internet sitesi. Haber şöyle: Paksüt, Kavaklıdere'de bulunan bir kulübe iki yakın arkadaşı ile yemeğe gitti. Bir aracın kendilerini izlediğinden şüphelenen Paksüt ve iki arkadaşı, bölgede bulunan trafik polisine durumu aktardı. Aracın kapısının açılmasını istediler ancak bunu başaramayan Paksüt ve iki arkadaşı durumu derhal Ankara Emniyet Müdürü Ercüment Yılmaz'a telefonla bildirdiler. Yılmaz, Paksüt ve arkadaşlarının bulunduğu yere gelerek saat 13.45 sularında kendileri ile görüştü. Paksüt ve iki yakın arkadaşının gittiği kulüpte, aynı anda bazı işadamlarının ve eski parlamenterlerin de bulunması dikkati çekti. Bunların arasında Turhan Çömez'in bulunduğu da öğrenildi. ?imdi Milliyet'e bakalım.

Paksüt, eşi Ferda Paksüt'le birlikte, makam aracıyla Ankara Kavaklıdere Tenis Kulübü'nde yemeğe gitti. Takip edildiğinden kuşkulanan Paksüt, çevredeki polise başvurup takip edildiğini ve dinlenildiğini belirterek, kendilerini takip eden aracın arka kısmını açmalarını istedi. Daha sonra Ankara Emniyet Müdürü Ercüment Yılmaz'ı arayan Paksüt, Tenis Kulübü'ne gelen Yılmaz ile görüştü. Aracın Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlar Dairesi'ne ait olduğunu ve bir uyuşturucu operasyonunu takip için göreve çıktığını öğrendi. Bu sırada Tenis Kulübü'nde bulunan eski AKP milletvekili Turhan Çömez, Paksüt'ün masasına gelerek sohbet etti. Paksüt, kulüpteki gazetecilere de şunları anlattı: "Eşimle birlikte yemek için Tenis Kulübü'ne gelirken Ford marka bir aracın bizi takip ettiğinden şüphelendik. Durumu hemen Ankara Emniyet Müdürü Yılmaz'a aktardım. Kendisi hemen geldi. Yaptıkları kısa araştırmadan sonra aracın polise ait olduğunu, ancak konunun bizimle ilgisi olmadığını söyledi. Turhan (Çömez) Bey'i büyükelçi olduğum dönemden beri tanırım. Ancak burada tesadüfen karşılaştık."

?imdi de Emin Çölaşan'ın Gazeteport internet sitesine anlattıklarına bakalım:

"Ben gittiğimde eski milletvekili Turhan Çömez bir masada tek başına oturuyordu. Sonra Osman Paksüt'ün eşi Ferda Hanım içeri girdi. Sinirli biçimde 'Polis bizi takip ediyor' diyerek olayı oradakilere anlattı. Ben de kendisi ile konuştum. Bir başka masada da, Yargıtay Daire Başkanları yemek yiyordu. Sonra Osman Paksüt geldi ve eşi ile birlikte Turhan Çömez'in oturduğu masada yemek yediler. O da gelişmeleri anlattı. Takip edildiklerini söyledi. Ardından Ankara Emniyet Müdürü Ercüment Yılmaz da geldi ve Paksüt'lerin masasında oturarak durumla ilgili konuştular."

?imdi Emin Çölaşan'ın Habertürk'teki anlatımlarına bakalım:

"Fatih Çekirge beni yemeğe davet etmişti. Saygı Öztürk de vardı. Ben tam tenis kulübünün kapısından içeriye girdiğim anda, birden bir olayın ortasına düştüğümü hissettim. Fatih ve Saygı da geldi. Osman Paksüt'ün eşi Ferda Hanım bize şunları söyledi: 'Polis bizi hem dinliyor hem de takip ediyor. Biz bunlardan bir tanesini yakaladık. Arabada dinleme cihazı var. Ve bu uzun süredir devam eden bir olay. Biz bunların plakalarını aldık.' O sırada Osman Bey Turhan Çömez ile başka bir masada oturuyordu. Ferda Hanım çok sinirliydi haklı olarak..."

?imdi de isterseniz biz sorularımızı sıralayalım:

1. Hürriyet'in iki usta yazarı olayın birinci elden tanığı oldukları halde neden kendilerinin de orada olduğunu belirtmediler?
2. Hürriyet'in haberinde 'Turan Çömez'in de orada olduğu öğrenildi' denilerek sanki haberi yazanlar, Çömez'i

orada görmemiş gibi bir dil kullanıyorlar. Çömez'in, Osman Paksüt ile aynı masada oturduğu bilgisini ise gizliyorlar, neden?

3. Milliyet'in haberinde kulüpte gazetecilerin olduğu bilgisi var. Ancak Milliyet de Turan Çömez'in Osman Paksüt ile aynı masada oturduğu bilgisini karartmaya çalışıyor. Milliyet'te Paksüt'ün "Turhan Bey'i büyükelçi olduğum dönemden beri tanırım. Ancak burada tesadüfen karşılaştık" açıklaması veriliyor. Osman Bey neden bu açıklamayı yapma ihtiyacı hissetti?

4. Hürriyet'in haberinde geçen "Paksüt, Kavaklıdere'de bulunan bir kulübe iki yakın arkadaşı ile yemeğe gitti" bilgisi doğru mu?

5. Eğer doğruysa, o 'yakın arkadaş' Paksüt'ün büyükelçi olduğu dönemden beri tanıdığımdır dediği Turhan Çömez olmasın?

6. Paksüt, Çömez ile aynı masada yemek yediğine göre, aynı arabada kulübe gelen iki arkadaştan biri / diğeri de Turan Çömez miydi?

7. Takip edilme paniğinin nedeni bu mu?

Bizimki de yalnızca gazeteci merakı ile sorulmuş birkaç soru işte!..

Yoksa gene bir 'ezber-bozan oyunu' mu yaşandı?..

19.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Başbuğ'u bekleyen psikolojik ortam

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.05.2008

Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) komuta kademesi değişirken, komutanların tutum ve davranışlarını etkileyen politik ve psikolojik ortam, alt kademelerdeki komutanların tercihlerinde önemli bir rol oynar.

Yeni Genelkurmay Başkanı büyük bir sürpriz olmazsa İlker Başbuğ olacak. Giden komutan Yaşar Büyükanıt'ın aksine Başbuğ tam bir kapalı kutu. Kimilerine göre iyi bir diplomat, kimlerine göre de demir yumruk. Başbuğ, şimdiye kadar yaptığı bütün konuşmalarında hep sosyolojik ağırlıklı analizleri ile ön plana çıktı. Özellikle Kürt sorunsalı hakkında en sert mesajları veren de oydu; "Bu iş yalnızca askerle olmaz, PKK'nın insan kaynağını kesemedik" diyen de.

"Atatürkçü düşünce sistemi" kavramını kullanıma sokan ve sıklıkla da kullanan bir general Başbuğ. Bu kavramı kullanırken altını çizdiği ana unsurlardan birisi de Türkiye'nin Batıya dönük yüzüne vurgu yapması ve içe dönük bir Türkiye anlayışına kapılarını kapatması. Bu görüşlerini açıkladığında dönemin Genelkurmay Başkanı olan Hilmi Özkök'ün ne kadar etkisi olduğunu bilemeyiz ama şu bir gerçek ki; gerek askerî liderler, gerekse politik liderler içinde bulundukları sosyal psikolojik ortamdaki etkileniyorlar. Başbuğ'u bekleyen psikolojik ortamın ana parametrelerini de Ergenekon operasyonu, AKP'nin kapatılması davası, Yaşar Büyükanıt'ın mirası, AB süreci, Kürt sorunu ve ABD'nin bölge politikaları belirleyecek.

Yukarıdaki parametreler toplumu ulusalcı, liberal / muhafazakâr şeklinde iki kampa bölmüş durumda. Özellikle ulusalcı akımın şimdiki Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'tan beklediklerini tam olarak bulamamasının yarattığı hayal kırıklığı, İlker Başbuğ'un üzerinde yoğun bir şekilde psikolojik bir baskı oluşturacak. Diğer taraftan da, ulusalcıların Ergenekon ile anılır olması ise karşıt baskının oluşması bağlamında, Başbuğ'un ulusalcılarla olan mesafesini / tavrını / duruşunu belirleyecek. Önümüzdeki günlerde Ergenekon operasyonunun mahkeme sürecinin başlamasıyla birlikte ortaya çıkacak bilgi ve belgeler, ya Ergenekon'a şüphe ile bakanları haklı çıkaracak ve Ergenekon sürecinden ulusalcılar aklanacak ya da ulusalcılar bu operasyonun gölgesinde kalacak.

Bu kritik sürecin doğuracağı psikolojik ortam, İlker Başbuğ'un tercihlerinde de belirleyici rol oynayacak. Yine AKP davası da Başbuğ'un kararlarını yakından ilgilendirecek ikinci bir diğer konu olacak. Davadan AKP'nin kapatılması ya da bazı kişilere siyasi yasak getirilmesi durumunda, Başbuğ'un AKP hükümetine karşı daha şahin bir tutum benimsemesi söz konusu olabilir. Bu yönde çıkacak bir mahkeme kararına, Ergenekon davasından ulusalcılar lehine çıkacak başka bir sonuç da eklenirse, bu durum Başbuğ'un üzerinde yeni ulusalcı baskıların yüklenmesi / artması anlamına da gelebilir. Bu da Başbuğ'u daha şahin bir tavıra yönlendirebilir. Kürt sorunu kaçınılmaz olarak Başbuğ'un kararlarını etkileyecek bir başka sorunsal yumağı. Bu konuda en önemli belirleyici, Başbuğ'un görevi devralmasını takip eden ekim ayında süresi dolan TSK'ya, Kuzey Irak'a operasyon yapma yetkisi veren tezkerenin yenilenip yenilenmeyeceğine ilişkin tartışmalar şeklinde belirlenecek. O zamana kadar sürpriz gelişmeler olmazsa, PKK'nın Kuzey Irak'taki varlığı devam edecek. Bu dönemde Başbuğ, AKP davasında kararın belirginleşmeye başlaması nedeniyle, hem Kuzey Irak tezkeresi tartışmaları, hem de AKP'nin kapatılması davası gibi iki farklı krizle uğraşmak zorunda kalabilir. Laiklik tartışmaları bağlamında, medya-AKP çekişmesinin nereye kadar vardırılabileceğini kestirebilmek oldukça zor. Ancak bu tartışmaların da politik havayı etkileyeceğini söylemek bir kehanet olmasa gerek. Türkiye'nin AB süreci ile ABD'nin bölge politikaları da diğer belirleyici faktörler olarak kendini gösterecek. Büyükanıt döneminde AB'ye karşı çıkışların, meydan okumaların yaşandığı düşünülürse, Başbuğ'un buna nasıl tepki vereceği AB başkentlerince daha da merak konusu. Ancak dışarıdan görüldüğü kadarıyla Başbuğ, Hilmi Özkök ile Yaşar Büyükanıt çizgisinin tam ortasında duran bir komutan profili sergileyecek. Büyükanıt'tan daha analitik düşünen, daha iyi sosyolojik gözlemlerle konuşan, daha diplomatik olabilen, ancak Özkök'ten daha sert tonlu vurgular yapan bir komutan. Onun hangi tonlamayı seçeceğini Ergenekon ve AKP davası belirleyecek. İlker Başbuğ Türkiye'deki sosyolojik dengeyi iyi analiz ederse ve şahin davranıştan halkı kucaklayan bir Türkiyelilik anlayışına doğru yönelirse, kritik olan bu süreçte, ülke bir de yüksek volümlü asker-sivil kavgası ile uğraşmak zorunda kalmaz... Aksi halde kayıp yılların yeni bir başlangıcını daha yaşamaya başlayabiliriz.

10.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yargı muhtıraları ve silahlı propaganda tekniği

Önder Aytaç & Emre Uslu 24.05.2008

Yargıtay ve Danıştay bildirisine en kestirme ve en özet analizi "yargı(sız) diktatörlük uzmanı" bir dostumuz yaptı: "silahlı propaganda tekniği işe yaramış görünüyor."

Nasıl yani diye soracak olduk. O da bunun ne anlama geldiğini şöyle açıkladı: "Marksist ideolojiye sahip ve şiddeti bir eylem biçimi olarak benimseyen örgütlerin uygulamaya koyduğu silahlı propaganda tekniğinde, halkı yıldırma esasına dayalı bir yöntem kullanılır. Önce halk yıldırılır, devlet çalışmaz hale getirilir, sonra da halkın yanlarına geçmesi sağlanır. Görmüyor musunuz Danıştay saldırısını, Yargıtay krokilerini veeee devletin ne zamandan beri çalışmaz hale geldiğini. Yargıtay ve Danıştay'ın açıklamalarına neden şaşıyorsunuz ki?" Biz de uzman bilirkişimizin sözlerini burada kayda geçsin diye yazdık.

Bu durum duyarlı bir kısım yurttaşın da canına tak etmiş olmalı ki; "Benim Adıma Karar Verme" vurgusuyla başlatılan bir imza kampanyası internette çığ gibi büyüyor.

İşte O kampanya ve mesajı: <http://benimadimakararverme.blogspot.com/> internet adresinde yer alan kampanyada şu çağrı yapılıyor:

Saygıdeğer Yargıçlar:

21 Mayıs 2008 günü, "adına yargı yetkisi kullanmaktan onur duyduğu Yüce Milletiyle paylaşmak gereğini duyduğunuz" bir bildiri yayınladınız. Adına yargı yetkisi kullandığınız bu milletin bir bireyi olarak, kullandığınız yetki ve sorumluluğunuzun çerçevesini hatırlatma ihtiyacı hissettim.

"Demokratik, lâik ve sosyal hukuk devleti" idealine bağlı, Cumhuriyetin temel niteliklerini benimsemiş bir birey olarak; Toplumun çözüm bekleyen sorunlarının başında gelen yargısal sorunların çözümünde hiç bir katkı yapmayacaksınız,

İşgal ettiğiniz makamlarınızı siyasal görüşlerinize alet edecekseniz, Toplumdan "anayasayı değiştireceğim" vaadiyle oy alan bir partinin yeni anayasa yapma girişimini ve Meclis'in Anayasa yapma yetkisini engellemeye kalkacaksınız,

Ve bunu millet adına karar verme yetkinizi kullanarak yapacaksınız,

Yayınladığınız bildiriyle halen Anayasa Mahkemesi'nde dava konusu olan, Anayasa maddeleri değişiklikleri hakkındaki davanın seyrini etkileyecek şekilde doğrudan yargıya müdahale edecekseniz,

Ve hatta, Anayasa maddelerini değiştirmek gibi asli yetkisini kullanan yasama organını hedef gösterecekseniz, Avrupa Birliği müzakereleri sürecinde öncelikli olarak yapılması gereken yargı reformuna pozitif katkı yapmak bir yana, sırf AB sürecini baltalamak için reformlara karşı çıkacaksınız,

Bireyi, devlet dahil her türlü otoritenin baskısına karşı koruyup, onun haklarını temin edecek bir hukuk anlayışını benimsemeyecek; devleti, bireyin ve milletin önünde ve üstünde tutacak ve kararlarınızı buna göre verecekseniz,

Benim adıma karar vermeyin.

Not: Yukarıdaki metni benimsiyorsanız lütfen adınızı soyadınızı yazıp `bu bildiriye katılıyorum` ibareli bir e-maili benimadimakararvermeyin@gmail.com adresine gönderiniz...

24.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP sonrası gelişmeler

Önder Aytaç & Emre Uslu 26.05.2008

Yargıtay bildirisinden çıkarılacak en açık sonuç şu: AKP'nin kapatılması bir projenin en önemli parçası ve ne olursa olsun AKP kapatılacak. O halde şimdiden AKP sonrası konuşmak da gerekiyor. Bunun için de AKP'nin hangi proje çerçevesinde kapatılacağına bakalım.

Bize göre bu projenin iki ayağı var. Birincisi, bürokraside bir AKP neslinin yetişmesini engellemek. Her ne kadar mahkemeler AKP iktidarının bürokrasiyi temelden şekillendirmesini önlemek için ellerinden geleni yapıyorlarsa da mahkemelerin AKP'nin iktidarda kaldığı on yıl boyunca direnmesi olanaksız. Ayrıca AKP de süreç içerisinde mahkeme engelini nasıl aşacağını yavaş yavaş öğreniyor. O halde her ne olursa olsun AKP'nin bir nesil anlamına gelen 10 yıllık süreyle iktidarda kalmasının önüne geçilmesi gerekiyor. Özal tecrübesiyle bu "acı gerçeği" öğrenen müesses nizamın elitleri AKP için elini çabuk tutmak istiyor.

Bu nedenle de AKP'nin bir an önce iktidardan gönderilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Öyle ya da böyle AKP'nin iktidardan düşürülmesiyle başlayacak süreçte ilk müdahalede bürokratik yapıyı muhtemel AKP iktidarı benzeri iktidarlara karşı "korunaklı" hale getirecek bir sistem oluşturmak isteyeceklerdir. AKP sonrası iktidar adaylarından beklenen projeler "bürokrasiyi kurtarma projeleri" olacaktır.

İkinci en önemli konu, "ulusal burjuvazi" hamlesi olacaktır. 2006 yılında Orgeneral İlker Başbuğ'un işaretini verdiği rejimi koruyacak ulusal burjuvazinin AKP iktidarı döneminde kurulmasının imkânsızlığı görüldüğünden AKP sonrası dönem için ilk ele alınacak konulardan biri de budur. Ankara koridorlarından iyi haber alabilen İstanbul sermayesinde son dönemlerde görülen "ulusalcılaşma" emareleri AKP sonrasındaki ulusal burjuvazi projesinin bir parçası olma isteğiyle doğrudan orantılı olsa gerektir. Bu çerçevede AKP sonrası için ekonomide büyük sarsıntılar ve değişimlerin planlandığını söylemek de yanlış olmayacaktır.

Bu ekonomik yapıyı oluşturmak için öngörülen proje Malezya ve Asya kalkınma modeline dayanıyor. Buna göre ekonomik gelişme liberal değerler ve serbest piyasa üzerinden değil devletin sıkı kontrolü altında bir büyümeyi hedefliyor. Kariyerini bu model üzerine yapan kişilerin AKP sonrasını dizayn eden kesimlerin önde gidenlerinden olması da kurulması planlanan ekonomik modelin şekli hakkında ipuçları veriyor.

Üçüncü en büyük değişim Türkiye'nin eksenini üzerine planlanmıştır. Güvenlik eliti her ne kadar Batı yanlısı olsa da onlar için Batı bir "mefkûre"den çok stratejik bir ortaklıktır. Özellikle AKP iktidarı ile muhafazakâr çevre Batı ile nasıl dans edileceğini öğrendi. Bu çerçevede şimdiye kadar statükonun tekelinde olan "Batı ile iş tutma" ayrıcalığı artık muhafazakâr çevrelerin kontrolüne girmeye başladı. Stratejik bir ortağını kaybeden sistem elitleri ise kendilerine yeni ortaklar arama girişimine başladılar. Bunun için iki başlıklı bir strateji yürütüyorlar. Bir yandan Avrupa ve Amerika'da koyu laikçi kesimlerle ortaklık yapma girişimi sürerken diğer yandan da Batı'yı kontrol altında tutabilecek Rusya ve Çin eksenli bir ortaklık girişimi de yedekte tutuluyor. Genelkurmay toplantılarının baş konuğu Michael Rubin bu kesimin ilişki kurmak istediği Batılı elitlerin temsilcisi olarak burada bulunuyor. Bu projenin bir parçası olarak da AKP sonrası hazırlıkları yapıyor. Moskova'da "Ermeni Araştırmaları" üzerine yoğunlaşan bir partinin liderinin oğlu da ilişkinin doğu cephesini şekillendirmekle görevli görünüyor.

Bütün bunların uygulanmaya konulup konulamayacağını bilmiyoruz. Bildiğimiz kısmı ise, bu konuda ciddi hazırlıklar yapan kesimlerin olduğu ve gelecek iki yılı ve sonrasını bu çerçevede iyi değerlendirmek istedikleri. Gelecek iki yılda seçim bekleyenler yanılıyor olabilirler. Bu projede AKP'den ayrılacak kalabalık bir milletvekili topluluğuyla oluşturulacak yeni hükümetin katkı yapması beklenenecek. AKP eğer yapabilirse bir erken seçim yapıp yeniden iktidara gelebilirse bu proje belki de rafa kalkacak. Ancak şunu da söylemeliyiz. Bu projeyi dizayn eden kesimler her ihtimali düşünüyorlar ve projelerini ona göre hazırlıyorlar. İşlerini bozacak tek şey Ergenekon davasından aleyhlerine çıkacak bir mahkeme süreci ki bunun olmaması için her türlü kulis faaliyeti gece gündüz devam ediyor.

26.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Telefonun Tellerine "Kuşlar" mı Konar?

Önder Aytaç & Emre Uslu 31.05.2008

Ankara'nın koridorlarında sizler için derin araştırmalar yaptık. Çıkardığımız sonuç şu: Telefon kuşları çeşit çeşitmiş. Bir grup yasal kulaklığıyla Ergenekon dinlemesinde diğer grup koca kulağıyla Ergenekon'u dinleyenleri dinlemede. Üçüncü grup da bunlar üzerinden psikolojik harekât yapmaktaymış.

Olayın arkası taaaaaa Atabeyler çetesine kadar uzanıyormuş. Üzerine suç atılan Emniyet teşkilatı hem çok emin ve cooooooooool, hem de biraz kızgın. Cool olmaları "kesinlikle ama kesinlikle" yasal olmayan hiç bir dinleme yapmadıkları konusunda emin olmalarından kaynaklanıyor. Kızgın olmalarının nedeni teşkilatın içinde güç mücadelesi veren aktif ya da âtıl durumda bulunan üst rütbeli yetkililerin kendi iktidar mücadeleleri

doğrultusunda doğru olmayan beyanlarda bulunmalarından kaynaklanıyor. Bazı yöneticilerse emin olmadıkları konularda gürültünün volümünden etkilenererek bazılarının duymak istedikleri şeyleri doğru olmamasına rağmen söyleyebiliyorlar. Ya da doğruları söylemesi gerektikleri halde konuşmuyorlar. Son olayda Genel Müdürün açıklamaları kendilerini birazcık olsun rahatlatmış görünüyor.

?uradan başlayalım: Atabeyler operasyonundaki "sarı zarf" olayını hatırladınız mı? Orada bir polis müdürü, gürültünün desibeline kapılmış ve doğru olmamasına rağmen "onu polis yapmış" demişti. Oysa yapılan bütün incelemeleri o olayın polis tarafından yapılmadığını gösterdi. Medya, özellikle de o işi polis yaptı diyenler, yani kendilerine atılan "zarfı" doldurup kamuoyuna postalayanlar, o olayın peşini bıraktığından dolayı bugün bu olayları yaşıyoruz. Atabeyler olayında operasyonun her dakikasında özel kuvvetlerden bir yetkili operasyon yapanlarla birlikte olduğu halde, sorgunun her aşamasını kendi üstlerine bildirdiği halde, dönemin Genelkurmay Başkanı olayı "Basından öğrendim" demişti. Operasyonu ve sorgudan gelen bilgileri Genelkurmay Başkanı'na ilet(e)meyen birileri olabilir mi? Bu soruyu sorma cesaretiniz var mı? Olayı "zarfa" kilitleyip "mazrufu" örtmek konusunda bir sorumluluk hissediyor musunuz?

Gelelim YouTube görüşmelerine. Adına ne dersiniz deyiniz bu olayın iki yönü var. Birincisi çok hassas bir kurumun kendi bilgisini koruyamaması. Bu kurumda çalışan önemli görevdeki yetkililerin boş ve gereksiz konuşmaları. Bu, dinleme olayını hafifletmez ama o dinleme olaylarından bir sonuç alabildik mi? Medya o olayları neden gündemde tutup her yönüyle araştırılması için kamuoyu oluşturmadı? Neden her olaydan sonra bir takım iddialar ortaya atıp arkasını getirmiyor? Neden her seferinde bu işi polis yapıyor iddiasını ortaya atıp arkasını getirmiyor? Neden fikri takip yapmıyor? Saman alevi iddialardan bir illüzyon yaratıp aslında polisin içinde yangın var imajı oluşturmak isteniyor olmasın? Varsa cesaretiniz, konunun her yönünü tartışalım. Varsa cesaretiniz, her kurumun içindeki makam çekişmelerini, kurumlar üzerindeki uluslararası operasyonları ve "Ankara Kriterlerini," her şeyi ya Meclis araştırmasıyla, ya da kapsamlı bir mahkeme soruşturmasıyla ortaya çıkaralım ve bu olayı bir mihenk taşı olarak yeni dönemin başlamasına bir araç yapalım.

Osman Paksüt olayı ile ilgili de yine bir sis bulutu oluşturulmaya çalışılıyor ama destikçe arkasından başka şeylerin çıkacağı görülüyor. Bu olayın üzerine bunu polis yapmıştır deyip geçmek bu kadar kolay mı? Medya bu olayı neden gündemde tutmuyor? Neden olayın her yönüyle araştırılması için avazınız çıktığı kadar bağırıyorsunuz?

CHP olayındaki gürültü ve patırtıyı da aynı şekilde araştıralım. Kime dokunursa dokunsun sonuçlarını da geçiştirmeden günlerce yapılacak yayınlarla kamuoyu ile paylaşalım. ?apşallıkları, unutkanlıkları, boş boğazlıkları ve telefonun tellerinde hangi kuşların neden konduğunu ve nasıl çalıştığını her yönüyle araştıralım. Sızmaların zamanlamasından sızma şekline her yönünün üstüne gidelim.

Yukarıdaki görüşler genel olarak polisteki havayı yansıtıyor. Polis kendinden oldukça emin. Her yönüyle ama her kurumun aynı hassasiyetle araştırılması ve soruşturulması konusunda bir kanat oluşmaya başlamış gibi görünüyor. Yaptıklarından çok eminler ama kendi yöneticileri tarafından yapılan "mesnetsiz açıklamalar" ya da "gereksiz susmalara" da içten içe isyan ediyorlar. Bunca emek vererek operasyonlar yapan bir kurumun böylesi bir şekilde yıpratılıyor olmasına duydukları bir isyan bu.

Oluşmaya başlayan genel kanaat ise bu tip yayınların çok başarılı bir şekilde yürütülen Ergenekon operasyonunun içini boşaltmaya yönelik olduğu yönünde. Sisli dönemlerin aktörlerinin yeniden sahne almaya başladıklarına inanıyorlar. Tek çıkış yolu bu işin peşini bırakmadan ama peşin hükümlü kararlar da vermeden ve peşinen her kurumun araştırılması gerektiği üzerinde bir uzlaşının sağlanması ile mümkün. Nereden başlayacağımız konusunda çok net bir önerimiz var. Mahkeme, Meclis, ve Askerî Mahkeme kendi içindeki dinlemelerle ilgili kapsamlı araştırmalar yapsınlar. Medya cephesi de kendi içinde bir çalışma başlatsın. Kendilerine emniyeti kötölemek amacıyla "bilgi" taşıyan kişileri ve bunların ne amaçlarla bu bilgileri getirdiklerini de yazmaya başlasınlar. Ankara'nın nabzını iyi okuyan saygın gazeteci Murat Yetkin "Özel birim mi" başlıklı yazısında kendisine bilgi taşıyan kişiler ve bunların ilişkilerini, hangi kurum ve kişilerle ilişkileri olduğunu isim vererek ya da tarif yaparak yazsın.

Dinleme ile ilgili her kurumu mercek altına alacak cesur ve kapsamlı bir araştırma ile dinleme iddialarının gerçek yüzü ortaya çıkarılmalı. Medya da dürüst olursa en çok polis rahatlayacak...

31.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nda Müsteşar Yardımcısı olmak

Önder Aytaç & Emre Uslu 02.06.2008

Lafı eğiþ bükmeden nasıl başlasak ki?..

En iyisi kronolojik sıralaması içinde olayları yazmak. Sonra da yorumu bu köşenin okuyucularına bırakmak. Çünkü okuyucularımız çok duyarlı. Bir o kadar da bizimle kontak halinde. Gerçekleri okumak ve duymak konusunda da inanılmaz duyarlı ve istekli. Sanırım 'taraf' olmak da bu olsa gerek!..

Yazdıklarımız kendi kendimizle yüzleşmek olduğu için, gerçekten de kılı kırk yarmak hassasiyeti içinde kelimelerimizi seçmeye gayret ediyoruz.

CV'mizi merak edenler www.sensizolmazolurmu.tv'den bakarak ulaşabilirler. Çok başarılıyız demek mütevazı olmak bağlamında doğru olmasa da, azımsanmayacak kadar önemli/ güzel/ yüz akı işlerle uğraştığımızı ve çocuklarımıza kendisiyle gurur duyulacak, erdemi miras bırakan bir 'baba' olmanın huzur ve mutluluğunu duyuyoruz.

Devlet bürokrasisi içerisinde, hem de üniformalı olunan ve sessizliğin çılgınlığının kahredici bir şekilde sürekli açık olduğu bir yerde, alabildiğine sesli ve demokrasi 'taraf'ında olan ve bundan dolayı da onlarca kez soruşturma geçiren ve bedel ödeyen birileri olarak 20 yılı umutla/ ümitte yaşadığımızı söylemeliyiz.

Neden bu böylesi uzun bir giriþi yazdık?.. Kültür ve Turizm Bakanlığı'na Müsteşar Yardımcısı olduk ya, onunla ilgili medyada çıkan çok az sayıdaki gazetecinin tek bir haberinden dolayı bunları yazıyoruz.

26 Mayıs 2008'de Milliyet gazetesinde Yıldız Yazıcıoğlu imzasıyla bir haber yayınlandı. Yıldız Hanım haberden bir hafta kadar önce bizi telefonla aradı. Biz de kendisine, NTV'den Adnan Gerger'in, Sabah'tan Kadir Ercan'ın, Milliyet'ten Tolga ?ardan'ın, Zaman'dan Sedat Güneç'in, Yeni ?afak'tan Murat Aksoy'un, Hürriyet'ten Özgür Ekşi'nin, Star'dan Kamil Elibol'un, Haber Türk'ten Murat Ongun'un, Kanal 1'den Tuluhan Tekelioğlu'nun ve daha burada yazmadığımız ama bire bir dost bağlamında tanıştığımız/ yardımcı olduğumuz/ uzman olduğumuz alanlarda kendilerine sınırsız yardımcı olduğumuz gazeteci olan binlerce dostlarımızdan birisi olan yıldız Yazıcıoğlu'na da sorduğu sorular bağlamında yardımcı olduk.

26 Mayıs 2008 tarihli Yıldız'ın haberi 'Polisin Hocasına Üst Düzey Görev' başlığıyla verilirken; bizim Müsteşar Yardımcısı olduğumuz, TESEV'in demokratikleşme raporundan dolayı sert tepki aldığımız, soruşturma geçirdiğimiz ve bu nedenle de Polis Akademisi Dekan Yardımcılığı görevinden alındığımız, babamızın da 14 yıl yaptığı Milli Eğitim Bakanlığı Yurtdışı Eğitim-Öğretim Genel Müdürlüğü sırasında yurt dışındaki cemaat bağlantılı okullara 'teşekkür' verdiği ve dincilikle suçlandığı, hem de beş paragraflık bir haber şeklinde okuyuculara duyuruluyordu.

Yazılı olarak gazetede uzun uzun yer alan haber, internet sitesinde ise çok daha kısa bir biçimde, www.milliyet.com.tr/default.aspx?aType=HaberDetay&ArticleID=759264 adresinde de yer alıyordu.

Aynı haber az daha geliştirilerek 28 Mayıs 2008 günü de Sözcü gazetesinde de neredeyse aynı anlatımla 'Büyükanıt'ı Kızdıran Bürokrata Terfi' başlığıyla verilirken fazladan bilgilerle; ABD Utah Üniversitesinde Öğretim

Üyesi olan ve bu köşeyi birlikte yazdığımız Emre Uslu'nun da adından söz edilerek, bir dinci grupla ilişkilendirme savı, bizim haberle ilgili dava açmamızı önlemek amacıyla 'yakınlıkları konusunda çok sayıda iddia bulunuyor' şeklinde ifade ediliyordu.

Medyanın içerisinde yıllardır bulunan ve 'Medya Kolluk İlişkileri' dersini master programı içerisinde beş yıldır anlatan kişiler olarak, bu yazılanlarla ilgili ilk elden bilgileri almak ve yazılanlardaki yanlışlıklarla ilgili kişileri ve kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla, Milliyet'in Ankara Temsilcisi Fikret Bila'yı, Tolga ?ardan'ı ve Yıldız Yazıcıoğlu'nu aradık ve yıllardır tanıdığımız, konuştuğumuz ve daha iyi bir demokrasi için birlikte mücadele verdiğimiz bu kişilerle telefonda konuştuk.

Bizim kesinlikle utanılacak bir şey yapmadığımızı, yazdığımız ve söylediğimiz her cümlemin arkasında olduğumuzu, "Almanak: Türkiye 2005" adlı kitabın "Güvenlik Sektörü ve Demokratik Düzen" bölümünü hazırlamaktan gurur duyduğumuzu, bundan dolayı geçirdiğimiz soruşturma da yazdıklarımızın bütünüyle akademik çalışma olduğu ve böylesi çalışmaların sıklıkla yapılmasının gerekliliğinin müfettiş raporlarında da teyit edildiğini, 4,5 yıl yaptığımız dekan yardımcılığından yazdığımızdan dolayı değil, dönemin dekanı Tülin İçli ile yönetim anlayışımızdaki farklılıktan dolayı ayrıldığımızı, babamızın dindar olma özgürlüğü ve hakkı olmasına karşın, cezaların bile kişiselliğinin söz konusu olduğu ve babanın, annenin varsa hatasından dolayı çocuklarının yargılanamayacağını ve sanık sandalyesine oturtulamayacağını, evet kendimizin de o evde yetiştiğimizi ve babamızı inkâr etmediğimizi ve fakat bu konuda babamızla aynı duygu ve düşünce içinde olmadığımızı ve farklı düşündüğümüzü ve bizimle ilgili değerlendirme yaparken zaten fazlasıyla ortada olduğumuzu, sıklıkla medyada yer aldığımızı, 10'dan fazla kitap, yüzlerce bilimsel makale ve 2.000'den fazla konferans veren kişiler olarak hakkımızdaki değerlendirmelerin, söylediklerimizden ve yazdıklarımızdan dolayı olmasının gerekliliğini kendilerine ifade ettik.

Sağ olsun Fikret (Abi) Bila; 'kesinlikle haklı olduğumuzu ve bizi yıllardır tanıdığını ve istersek de tekzip gönderirsek yayınlayacağını', Tolga ?ardan; 'yazılı bir metin göndermemiz durumunda hemen gerekeni yapacağını ve bizi 11 yıldır çok iyi tanıdığını' ifade ettiler. Sevgili Yıldız Yazıcıoğlu ise özür dilerken; 'kendisinin haberi olmayan bu yazıya kendisinin adının haberi yapan olarak yazılmasından rahatsız olduğunu, haberin kendi eline geldiğinde bütünüyle düzelterek doğruları yazdığını ama haberin çarpıtılarak gazetede yer aldığını ve bundan dolayı da çok ama çok üzüldüğünü' ifade etti.

Biz bu gazeteci dostlarımızı, onlar bizi üzmüş olsalar da üzmek istemedik. Elbette bu arada okur köşesinde de şikâyetimizi dile getirebilirdik ama bunu da yapmak istemedik. Ama gerçekleri de Taraf okuyucuları ile paylaşalım istedik. Sözcü gazetesinde verilen habere ise yanıt bile vermek istemiyoruz. Aynı Aydınlık'ta çıkanlara/ yazılanlara, Fatih Altaylı'nın yazdıklarına cevap vermediğimiz gibi... Onlara, neyin ne olduğunu, bizim kim olduğumuzu, nasıl çalışmalar yaptığımızı, güvenlik güçlerinin yaptıklarında şeffaflığın, hesap verebilirliğin, hukukun üstünlüğünün ne kadar gerekli olduğunu nasıl savunduğumuzu/ anlattığımızı, en iyi Oral Çalışlar'ın, Tan Oral'ın ve Hikmet Çetinkaya (abinin) anlatacağına inanıyoruz.

Evet, Kültür ve Turizm Bakanlığı'na Müsteşar Yardımcısı olduk. Evet, ülkeye hizmet etmeye ölene kadar da devam edeceğiz. Evet, Tanrı 'sizin yanlışlarınızdan dolayı bizi, bizim hatalarımızdan dolayı da sizi hiç mahcup etmesin' diyoruz.

Çünkü bu ülke bizim!.. Ve biz bu ülkeyi, Alevisi, Sünnisi, Kürdü, Türkü, Lazı, Çerkesi ile çok ama çok seviyoruz. Hep de sevmeye devam edeceğiz...

02.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anayasa Mahkemesi kararı ve adalet kavramı

Anayasa Mahkemesinin türban kararının ardından yeni bir hukuk tartışması daha başladı. Artık her kesim eteğindeki taşları dökcekler. Aslında akademisyenler arasındaki tartışma uzun süreden bu yana devam ediyor. Örneğin Muhafazakâr Düşünce dergisi son sayısını adalet konusuna ayırdı. Konunun temellerini hatırlatmak bağlamında dergideki bir kaç yazıdan alıntılar yapalım.

Örneğin Kemal Gözler'in "Tabîi Hukuk ve Hukukî Pozitivizme Göre Adalet Kavramı" başlıklı yazısı konunun özüne parmak basıyor: Tabîi hukuk teorisine göre "bir kanun, kanun olmak için adil olmak zorundadır". Bu husus en güzel bir şekilde Aziz Augustinus tarafından ifade edilmekte: Non esse lex quae justa non ferit (âdil olmayan kanun, kanun değildir).

Bir diğer anlatımla, hukukî bir işlemin geçerli olabilmesi için, yani hukukî sonuçlarını doğurabilmesi için, adaletin gereklerine uygun olması, onu gerçekleştirmeye hizmet etmesi gerekir. Dolayısıyla eğer bir hukukî işlem veya bir hukuk normu, âdil ise geçerlidir; âdil değil ise geçersizdir, yani hukukî sonuçlarını doğurmaya elverişli değildir. Bir diğer ifadeyle, bağlayıcı gücü yoktur. Kısacası, bu anlayışta "geçerli olan hukuk, âdil olan hukuktur". Hukuk fakültelerinde hukuka giriş dersinde okutulan bu temel düşünceyi Anayasa Mahkemesi hukukçularının hatırlayıp hatırlayamadıklarından emin değiliz.

Dergideki ilginç yazılardan bir diğerinde de, Tazminat döneminde adalet kavramı tartışılıyor. Fatih Demirci'nin kaleme aldığı "Tanzimat'ın Erdemi: Özeleştir ve Adalet Problematığının İhyası" başlıklı yazıda, Osmanlı Devleti'nin siyasal meşruluğunu iki dayanaktan aldığı vurgusu yapılıyor. Bu iki dayanak ise gelenek ve din olarak açıklanıyor. "Osmanlı Devleti, kuruluşundan İkinci Meşruiyet'e kadar ki dönemde –ki neredeyse devletin tüm hayatını kapsayan bir dönemi ifade eder- meşruiyetini geleneğe ve dine dayandırmaktadır. Bu ikisi arasında da geleneğe dair bir kısım kuralların, hemen her zaman dine dair kurallara göre üstünlük taşıdığını söyleyebiliriz.

Bu gelenek kuralları içerisinde özellikle eski Türk devletleri, Bizans, Sasani ve diğer Ortadoğu yönetim geleneklerinden tevarüs edilen adalet ilkesinin özel bir yeri vardır. ... Hükümdarın mutlak iktidara sahip olmasının temel gayesi, adaleti gerçekleştirmektir. Prof. İnalcık'ın belirttiği şekliyle, Ortadoğu devletlerinde ve bundan etkilenen Osmanlı devlet anlayışında, mutlak otorite ile adalet arasında bağlılık, temel bir prensip olarak kabul edilmektedir.

Gündemimiz açısından en kapsamlı tartışmayı Mehmet Turhan yapmakta. "Ronald Dworkin'e Göre Anayasanın Ahlaksal Okunuşu" başlıklı yazıyı, sanırım en başta Anayasa Mahkemesi'nin sayın üyelerinin okumasında yarar var. Turhan'a göre "ahlaksal açıdan yorum yapılırken, yargıçlar geçmiş siyasal ve hukuksal uygulamayı göz önüne almalı ve anayasa koyucunun ne söylemek istediğini de araştırmalıdır. O halde yargıçlar yorum yaparken tümüyle serbest değillerdir. Her şeyden önce yorumun anayasa koyucularının ne söylediklerinin araştırılmasıyla başlaması gerekir. Yalnız burada önemli olan ve araştırılması gereken, anayasa koyucunun neyi amaçladığını bulmaktır. Dworkin'e göre bizler anayasa koyucunun ne söylediğiyle veya koyduğu ilkelerle yönetiliyoruz; bu nedenle de anayasa koyucuların bu ilkeleri nasıl yorumlayacağı veya bunları somut olaylarda nasıl uygulayacağıyla ilgilenmemeliyiz."

"İkinci olarak anayasanın yorumu anayasal bütünlük (integrity) veya dürüstlük gereğiyle de disiplin altına alınmakta. Yargıçlar kendi kanaatlerini anayasa yorumu olarak takdim etmemeli. Ne kadar çekici olursa olsun herhangi bir ahlaksal ilkeyi, eğer anayasanın yapısal düzenleniş bütünüyle uyumlu değilse

benimsememelidirler. Yargıçlar kendilerini, tutarlı bir anayasal ahlakı bu konudaki diğer yetkilerle birlikte ortaya çıkaran ortaklar olarak görmeliler ve katkılarının uyumlu olmasına özen göstermelidirler. Dworkin, yargıçları zincirleme roman yazanlara benzetmektedir. Her bölümü yazan yazar, nasıl ki yazdıklarının hikâyesinin bütünüyle uyum içinde olmasını gözetmek zorunda ise, yargıçlar da bu uyumu karar verirken kesinlikle gözetmelidirler. Anayasanın ahlaksal yorumu, yargıçlara, ahlaksal ilkeleri önlerindeki anayasadan çıkarma görevini yüklemektedir.”

Adalet kavramı üzerine tartışmanın nasıl yapılmasının gerekliliğini merak edenlere bu dergiyi öneririz. Yargı organlarının artık yargılamak bile istemediğimiz siyasal kararlarının ve lüzumu tartışılabilir çıkışlarının bu ülkeye ne kadar da çok zarar verdiğini bir kez daha hatırlatmak isteriz.

Bu noktada insan Fuzuli de buluyor kendisini. “Söylesem tesiri yok / Sussam gönül razı değil.” Bütün umutlar kırıldığında her şey Fuzuli işte. Adalet duygusunun virane edildiği bu ülkede, içimizden o haykırış yeniden geliyor: “Tahammül mülkünü yıktın/Hülagü Han mısın kâfir?”

07.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokrasinin kazanımı: Anayasa Mahkemesi’nin kararı

Önder Aytaç & Emre Uslu 09.06.2008

AKP artık şunu iyi anlamalı: Önümüzdeki süreç uzun bir geçmişi olan bir planın yavaş yavaş devreye konulmasıdır. Aslında AKP sonrasının planı bile yapılmış durumda. Bu planın bir ayağında Washington’da kulis faaliyetleri, diğer yanda da ulusalcı sözde STK hareketleri biçimindeki hazırlıklar var.

Yine Ergenekon sürecinin sanki hiçbir şey yokmuş gibi kapatılması, bu kişilerin aklanması ve güçlenerek kabuk değiştirmesini sağlamak söz konusu. Anayasa Mahkemesi üyelerini ziyaret edip, Ankara’daki devlete ait kurumların koridorlarında fink atan onca ‘karanlık adam’, bu sürecin katalizörleri olarak belleklerimize yerleştiler bile...

Kısacası planlanan şu: AKP’yi parçalamak ve 2011 seçimlerine kadarki süreci bir koalisyon hükümeti ile idare edip, AKP’nin bürokrasideki kadrolaşmasını sonlandırmak. ?u andaki mevcut kadroları da bürokrasiden her ne pahasına olursa olsun temizlemek. Bu nedenle, Cumhurbaşkanı’nın bile siyasi yasaklı olması gerekli ve bu durum yerleşik yetkililerce kesinlikle onaylandı. Sonuçta varılması hedeflenen nokta ise, AKP Hükümeti’nin ve düşüncesinin iktidara bir daha hiçbir şekilde gelemeyecek biçimde gönderilmesi. Ama Menderes sonrası Demirel, Demirel arkasından Özal, Özal gidince Erdoğan’ın geldiği düşünülürse, bir sonrasında da Allah göstermesin ABD destekli ‘gülen’ birileri gelebilir mi?

O halde AKP iktidarı ve demokrasiye ‘Taraf’ olanlar ne yapmalı? Anayasa Mahkemesi AKP’yi ister kapatma yönünde karar versin, isterse kapatmasın başka bir ceza versin, bundan sonra AKP’nin muktedir kalması neredeyse olanaksız. Parti kapanmasa dahi, AKP yöneticileri kendi içlerindeki çok sayıdaki ‘sen de mi Bürütüs(leri)’ de gözönünde bulundurmamak zorunda. İşte bu nedenle de ürkekleştirilen AKP, kendisine yargı üzerinden “verilen mesaja” uygun hareket ederek, demokrasiyi ‘düzen’(ler)in beklentilerini karşılamak için, aynı

Kürt sorununda ki refleks gibi, 'tak diye emredileni, şak diye yapmaya' çalışacak. Bu ise AKP'yi ANAP'lılaştırırken, yeni bir 28 Şubat sürecine de 'merhaba' dedirtecektir.

AKP aktif ve etkin olmak istiyorsa, bu süreci tersine çevirebilmek için "şok tedavi" uygulayabilir. "Lobi"sinden 'Ergenekon' çetesi kadar adım adım işleyen iyi örgütlenmiş ve kapsamlı planlar hazırlayan 'nüfuz şövalyelerinin' oyunlarının bozulabilmesi için, onların hiç beklemedikleri gibi bir eylem yapmak gerekiyor. Unutmayalım, 27 Nisan e-muhtırasına karşı, AKP'nin çıkışı böylesi bir olgu idi ve kararlaştırılmış planlar bir süreliğine bile olsa engellenebildi. O halde, plancıların beklemediği hareketler senfonisini, hiç beklemedikleri zamanlarda peşi sıra yapmak gerekiyor.

Bu ise üç şekilde mümkün: Öncelikle, bu planı yapan kadroları hemen etkisiz hale getirmek. Ergenekon operasyonu, eğer siyasi irade bu operasyonun arkasında sıkı durursa, kesinlikle bu paradoksu önemli ölçüde etkisizleştirir. Ancak unutmadan belirtelim ki, bu büyük plan, yalnızca çete ayağı ile sınırlı değil. Legal alanda hiçbir suça karışmamış, yüksek kademedeki üniformalı ve sivil bürokratları ve hatta medya ve yargı uzantılarını da içine alan bu yapının oyuncularını tamamen elimine etmeye, bu aşamada imkân yok. Yine de, kritik zamanlarda, kritik müdahalelerle etkili sonuçlar alınabilir. Yeni maceracıların yolları tıkanabilir.

İkinci olarak yaratılan olumsuz psikolojik havayı kırmak gerekiyor. Bunun için güçlü bir medya desteğine gereksinim var. Görünen o ki, merkez medyanın büyük bir kısmı zaten planın uygulayıcılarının tarafında saf tutmuş durumda. Ancak AKP sempatzanı medya organları da azımsanmayacak ölçüde varlıklarını gösteriyorlar. O halde AKP'nin yapması gereken, türban konusunda olduğu gibi, 'tek bana' ve 'ben gibi düşünenlere' özgürlük kolaylığından sıyrılarak, daha evrensel, özgürlükçü ve çağdaş yaklaşımları, gay-lezbiyenleri bile kapsayacak biçimde, herkese yeni demokratik açılımlar yapmaya devam etmektir.

Son olarak da, bu kısır döngü planını bozacak siyasi bir manevra gerekiyor. Bu manevra beklenmedik, ani ve köklü çözümler gerektiren bir eylem olmalı. Bu çerçevede TBMM acil bir oturumla toplanıp, Mahkeme'nin verdiği kararı hükümsüz sayan bir karar alırsa ve arkasından da, yeni Anayasayı yapmak üzere erken baskın seçim kararı verirse, demokrasiye karşı yapılan planların hepsi de boşa çıkarılabilir.

Böylesi bir karara karşı, askerî darbe olasılığı da zorlaşacaktır. Askerî darbenin bir plan süreci gerektirmesinden dolayı, böylesi baskın bir erken seçime kadar, cuntacıların bir konsensüsü ve darbeye karar vermeleri zorlaşacaktır. Yine böylesi bir süreçte, yurttaşların 1961, 1971, 1980, 1997'deki gibi sessiz kalacağını beklemek de adeta saflık olur. 'Elimde ne varsa sokağa çıkar ve hadlerini hayatım pahasına bildiririm' diyen Atatürk gençliği mevcuttur ve 'genç siviller' gerçekten de Türkiye'nin ufkunu daraltan ve Türkiye'yi 3. sınıf bir ülke haline getiren bu aymazlardan çok muzdariptir.

Öbür taraftan laik çevrelerin "Anayasayı kurucu meclis yapar" argümanı bağlamında, erken seçim sonrasında oluşacak yeni meclis, anayasa yapmak üzere halktan yetki almış olacaktır ve yeni meclisin oluşturacağı meclis hükümeti yeni ve sivil bir Anayasayı yapabilecektir. AKP iktidarı bu krizi iyi yönetebilirse, bu kriz köklü bir demokrasi reformunun işaret fişegi/ dönüm noktası olacaktır.

Eğer AKP bu sıçramayı yap(a)mazsa, kısık ateşte yavaş yavaş ısıtılan suya konulmuş kurbağalar gibi haşlanma sürecindedir. Elbette bu ısıtma sırasında parti kabından dışarıya atlayan Toptan Çiçek'ler, Çetin Gülcü'ler gibi 160'a yakın milletvekili ve beş yüzlere yakın üst düzey emniyetçi ve sivil bürokrat olacaktır. Burada verilecek karar, demokrasinin ve Türkiye'nin geleceğinin de haşlanması olduğundan hayati bir öneme sahiptir.

Umarız yarın çok geç olmadan, bunu anlayan akil bir Başbakan ile akil adamlardan oluşmuş bir encümen-i daniş çıkar... Ya da yaşananlar '2. Erbakan Hadisesi' olarak tarihteki yerini alır.

09.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önder Aytaç'ı Kültür ve Turizm Bakanlığı'na kaptırdık

Önder Aytaç & Emre Uslu 14.06.2008

EMRE USLU

Bu köşeyi birlikte yazdığımız Önder Aytaç Kültür ve Turizm Bakanlığı bünyesinde bürokrasi kademesinde görev aldı. Aytaç'ın bakanlıktaki görev süresi boyunca bu köşeyi ben dolduracağım. Köşenin duruşu ve anlayışında bir değişiklik kesinlikle olmayacak. Umarım, Aytaç bir an önce geri gelir ve hem akademik hayatına, hem de köşedeki ortak yazılarımıza devam eder.

Aytaç'ın bürokraside göreve atanmasıyla birlikte, demokrasiye 'Taraf' olanlara düşman 'bir kısım medyada', bel altı vuruşu şeklinde haksız saldırılar başladı. Ulusal bir gazetede, Önder Aytaç ile doğrudan ilgisi bulunmayan detaylar verilerek Aytaç'ın yıpratılması hedeflendi.

Biz de Taraf'taki köşemizde cevaben yazdığımız yazıda, haberdeki çarpıtmaları düzeltmiş ve cezaların şahsiliği ilkesinden hareketle yazılan yanıtlara parmak basmıştık. Haberde imzası bulunan muhabir Yıldız Yazıcıoğlu: 'haberinin olmadığı bu yazıya kendisinin adının haberi yapan olarak yazılmasından rahatsız olduğunu, haberin kendi eline geldiğinde bütünüyle düzelterek doğruları yazdığını, ama haberin çarpıtılarak gazetede yer aldığını ve bundan dolayı da çok ama çok üzüldüğünü' ifade etmişti.

"Demokrasinin kazanımı: Anayasa Mahkemesi'nin kararı" başlıklı bir sonraki yazımızda da; Aytaç'ın üzerinden, çok değerli bir insan ve politikacı olan Kültür Bakanı Ertuğrul Günay ve AKP hükümeti vurulmaya çalışıldı. Aytaç'ın savunduğu demokratik değerleri içine sindiremeyenlerin onu hedef haline getirmesi çok da yadırganacak bir durum değildi. Ancak hâlâ vicdanı taptaze bir yazar olarak bildiğimiz Kürşat Bumin'in, yazısında bizim yazdıklarımızı "ürkütücü" olarak tanımlaması ilginçti. Demokrasi talebinden ürkemeyeceğini bildiğimiz Bumin, kendi ifadesine göre, yazılarımızı kesip saklıyorsa, bu köşede demokrasi ve hukukun üstünlüğünden başka bir düşünce yazılmadığını, her türlü şiddete karşı çıktığını bu çerçevede darbelere de şiddetle karşı çıktığımızı "anlaması" gerekirdi değil mi?..

Bumin'in "Bütün bu ve benzer yazılardan bir şey anlamamaktan dolayı haklı değil miyim?" şeklinde itiraz ettiği yazıyı, hiç merak etmesin gerçekten de muhatapları ve konuyu takip edenler çok iyi anladı.

Bumin'e çok temel bir sorum var: Bir kişinin babasının ya da akrabalarının yaptıklarından sorumlu tutulması, babasının siyasi görüşü üzerinden hedef tahtası haline getirilmesi ve bunun medya üzerinden yapılmasını doğru buluyor mu.

Bu çerçevede Milliyet gazetesinin 26 Mayıs 2008 tarihinde Önder Aytaç ile ilgili yazdığı habere bir itirazı var

mı? Varsa bunu neden yazmadı? Haber gözünden kaçtıysa medya eleştirmenliğinde bilge kişiliğe soyunan bir kişinin, yalnızca önündeki yazıya bakıp kesin hükümler vermesinin ne kadar doğru olacağını Bumin'in var olduğuna çok inandığımız vicdanına bırakıyoruz. Okuduğu yazının geçmişi, bağlamı ve sürecinin yanında, yazarın genel tutumu, duruşu ve şu ana kadar yazdığı kitaplar ve bilimsel makalelerinin de, medya eleştirmeninin göz önünde bulundurması gereken unsurlar olduğunu söylememiz ayıp olmaz mı?..

Ayrıca 09 Haziran 2008 tarihili yazımızdaki "Ama Menderes sonrası Demirel, Demirel arkasından Özal, Özal gidince Erdoğan'ın geldiği düşünülürse, bir sonrasında da Allah göstermesin ABD destekli 'gülen' birileri gelebilir mi?" cümlesi "Ama Menderes sonrası Demirel, Demirel arkasından Özal, Özal gidince Erdoğan'ın geldiği düşünülürse, bir sonrasında da Allah göstermesin ABD destekli 'gülen' birileri gelebilir mi? şeklinde sorulan sorularla bir korku imparatorluğu yaratılarak demokrasinin önü kesilmek isteniyor" şeklinde ifade edilmektedir

Bilginize ve ilginize!..

14.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acemi ve telaşlı bir savunma hamlesi

Önder Aytaç & Emre Uslu 16.06.2008

EMRE USLU

12 haziran günü, Vakit gazetesi Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ'un Ağlama Duvarı'ndaki fotoğrafını yayınladı. 13 haziran'da Taraf'ın duyurduğu Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili Osman Paksüt ile İlker Başbuğ görüşmesi gündemi sarstı.

Hemen belirmeliyim ki Vakit'in yaptığı düpedüz ayıp ve etik sınırlarını çok ama çok zorlayan bir gazetecilik örneği. Hepimiz gittiğimiz ülkelerde tarihî mekânları ziyaret eder oralarda yapılan ritüellerin insanı nasıl bir duygunun içine soktuğunu birinci elden hissetmeye çalışırız. Muhtemelen Gen. Başbuğ da benzeri bir deneyim için ağlama duvarında dua etmiştir. Bunda yadırganacak, ayıplanacak hiç bir durum yoktur.

Vakit'in ayıbının altını kalın çizgilerle çizdikten sonra merkez medyadaki acemi ve telaşlı savunma hamlesini de değerlendirmek gerekiyor. Taraf'ın Başbuğ-Paksüt görüşmesi haberinin ardından 14 haziran günü merkez medyanın embedded (yamanmış/yamak) yazarları bir savunma hamlesi içinde görülüyor.

?öyle başlayalım: Vakit'in "Ağlama Duvarı'nda bir bürokrat" başlığıyla verdiği ayıp haber 12 haziran günü yayınlandı. 13 haziran günkü gazetelerde, haberde fotoğrafı yayınlanan bürokratin kim olduğuna ilişkin bir kelime bile haber ya da yorum yok. Ne zaman ki Taraf'ın haberi gündemi sarstı, embedded gazeteciler devreye girdi.

Ertuğrul Özkök bizzat devreye girerek "Yer Göztepe, zarf beyaz" başlığını attığı yazısında Atabeyler Operasyonu sonrasında yaşananlarla paralellik kurup Başbuğ-Paksüt görüşmesini bağlamından koparmaya

alışıyor. Hoş, Atabeyler Operasyonu'nda da yamanmış gazeteciler tam bir karartma stratejisi izlemişti ya neyse. zkk, yazısında benim de genel olarak katıldığım bir takım normatif değerlere değinirken Ağlama Duvarı'nda dua eden bürokratın İlker Başbuğ olduğunu belirtiyor ve fotoğrafın Hürriyet'e de gönderildiğini açıklıyor. Aynı yazıda Başbuğ'un Mescid-i Aksa'ya da gittiğini ve orada da fotoğrafı çekildiğini açıklıyor. Benzer içerikteki bilgiler Akşam'dan İsmail Küçükkaya'nın yazısında da mevcut. Küçükkaya Mescid-i Aksa'da çekilen fotoğrafın Ağlama Duvarı'ndakinden 15 dakika sonra çekildiğini belirtiyor.

Buraya kadar anlatılanları kritik bir okumayla okumazsanız son derece haklı bulabilirsiniz. Ancak, durum o kadar basit değil. 14 haziran günü benzer içerikli yazılar yazan yazarların cevaplaması gereken temel sorular şunlar: Madem o bürokratın İlker Başbuğ olduğunu biliyordunuz ve madem Vakit'in bu ahlaksız yayınına karşısınız bunu neden Vakit'in haberinin ertesini günü, yani 13 haziranda yazmadınız? Neden bir gün daha bekleme ihtiyacı hissettiniz? Taraf'ın 13 haziran tarihli Başbuğ-Paksüt görüşmesi haberi olmasaydı, Vakit'te yayınlanan fotoğrafın Başbuğ'a ait olduğunu açıklayacak mıydınız? Fotoğraftaki kişinin Başbuğ olduğunu açıklayarak ve tüm kamuoyuna yayarak Vakit'in ayıbına dahil olmadınız mı? Bundan amacınız Taraf'ın haberinin içeriğini tartışmayı engelleme girişimi olmasın?

Madem o fotoğrafın Başbuğ'a ait olduğunu açıkladınız, madem Vakit'in ayıbına itiraz ediyorsunuz ve madem o fotoğraftan ayrı, bir de Mescid-i Aksa'da çekilmiş fotoğraflar olduğunu biliyorsunuz, eğer amacınız Paksüt-Başbuğ görüşmesini örtmek değil ve Başbuğ'a yapılan ahl ksız saldırıyı boşa ıkarmaksa, Mescid-i Aksa'da çekilmiş fotoğraflarını yayınlayın böylece Başbuğ'un yıpratılması engellenmiş olur.

Paksüt-Başbuğ görüşmesini anlamsızlaştırma çabaları yazıların içeriğinde de g r l yor. Örneğin zkk, yazısında Paksüt-Başbuğ görüşmesine hiç değinmemiş. Küçükkaya ise Paksüt-Başbuğ görüşmesini "(Paksüt' n) ...takip edildiği iddiaları henüz sıcaklığını korurken, d n İlker Başbuğ ile Osman Paksüt arasındaki görüşme yer-saat-plaka gibi tüm bilgiler verilerek duyuruluyor" şeklinde vererek görüşmenin siyasi yönünü anlamsızlaştırıyor.

Bu gazetecilerin arasında en ilginç yazıyı Radikal'den Murat Yetkin yazıyor. "Bir acemi psikolojik savaş" başlığını koyduğu yazıda zkk ve Küçükkaya'nın yazdığı bilgileri benzer perspektifle verdikten sonra, Star gazetesinde yayınlanan Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Ergin Saygun'un tedavisi ile ilgili haberi konu ediniyor ve şöyle diyor: "...bu düzeydeki insanlar bu tür tıbbi işlemleri kendi isimleriyle yaptırmaz. Örneğin, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın  mer elik'in zamanında müdahalesiyle çok daha kötü bir akıbetten kurtulduğu rahatsızlığında Güven Hastanesi'ndeki dosyası kendi adına mı açılmıştı? Sığlık, intikam duygusuyla, insanların zek sına hakaret edecek düzeyde temelsizlikten kaynaklanıyor."

Oysa bizzat Genelkurmay Başkanlığı'nın açıklaması Yetkin'in yaklaşımının temelsizliğini ortaya koyuyor: "Açıklanması suç teşkil eden kişisel sağlık bilgileri, yasal olmayan yollarla elde edilerek gazete manşetlerine taşınmaktadır." Embedded gazetecilerinki bir acemi savunma hamlesi gibi görünüyor... Sanırım sorun, hangi koşulda olursa olsun kişileri ve kurumları mı yoksa demokrasi ve değerleri mi savunacağımız konusunda belirgin bir seçim yapma(ma) noktasında düğümleniyor...

16.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan'ı kandırmayın bu savunmadan cacık olmaz...

Önder Aytaç & Emre Uslu 21.06.2008

EMRE USLU

AKP'nin kapatılma davasına karşı gönderdiği savunmasını okuyunca ne yalan söyleyeyim içim acıdı Başbakan adına çok üzüldüm. Yerköy adliyesinde savunma yapan bir avukatın üslubuyla yazılmış bir savunma ile bu partinin kurtulması çok zor görünüyor.

Sonda söyleyeceğimi hemen söyleyeyim: Bu savunma bir hukuksal savunma metinden ziyade çok kötü bir demagoji örneği gibi görünüyor. Elbette açılan davanın da benzer zorlama ve demagojilerden ibaret olduğuna inanıyorum ama en azından savunma daha iyi olabilirdi, olmalıydı.

Bu savunmada temel bir takım sorunlar var. Savunmanın önemli bir bölümü laikliğin nasıl tanımlanması gerektiği tartışmalarına ayrılmış. Sorun da tam bu noktada yatıyor. İddia makamı zaten AKP'nin anladığı laiklik anlayışından rahatsız. Bunu yeniden tanımlama girişimlerini "laiklik karşıtı odak olmak" olarak okuyor. AKP iddianamesinde ise "demokratik laiklik" tanımı üzerinden demagojinin ötesine geçemeyecek bir savunma örgüsü kuruluyor.

Daha sonra, "Laikliğe aykırı eylemler mevcut değildir" başlığı altında "Laikliğe aykırı eylemden söz edebilmek için, laik devlet düzeninin dinsel kurallara dayalı bir düzenle değiştirilmesi faaliyetinin bulunması şarttır. AK Parti'nin, laikliğe ve Anayasa'nın 68. maddesinde sayılan başka değerlere aykırı hiçbir eylemi ya da açıklaması bulunmamaktadır. Bu durum karşısında kapatma davası ile kurgulanan tez bütünüyle çökmektedir" önermesine yer veriliyor. Burada ortaya şöyle bir soru çıkıyor: Hangi laiklik? Sizin tanımladığınız laiklik mi yoksa Savcının tanımladığı mı? Anayasa Mahkemesi lehinizde karar verecekse zımnen de olsa sizin tanımladığınız laikliği benimsediği anlamına geleceğinden bunu yapması mümkün mü? Buna inanıyor musunuz? İnanmıyorsanız savunmada yeni bir laiklik tartışması yapmanızın amacı ne?

Bu savunmanın 31. sayfasında yer alan ve "Parti üyesi olmayan kişilerin söz ve faaliyetleri partimiz aleyhine delil olarak kullanılamaz" başlığı altında işlenen bölüm var. ?u ifadeler savunmadan: "İddianamede, 'Parti üyeliğinden ayrılanların fiil ve söylemleri de partiye isnat edilebilir. Bu anlamda Abdullah Gül'ün, parti kurucu üyesi, başbakan, başbakan yardımcısı ve dışişleri bakanı olarak eylem ve beyanları da partiye yüklenebilecektir' (s. 24) denmekte ve esas hakkındaki görüşte de bu iddia tekrarlanmaktadır. (s. 31) Kapatma davasının açıldığı tarih itibarıyla partiye hukukî ve fiilî bağı kalmamış olanlar için yaptırım uygulanması ve bunlara isnat edilen fiillerin siyasî partinin kapatılması talebine gerekçe gösterilmesi, ancak kanunda bu yönde açık bir hüküm bulunmasına bağlıdır ki, Anayasa'da da Siyasi Partiler Kanunu'nda da böyle bir hüküm bulunmamaktadır."

"Böyle bir düzenleme bulunmadığı gibi, Anayasa'nın 69. ve 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanunu'nun 95. maddelerinde yer alan düzenlemeler de, dava açılmadan önce partiye hukukî bağı kalmamış olanlar için siyaset yasağı talep edilemeyeceğini ve bunlara isnat edilen fiillerin siyasî partinin kapatılması talebine gerekçe gösterilemeyeceğini ortaya koymaktadır."

"Anılan hükümlere göre ilgililer hakkında yaptırım uygulanabilmesi için, bunların, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı tarafından Anayasa Mahkemesi nezdinde dava açıldığı tarihte ilgili siyasî partinin üyeleri olmaları gerekmektedir. 95. maddenin "Kapatılan siyasî partiler ve mensuplarının durumu" şeklindeki başlığı da, siyasî

parti mensubu olmayanlar hakkında bu maddenin uygulanamayacağını göstermektedir. Bu itibarla, kapatma davası açılmadan önce Cumhurbaşkanı seçilen kişinin, kapatılması istenen siyasî partiyle hukukî ve fiilî bağı kalmadığından, dolayısıyla siyasi parti mensubu olmasından söz edilemeyeceğinden, iddianamenin sözü edilen bölümleri dayanaktan yoksundur.”

Bu cümleleri okuyunca Siyasi Partiler Yasası’nın “95. maddesinin dava açılmadan önce partiyle hukukî bağı kalmamış olanlar için siyaset yasağı talep edilemeyeceğini ve bunlara isnat edilen fiillerin siyasî partinin kapatılması talebine gerekçe gösterilemeyeceğini” düzenlediğini düşündünüz değil mi?

Çok heyecanlanmayın. İşte o madde: Madde 95: “Kapatılan siyasi parti bir başka ad altında kurulamaz. Bir siyasi partinin kapatılmasına söz veya eylemleriyle neden olan kurucuları dahil üyeleri, Anayasa Mahkemesi’nin kapatmaya ilişkin kesin kararının Resmî Gazete’de gerekçeli olarak yayımlanmasından başlayarak beş yıl süreyle bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve denetçisi olamazlar. Siyasi partiler bu kişileri hiçbir suretle seçimlerde aday gösteremezler.”

Savunmada bir de yoğunluk tartışması yapılıyor. Hadi oraya girmeyelim de şu cümle çok dikkatimi çekti: “Dolayısıyla, yoğunluk derecesinde olmayan eylemler kapatma sebebi olmayacak, bunun yerine o siyasi parti veya üyeleri hakkında Anayasa ve Siyasi Partiler Kanunu’nda öngörülen diğer yaptırımlar uygulanacaktır.”

AKP savunmasını yazanlar partinin suçsuz olduğunu mu savunuyor yoksa suçluyuz da bize daha az ceza verin mi diyor ben anlamadım?

21.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP davası YA? kararıyla ilgili mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 23.06.2008

EMRE USLU

Psikolojik Harekât Medyası (PHM) her ne kadar aksini göstermeye çalışsa da yeni Genelkurmay Başkanı’nın belirlendiği YA? kararları öncesinde mutlaka kurum içi çekişmelere rastlanıyor. Bu çekişmelerin bir kısmı da basına yansiyabiliyor. PHM Orgeneral Büyükanıt’ın Genelkurmay Başkanı olmasının öncesinde yıpratmaya yönelik yayınların bu yönünü görmezden gelmişti. ?imdilerde Orgeneral Başbuğ’a yönelik yıpratma kampanyasının da içerideki çekişmelerden bağımsız olduğu izlenimini yaymaya çalışıyor. Kurum içi ayak oyunlarının –ki bu insanın olduğu yerde çok doğaldır- en barizi 2002 öncesindeki YA? kararları sırasında yaşanmıştı. Genelkurmay Başkanlığı’na kesin gözüyle bakılan Org. Edip Başar kurum içi kulislerin sonucu emekliye ayrılmıştı. Benzer iddialar her YA? kararından sonra gündeme geliyor. Ömrünü bir mesleğe vermiş bir kişinin mesleğinin zirvesine çıkacakken hiç de hak etmediği bir muamele ile emekli edilme ihtimali kuşkusuz o makamın taliplilerini tedirgin eder. Bu kişilerin, tedirginliği minimuma indirmek için kulis yapması, yeni paktlar kurması, duruş belirlemesi oldukça olağan ve insani tepkilerdir. Kuşkusuz bir kişinin haksızlığa uğrama ihtimali arttıkça onun da kendini savunması için girişeceği hamlelerin içeriği de değişebilir. Normal koşullarda kurum içi dengelerin iyi ayarlanması ile aşılabilecek sorunlar böylesi durumlarda kurum dışı dengeleri de devreye

sokmaya kadar varabilir. Son aşamada buna rakibini yıpratma hamleleri de eklenebilir.

?imdilerde olanların kaşıta kaç böylesi bir gelişmenin sonucu bunu bilemiyoruz. Ancak dışarılara kadar sızan bir "tasfiye" hamlesinden de söz ediliyor. Yeni Genelkurmay Başkanı genel olarak daha rahat çalışacağı ekibini yakınında görmek isteyeceğinden yapılacak oynamaların dalga boyu aşağıları da etkileyebiliyor. Bu "ayarlamaya" bir de "tasfiye" boyutu eklenince kurum içindeki depremin şiddeti daha yıkıcı hale gelebiliyor.

Burada soru şu: Özellikle "unfriendly" bir iktidarın politik alanı kontrol ettiği bir durumda bir tasfiye mümkün mü. İşte bu, son günlerdeki kritik görüşmeler ve açıklamaların da arka planını oluşturan bir soru olabilir. Anayasa Mahkemesi üyesi ile bir generalin anormal görüşmesinin olduğu basına yansıdığı bir dönemde bir Anayasa Mahkemesi üyesi Batılı bir ülkenin büyükelçisine 'AKP'yi kapatma kararı temmuz sonunda olacak' diye açıklama yapıyor. Ağustos başındaki YA? toplantısı yapılmadan Anayasa Mahkemesi kararını açıklar ve Başbakan'ı yasaklı hale getirirse YA? toplantılarına kim başkanlık eder?

Benzer bir soru 2002 yılında Başbakan Ecevit'in sağlık sorunları nedeniyle gündeme gelmiş dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Büyükanıt'a sorulmuştu. Büyükanıt şu yanıtı vermişti: "Başbakan Ecevit'in sağlık nedeniyle katılamaması, hukuki bir sıkıntı yaratmaz; Genelkurmay Başkanı Yüksek Askerî ?ura'ya başkanlık edebilir."

Genelkurmay Başkanı'nın YA?'ya başkanlık etmesi durumunda bizim de kulağımıza kadar gelen bazı komutanların tasfiyesi daha da kolaylaştırılmış mı olacak? Bazı yazarların "TSK bünyesinde bugüne kadar kimliklerini gizlemiş bazı subay ve astsubayların, şimdi adeta intihar bombacıları gibi ellerine geçen her belgeyi, mesleki geleceklerini yakıp, yargılanmayı göze alarak patlattıkları anlaşılabilir. Bunun sonuçlarını önümüzdeki Yüksek Askerî ?ura toplantısı sonunda yüksek sayıda tasfiye olarak görmek de mümkün" öngörüsünün arkasında yatan beklentinin Başbakan'ın ağustos ayı gelmeden siyaseten yasaklanması ile ilgisi var mı?

Bu yazılanları çok uçuk bulanlar çıkabilecektir. Normal koşullar altında ben de böyle düşünürdüm ancak, Ankara'da medyaya yansıyan öylesine şeyler oluyor ki artık uçuk olabilecek her türlü senaryonun işleme konulması akla yakın gelebiliyor.

Kuşkusuz buraya kadar yazdıklarımın hemen hepsi; Anayasa Mahkemesi, Başbakan'ı yasaklı hale getirirse, askerî yapının içerisinde bir tasfiye mümkün mü sorusu çerçevesinde akıl yürütme hamlesinden ibaret. Bir de 'siyaset kurumu bir tasfiye hareketine girişir mi' sorusu mevcut. Bu olasılık her iktidar döneminde gündeme gelir. Hatta Ecevit tarafından denenmek istenmiş ancak uygulanamamıştı. 28. ?ubat'ın atadığı, adı çete operasyonlarına karışan eski yöneticilerin çok yakını ve değiştirilmesi en kolay olan bir takım güvenlik bürokratını bile değiştiremeyen bu iktidardan Askerin hiyerarşisine müdahale edebileceğini beklemek yukarıda yazdığım senaryodan daha uçuk bir senaryo. Bu abuk senaryoyu gündeme getirmekten çekinmeyen PHM yazarlarının amacı ne olabilir? Böylesi bir soruyu gündemde tutup sürekli köpürtmesi, içerideki başka tasfiye hareketlerine zemin hazırlama girişimi olmasın diye de düşünmeden edemiyor insan.

23.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Armadillonun şarkı aşkı

Önder Aytaç & Emre Uslu 28.06.2008

EMRE USLU

Gündemimiz açısından ilginç bulduğum bir hikâyeyi sizinle paylaşmak istiyorum. Bir zamanlar şarkı söyleme tutkusuyla yanıp tutuşan bir armadillo varmış. Her yağmurdan sonra kocaman kabuğunu sürükleye sürükleyerek kurbağa dolu göl kenarına gelir ve birbirine şarkılar söyleyen kurbağaları dinlermiş. Kurbağaların şarkılarını dinledikçe de “keşke ben de kurbağalar gibi şarkı söyleyebilseydim” diye iç geçirirmiş. Kurbağaların şarkılarının sözünü anlamasa da söyledikleri şarkının ritmi ve tonu onu öylesine büyülemiş ki gölün kenarına iyice yanaşır ve onlar gibi şarkı söylemeye çalışırmış. Armadillonun şarkı diye dinlediği şey aslında kurbağaların kendi aralarında armadilloyu alaya alan konuşmaları ve gülüşmeleriymiş. Kurbağalar işi öyle ilerletmiş ki “Aptal olma, armadillo şarkı söyleyemez” adlı bir şarkı bile bestelemişler.

Günlerden bir gün, bir ağustos böceği armadillonun evinin yakınına taşınmış. Armadillo, böceğin şarkısını duyunca kurbağaların şarkıları kadar mest olmuş. Kocaman kabuğunu sürükleye sürükleye ağustos böceğinin yuvasının yanına getirip günler ve geceler boyunca onların şarkılarını dinlermiş. Keşke ben de bunlar gibi şarkı söylesem diye iç geçirir; ağustos böceğini taklit etmeye çalışırmış. Ağustos böceği durumun farkına varmış; o da “aptal olma armadillolar şarkı söyleyemez” demeye başlamış. Armadillo ağustos böceğinin ne dediğini anlamadığından böceğin yuvasının önünde nice günler ve geceler geçirip, aslında böceğin kendisi ile alay etmesini bir müzik edasıyla dinleyip, ondan mutlu olmaya çalışmış.

Gayretiyle, biraz da olsa kurbağalar ve ağustos böceği gibi şarkı söylemeyi öğrenmiş. Öğrenmiş öğrenmesine de, kurbağa gibi, ağustos böceği gibi şarkılar söylemenin karın doyurmadığını da anlamış. Derken, bir gün yoldan geçen bir adama rastlamış. Adamın sırtında bir kafes ve kafeste onlarca kanarya varmış. Kanaryaların ötüşünü duyunca, kanaryaların kurbağadan da ağustos böceğinden de daha güzel şarkılar söylediklerini hemen fark etmiş. Armadillo, “kanaryalar gibi şarkı söylersem beni de bir kişi sahiplenir, bir kafese koyar ve evine alır ve ben de en sevdiğim şarkı işini yapar karnımı da doyururum” diye düşünmüş.

Armadillo, kanaryanın şarkılarına çarpılmış ve bir kanarya tutkunu olmuş. Kanarya tutkunu adamın peşine takılmış. Küçük ayakları ile kocaman vücudunu taşıyabildiği kadar taşıyıp, adamı takip etmeye başlamış. Kanaryaların seslerinin güzelliği armadilloyu cezbetmiş ama adam da çok hızlı yürüyormuş. “Keşke ben de kanaryalar gibi şarkı söyleyebilsem, sonsuza kadar bitmeyen şarkılar söylerdim” diye iç geçirip kanaryaları taklit etmeye çalışmış ama kanaryalar da “aptal olma armadillolar şarkı söyleyemez” diye adamları alay etmeye başlamışlar. Küçük ayakları kocaman vücudunu taşıyamaz oluncaya kadar adamı takip etmiş ama artık yorgunluktan bitkin düşmeye başlamış.

Tam bittim dediği noktada bir çöl varanının evinin kapsında buluvermiş kendini. Çöl varanını görünce yavaştan ona yanaşıp “benim en derin tutkum, en olmaz isteğim ne biliyor musun? Kanarya gibi şarkılar söyleyebilmek” demiş. Armadillonun bu beklenmedik tutkusu karşısında şaşırان çöl varanı, armadillonun çok ciddi olduğunu anlayınca “ben sana şarkı söylemeyi öğretirim ama bu sana çok pahalıya malolur” demiş. “Hatta bu uğurda ölmen bile gerekebilir” demiş.

Çöl varanının bilgece tutumundan onun kendisine yardım edebileceğini sanan armadillo çöl varanı ile bu konuyu uzun uzun konuşup tartışmış. Sohbet öylesine ciddileşmiş öylesine önü alınmaz bir noktaya gelmiş ki

armadilloya, çöl varanının kendisine kanarya gibi şarkı söylemeyi öğretmek için ölmesi gerektiği fikri bile cazip geliyormuş.

Evine çağırdığı çöl varanı ile başa baş görüşmeler yapıp kanaryalar gibi şarkı söyleme arzusunu nasıl yerine getirebileceğini saatlerce tartışmışlar. Armadillonun şarkı söyleme ısrarı karşısında dayanamayan çöl varanı, ben sana şarkı söylemeyi öğretirim aman bu hayatına malolur demiş. Armadillonun ısrarları karşısında da armadilloyu öldürmüş. Kabuğundan muhteşem bir müzik enstrümanı yapıp şehrin müzisyenine vermiş ve müzisyenden "armadillo şarkı söylemeyi öğrendi" adlı bir beste yapmasını ve bunu herkesin duyabileceği şekilde söylemesini istemiş. Müzisyenin müzik enstrümanının muhteşemliğine ağzı sulanmış ama bestelediği şarkıyı herkese nasıl duyuracağı konusunda yardıma ihtiyacı varmış.

Çöl varanı, "merak etme posta güvercini olarak kullandığım Doğanlarım var. Onları senin hizmetine vereceğim ve konserini herkese duyuracaklar. Yeter ki sen iyi bir beste yap ve armadillonun ruhunu şad eyle" demiş. Müzisyen tanıtım konserleri yapıyormuş yapmasına da şarkılarda hep kekremesi bir tat varmış ve bir türlü tutmamış...

28.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusalçı-İBDA-C ilişkisi

Önder Aytaç & Emre Uslu 30.06.2008

EMRE USLU

Kurtlar Vadisi Pusu'da iktidarı ele geçirmek için uğraşan ve İskender'in emri altında çalışan Mizancılar adlı bir grup var. İskender'in hapishaneden kaçmasını sağladığı bu grup, görünürde İslamcı bir kimliğe sahip ama İslam ile hiç ilgisi olmayan İskender'in darbe yapma isteği doğrultusunda her şeyi yapabilen bir örgüt.

Son günlerdeki Anayasa Mahkemesi Başkanı'nı yıpratma girişimi nedense bana hep Mizancıları hatırlatıyor. Ergenekon örgütü ile dizideki adıyla Mizancılar arasındaki yakınlık doğrusu beni ürkütüyor.

?öyle anlatalım: 28 ?ubat'ın en karanlık günlerinde Atatürkçü Düşünce Derneği lokallerinde patlayan bombalar 28 ?ubat'ın organizatörleri lehine çalışmış ve halk irtica tehlikesinin acil ve önemli bir tehlike olduğuna o bombalarla "ikna" edilmişti. O bombalarda bu örgütün adı vardı.

Son dönemlere gelindiğinde lokalleri bombalanan ADD'ye yakınlığı ile bilinen ulusalçı gruplarla İBDA-C'nin arası o kadar sıkı-fıkı ki birlikte "medya bombaları" patlatıp karakter infazları yapıyorlar.

Tabii bu iki kesim arasındaki ilişki, operasyonel ilişkiden çok öte bir ilişki. ?u satırlara bakalım: "Sevgili Gladio; Gerçek LOBİ'yi gizleyip; 2005'ten beri narko-kaçak kaynaklardan beslediğin bir kaç meczup ve şaibeli ismin yanına; AKP-Genelkurmay mutabakatı ile tasfiyesine karar verilmiş küresel planla senkron kadrolara karşı alt kadroların bilinçlenmesini/direncini arttıran bir kaç nitelikli ismi ekleyip torba yapmışsın. Torba'nın üzerine de "Ergenekon" yazmışsın ya yeter." Bu satırların yazarı Ergenekon operasyonu çerçevesinde tutuklanan Behiç

Gürcihan. Gürcihan'ın yazısının ulusalcı yayın organlarında yer almasını beklerdiniz değil mi? Oysa bu yazı Anayasa Mahkemesi Başkanı'na karşı operasyon başlatan "İslamcı" dergide yer aldı.

Bu size tek başına anlamlı gelmiyorsa bir de "İnançlı Vatansever Behiç Gürcihan gözaltında" başlığıyla kapaktan duyurulan şu haberi okuyun: "Aldığımız 'sıcak' bilgilere göre, sabah saatlerinde evine İstanbul Terörle Mücadele Ekipleri (Vatanseverlerle Mücadele Ekipleri) tarafından yapılan 'operasyon'la Behiç Gürcihan gözaltına alınmıştır..." "...Behiç Gürcihan'ı, temsil ettiği kesimin samimisi ve Gerçek bir VATANSEVER olarak gördüğümüzün bilinmesini istiyor; EMPERYALİZMİN KÖPEKLERİ ile olan mücadelesinde gösterdiği ve göstermekte olduğu 'dik duruş' için kendisini tebrik ediyoruz!"

?u satırlar da Gürcihan tutuklandıktan sonra aynı dergide yer aldı: "Açık istihbarat sitesi (www.acikistihbarat.com) sahibi ve kurucusu, emekli Tüm Gen. Sayın Ali İhsan Gürcihan'ın oğlu, anti-emperyalist direnişçi Behiç Gürcihan, 'işgalci emperyalist ABD belgelerini ele geçirip, yayınlamak' suçundan tutuklandı." "...Vatansever Behiç Gürcihan ne zaman TSK'ya ait ve Türkiye'nin haklarını koruyacak bir belge yayınladı? Hiç kimse böyle bir şey iddia edemez! Behiç Gürcihan, sadece ve sadece AB-D ve İsrail gibi emperyalist güçlerin Türkiye ve Ortadoğu üzerindeki emellerine ait belgeleri yayınlamıştır, bu da gayet tabii bir iştir, her vatanseverin yapması gereken!..."

?u kapak haberine ne dersiniz: "Kurtuluş Savaşı Gayesine Ermemiştir." Bu başlık Aydınlık ya da Türk Solu'nda çıkmadı. Terör örgütü listesine yer alan İslamcı grubun bir başka yayınına ait.

?u isimler de derginin röportaj yaptığı isimler: Hasan Köni, Behiç Kılıç, Avni Özgünel, Nihat Genç, İdris Arslan (Alparslan Arslan'ın babası), Serdar Akinan, Turan Çömez, Naci Kutluay, Alaattin Parmaksız, Uğur Civelek, Erol Manisalı. Bilmem belirtmem gerek var mı: bu derginin devletin terör örgütleri listesinin başında yer alan dini motifli bir terör örgütünün yayın organı olduğu iddia ediliyor. Bu isimler istedikleri her yayın organına konuşabilirler. Benim merak ettiğim bu derginin ulusalcı duruşları belli olan bu isimleri neden tercih ettiği?

Aynı dergi bu köşenin yazarlarını TSK'ya şikâyet etmişti. O zaman "şu aymazlığa bak devletin ve TSK'nın terör listesinin başında yer alan bir terör örgütünün yayın organı bizi TSK'ya şikâyet ediyor. Bu ne cüret diye düşünmüştüm. Yanılmışım.

En sonuncusu Anayasa Mahkemesi Başkanı'nı hedef alan karakter infazları uzun süredir dikkatimizi çekiyordu. Sistem şöyle çalışıyor: "Mizancıların" dergisinden bir iftira kampanyası başlatılarak bir kişi ya da yayın organı hedef alınıyor. Sonra bu iddia fabrikatörün karanlık dergisinde yer buluyor. En son olarak da merkez medyanın önemli gazeteleri bu iddialara yer veriyor. Merkez medyanın bu iddialara yer verirkenki niyetlerini bilmiyorum ama –bilerek ya da bilmeyerek- bu kumpasın içinde yer aldıklarını söylemem gerekiyor. Bu süreç, bu köşenin yazarları için de aynı şekilde işledi. Taraf için de benzer süreçler devam ediyor. En son olarak da Anayasa Mahkemesi Başkanı hedef alınmış gibi.

Bu örgütü iyi bilen bir dostum "onlar bir dönem birileri tarafından belli bir amaç doğrultusunda kullanılmıştı" dediğinde dumura uğradığımı itiraf etmeliyim. Devletin terör listesinde yer alan bir örgütün bunca girift ilişkisine, ulusalcı yapılarla olan bağlarına ve dahası, dün bombaladıkları dernekle bu gün aynı safta yer almalarına aklım ermiyor.

Haşim Kılıç'ın yerinde olsam kendisine atılan iftiraları ciddiye alırdım...

30.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlar bir çılgının fantezileri mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 05.07.2008

EMRE USLU

Bir akademisyene ait olduğu iddia edilen MSN konuşmaları ve değişik belgeler bir internet sitesi tarafından yayınlanmıştı. Son tutuklama olaylarından sonra –doğruysa- ortaya atılan dehşet senaryoları (ki bu senaryoların benzeri Hudson Institute’de tartışılmıştı) çerçevesinde aşığıdaki konuşmaları anlamlı buldum. Sizin de ilginizi çekeceğini düşündüğüm aşığıdaki konuşmalar “i gruptan” Yavuz rumuzunu kullanan ve anlaşıldığı kadarıyla Almanya’da büyümüş ve bir Alman ile evli bir kişi ile akademisyen arasında geçiyor. Ben bunların sadece internet fantezisi olmasını umuyorum ve buna inanıyorum. Konuşmalar internet sitesinin iddiasına göre 25 Kasım 2000 yılında illegal KTB çalışmalarının yürütüldüğü dönemde gerçekleştirilmiş. Doğruluk derecesi varsa bu yapılanmanın temelini aslında AKP’nin kuruluşundan da önce atıldığı görölüyor. Konuşmanın gündemle ilgili olabileceğini düşündüğüm ilgili bölümü noktasına virgölüne dokunmadan aşığıdaki gibi:

xyz says:

c-4 ve bilumum patlayıcıların yöntemleri var elimde

xyz says:

bunları radikoya cd olarak çektim ona yollayacağım, ama askere gitti birden bire

xyz says:

sana da yollarım

xyz says:

mutfakta patlayıcı yapımları falan

yavuz says:

patlayıcılar ile askerde ilgilendim baya zevkli geldi bana

xyz says:

Çok önemli konu i savaşıta bu konuda çok bilgimiz olması lazım

yavuz says:

evet haklısın

xyz says:

nutukta okursan, mustafa kemal gençlik yıllarından beri tek şeyle ilgilendi,

xyz says:

nasıl gerilla savaşı yaparımla

.....

yavuz says:

ve de amerikaya hizmet, arap kırıntılarının arka bahçesi mhp

xyz says:

evet, mhp, tamamen gladyonun tc'deki mafya koludur

xyz says:

neden patlayıcılarla bu kadar ilgilendiğimi şimdi anlayabiliyor musun

xyz says:

atom bombası imal etmek bile gerekli plutonyumu bulduktan sonra zor değil

yavuz says:

pratikde nasıl canlandırıyorsunki patlayıcıların kullanımını

xyz says:

hepsinin aşama aşama yöntemleri var, çok kolay

yavuz says:

evet onları hatırlıyorum. radiko uyardı

xyz says:

kimyadan anlamayan cahil polisler bile yapıyor

xyz says:

detonator kullanıyorsun

xyz says:

detanator imal etmek çok kolay

xyz says:

zaman ayarlı detonator

xyz says:

o ekzotermik bir reaksiyon oluşturuyor

xyz says:

oluşan ısı da diğer ekzotermik reaksiyonları başlatıyor

xyz says:

sana bir web sitesi adresi vereceğim

xyz says:

(Burada Amerika merkezli bir web adresi veriliyor ve web adresinde bıçaklar nasıl kullanılır, nasıl bomba yapılır, Cehennemin Tiyatrosu: Dr. Lung'un İşkence Yöntemlerinin Tamamı ve Zehirli Şok Sendromu gibi savaş gerilla konulara ilişkin kitaplar ve makaleler var. --EU.)

yavuz says:

diyelimki patlayıcılar hazır

yavuz says:

el bombası büyüklüğünde veya başka türlü

xyz says:

evet

yavuz says:

demek istediğim diyelimki hazır. ne olacak

yavuz says:

yani demek istediğim patlayıcılar nerede ne zaman kullanılacak. bireysel suikast mı yoksa daha geniş çaplı mı

xyz says:

elinde patlayıcı olduktan sonra istediğin amaçla kullanabilirsin.

yavuz says:

elbetteki

xyz says:

ama gerilla savaşında en önemli şey tahribattır, geniş çaplı tahribat
xyz says:
bunun için bir başka yöntem de füzeler
xyz says:
yani evde yapılan minik füzeler bile var,
xyz says:
bunları imal etmek biraz daha zor
xyz says:
imal kitapları falan o verdiğim adresde var
xyz says:
ama hepsi için mutlaka patlayıcı kimyasını çok iyi bilmeye ihtiyacın var
xyz says:
yani iş yeraltında patlayıcı ve silah imal edebilmeye geliyor
yavuz says:
senin dediğin çok büyük bir proje. yani apaçık gerilla savaşı olması
yavuz says:
diyelimki iç savaş sinyalleri geldi
yavuz says:
gerisini nasıl canlandırıyorsun?
xyz says:
iç savaş sinyalleri zaten var
yavuz says:
12'ye 5 kala dan bahsediyom
xyz says:
iç savaş hazır yaklaşık 70 bin hizbullah militanı şu anda türkiye'de sinmiş
xyz says:
sivil olarak en örgütlü guruba bir anda binlerce kişi katılacaktır
xyz says:
ordu ikiye bölünebilir, en büyük sorun o
.....
xyz says:
mhp çok tehlikeli , mitten de tehlikeli
xyz says:
bu arada subaylar kanalında zayıfız
xyz says:
ktb'nin subayların özel maillerine yayın yapabilmesi lazım
yavuz says:
anladım
xyz says:
radiko bir ev baykuşu idi, belki sen biraz bu konuda birşey yapabilirsin

Yazışmanın ikinci bölümünde Yavuz şu soruyu soruyor:

"sence kemalist düşüncenin temel taşı olarak beynin din tarafından ırzına geçilmemiş olması gerçeğini apaçık anlatmalı mı?" Tartışma bu çerçeve etrafında şekilleniyor ve kurulacak örgütün ideolojik çerçevesi ile bu çerçeve içerisinde dinin yeri, örgütün yemin seremonisi --ki tarif edilen seremoni ile ulusalcıların yemin üzerine

yaptıkları yemin seremonisi çok benziyor- ve örgütün yapısının nasıl olması gerektiğine ilişkin ilginç değerlendirmeler yer alıyor...

Umarım bunların hepsi sadece fantezidir ve bazılarının söylediği gibi gerçekten de Türkiye’de darbe yapmak isteyen birileri yoktur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

25 Eylül - 2 Ekim 2006 arasını hatırlayan var mı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 07.07.2008

EMRE USLU

Ankara’nın embedded gazetecilerinde bir telaş halidir gidiyor. Yaklaşan YAŞ toplantısı öncesi Genelkurmay Başkanı olması beklenen İlker Başbuğ ile ilgili teamüllerin işletilmesi gerektiğinin altını çiziyorlar ve Başbuğ’un önünün kesilmemesi gerektiğini savunuyorlar. Öbür taraftan da Başbuğ’un atamasının erken yapılmasını önererek şimdiye kadar 30 Ağustos’ta yapılan atama teamüllerinin işletilmemesi gerektiğini söylüyorlar. Gerekçe hazır: Gerginlik düşecekmiş. Örnek de hazır: Büyükanıt atamasında böyle oldu. Bunu yazanlar nedense Büyükanıt dönemindeki onca gerginliği unutmayı tercih ediyorlar. Sanki 27 Nisan muhtırasını babam vermiş ve siyasetin dengelerini bugüne kadar düzelmeyecek şekilde kökten sarsmış.

Ankara gazetecilerindeki bu telaşlı hal kuşkusuz karargâhtaki beklentiden bağımsız değil. Normal koşullarda teamüllerin işletileceğini ve Başbuğ’un Genelkurmay Başkanı olacağını beklemek doğal ama bu telaş hali acaba neden, diye düşünüyor insan.

Bu kesimi kaygılandırabilecek bir gelişme Gen. İlker Başbuğ’un 25 Eylül 2006 tarihli konuşması ile başlattığı irtica tartışması olabilir. Başbuğ’un konuşmasını sırasıyla kuvvet komutanlarının konuşmaları ve uyarıları takip etmiş, en son olarak da 2 Ekim’de dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer laiklik uyarıları yapmıştı.

Başbuğ o konuşmasında: “Sayın Genelkurmay Başkanı’mızın, ‘Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bugüne kadar hiçbir zaman, bu kadar farklı iç ve dış tehditlerle aynı anda karşı karşıya gelmemiştir’ ifadesi içerisinde, Türk devriminin temelini oluşturan laiklik ilkesine yönelik saldırı ve girişimler de vardır. Bugün, üzülmek istiyorum ki; irticai tehdit, bazı kesimler kabul etmese de [hükümet olarak okuyun], kaygı verici boyutlara ulaşmaktadır. Devrimlerin; bazı kesimler tarafından bilinçli, sabırlı ve planlı bir biçimde aşındırılmaya çalışıldığı ve bu yönde de kayda değer mesafe alındığı bir gerçektir.”

Başbuğ o konuşmasında şu anda gündemimizde olan kapatma davası ile ilgili olabilecek değerlendirmelerde bulunmuş ve anayasayı yorumlamaya yetkili tek organ vurgusuyla Anayasa Mahkemesi’ni işaret etmişti: “Türkiye’de anayasayı resmen yorumlamaya yetkili tek organ olan, Anayasa Mahkemesi’nin, laiklikle ilgili yorumları, laikliğin anlamının ortaya konulmasında vazgeçilmez kaynaktır. Nitekim, Anayasa Mahkemesi’nin laikliğe ilişkin kararlarından birisi konuyu şöyle açıklamaktadır: ‘Demokrasi her şeyden önce laikliğe dayanır. Demokrasinin iki önemli unsuru, özgürlük ve eşitliktir. Bu unsurların gerçekleşmesi, ancak, dinî zorlamaların olmadığı toplumlarda mümkündür’.”

Başbuğ'un konuşmasındaki vurgular ile AKP'nin kapatılması davasının iddianamesindeki vurgular birçok benzerlik taşıyor. Şu cümleler Savcı'nın iddianamesinden: "Anayasa'daki laiklik ilkesine ... karşı eylemlerin demokratik bir hak olduğu savunulamaz. Anayasal ayrıcalığa sahip laiklik ilkesi, demokrasiye aykırı olmadığı gibi tüm hak ve özgürlüklerin de bu temel ilke ele alınarak değerlendirilmesi zorunludur. ... laiklik ilkesine özel bir önem ve üstünlük tanıyan Anayasa, özgürlüklere karşı laiklik ilkesini özenle korumayı amaçlamış ve bu ilkenin özgürlüklere kısırdırılmasına olanak tanımamıştır." "Demokratik düzen, dinsel gerekleri egemen kılmayı amaçlayan şeriat düzeninin karşıtıdır. Dinsel gereklerle yönetimde ağırlık veren bir düzenleme demokratik olamaz. Demokratik devlet ancak laik devlettir."

Bu benzerliklere Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili ile Başbuğ'un yaptığı o görüşme birlikte düşünüldüğünde durum daha da anlamlı bir hal alıyor.

Buna ek olarak Başbuğ'un önerdiği "mücadele stratejisine" göz atalım: "Türk devrimine karşı yürütülen bu tip girişimlere karşı, anayasa ve demokratik hukuk düzeni çerçevesinde, devletin tüm kurum ve kuruluşları ve sivil toplum kuruluşları tarafından: anayasal düzenimizin temelini oluşturan laikliğin korunması, dinin, siyasal ve ekonomik amaçlarla kullanılmasının önlenmesi, ulusal eğitim ve öğretimin bu tür hareketlerin etkisinden kurtarılması, toplumumuzun bu tip hareketlere karşı bilinçlendirilmesi, ulusal kültürümüzü, bütün zararlı etkilerden korumak amacıyla, Topyekûn bir mücadele verilmesi gerekmektedir."

Bu önerilerin Taraf'ın yayınladığı Lahika ile bir ilgisi var mı bilmiyoruz ama o dönemde Başbuğ'un başlattığı "irtica kampanyası" hükümeti rahatsız etmişti. O dönemde Cemil Çiçek: "İrtica siyasi bir kavramdır. Hukuken ifade edilen bir kavram olarak bugüne kadar kullanılmamıştır. Kanunlarda, 'irtica suçu' diye bir suç yok. Bu suçtan iddianame tanzim edilemez." Başbakan Erdoğan'da "İrtica bugünün tartışması değil. Bana göre sağlıklı bir kavram olarak gündemde tutuluyor. Bundan nemalananlar var. (...)" demişti. Başbakan irticayı birlikte tanımlayalım önerisi de getirmişti ama onların böyle bir derdi olmadığı için şimdi o "tanımlanmayan irtica" kavramı yüzünden AKP kapatılıyor.

Bütün bunlarla birlikte Başbuğ'un uzun vadeli strateji adamı olduğu bir arada düşünüldüğünde Ankara cephesindeki panik bir anlam kazanıyor.

Başbakan da haklı gibi görünüyor. Ortada bir şeriat tehlikesi yok ama bu işten nemalananlar bir hayli sivil/asker bürokrat ile siyasetçi mevcut. Bu günü anlamak için 25 Eylül ile 2 Ekim 2006 tarihleri arasındaki gazeteleri bir kez daha okumanızı öneririm. Zira bu günün aktörleri o günlerde yeni pozisyonlarına kavuşmuşlardı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nihat Genç kına yaksın: görüştüğü İBDA-C üç polisi şehit etti

Önder Aytaç & Emre Uslu 12.07.2008

EMRE USLU

Yurt dışında yaşadığımdan tartışmalardan geç haberim oldu; meğer "Ulusalıcı İBDA-C ilişkisi" başlıklı yazım ulusalıcıları derinden sarsmış. Yazıda İBDA-C'nin dergisine konuştuğunu belirttiğim Nihat Genç'te kuyruk yeli etkisi ortaya çıkmış

olmalı ki bir türbülans hali ile ne dediğinin bile farkında olmadan kendince bana cevap vermiş. Ben kişinin sözlerini içinin aynası olarak değerlendiririm. Bu anlamda Genç'in ruhunu yansıtan sözlerine de hiç şaşırmadım. **Ben hayatım boyunca şiddete bulaşmış hiçbir yapıyla ilişki içinde olmadım, bundan sonra da olmam. Ama bu derginin, (İBDA-C'ye yakınlığıyla bilinen dergiyi kastediyor) çocukların içinde, mesela çok genç yaştan beri, böyle hani aynı kahvede İslamcı mahfillerde tanıdığım çocuklar da var. Onlarla bazen, kahvede, dernekte, bazen böyle fikir tartışması yaptığımız oluyor. Oturduğumuz yere geliyorlar, tartışıyoruz filan..."** Şimdi bu itiraflardan sonra insan soramadan edemiyor: Anti-Amerikancılık temelinde görüş alışverişinde bulunduğu örgütün mensupları başka bir Anti-Amerikancı örgüt olan El Kaide –ki Genç ile program yapan bir başka ulusalcı da Afganistan'daki El Kaide ve Taliban kaynaklı şiddet olaylarına destek vermişti- ile işbirliği yapıp Amerikan Konsolosluğu önünde üç polisi şehit etti. Ne düşünüyorsunuz?

Genç, İBDA-C ile olan ilişkisini anti-Amerikancılık temelinde görüş alışverişi olarak ifade etmiş. Doğrusu ben böylesi bir itiraf beklemiyordum. Ben İBDA-C'nin dergisinin neden Nihat Genç ve diğer ulusalcılarla söyleşiler yayınladığını sorgulamış ve şöyle demiştim: "Bu isimler istedikleri her yayın organına konuşabilirler. Benim merak ettiğim, bu derginin ulusalcı duruşları belli olan bu isimleri neden tercih ettiği?" Dergiye sorduğum bu soruya Genç neden bu kadar alındı onu da anlamış değilim?

Yazıma verdiği tepkideki şuursuz itirafları, bu alınganlığın bir nedeni olabilir mi? Ben ulusalcıların İBDA-C ile olan ilişkilerinin sadece gazetecilik düzleminde röportaj yapma çerçevesinde olduğunu düşünüyordum. Meğer ilişkiler düşünsel tartışmalar çerçevesinde bir araya gelmeleri de kapsıyormuş. Buyurun Nihat Genç'in açıklamasını okuyalım: "İşbirlikçi olmayan kesimlerle röportajlar yapıyorlar. Fakat, mesela ben Anadolu'da Milli Görüş'e ve Milli Görüş camiasına çok şey veriyorum, konferans veriyorum, seminer veriyorum. Milli Görüşçülerle çok sıkı fıkı bir ilişkimiz var. Sebebi, **onlar da Anti-Amerikancı, onlar da Avrupacı tezlere karşı.** Tahmin ediyorum, Baran Dergisi de **işbirlikçilere karşı bir kavga veriyor ve milli duruşu olanlarla konuşmaya çalışıyor.** Onların tabii yayın politikası.

Üç polisi şehit eden operasyonun Antep'teki El Kaide operasyonunun intikamı için yapıldığı iddia ediliyor. Bakın Antep'teki operasyonla ilgili Nihat Genç efendi El Kaide'nin ortağı İBDA-C'ye nasıl akıl vermiş: "Ben mesela sizin dediğiniz gibi değil de, Bush ile Tayyip'in son görüşmesinde Antep'teki El Kaide operasyonunun, Ergenekon operasyonunun konuşulduğunu düşünüyorum."

Baran: **Baran dergisinde de zaten, "ortak düşmanla ortak operasyon" olarak verdik biz o hadiseyi.**

Genç: "Biz size şunu verdik; sizde bize şunu verin gibi. Tabii bir de tam bilemiyoruz."

Nihat Genç'ten aldıkları öğüt etkisini göstermiş olmalı. Amerikan Konsolosluğu'nda nöbet tutan gencecik polisleri hedef alarak ne güzel mesaj vermişler: Antep ve Ergenekon operasyonlarının arkasındaki "ortak düşmana" verilen bir mesaj. İyi değil mi?

Genç'ten benim yazım hakkında görüş alan gazeteciler sormamış ama ben sorayım: İBDA-C üyeleri ile hangi sıklıkla görüşüyorsunuz? Ortak noktanızın anti-Amerikancılık olduğunu belirtmişsiniz, İBDA-C'ye yakın kişilerle sadece anti-empyeryalizm mi konuşuyorsunuz? Anti-Amerikancılık düzleminde onlara ne tür harekât stratejileri öneriyorsunuz? Bunların etkili olduğunu düşünüyor musunuz? Onlarla iç politika da konuşuyor musunuz? Onların şiddet eylemlerini onaylamadığınızı belirtiyorsunuz –ki bunu söyleşinizde de hissettiriyorsunuz- peki onların onayladığınız eylem türleri var mı?

İslamcı olduğunu iddia eden örgütün ulusalcılık ilgisi neden? Kaosun efendileri onlara da ulusalcıların yanında yer alıp kaosa yardımcı olacaksınız emri mi verdi? Ulusalcılarla yaptıkları sohbetlerden çok etkilenmiş olduklarından olmalı şöyle yazılar yazmaya başladılar: "BOP Eşbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın gazeteci arkadaşı Fehmi Kuru, operasyon kararının 5 Kasım 2007 tarihinde Bush-Erdoğan görüşmesinde verildiğini söyledi. Bu iddia doğru ise Türkiye'de polis operasyonları ne zamandan beri Bush'a danışılarak yapılıyor?" (...) "Meselâ, milli mücadele kahramanlarından İpsiz Recep'in torunu öğretim üyesi Emin Gürses niçin içerde? Acaba ders arasında bir yere bomba koyarken mi yakalandı, yoksa sanıklardan Avukat Fuat Turgut'un dediği gibi Amerika'yı ve Fethullah'ı sevmemek suç mu kabul ediliyor?"

Komplo teorisi kurmayı sevmem ama şu sorular da sorulmalı: Amerikan konsolosluğuna saldıranlardan birinin eski bir "itirafçı" olduğu iddia ediliyor. Görünürde kontrol edilemeyen bir itirafçı olduğu iddia edilen bu şahıs, başka birilerinin kontrolüne girmiş olabilir mi? Ergenekon hakkında yazdıklarına bakılırsa, anti-Amerikancılığı saldırıya dönüştüren biri eski itirafçı İBDA-C/El Kaide üyeleri Nihat Genç üstadları ve diğer ulusalcılarla yaptıkları uzun sohbetlerden çok "etkilenmiş" olmalılar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görmediğimiz iddianameyi anlama kılavuzu

Önder Aytaç & Emre Uslu 14.07.2008

Böylesini ilk defa deniyoruz, görmediğimiz bir iddianameyi anlamak için bir kılavuz hazırlıyoruz. Eğer bir gecikme olmazsa, bugün Ergenekon iddianamesi açıklanmış olacak. İddianamenin 2500 sayfa civarında olması bekleniyor. Bu kadar büyük bir iddianameyi ilk etapta kimsenin okuması olası değil. Ama hepimiz, iddianame açıklanır açıklanmaz "uzman görüşleri" şeklinde yetkili/yetkisiz pek çok kişiyi medya aracılığı ile dinlemeye

başlayacağız. Burada anahtar kelime/cümle; dinlediğimiz uzmanın “kim için” ne söylediğini bilmemizle doğru orantılı...

İşte bizim görmediğimiz iddianame hakkında kılavuz yazmamız da bu çerçeveden bakınca işimizi kolaylaştıran bir durum. Aslında ilk bakışta çok anlamsız gibi algılanabilecek olan, görülmemiş bir iddianame hakkında bir kılavuz hazırlanması, konuyu anlamayı pekiştirmek açısından iyi bir başlangıç olabilir. Öncelikle, iddianameyi, taraf olanlar “sadece bir iddianame olarak” okumayacak. Onu bir “niyet haritası” ile birlikte okuyup, öylece yorumlamaya çalışacaklar. Dolayısıyla, okuyucular bu niyet haritasının ne olduğunu bilirlerse, iddianame hakkında kimin ne söylediğinden hareketle iddianamenin nasıl bir iddianame olduğunu da kolaylıkla anlayabilecekler.

Biraz trajikomik ama gerçek olan bir konu daha var. İddianame ortaya çıktıktan sonra hakkında yorum yapacak olanların ekseriyet çoğunluğu da, zaten iddianamenin tamamını okumayacak; okumuş gibi yaparak yorumlarını medyada çıkan haberlere dayandırarak yapacaklar. Okuyanların büyük çoğunluğu da sübjektif kriterleri ile okuduklarından, savcılarının ne dediğini anlamayacaklar. İddianamenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için yorumlarını okuyacağınız köşe yazarları da, yandaş hukukçuların görüşlerine göre hizaya geçecekler. Yani Sabih Kanadoğlucular ile Sami Selçukçular aslında okudukları yazılı metne göre değil, duydukları yorumlara göre değerlendirmede bulunacaklar.

Dolayısıyla iddianame kamuoyuna açık hale geldikten sonra iddianamede ne dendiğini anlatmaya çalışanlar da aslında bizim buradan iddianameyi görmeden yaptığımız şeyi yapıyor olacaklar.

O halde iddianamenin ne menem bir şey olduğunu anlamak için şunlara dikkat etmekte yarar var:

1. Ulusalçılar ile Ergenekon konusunda onlarla aynı paralelde yayın yapan merkez medyanın bir kısmının “niyet haritaları” iddianameden “kuş çıkarmak” üzerine kurulu olduğundan, eğer ulusalçıları ve merkez medyanın bildiğiniz şahsiyetlerini aşırı sevinçli görürseniz, iddianameye “ölçülü bir kuşkuculuk” ile bakın. Zira onların sevinci iddianamede gördüklerinden öte, görmediklerinden kaynaklanıyor olacak.

2. İddianameye çok umut bağlamış liberallerde hayal kırıklığı görürseniz iddianameden bir şey çıkmayacağını düşünebilirsiniz. Bu iddianamenin kötü bir iddianame olmasından dolayı olacağı gibi, iddianamenin liberalleri tatmin etmeyecek şekilde “yukarıları” işaret etmemesinden de kaynaklanıyor olabilecek.

3. Eğer *Hürriyet*’ten Ertuğrul Özkök yazısını iddianameye ayırmışsa, yazıyı dikkatlice okuyun, yazısında “ama”ların sayısı, özellikle ‘ama’ ile başlayan cümlelerin sayısı, olağan sınırından fazlaysa --ki Özkök bu tip “köşeli zamanlarda” yazılarında ortalama ama ile başlayan üç-dört cümle kullanır- dava *Hürriyet*’in abuk/sabuk manşetleriyle küçük göstermeye çalıştığından daha büyük olacak.

4. Eğer AKP kanadında "sevinçli bir endişe hali" varsa --ki bu durumlarda AKP'nin Milli Görüş geleneğinden gelenler sevincini saklayamayıp bir kaç "şehvet kokan cümle" kurarlarken, AKP'nin merkez sağ kanadı, "hukuka saygılı olmak lazım" gibi cümlelerle olayı geçiştirmeye çalışır- dava büyük savcının delilleri sağlam ve AKP'nin denge politikalarını kaygılandırıcı içerikte sayılacak.

5. Eper AKP'de bir "panikli reddetme" hali varsa, --Şemdinli davası sırasındaki AKP'nin hallerini hatırlayınız- ya davada el yakan kişiler vardır ya da iddianame boş çıkmış kabul edilecek.

6. Bu her zaman mümkündür ama eğer CHP'de "hırçın bir saldırı ile karışık sevinç hali" varsa iddianame zayıf; "hırçın saldırılı endişe hali" varsa iddianame güçlü sayılacak.

7. Askerden bir açıklama beklemiyoruz ama "embedded"/"iliştirilmiş" sözcülerden; "asker yanlış yapanı temizliyor" gibi cümleler okursanız, iddianame güçlü, "asker yıpratılmaktan rahatsız" gibi cümleler okursanız, iddianame "tırtıklanabilecek" derecede zayıf sayılacak.

8. Her ne olursa olsun yarının Türkiye'si, bugünlerden ve geçmişten çok daha berrak, temiz, şeffaf, hukukun üstünlüğüne inanmış ve hesap verebilir olacak. Halka halka bu temizlik de devam edecek. Yani 'to be contioned'

Bizden söylemesi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sinan Aygün'ün taşıdığı mesaj AKP'nin "güven artırıcı önlemleri" ile ilgili

Önder Aytaç & Emre Uslu 21.07.2008

Enis Berberoğlu'nun gündem belirleyen haberinde 1 mayıs günü Sinan Aygün'ün Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ı ziyaret ettiği ve hükümetin bir bakanından mesaj götürdüğü bilgisi verildi. Her ne kadar, Aygün haberi

yalanlasa da Berberoğlu haberin belgesi olduğunu ifade ederek haberin doğru olduğunda ısrar ediyor. Bu durumda tartışılan soru şu: Aygün Genelkurmay Başkanı'na hangi bakandan ne mesajı götürdü?

Bu konuda akla yakın olabilecek en yakın senaryoyu Ruşen Çakır yazdı. Çakır, mesajın Sinan Aygün'ün TOBB tarafından 26 martta yapılan "Sağduyu Çağrısı" hakkında yaptığı yorumla ilgili olabileceğini söylüyor. Çakır'ın belirttiğine göre *Samanyolu Haber* muhabiri Aygün'e STK'ların ortak açıklaması hakkındaki fikrini sormuş ve aynen şu cevabı almış: "Ergenekon'u da durdurun diyor, parti kapatmayı da durdurun mesajı var orda. Yani bence güzel bir mesaj."

Genelkurmay'a giden mesaj bununla ilgili olabilir. Ama biz o mesajın 28 nisanı Fikret Bila'ya isim vermeden konuşan, sonradan adının Cemil Çiçek olduğunu öğrendiğimiz, bakanın verdiği mesajla ilgili olabileceğini düşünüyoruz.

O gün Bila'ya konuşan Çiçek, AKP'nin kapatılmasının Türkiye için bir güvenlik sorunu olabileceğini, AKP'nin de hatalar yaptığı ve bu hatalardan dönmek için "güven artırıcı önlemler" alınabileceğini belirtmişti. Bu önlemleri sıralarken şunların altını çizmişti: '1 - O bakan veya bakanlar değiştirilebilir. 2 - Başörtüsü/türbandan mı kaygı duyuluyor? Başörtüsünün liselerde, ilköğretim kurumlarında ve kamuda kullanılmasını önleyecek yasal düzenlemeler yapılabilir. İdare hukukunda ve ceza hukukunda yeni hükümler konulur ve güven artırılır."

Çiçek'in o açıklamalarından hareketle biz de şu soruları sormuştuk: "Bir yıl önce Genelkurmay'ın muhtırasında suçladığı Bakan'ı hükümet adına savunurken, şimdi değiştirmeyi önermek Çiçek'in aklında 27 nisan günü mü düştü? Eğer böyleyse, neden Fikret Bila'ya konuşma ihtiyacı hissetti? Bila'nın gelecek Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ile bir yakınlığı var mı örneğin? Peki, Çiçek Bila üzerinden gelecek komuta kademesine mesaj mı gönderiyor? Onlardan özür mü diliyor? Bila'nın yazmayıp ta aracılık ettiği başka bir mesaj var mı?"

Şimdi dönüp Aygün'ün mesajı taşıdığı tarih ile o AKP'linin konuştuğu tarihin yakınlığına bakalım. Arada sadece bir kaç gün var. O halde mesaj önce yüksek sesle anlamlı bir gazeteciye aktarılıp, kamuoyuna deklare edilmesinin ardından, Aygün aracılığıyla AKP'nin "güven artırıcı önlemler" konusunda çok ciddi olduğunun iletilmesi ile ilgili olabilir. Bu olasılık daha akla yakın geliyor.

Zaten haberi yapan Berberoğlu da dünkü yazısında AKP'nin kapatılmaması için "Ertuğrul Özkök'ün AKP yönelik son yazılarını AKP'nin içeriye dönük güven yaratma rehberi gibi okudum, katılıyorum. Hatta daha da ileri gidiyorum. Eğer AKP, hükümet ve parti yönetiminde acil bir revizyona giderse, Anayasa Mahkemesi kararının nasıl etkileneceğini bile merak ediyorum" diyor.

İhtimaldir ki AKP, aradığı muhataba mesajlarını iletmiş ama bu mesajlara verilen karşılığın olumlu mu olumsuz mu olduğunu bilmiyoruz. Şu durumda, eğer Anayasa Mahkemesi AKP'yi kapatmazsa ortaya çıkacak algı şu olacaktır: Genelkurmay Başkanı AKP ile anlaştı ve mahkemeye müdahale etti. Ulusalıcıların beklentilerini karşılamadığı için

manşetlerden eleştirilen Genelkurmay Başkanı emekliliğine bir ay kala böyle bir inisiyatif alıp ağırlığını AKP’den yana koyar mı? Hiç sanmıyoruz.

Ayrıca konu öyle bir hale geldi ki Anayasa Mahkemesi üyeleri hangi kararı verse algı değişmeyecek; asker böyle istedi. Eğer karar kapatma yönünde çıkarsa, Başbuğ-Paksüt görüşmesi, AKP lehine çıkarsa Sinan Aygün-Büyükanıt görüşmesi etkili oldu denilecek.

Bu bağlamda ulusal ve uluslararası gelişmelere ve kamuoyu beklentilerine bakarak akıl ve sağduyunun AKP’nin kapatılmamasından yana olduğunu ve dolayısıyla da AKP’nin kapatılmayabileceğini söyleyenlere bir tavsiyemiz var: Aynı Anayasa Mahkemesi ulusal ve uluslararası kamuoyunun beklentilerine rağmen, terör sorunu minimuma indiği dönemde, kapattığı Kürt partilerini neden kapattı? Bizce Anayasa Mahkemesi’nin üyelerinin ekseriyet çoğunluğunun zihin haritaları ile çoğunluk politikacının, halkın, akademisyenin ve aydının zihin haritaları örtüşmüyor. Bu nedenle fazla umutlanmamakta yarar var...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İddianame’nin mantık örgüsü

Önder Aytaç & Emre Uslu 28.07.2008

Ergenekon iddianamesini okurken savcıların izlediği yöntem bize Amerikan güvenlik örgütlerinin kaçakçıları izlemek üzere kurdukları ‘Kızılderili’ ünitelerinin yöntemlerini hatırlattı. Gölge Kurtları adı verilen bu üniteler, geniş Arizona çöllerinde sınırı geçen kaçakçıların izlerini sürerken çölde buldukları bir izin, eski ya da yeni olmasına bakarak kaçakçıların geçiş zamanlarını; izin derinliğinden hareketle taşıdıkları yükün ağırlığını; çalılıklarda bıraktıkları elbise parçalarından da gidiş yönlerini tespit edip başarılı sonuçlar alırlar. Bu yöntemde temel varsayım, Arizona çöllerinden kaçakçıların geçtiği ön kabulü üzerine kuruludur.

Savcıların iddianamesinde de Ümraniye’de bulunan el bombalarının izinden yola çıkarak şu temel varsayım ortaya konuyor: “Bu ülkede kendine derin devlet adı veren çeteler var ve bu bombalar onlara ait.” Sanırız bu görüşe Ergenekon medyası, Mehmet Faraç gibiler bile itiraz edemiyor. Bundan sonrası iz sürmeye kalıyor. Ancak bu da çok kolay bir şey değil. Hem iz sürülecek alan geniş; hem de Ergenekon çetesi üyeleri yıllarca bu işi, ‘köpeksiz köyde değneksiz gezmek’ biçiminde yaptıklarından son derece profesyoneller.

İşte bu noktada savcıların imdadına engin derinliğiyle sanal dünyanın “arşiv” yeteneği yetişiyor. Zira bu dünyada bırakılan hiçbir iz silinmiyor ve iyi takip yapanlar, izlerin zamanını, mekânını, geçiş yollarını ve vardığı hedefi de tespit edebiliyorlar. Savcılar da bu yoldan hareket ederek Ümraniye’de ele geçirilen 27 el bombası ile bombanın sahipleri arasındaki networku bilgisayarlardaki kayıtların yardımıyla sağlayabiliyorlar.

Bombaların sahiplerinin bilgisayarlarında yapılan incelemede “ERGENEKON REORGANİZASYON” adlı örgütün yeniden yapılandırılması çalışmalarının bulunduğu dokümanlar ele geçiriliyor. Bu dokümanların izini süren savcılar, yaptıkları her operasyonda aynı dokümanları ya da dokümanın ekleri hükmündeki belgeleri buluyor. Soruşturmanın ilk aşaması şüphelilerin bilgisayarlarında ya da mekânlarında bulunan belgeler ile belgenin nereden ve nasıl temin edildiği üzerine odaklanırken, bir tuhaflığın daha farkına varılıyor: Ergenekon dokümanı, bir örgütün yeniden yapılandırılmasından söz ediyor ve bu bağlamında genel çerçeveyi belirleyen bir belge hükmünde görünüyor.

Ergenekon dokümanında ana hatlarıyla yapılması öngörülen işler alt dallara ayrılmış ve her birimin reorganizasyonu çerçevesinde belgeler oluşturulmuş. Toplam 1.200 sayfayı bulan bu belgeler, “Ergenekon-Reorganizasyon” adlı asıl dokümanda yazılanlarla bire bir örtüşüyor. İşin daha da tuhafı; dokümanların izini sürerken yakalanan kişilerin ilişkileri ve yaptıkları eylemler de belgelerde yazılanlarla aynen örtüşüyor.

Örneğin, belgelerde ‘kaos yaratılarak ülke iktidarının sarsılmasından’ söz ediliyor ve kaos yaratacak eylemlerin nasıl yapılacağı anlatılıyor. Bu çerçevede, Cumhuriyet Gazetesi’ne yapılan bombalama eylemleri dikkat çekiyor ve atılan bombalar Eskişehir ve Ümraniye’de ele geçirilen bombalarla kardeş çıkıyor.

Bu ilişkiyi fark eden savcılar soruşturmayı daha da derinleştirmek amacıyla **fiziki takip ve telefon dinlemek** için mahkemelerden izinler alıyor. Bir yandan sanal dünyada yakalanan belgeler ve bu belgelerin üzerinden kurulan ilişkilerin peşine düşerken, diğer yandan da belgelerde öngörülen aktivitelerin gerçek dünyadaki izlerini sürmek için fiziki takipler başlıyor. Belgelerde öngörülen toplantıların yapılıp yapılmadığı, nerelerde ve kimlerin katılımı ile yapıldığı, fiziki takiplerle neredeyse birebir aynen belgeleniyor. O toplantılarda nelerin konuşulduğu da tanıkların ifadeleri ile destekleniyor. ERGENEKON REORGANİZASYON belgesinin orijinali ise Veli KÜÇÜK’te çıkıyor. Bununla ilgili alt belgelerden bazılarının da Doğu PERİNÇEK tarafından kaleme alındığı da ortaya çıkarılıyor.

İddianameden bir örnek: “Şüpheli Mehmet Fikri KARADAĞ’ın ERGENEKON terör örgütünün gizlilik prensibini çok iyi bildiği ve askerî tecrübeleri de göz önünde bulundurulduğunda gizliliği çok iyi uyguladığı, **yapılan fizikî takiplerde şüpheli Veli KÜÇÜK’le gizli ve özel görüşmeler yaptığı tespit edildiği** halde ifadesinde aralarındaki ilişkiyi açıklamamıştır. İfadesinde, *Veli KÜÇÜK’ü 1992-1993 yıllarında Ağrı ilinde görevli olduğu dönem içerisinde tanıdığını, daha sonra özel günlerde tebrikler haricinde bir görüşmesinin olmadığını, Türk Dünyası Araştırma Vakfı’nda karşılaştığını ve merhabalaştığını* beyan etmiştir. **Fakat 17 nolu gizli tanık beyanlarında** “Çanakkale mitinginde yaşanan olaylardan 2-3 gün sonra Veli KÜÇÜK’ün Kadıköy’deki dernek binasına geldiğini, doğrudan Mehmet Fikri KARADAĞ’ın koltuğuna oturduğunu, dernekte bulunan yaklaşık on kişinin Mehmet Fikri KARADAĞ’ın odasına çağrıldığını, Veli KÜÇÜK’ün odada bulunanlara Kuvayı Milliye olarak Çanakkale’de gösterilen tepkinin yanlış olduğundan, mitingi düzenleyen dernek ve kurumların yandaş olduklarından, birlik ve beraberlik içinde olunması gerektiğinden bahsettiğini belirtmiştir.”

Bu ilişkinin telefon görüşmelerindeki kayıtlarla desteklendiğini de kayda geçirmek gerekiyor. Ayrıca, Karadağ’ın görev yaptığı Ağrı Patnos’ta boş arazide bulunan el bombası ile Ümraniye el bombalarından ikisinin seri numaralarının aynı

olduğu bilgisinin de burada eklenmesi gerekiyor.

Soruşturmanın fizikî takip kısmı Ergenekon kaçağı Turhan Çömez ile Anayasa Mahkemesi Başkanvekili Osman Paksüt arasındaki görüşmeyi akla getiriyor. O takip yoksa Ergenekon'un Anayasa Mahkemesi'ni etkileme girişimini açığa çıkarmak için mi yapıldı?..

Bu girişimlerin ne kadar etkili olduğunu / olmadığını da sanırız bu hafta göreceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP karantinaya alındı: Sırada kabine revizyonu mu var?

Önder Aytaç & Emre Uslu 02.08.2008

Anayasa Mahkemesi'nden çıkarılan AKP'nin kapatılmama kararı, AKP içindeki “devletçiler” ile “demokratlar” denkleminde dengeyi, devletçilerden yana değiştirmiş olmalı. Zira kararın bu yönde çıkması için gerekli kulis faaliyetleri ve eğer varsa pazarlıkları yürütenler bunlardı. Hemen hatırlatmakta yarar var: Devletçiler kanadında yer alan AKP'nin önde gelen üyelerinden biri Fikret Bila'ya verdiği demecinde şunları söylemişti:

“Eğer AK Parti kapatılırsa bunun iki önemli sonucu olur: 1. Ekonomi reel krize girer, 2. Güneydoğu'yla siyasi bağ ‘DTP hariç’ tümüyle kesilir. Çünkü DTP ve AK Parti dışında, bölgeyle bağı olan başka siyasi parti yok. AK Parti kapatılırsa hem genel hem de yerel seçimlerde bölge tümüyle DTP'li olur. Kapatmaya en çok DTP sevinir. Güneydoğu'da halk başka sulara yelken açmak için yönlendirilir.” “...AKP'nin de hataları, yanlışları oldu tabii. Ama önemli olan Türkiye'nin çıkarları olduğuna göre, o hatalar ve yanlışlar da düzeltilebilir.” “...Sorunlar karşılıklı konuşulabilir. Ne bileyim, Milli Güvenlik Kurulu'nda (MGK) bile ele alınabilir. Nedir şikâyet edilen? Laiklik konusunda halkın bir kesiminde ortaya çıkan endişe? Evet, bu doğru. Böyle bir endişe var. Bunu yok sayamazsınız. O halde bu endişeyi gidermek gerekir. O bakan veya bakanlar değiştirilebilir. Başörtüsü/ türbandan mı kaygı duyuluyor? Başörtüsünün liselerde, ilköğretim kurumlarında ve kamuda kullanılmasını önleyecek yasal düzenlemeler yapılabilir. İdare hukukunda ve ceza hukukunda yeni hükümler konulur ve güven artırılır.” “...Önemli olan, bu adımların Türkiye'yi rahatlatacak olmasıdır.”

Yukarıdaki sözler söylendiğinde ortaya atılan temel sorulardan biri şuydu: Bu çağrının muhatabı kim. Daha sonraki gelişmeler ortaya çıkardı ki, benzer içerikli mesaj “muhatabına” Sinan Aygün aracılığıyla doğrudan da gönderilmişti.

Bu mesajlaşmanın Yüce Mahkeme'nin kararına nasıl etki ettiğini şimdilik bilemeyiz. Oyunu AKP'nin kapatılmaması yönünde kullanan asker kökenli mahkeme üyesinin kullandığı oy da bizi doğru sonuca ulaştırmaz.

Mahkeme'den çıkan kararın arkasında pazarlık olup olmadığını ancak iki şekilde öğrenebiliriz. Birincisi, tarafların çıkıp açıklama yapması –ki bu olası değil. İkinci yol ise daha açık ve seçik. Eğer varsa pazarlık yukarıda alıntıladığımız çerçevede gerçekleşmiş olabilir. Bu durumda önümüzdeki günleri bekleyip “güven artırıcı önlemler paketinin” açılmasını bekleyeceğiz. Bir de AKP içindeki “devletçilerin” “demokratlara” karşı belirgin bir şekilde ne kadar güçleneceğine bakmak gerekiyor.

Eğer bunların hiç biri geçerli değilse, en azından laikçiler “uzlaşma” adı altında AKP'den yeni “kapitülasyonlar” bekleyecekler. İstenecek kapitülasyonların üst sınırının Ergenekon uzlaşması olup olmayacağını bilmiyoruz ama alt sınırının ne olduğu belli: Türban talepleri bir daha açılmamak üzere gömülecek... AKP bu konuda bir şey yap(a)maz olacak. Anayasa Mahkemesi'nden çıkacak gerekçeli karar muhtemelen siyasi partilerin özgürlük alanını biraz daha kısıtlayacak ki bu da kaçınılmaz gözüktüyor.

Ayrıca Haşim Kılıç'ın ifade ettiği, ‘yeni Anayasa çalışması yapmak’ da AKP'nin inisiyatifinden çıkmaya başlamaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin bu son kararla birlikte, bundan sonra yapılacak Anayasa çalışmalarında ‘laikçi kesim’ onay makamı olmaya başlayacaktır. Onların onaylamadığı hiç bir çalışma “uzlaşma” payesine erişemeyecektir. MHP, DTP ve AKP uzlaşmasıyla yapılan üniversitelerde türban düzenlemesi(zlığı)ni laiklik karşıtı algılayan ve bunu Anayasa Mahkemesi'ne onaylatan Cumhuriyet Başsavcısı da artık bu anlamda rejime yeni bir sigorta/ balans daha getirmektedir. Kanun çıkarmak bile laikliğin odağı olmayı gerektirirken, izinsiz Anayasa yapmak hiç kimsenin haddine olamayacaktır...

Peki AKP bu boyunduruktan kurtulabilir mi?.. İşi hiç kolay olmayacak ama, yerel seçimlerle birlikte yapılacak bir erken seçim ve kritik düzenlemeleri referanduma sunarak belki bu oyun bozulabilir. Artık yalnızca AB'den meşruiyet aramak da AKP'nin boynuna takılan boyunduruğa çare olamayacaktır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşar Büyükanıt giderken...

Önder Aytaç & Emre Uslu 04.08.2008

YAŞ kararlarında bir sürpriz yaşanmazsa Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt artık emekli oluyor. Büyükanıt'ın iki yılı gerçekten de çok tartışmalı geçti. İşte gelişinden gidişine kadarki süreç içerisinde Yaşar Büyükanıt'ın tezatlardan oluşan serencamı.

1. Göreve gelirken arsız ve amansız bir yıpratma kampanyası ile karşılaştı ve adına internet siteleri açılmasının yanında, gazetesini emrine verip sonsuz desteklerini bildiren genel yayın yönetmenleri de hep yanında oldu.

2. “Dedesinin mezarı İsrail’de” denilerek hayâsız iftiralara uğrarken “TSK yıpratılmak isteniyor” söylemiyle, ordu gücünü arkasına/ yanına alıp açıklamalar yapmasının/ yaptırmasının yanında, gazetesini emrine veren genel yayın yönetmenlerinin “En popüler Genelkurmay Başkanı Org. Büyükanıt: Genelkurmay Başkanı Orgeneral Büyükanıt, internette ‘Google’da hakkında çıkan 323 bin sonuçla Avrupa’daki meslektaşlarını büyük arayla geride bıraktı” (*Sabah*, 10 Ekim 2006) şeklindeki salaş yağcılıklara ses çıkarmadı. Aynı ‘embedded gazetecileri’ hep çevresinde tuttu ki onlar paşanın Türkiye gerçeğini okuyamamasına katkı sağladı...

3. ‘Kasımpaşa kabadayısına’ karşı ‘Eyüp şahini’ ilan edilmekten hiç gocunmadı...

4. Gelirken küreselci TESEV’e meydan okuyarak geldi, giderken ulusalcı paşaları mahpusta bırakıp gitti...

5. Gelirken ulusalcıların umuduydu, giderken küreselcilerin aktörü olarak gitti...

6. Emin Çölaşan’ın desteğiyle geldi, Fehmi Kuru’nun desteğiyle gitti...

7. Verdiği beyanatlar hep tartışıldı ama tartışılmasını istediği olgular/ konular hep es geçildi.

8. ‘Özde laiklere’ destek vererek geldi, ‘sözde laiklere’ hediyeler vererek gitti...

9. “Her şey çok güzel olacak Ufuk’um” diyerek geldi, “Her şey güzel olmadı Paşam” sitemiyle ayrıldı...

10. “Yaşar Büyükanıt, nikotinden nefret etmeyi bir dinî vecibe haline getiren Amerikalılar’a bile sigara içmeyi ‘sevimli bir huy’ gibi göstermeyi başardı. Paşanın kişisel karizması ve sempatisi gerçekten de yadsınamaz bir durum. Görüştüğü Amerikalı yetkililerden etrafındaki askerî personele kadar herkes, bu rahat, esprili ve sevecen generale âşık... Yalnız TSK personeli ya da laik çevreler değil, elini sıkın herkes, Başbakan Erdoğan’dan Washington’daki *Zaman* muhabiri Ali Aslan’a kadar herkes paşanın büyümesine kapılıyor” gibi haberlerden hoşlanmasına karşın, *Taraf*’ın Dağlıca haberlerinden hiç hoşlanmadı...

11. Gelirken güncele ilişkin soru sorulmazsa üzüldü, giderken güncelle ilgili soru sorulunca üzüldü...
12. İnternette muhtıra vermeye kalkmasına rağmen hükümetten uyarı alıp susmasını bilen bir komutan olarak gitti...
13. *Taraf*'tan hesap sormaya kalkmasına rağmen, Ahmet Altan'dan muhtıra yiyince sessizliği seçen bir komutandı.
14. Gelirken eleştiriye açık olduğunu deklare etti, giderken de yapılan her eleştiriye “ordu yıpratılmaya çalışılıyor” şeklinde açıklamalar yapan bir komutan olarak gitti (bu yazıya da benzer bir açıklama yapmaz artık diye temenni ediyoruz.)
15. Tartışılmayan ve üzerinde Hilmi Özkök'ten kalan sevimli imajı olan bir ordu devraldı, ordusunu tartışmaların ortasına koyan ve ‘Ergenekon’ tartışmaları içinde bırakan bir general oldu...
16. Gündüz medyada çıkan haberlere, gece yarısı e-açıklama tepkileri geliştirmesine karşın, verdiği hissi tepkilerinin etkileri de sorgulanmaya başlayan bir asker idi.
17. İçinde darbeci cuntaların olduğu bir yapıyı devralıp gelmesine rağmen, darbe günlüklerini yayınlayan *Nokta* dergisine üç nokta koymuş ve adeta darbe vurmuş bir komutan olarak gitti...
18. Genç subayların “hoşafın yağı eksik o zaman kazan kaldıralım” diyen yeniçeriler gibi ikide bir ‘rahatsız’ olduğu ve darbe istediği dönemde gelmesine karşın, Türkiye'nin her yerinde bütünüyle gerçek STK'lar şeklinde yapılanan ‘Genç Siviller’in darbe protestolarının olduğu bir dönemde gitti...
19. Yandaşları ve ona kayıtsız şartsız bağlı olanların gözünde ve gönlünde ‘İkinci Atatürk’ ilan edilerek gelmesine karşın, ‘spor yazarı’ olarak ve yalnızca Fenerbahçeliliği ile anılarak gitmesi istendi...
20. Her yeni gelen genelkurmay başkanında olduğu gibi, gelmesini isteyenler kalmasını istemiyorlar ve bir an önce gitmesini istiyorlar. Acı ama bir Türkiye gerçeği bağlamında da, gelmesini istemeyenler de gitmesini istemiyorlar...

Yaşar Bey güle güle!..

Ahmet Altan'ın sormadığı soru: Sanatın çıldırtan sessizliği

Önder Aytaç & Emre Uslu 09.08.2008

Ahmet Altan “Sacco ile Vanzetti” başlıklı yazısında Sacco ve Vanzetti adlı iki İtalyan anarşistin masum olmalarına rağmen idam edilmelerinin, Amerikan halkına ağır bir sorumluluk yüklediğini yazdı. Altan: “Onlar için şarkılar söylediler. Kitaplar yazdılar. Piyesler sahneye koydular. Ama o vicdan azabını hep hissettiler” dedi ve; “Onları suçlayan haberler ve yazılar yerine, onları savunan güçlü haberler ve yazılar yayınlansaydı o iki masum insan kurtulur, koca bir toplum derin bir pişmanlıkla yaralanmazdı” değerlendirmesinde bulundu.

Altan, buradan hareketle Güngören’de meydana gelen patlamanın “sorumluları” olarak içeri alınan insanların masum olabileceği yönünde güçlü şüpheler bulunduğunu belirtip, suçlayanlara isyan ediyor. Altan buraya kadar yazdıklarında sonuna kadar haklı ama sanıyoruz sormadığı soru şu: Bu ülkede masum olarak öldürülen kaç kişinin ardından bir şarkı sözü yazıldı, kitaplar basıldı, piyesler sahneye konuldu?..

Hrant’ın katilleri için türkü yakan bir “sanatçı” ve bunu gizli ya da açık alkışlayan bir o kadar “aydın”, “sanatçı” ve “bilim adamının” var olduğu bir sanat ortamından, masumlar için çarpacak bir yürek arayışı, çok vicdani ve insani bir duygu olmasına karşın, sanki bu duygunun üzerine ölü toprağı mı serpildi?

Elbette umut var. Sessiz kalabalıkların bir slogana dönüşen “hepimiz Hrant’ız” çığlığı çoktan paslanmamış vicdanların şarkısı oldu. Doğruların ‘Taraf’ı olma iddiasıyla yayına giren bu gazetenin, maşeri vicdanda bulduğu karşılık da bunun bir diğer önemli göstergesi. Ama o şarkıyı besteleyecek şarkıcılar, onun romanını yazacak yazarlar, onun piyesini canlandıracak oyuncular o kadar az, o kadar silik ve o kadar sessiz ki...

Sorarsız Ahmet Altan’a, Ahmet Kaya’yı “Kürtçe şarkı yaptım” dediği için sürgünde ölmeye zorlayan “sanat ortamından” ne bekliyorsun diye? Üstelik bu “sanat ortamı”, “aydın iklimi” ve “medya dünyası”, her geçen gün biraz daha pespaye “devlet bültenlerine” dönüşürken, kim sulayacak bu insan ve vicdan tarlasını? Bu tarlalar, Altan’ın beklediği insan ve vicdanı yetiştirecek verimlilikte olmasına rağmen, o tarlaların çiftçisi hükmündeki “aydınlar”, sırtını dayadıkları “tarımı destekleme fonlarını” arttırmak için, ‘sinema ve telif hakları genel müdürlüğü’ ile ‘tanıtma genel müdürlüğü’ arasındaki gelgitlerine devam ettikleri sürece, o tarlaları hiçbir zaman sula(ya)mayacaklar. Ve bu ülkede, vicdanı savunan herkese de, andıçlama yaftaları ile “zararlı”/” yasaklı” muamelesi yapılacak. İşin daha da vahimi, bunun artık sistematik bir alışkanlığa dönüşüyor olması.

Gerçekten de niçin bu topraklardan, dünya çapında bir insan hakları savunucusu çıkmaz? Bir Martin Luther King, bir Gandi, bir Dalai Lama, bir Nelson Mandela neden yetişmiyor bu topraklarda? Diğerlerine oranla bu topraklarda zulüm daha az olduğundan mı?.. Nerede Hacı Bektaş'ı, Rumi Mevlana'yı, Emrem Yunus'u yetiştiren o iklim?..

Bundan on-on beş yıl önce birinci ağızdan dinlediğimiz acı bir gerçeği birlikte düşünelim isterseniz... Bir şehirlerarası otobüs firmasında muavin olarak çalışan genç, bir sabah namazı vakti Bursa'da iner ve ilk kez geldiği bu şehri gezmek ister. Sabahın erken saatinde otobüs terminalinde dolaşırken, bir hırsızlık ekibi ona “şüpheli şahıs” muamelesi yapar ve gözaltına alır. Getirildiği emniyet biriminde “çaldığı araba teyplerinin” yerini söylemesi için işkenceden geçirilir ve cinsel organına elektrik verilir. Çocuk, Bursa'da bir yer bilse, belki de filanca sokaktan çaldım diye “itirafta” bulunacaktır ama terminalde gördüğü bir kaç dükkân dışında hiçbir yer bilmediği için “abi, vallahi de billahi de ben bir şey çalmadım, burada bir yer de bilmiyorum” diye bağırmaktadır.

Geçirildiği bir kaç saatlik işkenceden sonra, huzuruna çıkarıldığı amirin sözü sistemin nasıl çalıştığının çok güzel bir özetidir: “Hadi bakalım temize çıktın.” İşte bu nedenle, biz poliste kalmak ve poliste çalışmak istedik, pek çok sıkıntı ve zorluğuna karşın... Çünkü burada yapılan çalışmalar, toplumun demokratlaşması için çok ama çok önemli.

Her acısını, kederini, sevincini türkülere döküp şiir yapan, bestelerle süsleyip sazında taşıyan bu toplumda, son asırda işkencelerle “temize çıkarılan”, ya da “kırletilen” onca masumun arkasından yazılan kaç türkü bestelendi, kaç oyun sahnelendi, kaç şiir ölümsüzleşti acaba?.. Yoksa bütün bunların hepsi, yalnızca eli öpülesi anaların sine yakan ağıtlarında mı kaldı?..

Not: 26 Nisan 2008 tarihli yazımıza **Süleyman Güven** açıklama gönderdi. Tuncay Güney'in çıkardığı gazetede “arada bir” yazı yazdığını ve “ilk başlarda kendisinin tecrübelerinden yararlandığını” doğruluyor. Güven, yazımızda geçen “bir dönem PKK'nın içinde bulunan, halen de sertlik yanlısı militan görüşleri savunan, Süleyman adlı bir Türk vatandaşına gazete çıkarmak konusunda danışmanlık yapmış” cümlesine itiraz ederken; “**Kanada'daki Türk ve Kürt toplumu çok iyi bilir ben Kanada Gizli Servisi'ne karşı yıllarca mücadele ettim. Gizli Servisin PKK'lıyım diye yaptığı suçlamalar kanıtlanamadı çünkü 7 ay süren mahkemeyi 2000 yılında kazandım**” diyor. Her ne kadar 2000 yılında bizzat Süleyman Güven ile Kanada'da tanışmış ve yazdığı “iltica dosyalarını” ve “yaptıklarını” birinci elden biliyor olsak da, açıklamasına saygı duyuyor ve yayınlıyoruz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gizli tanık H.B. tartışması

Ergenekon davasında gizli tanıklardan birinin Abdullah Öcalan'ın karakutusu H.B. olduğunun ortaya çıkması ilginç bir tartışma başlattı. H.B'nin "Ergenekon" konusunda itirafa yönelmesi bizzat Öcalan'ın tuzağına düşmesinden kaynaklanıyor.

H.B, PKK ile arasında çıkan anlaşmazlık nedeniyle 2003 yılında PKK'dan ayrıldı. 2005 yılında da Almanya tarafından Türkiye'ye iade edildi. Bu süreç içerisinde H.B'nin eşi, Kürt sitelerine mektuplar yazıp H.B'nin Türkiye'ye teslim edilmemesi için kampanya çağrısında bulundu.

Bu dönemde içinde bir yazar H.B. ile ilgili şunları yazdı: "H.B'yi 12 Eylül günlerinden tanıyorum. Antep Askerî Cezaevi'nde birlikte kaldık. Ağabeyi de aynı cezaevindeydi. Her iki kardeş de 12 Eylül zulmünü hapishanede yiğitçe karşılayanlardandı. Daha sonra Öcalan'ın yakın arkadaşlığına yükselen ağabey Bekaa Vadisi'nde, bir eğitim sırasında o zamanın kamp komutanlarından **Şahin Baliç** tarafından tek kurşunla uzak mesafeden öldürüldü. Buna ilkin "kaza kurşunu" muamelesi yapıldı. Daha sonra kamp yönetimi tarafından sorguya alınan Şahin Baliç'in cinayeti kasten işlediğini itiraf ettiği söylendi. Daha sonra cezaevinden tahliye olan küçük kardeş Kürt mücadelesindeki ısrarını sürdürdü. Ağabeyine olan saygı ve bağlılıktan dolayı bu kez onun ismini aldı."

H.B'nin Türkiye'ye teslim edilmesi sürecinde ise bir internet sitesinde şunlar yazıldı: "PKK'den ayrıldığı söylenen H.B'nin Alman devleti tarafından neden apar topar Türkiye'ye teslim edildiği üzerinde düşünülmesi gerekir. Bu olayın nedenini öğrenmek için bazı soruların sorulması gerekir. 1. Neden Türk devleti PKK'nin Avrupa'da bulunan 1. dereceden yöneticilerinin avına çıkmadı da, PKK'den ayrıldığı söylenen 2. belki de 3. dereceden bir kişinin peşine düştü. Kongra-Gel başkanı Zübeyir Aydar, Remzi Kartal, Rıza Altun vs. Avrupa'da olmalarına rağmen Türk devletinin bunlar hakkında herhangi bir talebi yok!.. Neden acaba? (Türkiye'nin bunlarla ilgili de talepleri var –A&E) 2. Remzi Kartal Almanya'da tutuklandı. Belli bir süre sonra serbest bırakıldı. Neden? 3. H.B. hakkında forumlarda çok ciddi iddialar var! Onun Apo'nun 1. derecede şahidi olduğu söyleniyor. Hatta Apo'nun direk emirleri ile birçok Kürt kızının ve gencinin katili olduğu söyleniyor. Böyle önemli bir şahidi susturmak için acaba bu operasyon İmralı ile Türk devletinin ortak bir operasyonu olamaz mı? 4. Bu apar topar yakalanış ve gönderme ciddi bir telaşın ürünü değil mi? Eğer hakkındaki iddialar doğruysa, Türk devleti onu ele geçirmekle Apo'yu büyük bir "beladan" kurtarmıştır. Resmî hukuk mantığında(!) ŞAHİT-DELİL olmadıktan sonra işlenmiş suç da yoktur. Bu operasyon delillerin karartılması eylemidir..."

H.B'nin eşine "yenge" diyecek kadar yakın biri H.B. ile ilgili şunları yazdı: "Öcalan'ın Ergenekoncularla olan ilişkisinin en yakın şahidi H.B'dir. H'nin bir karakutu olduğunu; bu konuda konuşursa Öcalan'ın maskesini düşüreceğini iddia ediyorum. H. bunu yaparsa Kürt milletine çok büyük iyilik yapacaktır. Ve benim bildiğim H. Almanya'dan Türkiye'ye götürülüşünün hesabını Öcalan'dan soracaktır. H. Türkiye'ye ayak basar basmaz Ergenekoncular tarafından sorgulanmış bütün ifadeleri yazılı ve görsel olarak kayıt altına alınmıştır. H. Ergenekonculara Öcalan hakkında bildiği her şeyi açıklamış ve bunların hepsi kayıtlı olarak Ergenekon arşivindedir. Bunların ele geçirilip geçirilmediğini bilmiyoruz."

İtirafçı Abdülkadir Aygan da şunu söylüyor: H'nin annesi benim annemin teyze kızı olur. Evet, H. bence de bir karakutudur. Açılırsa bir açılır pir açılır ve kirli çamaşırlar ortaya dökülür. Konuşur ve Kürtler için doğru olanı yapar."

Eski PKK'lı Şükrü Gülmüş 9 Kasım 2006 tarihinde şunları yazdı: "Osman Öcalan'dan ilişki istedim. Bana adres olarak H.B'yi önerdi. Telefonunu verdi. Bu H.B, Öcalan'ın köylüsü ve ibrikçi başı. Belli ki, Osman da abisinin yolunda. Ve H. birden bire TC konsolosluğuna teslim olup gitti."

Gülmüş'ün son yazısında sorduğu ilginç sorular da var: Abdullah Öcalan Ergenekon Savcısı Öz'e haber gönderip şunları söylemiş: "Ergenekon savcısı isterse gelip benimle görüşebilir. Ben bu konudaki bilgilerimi ve görüşlerimi savcıya söyleyebilirim. PKK'ye mal edilmiş dünya kadar şey var. Benim bu konuda görüşlerim alınmalı. Daha baştan beri ta 1978, daha doğrusu 1976'dan beri PKK'ye müthiş sızmalar var. Benim üzerime müthiş geldiler; **Şahin Baliç**, Şahin Dönmez gibiler var. Bu süreç onlar gibilerle başladı. Haki Karer'i katleden örgüt, Antep'teki beş parçacılar vardı, Kawacılar vardı, Kukçular vardı." ... "1. Gerçekten H.B, Almanya'dan gönüllü mü gitti? 2. Burdan gidince hangi cezaevlerinde kaldı? Diyarbakır, Kandıra ve şimdi de Antep'te. Durumu ne? 3. Ergenekon savcısı Öz'e ne gibi bir ifade verdi? 4. Öcalan neden durup dururken (15 yıl önce) öldürülen Hasan Bindal'ın ölümünü gündeme getirdi?"

Bunca tartışmadan sonra şeytan şunu da sen sor diyor: PKK'dan ayrılmış H.B'yi Almanya'dan isteyen kurum olan Adalet Bakanlığı'nın, Ergenekon paşaları ile "insani" çerçevede görüşen Adalet Bakanlığı eski müsteşarının özel bir gayreti olmuş mudur? 'Karakutu'nun kontrol altına alınması için Ergenekon paşalarının bir girişimi olmuş mudur?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un "Zehirli Sarmaşığı Misyonerler" de yazdırıldı mı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 16.08.2008

Perşembe günlü *Radikal* gazetesi, Ergenekon iddianamesindeki Ege Ordusu İstihbarat Başkanlığı'na ait bir evraktan bahisle, misyoner faaliyetlerin olduğu şehirleri sıralayan ve bu illerde sonradan Hristiyanlara yönelik saldırıların artışının yaşanmasını dikkat çekici bulan bir haber yayınladı. Belli ki istihbarat takipleri sadece misyoner faaliyetleri ile

sınırlı tutulmamış. Merak bu ya, biz de Ergenekoncuların toplantılar yaptığı Türk Ortodoks Kilisesi’nin faaliyetlerinin de o istihbarat raporlarında yer alıp-almadığını merak ediyoruz?

Aslında misyonerler konusunda son yıllarda sayıları artan kitaplarda da Şamil Tayyar’ın deyimiyle “proje” çalışmalar şeklinde mi olduğu düşünülüyor. Yani sezgilerimiz bizi yanıltmıyorsa, misyonerlerle ilgili sadece gizli raporlar değil, ‘parça teslim’ kitaplar da yazdırılmış olabilir.

Bu kaniya varmamızın bir kaç nedeni var. Öncelikle, gündemde yer alması arzulanan konuların, istenilen çerçeve içerisinde tartışılması için yönlendirici kitapların yazdırılması, psikolojik harekât birimlerinin “kamuoyu oluşturma” çerçevesinde başvurdıkları bir yöntem. Bu konuda 1990’lı yıllarda yaz(dır)ılan PKK ile ilgili “itirafçı” kitapları önemli bir dönüm noktası. Ayrıca, AKP hakkında yapılan “yıpratma” ve Gülen cemaati hakkındaki benzer yazılı eserler oluşturma çalışmalarında da JİTEM maaşlı “yazarların” aynı geleneği sürdürdüğü gözlemleniyor. Misyonerlerle ilgili “proje” kitapların yazdırıldığına inanmamızın bir diğer nedeni de, Tarsus Protestan Kilisesi’nin Başpapazı’yken canlı yayında Müslüman olduğunu açıklayan ve misyonerler aleyhine provokatif konuşmalar yapan ve kitaplar yazan İlker Çınar’ın, KKK’da Uzman Çavuş rütbesiyle istihbarat elemanı şeklinde çalıştığı ortaya çıktı.

Şimdi bütün yukarıda saydıklarımıza bir yeni yayın daha eklendi. Ulus Yayınları’ndan çıkan “*Zehirli Sarmaşık Misyonerler: Küresel Tapınağın Postmodern Rahipleri*” adlı kitabın yazarı hakkında duyduğumuz kuşku bu satırları bize yazdırıyor. Liberal değerlere inanan insanlar olarak herkes her istediğini elbette yazabilir. Bunun da hiçbir sakıncası yoktur. Yine isteyen istediği ismi kullanarak da yazabilir. Bizim için ilginç gelen bu kitabın yazarı olduğunu düşündüğümüz kişinin karmaşık ilişkileri.

Kitabın yazarı “Barış Kerimoğlu” görünüyor. Bu isim hakkında yaptığımız Google araştırmasında, şahsın bu kitaptan başka yazdığı –bırakın bir kitabı-, tek bir makale bile görünmüyor. Ancak bu isim halen Ergenekon tutuklusunu Ümit Sayın’ın bir kısmı Ergenekon iddianamesine de giren MSN kayıtlarında da geçiyor.

Ümit Sayın ile bir binbaşı olduğu anlaşılan kişi arasında geçen konuşmada muhtemelen kitabın ikinci basımının Ankara’nın ünlü yayıncılarından birinden yapılması konusunda, Ankara’da yaşayan çok ünlü bir yazardan destek istenmesi hakkında konuşuluyor. (İmla hataları ve yazımdaki orijinallik olduğu gibi aynen aşağıya taşındı.)

Konuşmanın bir yerinde Ümit Sayın muhatabı binbaşıya şöyle diyor:

– 11 eylül kitabında gerçek isminiz mi olacak yoksa **Barış Kerimoğlu** mu

Binbaşı: (konuşmada geçen isim başka. Biz sadece binbaşı olarak aldık.)

– O kitapta gerçek ismimin olmaması benim yararına olur. Tespit ettikleri an defterimi dürerler çünkü. benim için atış emeklilikten sonra serbest olacak.

İkili arasında 6 Ağustos 2005 günü geçen konuşma da kitabın yayıncısı ile çıkan sorunlara değiniliyor. Konuşmanın içinde kitapla doğrudan ilgili olmayan ilginç detaylar da var. İşte konuşmanın o kısmı:

umitsayin: geçen gün şahin e uğradım. haydut kapıda duruyordu

umitsayin: hala ödeyeceğim diyor

umitsayin: ama isterse kitapları vereyim diyor

oganturkmen: Ilgar bahsetti. Şahin telefonlara bile çıkmıyor artık. Adamın sahtekârlığı sınır tanımaz hale geldi. Kitap kalmış mı ki verecek. Bence o da yalan.

umitsayin: Zaferin bağlı olduğu bir ekiple tanıştım.

umitsayin: **genkur bağlantılı bağımsız çalışıyorlar**

umitsayin: sizle de tanıştıracacağım onlar bu işi çözebilirler

umitsayin: ayrıca Levent T. grubu da çözebilir.

umitsayin: ama isterseniz kitapları en temiz bir biçimde alabiliriz

umitsayin: kitabı kötülüyor. satmıyor diyor. inanılmaz sahtekar çıktı. ama piyasada herkes öyleymiş

oganturkmen: Vardır da elinde o kadar kaldığını zannetmiyorum. Sonra kitap alsam ne yapacağım ki hocam? Zafer'in bağlı olduğu ekip nasıl Gnkur. bağlantılı bağımsız oluyor hocam?

umitsayın: Zafere karşılaştığınızda yüz yüze sorun.

umitsayın: Onlar farklı bir birimmiş. İsmi ÇAĞRI ÖZKAN

.....

oganturkmen: Zaman aşımı olmazsa emeklilikte mahkeme yolunu düşünürüm. Bu Çağrı Grubu ya da Levent Temiz olabilir ama sonra çete hikayelerinden dolayı ana haberlere çıkmayalım hocam? Ayrıca kitap alsam bile hiç bir işime yaramayacak hocam.

umitsayın: Peki o zaman biraz daha bekleyelim.

‘Zehirli Sarmaşık Misyonerler’ kitabının yazarı Barış Kerimoğlu’na ulaşmaya çalıştık. Kitabın üzerinde yer alan yayıncı telefonlarından biri kullanılmıyor diğerine de tüm aramalarımıza rağmen cevap veren olmadı. Eğer kitabın yazarı Barış Kerimoğlu ortaya çıkıp bir düzeltme yaparsa bunu seve seve yayınlarız. Yok eğer bu Barış Kerimoğlu, Ümit Sayın’ın binbaşı ise iş biraz daha çetrefilleşiyor ve bunu aydınlatmakta da karargaha düşüyor değil mi?

Siz ne dersiniz?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekoncu polisler Susurlukçu askerler ya da tersi

Önder Aytaç & Emre Uslu 18.08.2008

Enis Berberoğlu sonunda o soruyu sordu: “Ergenekon iddianamesinde neden hiç polis yok.” Amaç kıymık atmak değilse son derece yerinde bir soru. Yalnız bu soruyu kanımızca Susurluk’tan başlayarak açmak gerekiyor.

Berberoğlu’nun da içinde bulunduğu medyanın Susurluk kazasındaki tavrını, cesurca duyguların ifade edilmesi olarak nitelendirebiliriz. Ama o günleri yeniden hatırladığımızda şunları da düşünmeden yapamıyoruz. O süreçte Berberoğlu

gibi yazarlardan bir tanesi bile çıkıp; “Susurluk’ta neden hiç asker yok” sorusunu sor(a)madı. Belleklerimizi tazeleyelim isterseniz, askerlerin işin içinde olup/olmadığının gündemde yer alması, Hanefi Avcı’nın yaptığı açıklamaların sonrasında oldu. Zaten ondan sonra da, Susurluk’un üstüne kahramanca giden medyamız da, ‘süt dökmüş kedi’ gibi kuyruğunu kısıp, Susurluk haberlerini tedavülden kaldırmaya başladı. İnanmayan için arşiv ortada.

İşte o günlerde sorulmayan “Susurluk’ta neden hiç asker yok” sorusu, bugün sorulan “Ergenekon’da neden polis yok” sorusunun da gecikmiş bir cevabı aslında. Bir diğer anlatımla; Ergenekon örgütünün görülen temel amacı, aslında bir darbe ile seçilmiş iktidarı koltuğundan uzaklaştırmak. Bunu yapamaya çalışanlar kim? Emekli ve/veya muvazzaf askerler. Bu yapılanmanın önde görünen figürü kim? Veli Küçük. İşte medyanın Susurluk kazasından sonra sorması gereken soruyu sor(a)mayıp “askeri Susurluk’un içine bilerek çekiyorlar” kaygısıyla üstünü örttüğü o yapı, Medya’nın Susurluk’taki sessizliğinden ve hatta yandaşlığından cesaret alarak ‘post-modern’ “darbe” tezgâhlamaya kalkıyordu.

Şimdi de soruyu 2008 Türkiye’si’ne getirelim ve ‘Ergenekon örgütünün polis ayağındakilerin, Susurluk tecrübesinden sonra aynı pervasızlıkla hareket edeceğini bekleyebilir miyiz’ diye soralım. Kanımızca bu soruya bir soru daha eklenmesi gerekiyor: 2008 yılı medyasının da, 1997’lerin homojenleştirilmiş tek tipçi medyası gibi bir yapısı olsaydı, bir diğer ifade ile bugünün çoğulcu medya yapısı olmasaydı, iş yalnızca Berberoğlu’nun yazdığı gazete ve gruba kalsaydı, acaba Ergenekon’un bu kadar ayrıntısına vakıf olabilecek miydik?..

Ergenekoncu polislerin neden ortada görünmediği konusunda birkaç hatırlatma yapmak gerekiyor. Hatırlayın, Şemdinli olayında arabasına ve ajandasına el konan çavuşun ajandasından çıkan notta polise ilişkin bir karar –bir not- vardı: “polisle konuşulmayacak, halısa maçı bile yapılmayacak.” Alın size bir diğer hatırlatma daha: Atabeyler çetesinin elemanları –ki savcının iddianamesine göre amaçları Ergenekon’unki ile örtüşüyordu, yani “hükümete karşı darbe hazırlığı”- Merzifon ve Çorum’da bulunduran emniyet müdürleri ile amaçları doğrultusunda irtibat kurmaya çalışmışlardı. Polis ise Merzifon’da internet kafeden yazıldığı belirlenen ihbar e-postasına dayanarak operasyon yapmıştı. Şimdi bir hatırlatma daha: Ergenekon operasyonunun ayak sesleri niteliğindeki ilk operasyon Küre operasyonuydu. Kamuoyunun “Sauna operasyonu” olarak bildiği malum operasyon. Orada tutuklanan iki emniyetçi vardı. Biri Emniyet eski Genel Müdür Vekili, diğeri ise komiserlikten atılan eski bir emniyetçi. Komiserlikten atılan o kişinin emniyetten ayrılış nedeni, adını Ergenekon iddianamesinde sıkça duyduğumuz Ercüment Yılmaz’ın öldürülmesine ilişkin dosyanın bir kopyasını Ayhan Parlak’a vermesiydi. Dosya tesadüfen durdurulan Ayhan Parlak’ın aracında bulunduğu, iç soruşturmayı derinleştiren polis, dosyanın o komiser tarafından Ayhan Parlak’a verildiğini belirleyip, bu şahsın Emniyet ile ilişkisini kesti.

Ayhan Parlak Doğu Factoring’in CEO’suydu. Ercüment Yılmaz’ın da kayınbiraderi. Danıştay saldırganı Alparslan Arslan Doğu Factoring’in avukatıydı. Parlak’ın, Alparslan Arslan’ı 56 defa, Ergenekon tutuklusu emekli Yüzbaşı Muzaffer Tekin’i 63 defa, Veli Küçük’ü üç defa, Doğu Perinçek’i bir defa aradığı da gene resmî devlet evraklarının içinde yazıldı. Sauna çetesinde en üst rütbeli kişinin de emekli Emniyet Genel Müdürü Vekili olduğu kayıtlara geçti. Hatta onun çok yakını ve personelden sorumlu en üst düzey göreve aynı diğeri gibi gelen bir diğer emniyet yetkilisi de, Abdülkadir Aksu, Osman Güneş ve Beşir Atalay dönemlerinde de bu görevini yaş haddinden emekli olana kadar, ‘Allah’, ‘peygamber’, ‘maşallah’, ‘bareketallah’, ‘elhamdülillah’, takiyeleri ile sürdürdü ve ortalıkta dolaşan listelerin de mimarı oldu.

Biz Susurluk'ta 'bir kısım medyanın' içine düştüğü duruma düşmemek için Ergenekon ile irtibatı olan ne kadar polis varsa araştırılıp ortaya çıkarılmasına yardımcı olacağız. Bunun için de Sauna'da radara takılan emekli emniyet müdürünün, bizzat kritik görevlere atadığı kişilerin, halen bu görevlerde olup olmadığına bakılmasını öneriyoruz. Sauna operasyonu, Atabeyler çetesi ve diğer devlet olanaklarını arkasına alan organize suç örgütleri ile Ergenekon'un ilişkisi de araştırılsın diyoruz. Bunu savcının yapmasına da gerek yok. Medya karartma yapmadan, sarı-beyaz zarf numaraları çekmeden, bu operasyonlarda ortaya çıkan bilgiler ile Ergenekon'daki bilgileri karşılaştırmaya başlasın bakalım o zaman neler görülecek. Sonra da 'Fabrikatör'ün 'karanlık' dergisine, kendi iktidarları için iftiranameler gönderen, onlarla ilişkili olan polislere gelsin sıra. Sonra "yok öyle değil de şöyleydi. Yok, aslında burada durum böyleydi" kıvırtmasına, mızıkçılığına da hiç gerek yok. Var mı bu konuda cesaretiniz?

Biz, bizim kapımızın önü olan 'Emniyet Sokağı' ile ilgili 20 yıllık hocalık birikimimizi de işin içine katarak, elimizde süpürge ile dolaşıyor ve pislikleri gelin birlikte temizleyelim diyoruz.

Var mısınız?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emniyetin aydınlık çocukları siz de çooooook oluyorsunuz ama...

Önder Aytaç & Emre Uslu 23.08.2008

Tam da Ergenekoncu polisleri yazdığımız bir dönemde "Ergenekoncu" polisten geldiği tahmin edilen bir asılsız ihbar mektubuna itibar eden Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, İstanbul Emniyeti Organize Suçlar Şubesi'nde "Osman Paksüt" kaseti aramak için huruç eyledi. Yoksa aranması istenilen, yargıdaki Ergenekon bilgileri miydi?..

Farklı bir yaklaşımla konuya bakacak olursak; Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, resmî kurumların illegal olabilecek işlerini "hukuk"un kontrolüne almak için, "asılsız" ihbarları bile dikkate alması bizi gerçekten de çok cesaretlendirdi. Artık hukuk adamları, üniformalıların yapabileceği hukuksuzluklara karşı, asılsız bir ihbara dayanarak bile girişimler başlatabiliyor. Umuyoruz ki, savcılarımız, o ihbarı yapan polislerin ve operasyona izin veren savcıların da Ergenekoncular'la ilişkisinin olup olmadığını da, aynı hassasiyet ve gayretkeşlikle araştırıyorlardır.

Yukarıdaki örneklemden cesaret alarak biz de Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na gerçek bir ihbarda bulunmak istiyoruz. Bizim ihbarımıza karşı da savcılığın aynı cesareti gösterip, 'tak diye söylenileni, şak diye yapmak' gayreti içinde olacağına inanıyoruz. Bu ülkede darbe yapmak isteyen cuntacı bir yapılanma; Sarıkız, Ayıışığı ve Eldiven

adlarında planlar yaptılar. Bu, suç olan darbe eyleminde bulunanlardan birisi hariç, diğerleri hâlâ dışarıda dolaşıyor. Hadi görelim bakalım sayın savcılarımızın hukuka saygılarını, Kanun’u yalnızca bir saz aleti olarak algılamadıklarını. Bir dava açın da, yıllardır “darbe girişimini ispatlayacağım” diye çırpınan Alper Görmüş’ü de çağırıp kendisine sorun. Onun bilgi ve doküman birikiminden de yararlanın.

Yok bunu yapmazsanız, İstanbul Organize Suçlar Şubesi’ne düzenlediğiniz ve sonuçsuz kalan “baskın” girişiminin, kamu vicdanında ve rahatsız olan genç subaylar, genç emniyetçiler, genç MİT’çiler, genç hâkim ve savcılar, genç işadamları, genç eğitimciler ve genç Türküyeliler’in akıllarında ve yüreklerinde oldukça kuşkuyla karşılandığını size söylemeliyiz.

Bu baskın girişimi ile İstanbul’da, Ankara’da, İzmir’de, Mersin’de, Trabzon’da, Konya’da ve yurdun değişik yerlerinde, gecesini gündüzüne katarak canla başla çalışan yüzakı güvenlik güçlerinin/ emniyetçilerin yıldırılmasına mı çalışılıyor diye soranlara nasıl yanıt vereceğiz? Kime ve neye hizmet ettiği anlaşılamayan ve özellikle polis noktalarını ve polisin kendisini hedef alan son 2-3 haftadaki terörist saldırılar ile Emniyetin aydınlık çocuklarına verilmek istenen bir mesaj mı vardır? Ne dersiniz?

“Artık çok olduğunuzun farkına varın. Bırakın memleketin Süpermen(ler)i olmayı. Bırakın çeteyi meteyi, mafyayı, kapkaççıyı, teröristi. Demokrasi bir kaç liberalin boş çılgılığınan öteye gidemeyen bir slogan olarak kalsın. Sizin neyinize demokrasi, çetesiz devlet, barış içinde yaşayan toplumlar. Bırakın ve eski günlere dönün. Gece gündüz çalışmanıza gerek yoktur. Koltuklarınızın altında gazete kâğıtlarına sardığınız sahra telsizlerini yeniden alın elinize. Manava, bakkala, kasaba gittiğinizde telsizinizin antenini gücünüzün sembolüne dönüştürün ve köşeyi dönmeye bakın. Çalışmak, observation araçları ile çetecilerin, Ergenekoncular’ın, teröristlerin peşine düşüp Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili ile Ergenekon Kaçağı’nı yanlışlıkla pişti yapacağınıza, gidin kahvelere ‘al kızı ver papazı’ oynayın. Sakın ha önemli adamların önemli anlarını piştilemeyin. Unutmayın pişti ancak kahvede oynanabilecek bir oyundur.”

“Olaylar olur, bombalar patlar, ülke yönetilemez hale gelir ve ülkeyi kurtaracak bir cunta lideri elbet bulunur. Bu lider bir “ay-ışığı” gibi üzerimize doğup, düne kadar patlayan onca bombayı bir anda sessizleştirebilir. Aynı 11 Eylül’e kadar patlayan bombaların, aniden 12 Eylül günü son bulmasında olduğu gibi. Hatta patlayan onca silahın ışıklarından “bir ressam” hassasiyetiyle “Yakamoz” manzaraları çizilebilir ‘netekim’. Ülke “sahipsiz” olmadığına göre, bırakın kendini bu ülkenin gerçek sahipleri gibi gören asalaklar, yıllardır yaptıkları gibi yine işini yürütsün.”

Her türlü olumsuzluğa rağmen, işlerini ciddiyetle yapan bu aydınlık insanlar, hukukun üstünlüğü inancıyla, güvenlik güçlerinin yaptığı her eylem ve işlemde hesap vermesinde ve güvenlik güçlerinin yaptıklarında şeffaflık olmasında kararlılar. Elbette önlerinde büyük engeller var. En büyük engel de, kendilerinden önce gelenlerin “devleti koruyacağım” iddiasıyla, bireyi hiçe sayarak ezerken, toplumun her kesiminde bıraktığı izlerin silinemeyecek kadar derin ve acı olması. Elbette aralarında, özellikle yüksek kademelerde, eski zihniyetin temsilcileri az da olsa var. Ama demokratik polislik ve toplum destekli polislik bilinciyle, insan haklarına saygılı, kendini geliştiren, medeni, işkenceye ‘sıfır’ tolerans ile işini yapan bu insanlar, ülke demokrasisinin de sigortası olduğunu artık kanıksadılar. Bu bilinçten hareketle, yalnızca Ergenekon davası sürecinde değil, Sauna operasyonunda da, Atabeyler çetesini yakalarken de, Danıştay saldırısını

yakalayıp oyunu bozarken de, bu ülkenin demokrasisini hep ipten aldılar ve bir kez daha işlerini iyi yapmanın onur ve huzurunu yaşadılar.

Bundan rahatsızlık duyan çevrelerin baskıları, amansız eleştirileri ve saldırıları elbette olacaktır. Onlar da bunun bilincinde olarak çalışıyorlar. O zaman Cumhurbaşkanı Gül, Başbakan Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Başbuğ, İçişleri Bakanı Atalay bu güzel yurdum insanlarını korumalı ve kollamalıdır. ‘Bana ne’ kolaycılığından sıyrılıp, Ergenekon’un karşısında olduklarını ve güvenlik güçlerine/ polise destek verdiklerini açıklamalı ve arkalarında olmalıdırlar... Eğer bu olursa, biz, geleceğin daha aydınlık, hem de çok daha aydınlık olacağına inanmaya devam edeceğiz.

Emniyeti dalga dalga izlemeye devam edin efendim!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soner Yalçın’dan ‘Ergenekon’u anlamsızlaştırma kılavuzu’

Önder Aytaç & Emre Uslu 25.08.2008

Eğer iddia yalnızca marjinal ulusalcı yayınlarda yer alsaydı bu konu üzerinde yazmayacaktık. Ama kendi ekibiyle değişik medya kuruluşlarında etkinliği olan yazar tarafından, merkez medyanın amiral gemisinden servise konulunca artık yazmak kaçınılmaz oldu. Eski bir Aydınlıkçı yazar “Ergenekon’u doğru okuma kılavuzu” yazdı. Yazdığı kitapları da şahit göstererek, bu konunun “uzmanı” izlenimi oluşturan uzun giriş yazısından sonra, Ergenekon ile Gladio arasında bağ kurarak şu değerlendirmeyi yaptı: “Komünizm tehdidine karşı CIA ve dolayısıyla gladionun yardımlarıyla solculara karşı sivil örgütler meydana getirildi; Komünizmle Mücadele Derneği, İlim Yayma Cemiyeti gibi. Türkiye’de sol kitleselleştikçe karşısına bu kez inanmış idealist ülkücüler çıkarıldı. Komando kampları kurulmaya başlandı. ... İlginçtir, sadece Türkiye’deki gladio açığa çıkarılmadı.”

“Bugünkü Ergenekon’un altında / arkasında CIA olabilir mi? Sorunun yanıtını soru ile vermemiz gerekiyor: ABD’nin bölgedeki Kürt politikası belli; AKP’ye bakışı belli; Yeni Dünya Düzeni’nin hedefi belli; diğer yanda Ergenekoncuların da sözde hedefleri belli; o halde? Üstelik Ergenekon’a karşı savaş açan dinci-liberal takımının ABD-AB ilişkileri de malum. Gladio bugün; Ergenekoncuların mı, yoksa güya Ergenekonculara savaş açmış gibi görünüp Kemalist Cumhuriyet’i yıkmayı amaçlayan Neo-Ergenekoncuların mı arkasında? Sorunun yanıtını **“Gladiounun Babası” ABD’nin dış politikalarına bakarak yanıtlayabilirsiniz. Bugün ortaya çıkarılan Ergenekon’un gladio olduğunu söylemek zor. Ancak gladiodan kötü bir anlayışı devraldığını söylemek zorundayız.** Peki, bugün ortaya çıkan Ergenekon nedir? Ergenekon devlet içindeki çetedir. Yereldir; yani uluslararası bağlantıları yoktur. ... Ergenekon, devlet içinde çeteleşmiş ve kişisel çıkar peşinde olan mafyadır. **Neo-Ergenekoncular aksi görüştedir. Onlara göre, Ergenekon salt bir çete değil, bir devlet örgütlenmesidir.** Kanunsuzluğunu TSK’dan aldığı güçle yapmaktadır. Amacı darbe yaparak AKP’yi yıkmaktır. Devletle, TSK ile hesaplaşmadan bu sorunun ortadan kalkamayacağı görüşündedirler. ... yıllarca

kontrgerillaıyla mücadele edenler, kontrgerillanın hedefi olan aydınlar, gazeteciler, akademisyenler **“Ergenekoncu”** olarak kamuoyu önüne çıkarıldı. Cumhuriyet mitinglerine katılanlar, Atatürkçü Düşünce Derneği, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği darbeci yapıldı! Türkiye’deki tüm AKP muhaliflerine **“Ergenekon Çetesi”** yaftası vuruldu.”

Yazar, ustaca kurguladığı Ergenekon’un Amerikan çıkarlarına hizmet etmesi gereken bir örgüt olduğu görüşünden hareketle, bunu yapan bir grubun olduğunu iddia ediyor. Adını Neo-Ergenekoncu koyduğu bu kesimin kim olduğunu da: **“Ergenekon salt bir çete değil, bir devlet örgütlenmesidir, darbe yapmak ve AKP’yi yıkmak amacındadır”** cümlesiyle açıklıyor.

Eğer Ergenekon çetesinin amacı darbe yapmak ve AKP’yi yıkmak değilse ve eğer Atatürkçü Düşünce Derneği ile Ergenekon ve darbe planları arasında bir ilişki yoksa, Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı’nın ofisinde çıkan darbe planlarına ne demeliyiz? Sarıkız, Ayışığı, Eldiven, planlanmış darbelerin adı değil de acaba kol gibi olan bir “boru” mu?

Yazının içinde itiraf niteliğinde olan bir ifade de mevcut: **“Bugün ortaya çıkarılan Ergenekon’un gladio olduğunu söylemek zor. Ancak gladiodan kötü bir anlayışı devraldığını söylemek zorundayız.”** Bu durumda “ortaya çıkarılan Ergenekon’un, Gladio’dan kötü bir anlayış devraldığını” kabul ediliyorsa, en azından geçmişlerinde bugünkü Ergenekon’un Gladio ile “anlayış devralacak” kadar yakın temaslarının olduğu da kabul edilmeli. Eğer bu Ergenekon’un, en azından bir kısmının, Gladio ile teması olduysa, o halde bu temasın ne zaman kesildiğini ve Gladio’nun nerede makas değiştirdiğini açıklamak da konunun uzmanı olma iddiasındaki yazara düşüyor.

Bize göre durum biraz daha farklı. Evet, Gladio yapılanması Sovyetler Birliği yıkılınca kadar etkinliğini korudu. Ancak tehdit ortadan kalkınca yapı da merkezden, yani Amerika’dan dağıtıldı. Avrupa ülkelerinde Sovyet tehdidinin kalkmasıyla birlikte, yönetimdeki askerlerin ağırlığı ortadan kalmaya başlayıp sivillerin hâkimiyeti güçlenince, bu yapı da re-organize edildi. Bizde ise aynı dönemde, hem sivil asker dengesinde bir değişme olmadığından, hem de terörün ülke güvenliğini yoğun bir şekilde tehdit etmesi hâlâ söz konusu olduğundan, bu yapı ortaya çıkarılmadı ve yapı **yerleştirilerek dönüşüme tabi tutuldu.** Bugün ortaya çıkan yapının, yani Ergenekon’un, ortaya çıkmasının nedeni, yapıyı kontrol eden Milli Güvenlik Kurulu’ndaki “Toplumla İlişkiler Başkanlığı” gibi birimlerin ortadan kaldırılması ve benzer yapıların “psikolojik harekât tabu(r)ları” adı altında ordu bünyesinde yeniden yapılandırılmasından kaynaklanıyor.

Aslında Ergenekon ile ortaya dökülen kısım, tam anlamıyla derin devlet sayılmaz. Ocakları bozulan karıncaların dağılması gibi, MGK’daki yapının dağıtılması ve oluşturulan yeni yapılanma içinde yer bulamadığı için, darbe yaparak eski yapıyı yeniden kurmak isteyen gruptan ibaret bir suç örgütü. Bu yapının yeni yapı ile ne kadar içli dışlı olduğunu şu anda bil(e)miyoruz. Yeni yapılanmanın kurumsal belleğinin darbeye göre oluşturulup oluşturulmadığını da bil(e)miyoruz. Yalnızca bildiğimiz, dağılan karınca ocağından dışarıda kalanlar, eski ilişkilerini de harekete geçirerek darbe yapmak istiyordu. Bunun için de cumhuriyet mitingleri dahil değişik aktiviteler yapıldı.

Ergenekon'u doğru anlamak/ anlatmak istiyorsanız ve iyi niyetliyseniz, her şeyi CIA'ya yükleme kolaycılığını bir kenara bırakın ve içerideki yapısal değişikliklerle ilişkilendirerek doğruları tüm netliğiyle anlatın. "Ergenekon'u anlama kılavuzu" gibi iddialı bir yazıdaki Neo-Ergenekon safsataları olsa olsa "psikolojik harekât" bülteninden çıkmış bir "andıç değerlendirmesi" olur. Ergenekon'u anlamak isteyenlere "Ergenekon'u anlama kılavuzu"nu "Ergenekon'u anlamsızlaştırma kılavuzu" olarak okumalarını tavsiye ediyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazetecilerin Ergenekon'u mu? Ergenekon'un gazetecileri mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 30.08.2008

Taraf

'ın geçenlerde yaptığı "Çete şeyhini arıyor" başlıklı haberinin ilginç yansımaları oldu. Haberde sözü edilen telefon konuşmasını *Habertürk*'ten Tutkun Akbaş; 'Öztürk'ün konuşmasında geçen gazetecinin kendisi olduğunu' ifadesi ile açıkladı.

Akbaş şöyle diyor: "Gazetecilik çerçevesinde zaman zaman bir araya geldiğim isimlerden biriydi M. Zekeriya Öztürk. Eşi Güler Kömürcü de öyle. 7 Aralık 2007 akşamı Kadıköy'de bir restoranda buluşmuştum Öztürk'le. O dönem *Sabah* Gazetesi'nde çalışıyordum. Özellikle *Sabah* Gazetesi'nde Muzaffer Tekin, ortağı olduğu Doğuş Factoring ve bu isimlerin Almanya bağlantısı konusunda yaptığım bir haber nedeniyle, M. Zekeriya Öztürk konuyla daha bir ilgilenmiş ve benimle görüşmek istemişti. Sohbet sohbeti açtı. Ona, 'Ali Kalkancı şimdi nerelerde acaba? Kendisini bulsam ve bir röportaj yapsam' demiştim. M. Zekeriya Öztürk hemen cep telefonuna sarıldı. Bir arkadaşını aradı. İşte *Taraf* Gazetesi'nin manşetinde yer alan isimdi o. ... "Çete" şeyhi aradı ama o aramaya bir gazeteci olarak ben tanıktım. Kendim için aratmıştım. Ali Kalkancı ile röportaj yapabilmek için..."

Akbaş ilginç haberlere imza atan başarılı bir gazeteci. Onun Ergenekon yapılanması ile ilgili daha ilginç bilgilerinin de olduğunu düşünüyoruz. Örneğin Zekeriya Öztürk ile yaptığı o görüşmede "sohbet sohbeti açtı ona Ali Kalkancı nerelerde acaba? diye sordum" dediğine göre, sohbeti Ali Kalkancı'ya getiren bağlamı da anlatmalı Tutkun Akbaş. Doğuş Factoring haberi için görüşmeye gidip Ali Kalkancı sohbeti açılmış olması da başlı başına merak uyandıran bir yaklaşım gazetecilik için. Elbette üstünden uzun zaman geçen ve muhtemelen kaydı da olmayan bir sohbetin detaylarının hatırlanması hiç de kolay değil ama telefon takibine takılmayan sohbetin bir gazetecinin gözlemiyle kamuoyuna aktarılması oldukça ilginç olacaktır. Örneğin Zekeriya Öztürk, Ali Kalkancı için ne düşünüyor? Onun bir grup ya da kesim tarafından kullanıldığına ilişkin bir tanıklık yaptı mı?

Telefonda söylediği “bizim hoca” tabiri de o sohbetin içeriğini yansıtan bir ifade miydi? O sohbette eğer değinildiyse Ali Kalkancı’nın siyasi bir kampanyanın unsuru olarak nasıl kullanıldığına ilişkin neler konuşuldu? Son dönemde bütün enerjisini Tayyip Erdoğan’ın kariyerini yıpratmaya harcayan Ergenekon, o dönemde de Ali Kalkancı’yı kullanarak kimin önünü kesmeye çalışmıştı?

Hatırlayınız, Tayyip Erdoğan’ın belediye başkanı olduğu dönemde Ali Kalkancı’yı ziyaret etmesine ilişkin haberler 28 Şubat’ın andıçlı günlerinde, hemen hemen her gün gazetelere yansıyor. Yanlış hatırlamıyorsak ziyarete ilişkin bir de fotoğraf yayınlandı. Şimdi geriye dönüp baktığımızda aklımıza takılan soru şu: Erdoğan’ı Kalkancı’ya götürenler ile onun orada fotoğrafını çekenler aynı yapının içinde yer alan kişiler midir? O fotoğraflar da Erdoğan’ın yükselişini önlemek için mi tezgâhlanmıştı? İşin daha da ilginç, o tartışmaların harala gürelesi içinde Ali Kalkancı’nın eşi Emire Kalkancı’nın ortaya çıkıp televizyon televizyon dolaşarak o dönem belediye başkanı olan Tayyip Erdoğan’ı, Ali Kalkancı’ya ihale torpili yapmakla suçlamasıydı. Erdoğan, Ali Kalkancı ile sadece bir kez görüştüğünü belirtmesine rağmen, Emire Kalkancı televizyon televizyon dolaşıp Erdoğan’ı yalancılıkla suçlamamış mıydı?

Erdoğan’ı Ali Kalkancı’ya götüren kişi, o dönemde Erdoğan’a çok yakın olup, bu günlerde Ergenekon’dan kaçak eski milletvekili miydi? Öyle ya, o kişinin Ergenekon üyeleri ile tanışıklığı 3 Kasım 2002 seçimlerinden de önceye dayanıyor. 2002 seçimlerinden önce, Ergenekon zanlısı Fikri Karadağ’a, “Ben Sağlık Bakanı olacağım. Sen de müsteşarım olacaksın” diye söz veren kişi, 28 Şubat sürecinde Erdoğan’ın özel kalem müdürü olacak kadar yakınında yer almıyor muydu?

Tutkun Akbaş’ın haberindeki çok ilginç olan bir diğer nokta da Zekeriya Öztürk’ün Doğu Factoring haberleri ile yakından ilgilenmesi. Bizce Doğu Factoring işi Ergenekon örgütünün bağlantıları için en ilginç kesişim noktası. İddialarda geçen Almanya’dan para transferinden Sauna operasyonuna, Danıştay saldırganı Alparslan Arslan’ın ilişkisi ve Muzaffer Tekin’in Doğu Factoring ile olan birlikteliği gibi birçok konuda ve para transferlerinde, bu yapı üzerinden araştırmalar yapılsa sanki sonuca daha kolay kavuşulabilir. İşte bu nedenle de Zekeriya Öztürk’ün Tutkun Akbaş’a neler dediği oldukça önem kazanıyor. Örneğin Doğu Factoring ile Muzaffer Tekin ya da Veli Küçük’ün bir ilişkisinin olup olmadığı hakkında bir şey söylemiş midir? Ya da en azından o dönemde *Sabah* gazetesinde çıkan haberleri onaylayıp onaylamadığını da bilmiyoruz. Tutkun Akbaş ile daha önceden olan tanışıklığının da verdiği rahatlıkla Zekeriya Öztürk’ün kendisine ilginç bilgiler vermiş olabileceğini düşünüyoruz.

Bu arada herkes Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili’nin eşinin Ergenekon kaçağı Turhan Çömez ile yaptığı telefon görüşmeleri hakkında yazıyor ama o görüşmelerden anlaşıldığı kadarıyla o süreçte “broker” rolü oynayan ve bu arada Paksüt-Çömez görüşmesinde kendisine de pişti yapılan gazeteciden de tık yok. O da gazetesinin yönettiği çok gürültülü internet sitesinde bu konuya ilişkin de en ufak bir tık bile yok. Bu amiral gemisi gazetenin web sayfasının sorumlusu olan ve kendisini derin kulis yazılarından tanıyan okurları, bu konudaki suskunluk sarmalına bürünmüşlüğü’n nedenini gerçekten de çok merak ediyor.

Artık şuna inanmaya başladık: Gazeteciler bildiklerini bütün netliği ile açıklasalar, ülkede üstü örtülmüş hiçbir pislik kalmayacak. Bu konuda ünlü gazeteciden değil ama Tutkun Akbaş'tan çok umutluyuz... Çünkü o daha 'köşe olmuş' bir yazar değil.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Org. Başbuğ'un konuşması: 'cut', 'copy', 'paste' mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 01.09.2008

Org. İlker Başbuğ'un Genelkurmay Başkanlığı'nı devralırken yaptığı konuşmada yeni olan hiç bir şey yok dersek ne dersiniz? Hatta, konuşmanın 'cut', 'copy', 'paste' yöntemiyle yazıldığı bile söylenebilir. Konuşmada öne çıkan vurguları Başbuğ'un daha önceki konuşmaları ile karşılaştırdık:

"...11 Eylül olayı uluslararası ilişkileri, ittifakları, stratejik düşünceleri, "tehdit" ve buna bağlı olarak "güvenlik" kavramlarını temelden sarsmıştır. Özellikle terörizmin öne çıkışı ve küreselleşmesi birçok ülke için coğrafi sınırlara dayalı savunmayı öngören stratejik düşünceden, coğrafi sınırlara bağlı olmayan güvenliğe dayalı stratejik düşünceye dönüşümü zorunlu kılmıştır." (28 Ağustos 2008).

"Yaşamakta olduğumuz küreselleşme olgusu, terörizmin dünya için en büyük tehdidi oluşturması ve birçok devlet için simetrik tehdit ve risklerin ortadan kalkması, ülkelerin güvenlik konsept ve stratejilerinde büyük değişimlere neden olmuştur. Birçok devlet güvenlik konseptlerini "savunmayı" öngören stratejik düşünceden, sadece "güvenliğe" dayalı stratejik düşünceye dönüştürmüştür." (25 Ağustos 2006)

"Türkiye, bulunduğu zor coğrafyada, simetrikten asimetriğe doğru uzanan geniş bir risk ve tehdit yelpazesiyle karşı karşıyadır. Bu nedenle, birbirini tamamlayan ve destekleyen güçlü politik, ekonomik, teknolojik, sosyo-kültürel ve askeri güç unsurlarına sahip olmak zorundadır." (28 Ağustos 2008).

"Türkiye, içinde bulunduğu zor coğrafyada, simetrikten asimetriğe doğru uzanan geniş bir risk ve tehdit yelpazesi ile karşı karşıyadır. Yaşadığımız zor coğrafya, mevcut ve olabilecek asimetrik ve simetrik tehdit ve riskler, Türkiye'nin caydırıcı özelliklere sahip güçlü bir silahlı kuvvetlere sahip olmasını zorunlu kılmaktadır. Barışın korunması için caydırıcı güç hayatidir." (25 Ağustos 2006)

"Yaşamakta olduğumuz küreselleşme çağında, küreselleşmeye toptan karşı çıkarak, ülkeleri küreselleşmenin dışında tutmaya çalışmak gerçekçi bir yaklaşım değildir. Önemli olan, ulusal menfaatlere ve ulusal kültüre zarar vermeden,

küreselleşmenin içinde yer almaktır. Bunun en kısa ifadesi ise “Küresel düşün, ulusal hareket et” düşüncesidir.” (28 Ağustos 2008).

“Küreselleşmenin gereği olarak günümüzde uluslararası sistemlerde bulunmak ne kadar zorunlu ise, küreselleşme olgusunun getireceği olumsuz etkilerle baş etmek de o kadar zorunludur. Bu nedenle ülkeler tarafından izlenecek en gerçekçi yol; “küresel düşünmek ancak ulusal hareket etmek” olmalıdır.” (25 Ağustos 2006)

“Atatürk; 10’uncu Yıl Nutku’nda bizlere şu hedefi vermiştir: “Ulusal kültürümüzü çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkaracağız.” O’na göre ulusal kültürün çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkartılması, Türk Halkının bütün anlam ve görüşleriyle medeni bir toplum haline dönüştürülmesi demektir.” (28 Ağustos 2008)

“Ulus devletin temel dayanağı ise ulusal kültürdür. Ulusal kültürün, çağdaş uygarlık düzeyine çıkartılması ise hedeftir. Bütün bu düşünceler, cumhuriyetin temel kuruluş felsefesini oluşturmaktadır.” (25 Ağustos 2006)

“Sosyal devlet niteliğinin zayıflamasının toplumları cemaatleşmeye ittiği de bir gerçektir. Bu kapsamda giderek güçlenen bazı cemaatler, ekonomiyi yönlendirmeye, sosyo-politik yaşamı biçimlendirmeye, dine bağlı bir yaşam tarzı olarak sosyal kimliklerini ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Ancak bu sosyal gerçek doğru analiz edildiği takdirde, bu oluşuma karşı alınacak tedbirlerin başarı şansı olabilir.” (28 Ağustos 2008)

“...küreselleşme olgusunun, devletlerin geniş kitleleri koruyan, sosyal devlet vasfının giderek zayıflamasına neden olduğu da bir gerçektir. Bunun sonucunda, toplumların cemaatleşmeye itildiği de, bir diğer gerçektir. Giderek güçlenen bu cemaatler, ekonomiyi yönlendirmeye, sosyo-politik yaşamı biçimlendirmeye, dine bağlı bir yaşam tarzı olarak, sosyal kimliklerini ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Bu cemaatler ile 677 sayılı kanunla varlığı yasaklanan tarikatlar, devrime karşı hareketlerin odağı haline dönüşmektedirler.” (25 Eylül 2006, KHO açılış konuşması)

“Gerçekten Kıbrıs sorununa kapsamlı, adil ve kalıcı bir çözüm bulunması isteniyorsa; herkes tarafında,; ilk önce Güney Kıbrıs Rum Yönetimi’nin 1959/60 anlaşmalarına dayalı “1960 Kıbrıs Cumhuriyeti” olmadığını, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin bir gerçek olduğunun, eşit ve egemen şekilde Kıbrıs Türk halkının ve Garantör Devlet olarak Türkiye’nin kabul edebileceği bir çözüm ortaya konulmadan, sorunun çözülemeyeceğinin kabul edilmesi gerekir.” (28 Ağustos 2008)

“Gerçekten Kıbrıs sorununa kapsamlı, adil ve kalıcı bir çözüm bulunması isteniyorsa, ilk önce Güney Kıbrıs Rum Yönetimi’nin 1959/60 antlaşmalarına dayalı “1960 Kıbrıs Cumhuriyeti” olmadığını, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin bir gerçek olduğunun ve ilgili tarafların eşit ve egemen şekilde ortaya konulacak “ortak iradesi” olmaksızın soruna çözüm bulunamayacağının, herkes tarafından kabul edilmesi gerekir.” (9 Nisan 2008, Kıbrıs ziyareti sırasında yaptığı konuşma)

Son konuşmanın ton olarak öncekilerden daha yumuşak olduğu da söylenebilir. Medyanın görmezden geldiği kısım ise ilk olması açısından bize çok ilginç geldi: **“Cumhuriyetin diğer temel niteliği ise demokrasidir. Türk Silahlı Kuvvetleri demokrasiye ve demokratik kurallara karşı saygılıdır.”** 27 Nisan saçmalığından sonra insanın inanası gelmiyor ama demokrasiye saygının bu şekilde ifade edilmesi bile güzel. Son yıllarda bu ilk kez oluyor. Ayrıca AB süreci ve ABD ile ortaklık konusundaki pozitif açıklamalar da geçen iki yılda alınan derslerin göstergesi olsa gerek.

Her ne kadar sivil toplum örgütleri hakkında “kendi çıkarları yerine, ülke çıkarlarını gözetebilen sivil toplum örgütlerine sahip olunması demokrasinin vazgeçilmez bir unsurudur” gibi tuhaf bir beklenti olsa da, konuşmada ilk kez sahiplenilen demokrasi, şartlı bile olsa AB sürecine yapılan vurgu ile ABD’yle iyi ilişkilerin altının çizilmesi **iç politik aktörlere karşı dış destek arayışı değilse** olumlu ilerlemeler biçiminde söylenebilir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ziyaret yapılmasaydı daha daha neler olacaktı neler?

Önder Aytaç & Emre Uslu 06.09.2008

Türk Silahlı Kuvvetleri adına Ergenekon tutuklusunu iki paşaya yapılan “insani” ziyaretin doğuracağı muhtemel sonuçlar kadar neden yapıldığı da önemli. Ortak kanı ziyaretin komuta katındaki değişimle ilgili olduğu yönünde. Bugüne kadar her şeye çok dikkat eden Org. İlker Başbuğ’un, böylesi bir ziyaretin ardından kendi imajının da, TSK’nın görünümünün de olumsuz etkileyeceğini düşünmemesi beklenemez. Zaten ziyaretin yalnızca iki orgeneral ile sınırlı tutulması ve pek çok haklı şaibelerle adı anılan Veli Küçük’ün ziyaret kapsamının dışında tutulması da Başbuğ’un bir imaj kaygısı taşıdığının göstergesi değil mi? O halde Başbuğ kendi imajını olumsuz etkileyeceğini bile bile Ergenekon tutuklusunu iki generali TSK adına neden ziyaret ettirdi? Oysa Darbe Günlükleri’nde, ziyaretine elçi gönderdiği Şener Eruygur kendisini “kariyerist” olarak suçlamıyor muydu?

Bu durumda ziyareti yalnızca mesleki bir dayanışma olarak yorumlamak ne derece doğru? Bu omuz vermeyi/ yüreklendirmeyi emekliye ayırırken hiç de imaj sorunu yaşamayacak olan Yaşar Büyükanıt neden yapmadı? Şemdinli olayından sonra “iyi çocuklar” açıklamasını yapmış bir komutanın giderayak “tanırım iyi generallerdir” demesi hiç şaşırtıcı da olmazdı. Zaten kendisinden böylesi bir talep/ beklenti de vardı.

Hatırlayalım, Hurşit Tolon’un evinden çıkan dokümanlarda, Büyükanıt hakkında çok özel bilgiler de vardı. Büyükanıt’ın sessiz kalma tercihi ile Başbuğ’un ziyaretçi gönderme tercihi arasında böylesi bilgilerin varlığı etkili olmuş mudur acaba? Ergenekoncular’ın Başbuğ hakkında da, aynı Büyükanıt hakkında derlenen dokümanlara benzer özel bilgileri derlemediklerinin garantisini kim verebilir ki?

Ergenekon tutuklusu generallere yönelik yapılan ziyaretin kurum içinden gelen taleplerin karşılanması argümanı ile açıklanması da tek kelimeyle tuhaf. Eğer böyle bir talep varsa, bu talebin neden Büyükanıt döneminde değil Başbuğ döneminde karşılanma ihtiyacı duyulduğu da açıklanması gereken bir diğer soru. Eğer astlardan gelen talep varsa, bu neden Büyükanıt’a etki edecek tazyikte olmuyor da Başbuğ üzerinde etkili olabiliyor? Başbuğ kurumsal dayanışma adına yapılan bu ziyaretin verilerini Genelkurmay Başkanı olur olmaz nasıl hemencecik elde etti? Komutanlığının ilk gününde önüne bu yönde bir bilgi talebi konmadıysa Başbuğ, Kara Kuvvetleri Komutanlığı döneminde böylesi bir talebin varlığını gözlemlemiş olmalı.

Burada en kritik olan soru şu: Başbuğ iki generale ziyaretçi göndermese ne olurdu? Kurumsal dayanışma adına astsubayları 30 Ağustos etkinliklerine davet etmesi yeterli bir çaba değil miydi? Daha önemlisi kurumsal dayanışmayı böylesi bir yöntemle göstermesi için Başbuğ’un ne gibi bir geçerli ve hatta acil bir nedeni olabilir?

Bütün bu soruların yanıtlarını elbette yalnızca Org. Başbuğ bilebilir. Belki de savcıların, iki komutan hakkında iddianameleri açıklayacakları önümüzdeki günler için açık ve seçik bir mesaj verilmek istendi. Kanımızca, adı ve amacı her ne olursa olsun, ziyaretin neden yapıldığı derinlemesine araştırılmayı gerektiriyor. Ergenekon’un darbe yapma planlarının varlığı bilinen bir gerçek. Oysa darbenin muvazzaflar ayağını kimlerin oluşturduğu hakkında henüz tam sağlıklı bir bilgiye sahip değiliz. Bu noktada Başbuğ’u imajını riske ederek bu ziyareti yapmaya zorlayan “şey” çok daha önem kazanmıyor mu? İçeride etkili bir darbe cuntası var da kazan kaldırmaya mı başladılar bunu ilerleyen günlerde göreceğiz.

Hilmi Özkök’ün can güvenliği için evinden yemek getirdiği, bir kaç defa suikasttan kurtulduğu ile ilgili bilgileri düşündüğümüzde, o ziyaretler yapılmasaydı ‘daha daha neler olacaktı neler’ sorusu daha da anlam kazanmıyor mu?

Umarız ziyaretin çerçevesi –eğer çerçeve kırık değilse- yalnızca “insani” boyuttadır ve aşağıdan gelen güçlü ve zorlayıcı bir talep Başbuğ’u her türlü riski göze alarak bu ziyarete izin vermeye zorlamamıştır.

Biz, Org. İlker Başbuğ’u tanırız hem de çok iyi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır seçimleri: AKP mi DTP mi?

AKP Diyarbakır'ı alabilir mi? Bu soru Kürt siyasetini yakından izleyen gözlemcilerin de kafasını karıştırıyor. Örneğin Bejan Matur Diyarbakır'ın suyunda İzmir'deki gibi arsenik de çıksa, bölgenin özel şartlarını gözetten bir ajanda ile Kürt sorununu realize etmeden, AKP'nin Diyarbakır'ı almasının kolay olmayacağını altını çiziyor. Matur'a göre, sorunu realize etmek için öncelikle Kürtler'in büyük çoğunluğunun muhatap olduğu sorunların neler olduğu konusunda samimi bir envanterin çıkarılması gerekli. Daha sonra yapılması gereken ise, Türkiye şartlarında var olan sorunların hangi araçlarla çözülebileceğinin arayışına girmek. Örneğin diyor Matur, "Kürtlerin kimlik talepleri, dil haklarından doğan talepleri, eğitim talepleri var. Ayrıca sayıları azımsanmayacak bir grubun, dağdakilerin indirilmesi talebi var. Dil talebinin realize edilmesi bağlamında, AB uyum yasaları çerçevesinde adliyelerde Kürt vatandaşların savunma hakları tercüman aracılığı ile sağlanır ve böylesi bir uygulamaya sadece adliye ile sınırlı kalmayıp diğer kurumlarda da geçilmesi önemli bir başlangıç olur."

Matur'un "realize" ettiği "kimlik siyaseti" temelli taleplerin, Türkiye şartlarına uygun araçlarla çözümünün AKP'ye Diyarbakır'ı kazandıracağından kuşkuluyuz. Matur ve diğer gözlemcilerin düştüğü temel bir yanılgı var: Kürt sorununu salt kimlik siyaseti ile açıklamaya çalışmak. Oysa "kimlik" olgusunun kimler tarafından, nasıl ve ne yöne doğru çevrildiğini / mobilize edildiğini kavramak, kristal kimlik talebinin kendisi kadar önemli.

2000 yılından bu yana, bölgede kimlik siyasetinin yeniden anlamlandırılmasını isteyen yeni yeni aktörler, giderek güç kazanmaya başladı. Artık bölgede PKK'nın tek etkin belirleyici olduğunu söylemek oldukça zor. O halde, Kürtler'in kimlik talepleri, dil haklarından doğan talepleri, eğitim talepleri, hangi aktörün nasıl şekillendirmek istediğini bilmeden, salt bu taleplerin karşılanması için yapılacak "realizasyon" politikaları, AKP'ye başarı kazandıramaz. Daha somut bir örnekle devam edelim. Örneğin, eğitim talebi denilince, Kürt aktörlerin tamamının kristal bir talebinden söz edilemez. Eğitim talebi derken, Norşin Medreseleri'nin yeniden canlandırılması mı, Van'da kurulması istenen Zehra Üniversitesi'nin önünün açılması mı, Zehra Üniversitesi'nde diğer dillerle birlikte Kürtçe eğitime de izin verilmesi mi, devlet okullarında verilecek Kürtçe eğitimi mi temel alacağız? Benzer soruları diğer talepler için de çoğaltabiliriz.

Kısacası, aktörlerin çokluğu, taleplerin tek kalemde "realize" edilemeyecek kadar çeşitli olmasını da beraberinde getiriyor. Öte yandan, aktörlerin taleplerindeki öncelik sırası da değişebiliyor. Örneğin bir aktör için Akşam namazı ile Yatsı namazı arasında kendi kontrolünde tuttuğu bir camide yapılan "sohbet" toplantısına katılmaması birinci öncelikken; başka bir aktör için öncelik, yeniden yazılacak Anayasa'da Kürtler'in kurucu millet olarak yer alması olabiliyor.

Kuşkusuz Matur'un önerdiği Kürt taleplerinin karşılanması, demokratik bir rejim olabilmenin bir zorunluluğu ve bu kesinlikle karşılanmalı. Ancak, yerel seçimlerde AKP'nin Diyarbakır'ı alması için, Matur'un önerdiği normatif değerler üzerinden siyaset yapılması AKP'ye beklediği başarıyı getiremez.

AKP Diyarbakır'ı almak istiyorsa, Kürtler'in büyük çoğunluğunun muhatap olduğu sorunların neler olduğu konusunda samimi bir envanteri çıkarmadan önce, Kürtler'in çoğunluğunu temsil eden aktörlerin ve bu aktörlerin öncelikli taleplerinin envanterini çıkarmak zorunda. Daha sonra bu aktörlerle hangi temelde ve nasıl bir koalisyon kurabileceğinin stratejisi ortaya koyulmalı. Bu strateji çerçevesinde belirlenecek samimi bir AKP adayı, kendisi Kürt olmasa bile,

Diyarbakır’da DTP’den daha çok oy alabilir. Daha ilerisini söyleyelim; bölge insanı için siyasetçinin ya da bürokratin Kürt ya da Türk olması önemli değil. Onlar kendi değerlerine samimi karşılıklar veren, onların yürek tınısıyla aynı ritmi tutturabilen, –Kürt, Türk, Ermeni, Hristiyan, Müslüman fark etmez-, onların ruh dünyasını iyi anlayan yanık yürek(ler) arıyor.

Kürtler’in haklarını temin etmek için dağa çıkmış olduğuna inandıkları, onlar için ölmeyi göze aldıklarını düşündüklerine destekleri de onların samimiyetine inanmalarından kaynaklanıyor. Ancak “dağdakiler”in samimiyetine olan inanç giderek kaybolmakta. İşte bu nedenle AKP, o samimiyet arayışını samimi yürek(ler)le doldurabilirse, iyi bir koalisyon siyasetiyle Diyarbakır’ı alabilir. Yeniden söylemek gerekirse, AKP’nin Diyarbakır adayını belirlerken, önceliği adayın Kürt olup olmaması değil, halk tarafından samimi bulunup bulunmamasıdır. **Bülent Arınç ya da eski Diyarbakır Valisi Efgan Ala, samimiyetleriyle birçok Kürt adaydan çok daha fazla oy alabilir.**

Bejan Matur gibi Kürt gözlemcilerin de, DTP’nin de içinde bulunduğu bir diğer yanlış da, yerel seçimlerin genel siyaset üzerinden okunması. Yani, DTP’nin belediye başkanlığı seçimini kazanabilmek için, Kürt dili talebinin karşılanması gibi genel bir sorun üzerinden siyaset yapması ki bu da AKP’ye fırsat olarak geri dönebilir. Eğer AKP başarılı bir stratejiyle, bulunduğu samimi bir başkan adayının kampanyasını, “Diyarbakırlı için Diyarbakır” düzeyine indirgeyebilirse, genel Kürt talepleriyle Diyarbakır belediye başkanlığı için oy isteyen siyasetçilerden daha başarılı olabilir.

Başbakan, Bülent Arınç ve Efgan Ala gibi isimleri öncelikle düşünmeli!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Gururlanma ‘Doğan grubu’ sende büyük Allah var’ mı desek?

Önder Aytaç & Emre Uslu 13.09.2008

Türkiye’nin en büyük grubu hükümet ile iyi ilişkiler kurmak için elinden geleni yaparken Doğan grubunun, tek başına iktidar olmuş, kamuoyu yoklamalarında popülaritesi devam eden bir hükümet ile kafa kafaya çarpışmak için sanki bir güvencesi olması lazım değil mi? Ertuğrul Özkök, “Erdoğan dokunulmazlık zırhının ardına sığınmış bize saldırmasının ardından, şirketler yüzde sekiz oranında değer kaybediyor. 200-250 milyon dolarlık bir kayıp bu. Özerk kurumlar hükümetin istediği şekilde hareket ediyor. Ben kime güveneceğim?” şeklinde yakınmalarda bulunuyordu.

Ancak, başta Aydın Doğan, Özkök ve Doğan grubunun diğer ileri gelenleri de her şeye rağmen geri adım atmak gibi bir niyetlerinin olmadığını açıkça beyan ediyorlar. O halde Doğan grubu kime güveniyor? Aydın Doğan’ı bu medya yapısı

içerisinde bu kadar pervasız kılan güç nedir? Bu soruya Doğan grubu gazetelerinde çalışanların verecekleri değişik yanıtlar elbette vardır. Muhtemelen “bağımsız medya” efenmeleri bu gerekçelerin en başında gelir. Değişik şekillerde “bağımsızlığı” test edilmiş plaza medyasının en açık ve en çok söylediği anlatım da “biz bağımsızız ve gücümüzü bağımsızlığımızdan alırız” yalanıdır.

Kavganın yüksek perdeden götürülmesi ve tarafların geri adım atmamasına bakılacak olursa Doğan grubunun iyi güvenceler bulmuş olması beklenir. Örneğin AB süreci hükümetlerin azınlıklara yönelik hoyrat politikalarına güvenceler sağlayan bir yapıya dönüşmüş durumda. Doğan grubu da AB demokrasilerinde hükümetlerin basını bu şekilde hedef alamayacağını vurguluyor ama buna kimse inanmıyor. Çünkü mesele hükümetle basın arasında bir mesele değil. Kavga sebebi “tamamen duygusal” gibi görünüyor. Zaten AB yetkilileri de Doğan-hükümet kavgası için bir açıklama yapmadılar.

Doğan grubunun güveneceği ikinci kurum “bağımsız yargı” ama hisseleri borsada işlem gören bir şirketin hükümetle yüksek perdeden kavgaya tutuşması için “bağımsız yargı”ya güvenmesi de çok anlamlı gelmiyor. Çünkü yargılama bir süreç işi ve yargı kararını verene kadar ekonomik parametreler çoktan hükmünü vermiş oluyor. Şirket battıktan sonra ya da siyasi bir kararla el konulduktan sonra, yargı şirket lehine karar verse de sonuç değişmiyor. Haksız bir şekilde el konulduğu ortaya çıkan banka nerede? Bu sorunun cevabını en iyi bilenlerin başında Doğan grubu yöneticileri geliyor.

O zaman son olarak, Doğan grubunun güvenebileceği iki kurum/ yapı kalıyor. Bunlardan birincisi İstanbul sermayesinin oluşturduğu başında da Doğan’ın kızının oturduğu TÜSİAD, diğeri TSK. TUSİAD, özellikle 27 Nisan sürecinden sonra ve 22 Temmuz sürecinin ertesinde, AKP karşıtlığını yüksek perdeden seslendirdi ama çok da işe yaramadı. Bu kurumun Doğan’ın (eğer öyleyse) bireysel kavgasına alet olup olmayacağı da şüpheli. Eğer TUSİAD kavga sürecine müdahil olursa işin rengi değişir. Bu durumda İstanbul sermayesinin hükümet aleyhine oluşturduğu bir konsorsiyumdan söz edilir ki, bu da ülkenin ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı anlamına gelir.

Bu durumda Doğan grubunun güvenebileceği bir tek kurum kalıyor. TSK’nın yeni genelkurmay başkanı böylesi bir maceraya girer mi? Bundan emin değiliz. Bir strateji olarak; “AKP’nin tek yıpratılma yolunun yolsuzlukların üzerine gidilmesi şeklinde olacağı” bizim de kulağıımıza gelen, devletin derinliklerinde konuşulan bir gerçek. Şimdiye kadar yaptığı işlerle iyi bir stratejist olduğu izlenimi veren yeni Genelkurmay Başkanı medya yönetimi konusunda da düşüncelerini açıktan ifade eden biri. Ancak askerin ekonomik işlere karışınca neyle karşılaştıkları da 28 Şubat’ta iyice ortaya çıktı. “Yeşil sermaye ürünlerine” ambargo koyan “Ordu Pazarı” denemesinin Anadolu şehirlerinde nasıl iflas edip hüsrana uğradığının kurmaylarca bir değerlendirmesi olduğuna inanıyoruz. Her şeye rağmen yeni Komuta heyetinin mevcut ekonomik parametrelerin sonuçlarından rahatsız olduklarını açıkladıkları da bir kenara not edilmeli. Örneğin Başbuğ kendisini ziyaret eden Ertuğrul Özkök’e ve başka bir vesileyle Fikret Bila’ya; “ulusal sermaye”nin görevlerini iyi yapmadığından şikâyetçi olmuştu. Zaten 2006 yılından bu yana yaptığı konuşmalarda Org. Başbuğ hep bir temanın altını çiziyor: “Küreselleşme olgusunun, devletlerin geniş kitleleri koruyan, sosyal devlet vasfının giderek zayıflamasına neden olduğu da bir gerçektir. Bunun sonucunda, toplumların cemaatleşmeye itildiği de, bir diğerk gerçektir. Giderek güçlenen bu cemaatler, ekonomiyi yönlendirmeye, sosyo-politik yaşamı biçimlendirmeye, dine bağlı bir yaşam tarzı olarak, sosyal kimliklerini ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Ancak bu sosyal gerçek doğru analiz edildiği takdirde, bu oluşuma karşı alınacak tedbirlerin başarı şansı olabilir.”

Buradan bakınca ya Doğan grubu kendiliğinden “bu sosyal gerçeği doğru analiz edip” “cemaatleri bitirme projesinin taşeronu oluyor”, hedefe “Deniz Feneri Derneği”ni koydu ve diğer benzeri yapıları da buna ekleyerek yola devam edecek. Böylece cemaatlerin Ramazan’da toplayacakları ekonomik kazancın önünü kesmeye çalışacak. Ya da bağımsız hareket ederek, ekonomik olarak grup çıkarlarını riske atmaya devam edecek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır seçimleri: DTP ne yapmalı / ne yapmamalı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 15.09.2008

Geçen hafta AKP’nin yerel seçimlerde Diyarbakır Belediye Başkanlığı’nı kazanması için ne yapması gerektiğini yazmıştık. Bu hafta DTP’nin elinde bulundurduğu belediyeyi kaybetmemesi için ne yapması gerektiğini kendimizce anlatmaya çalışacağız.

DTP’nin Diyarbakır belediyesinde yaptığı hizmetlerin, AKP’nin belediyeciliği ile kıyaslanması mümkün değil. Bunun nedenlerinden en önemlisi olarak, merkezi hükümetlerden ve devletin etkili değişik birimlerinden yeterli destek bulamamak sayılabilir. Ancak belediyelerin hizmet verdiği halk, şikâyetnamelere/ sızlanışlara göre değil, yapılan/ getirilen hizmetleri göze alarak oy verirler. Bu çerçeveden bakınca, en azından Diyarbakır’ı dışarıdan gözlemleyen insanların algısı DTP’nin belediyeciliğinin çok başarılı olmadığını yönünde. Bu DTP’nin oyunu düşürür mü?

Bu soruya hemen ve katıksız bir ‘evet’ cevabı vermek zor. DTP’ye oy veren Diyarbakırlıların oy vermedeki tercihleri belediye hizmetlerinin başarısı ya da başarısızlığı ile doğrudan ilgili değil. Onlar, dağdakilerin durumundan, Kürtlerin genel haklarına, Kuzey Irak’a yapılacak sınır ötesi operasyonlardan, Irak’taki Kürtlerden gelecek mesaja kadar, çok değişik parametrelerle oy verebiliyorlar. Bu nedenle DTP’nin Diyarbakır’da seçim kazanması hem çok kolay hem de çok zor diyebiliriz. Eğer Kürt siyasetinin parametreleri DTP için olumlu yöndeysen, DTP de kendi içinde büyük hatalar yapmazsa, DTP Diyarbakır’ı kaybetmez. Ancak DTP’nin yukarıda bir kaçını saydığımız parametrelerin tümünü birden kendi lehine olacak şekilde kontrol etmesi de olanaksız. DTP ancak kendi iç dinamikleri ile dağdakilerin yönlendirmeleri gibi parametreleri kontrol edebilir. Zaman zaman bunun bile kolay olmadığı da gözlemlenmekte...

O halde önümüzdeki yerel seçimler için DTP kendi iç dinamikleri açısından ne yaparsa Diyarbakır’ı kaybetmez? DTP’nin “İmralı’daki yöneticisi” için de dışarıdaki yöneticileri için de Diyarbakır çok önemli bir “kale”. Ancak örgütün ve partinin bölünmemesi, örgüt ve parti içinde yeni liderlerin ortaya çıkmaması olguları, Diyarbakır belediye seçimlerini kazanmaktan çok daha önemli konular olsa gerek. Bu nedenledir ki Diyarbakır belediye başkanları sürekli değişir. Örneğin önümüzdeki belediye başkanı seçimlerinde Osman Baydemir’in başkan adayı yapılp/ yapılmayacağının garantisi var mıdır? İmralı yönetimi de, dağdakiler de, hatta Ankara’daki DTP yöneticileri de, Baydemir’i biraz fazla öne

çıkmiş buluyorlar mıdır? Onun hitabet yeteneğini, Kürt meselesine hâkimiyetini ve siyaset anlayışını kendi koltukları için bir tehdit olarak görüyorlar mıdır? Bu nedenlerle Baydemir'in aday olup olamayacağını şu günden söylemek ne derece doğru olur? DTP eğer belediye başkanlığı seçimlerini kazanmak istiyorsa, kendi içindeki liderlik çekişmelerini de, örgütteki paranoyaları da bir kenara bırakıp Feridun Çelik'e yaptıklarını Osman Baydemir'e yapmamalıdır.

DTP'nin 'kimlik siyaseti' ile oy aldığı muhakkak. Kimlik siyasetinin taşıyıcısı hükmündeki gençlik örgütlenmelerinin yanında, Diyarbakır'daki örgütlü yapı ve dağdakilerin tutumları da kimlik siyasetinin başarılı olup olamayacağı ile çok yakından ilgili olsa gerek. Özellikle seçimler yaklaşırken, şehir yapısı ile dağ örgütünün, hayati hatalar yapıp, özellikle rakibi AKP'nin işini kolaylaştırıcı eylemlerden kaçınması gerekiyor. Şehirden ya da dağ kadrosundan AKP'nin Diyarbakır'daki yerel örgütlenmesini hedef alacak terör eylemleri, kesinlikle DTP'nin işini daha da zorlaştıracaktır. Ne pahasına olursa olsun bunun önüne geçilmeli...

DTP bunların dışında yeni bir mesajla toplumun karşısına çıkmak zorundadır. Gerek geçen genel seçimlerde, gerekse ondan önceki yerel seçimlerde, DTP'nin temel mesajı "artık sona yaklaşıyoruz ha gayret" şeklinde özetlenebilir. Bu umut mesajına rağmen, AKP karşısında oy kaybettikleri de bir diğer gerçek. Geçen seçimlerde "sona geliyoruz" kredisini de kullandıklarından, DTP'yi kurtaracak yeni bir slogan/ kalıcı bir mesaj üretmek zorundalar. Bu Abdullah Öcalan'ın sağlığından, saç tıraşından, zehirlenmesinden daha da öteye bir mesaj olmak zorunda. Kuzey Iraktaki gelişmeleri de içine kapsayan, DTP'nin hem belediyecilik için bir çözüm olacağını, hem de dağdakilerin akrabalarının belediyelerde istihdam edilmesinin ötesine geçebilecek bir mesaj olmalı...

Kısaca DTP'nin işi kolay olmayacak. Hem kendi içindeki liderlik çekişmelerinin çözülmesi, hem yeni bir mesaj vermede yaşanılacak zorlukların aşılması, DTP'nin Diyarbakır belediyesini kazanması açısından belirleyici köşe taşları olacaktır...

Diyarbakır da DTP'nin işi de en az AKP kadar zor... Ama her şeye rağmen DTP bu uzun soluklu koşu da az bir farkla bile olsa önde gözüküyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul Emniyet'te neler oldu? / oluyor?

Önder Aytaç & Emre Uslu 20.09.2008

Anadolu Ajansı'ndan İstanbul Emniyet ile ilgili küçük bir haber medya kuruluşlarına düştü. Habere göre, İstanbul Emniyet Müdürlüğü bünyesinde görev yapan bazı emniyet müdürlerinin görev yerleri değiştirildi. Acaba bu rutin bir işlem miydi? Yoksa iki ay önce yapılan değişikliklerin karmaşasından doğan 'kurumun safralarının pasifize edilmesi çalışması mıydı?

Terör, mali şube, narkotik, organize ve kaçakçılık gibi kilit öneme sahip şubeler sanki tayin furçasının merkezinde yer aldı. Adı rüşvet iddiaları ile şaibe altında olan ve 100 bin dolarlık bir ara ödeme ile ilgili teknik takip havuzuna düşen emniyet müdürü S.Y. görevden alınarak bir ilçenin şube müdürlüğüne kaydırıldı.

Yine aynı şubeden sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı S.H. bir diğer birime kaydırıldı. Sigara kaçakçıları ile işbirliği yaptığı savı ile hakkında soruşturma açılan Mali Suçlarla Mücadele Şube Müdürü C.G. bir diğer ilçeye tayin edilerek pasif bir görev verildi.

Yine burada kilit bir görevde çalışan şube müdür yardımcısı İ.H. de kendisi ile ilgili daha önceden yaptığı usulsüzlükler ile ilgili bazı önemli bilgileri EGM'nin arşivinden sildirtmesi ile biliniyordu ki, görevinde pasifize edilerek 'genç emniyetçilerin' rahatlamasının önü açıldı.

Beyoğlu'nda dört yıldır yaptığı güvenlik bağlamındaki çalışma(ma)lar ile bilinen A.G. de, bu bölgedeki asayiş, mala ve kişiye karşı gasp, yaralama, hırsızlık olaylarının artması konularında dikkatleri üzerine çeken bir isimdi. Yine iki ay içinde yapılan tayinlerden sonra yeni yerinde göreve başlayan bir komiser de fuhuş operasyonlarında rüşvet almaktan tutuklandı. Narkotik şubeden çıkarılma bir müdürün, göreve başlamasından sonra yaptığı ilk icraatı ile, bu birime getirdiği baş komiser de rüşvet almaktan teknik takip havuzuna düştü.

Kısacası İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde iki ay önce yapılan tayinler ile normal olmayan ve Emniyet içinde her bir bireyin şaibeli olduğunu bildiği kişiler önemli görevlere getirilmişti. Emniyet'in Ankara'daki Genel Müdürlük'te görev yapan birimlerinin, Celalettin Cerrah'a son tayin ettiği kişilerin sağlıklı kişiler olmadığını, kendilerine verilen bilgi paylaşımlarının hemen takipte olan suçlularla paylaşıldığını ve bu çerçevede de İstanbul Emniyet'in bir güven bunalımı yaşattığı vurgulamasının yapıldığı resmî yazılar göndererek ikazda bulunduğu da kulağımıza gelen bilgiler arasında...

En sonunda, ama Celalettin Cerrah'ın yaptığı hatadan dönmesi yoluyla, ama Başbakan'dan ve İçişleri Bakanı'ndan gelen net ve sert nokta vuruşlarla, geçmişe sünger çekildi. Emniyet, kendi göbeğini kendi keserken, hukukun üstünlüğü, netlik, berraklık, şeffaflık ve demokrasiye taraf olup suç örgütlerini bitirme yönünde ağırlığını koydu.

Kısacası yanlıştan dönüldü ve İstanbul yeniden güvenli, huzurlu ve bu görevlere layık insanların eline bırakılarak normale dönülmesinin adımı atıldı. Artık İstanbullular evlerinde rahat uyuyabilirler. Organize suç çeteleri, mali suçlular, mafyasal yapılar, terör örgütleri ve devletin derin pislikleri ile irtibatlı 'hasta ruhlu insanlar' da yeniden üzüntüye ve tedirginliğe başlayabilir.

Çünkü İstanbul Emniyet bir yanlıştan geri döndü...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul Emniyet'te neler oldu? / oluyor?

Önder Aytaç & Emre Uslu 20.09.2008

BAKIRKÖY 10. SULH CEZA MAHKEMESİ'NİN 2008/1389 DEĞİŞİK İŞ SAYILI KARARIYLA YAYINDAN ÇIKARILMIŞTIR.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamcı Ergenekon: İBDA-C, Hizb-ut Tahrir, Haydari, Hizbullah, Nizam-ı Âlem, Gülen cemaati ve AKP

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.09.2008

Ergenekon yapılanmasının seküler yüzü artık saklanamayacak kadar açığa çıktı. Ergenekon örgütüne açık tavrı alan İslamî yapıların içlerindeki Ergenekoncularsa şimdiye kadar çok net tartışılmadı. Örneğin medyada yer alan haberlere bakılırsa “ABD’nin İstanbul Başkonsolosluğu’na düzenlenen, üç polis memurunun şehit olduğu, üç teröristin ölü ele geçirildiği kanlı saldırının talimatının cezaevinden verildiği ortaya çıktı. Ölüm timinin lideri Erkan Kargın’a talimatı, halen Kandıra Cezaevi’nde tutuklu bulunan Ergenekon örgütünün istihbarat sorumlusu Erkut Ersoy’un verdiği ileri sürüldü. Öldürüldüğünde üzerinde bir cep telefonu ile iki SIM kart bulunan Kargın’ın, Kandıra Cezaevi’ndeki Ersoy ile Mayıs ve Haziran aylarında üç kez görüştüğü, ayrıca yine aynı dönemde üç kez de Ergenekon örgütünün üst düzey iki tutuklu yöneticisiyle de görüşme yaptığı tespit edildi.”

12 Temmuz günkü yazımızda “Amerikan konsolosluğuna saldıranlardan birinin eski bir “itirafçı” olduğu iddia ediliyor. Görünürde kontrol edilemeyen bir itirafçı olduğu iddia edilen bu şahıs, başka birilerinin kontrolüne girmiş olabilir mi,” diye sormuştuk. Görünen o ki, Ergenekon İslamî kesimin derinliklerine doğru kancalar atmış ve onları da amaçları doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyor.

Hatırlayınız, 30 Haziran tarihli “Ulusalıcı-İBDA-C ilişkisi” başlıklı yazımızın ardından *Yeni Aktüel* dergisine konuşan Sadeddin Ustaosmanoğlu “2003 yılında kendilerine Sultan Galiyevci diyen Ulusalıcı ekipten emekli bir binbaşı, arkadaşlarımızla bir görüşme yaptı ve şu tekliflerde bulundu; Vatansever Güçler Birliği adında bir oluşum düşünüyoruz, bu oluşum dergi ve dernek faaliyeti şeklinde tezahür edecek, ilk etapta üniversite gençliği etrafında çalışma yapacak, sonra büyük illerde dernekler açılacak, daha sonra da bütün illerde Kuvvayı Milliye yapılanması gibi örgütleneceğiz. **Bu hareket kitle gösterileri organize edip bir takım propagandif ve manipülatif işlerde bulunacak. Sokağa ve gençliğe hâkim olmaya çalışacak.** Çıkacak derginin 4-5 sayısını kendilerinin finans edeceğini söyleyen binbaşı, televizyon programları konusunda da yardımcı olabileceklerini söyledi. Şartları şuydu; siz İslam ihtilalinden bahsetmeyip

Kemalizme saldırmayacaksınız, biz de şeriatı saldırmayacağız. **Bu dönemde, birçok İslamcı gruba gidildiği duyumlarını almıştık, kimin kabul edip etmediğini, tabîi olarak bugün daha net görmeye başladık.”**

İBDA-C’nin ulusalcılarla dost olan kanadına bir de Hizb-ut Tahrir örgütünü eklemek gerekiyor. Medyaya yansıyan bilgilere göre, Ergenekon operasyonu kapsamında gözaltına alınan muvazzaf askerlerden Kurtçe Bektaş’ın da teğmen Mehmet Ali Çelebi gurubunda faaliyet gösterdiği ve Hizb-ut Tahrir Örgütü içerisinde sürekli olarak sohbetler düzenleyip, toplantılara katıldığı ileri sürülüyor. Hatırlayınız, 2 Eylül 2005 yılında ‘Hizb-ut Tahrir’ örgütü bir Cuma namazı sonrasında İstanbul Fatih Camii’nde adeta şov yaparak şeriat isteyip halifeliği geri getirme çağrısı yapmışlardı ve basın bildirisi okumuşlardı/dağıtmışlardı. Neresinden bakılırsa bakılsın provokatif bir eylem olduğu görülen bu hareketin kimler tarafından organize edildiği emniyetçi arkadaşlar tarafından o zaman çok net okunuyordu. Şimdi, sıradan insanlar tarafından da daha net anlaşıyor. Belli ki Hizb-ut Tahrir’in en azından bir kanadı da Ergenekon şemsiyesi altına sığan İslamcı yapılardan biri denilebilir mi?

Yine Trabzon civarında ve kısmen de Karadeniz bölgesinde, Karadenizli olmak özelliğini, geleneksel İslamcılık ve hemşerilik bağlarını da kullanarak etkili kılan ve bir partinin genel başkanı da olan bir İslamcı grubun da ulusalcı yapının aktif elemanı olarak çalıştığı söylenebilir mi? Son bir kaç aydır sesi çıkmasa da ulusalcı dalgaının yüksek olduğu dönemlerde, bölgede misyonerlik karşıtı duyguları ajite ederek katledilen papazın ölümünü hazırlayan iklimin oluşturulmasında aktif rol almamış mıydı? Bu çerçevede CD’ler hazırlayıp internet siteleri üzerinden yaptığı yayınlarla da diğer grupları hedef alan bu yapıyı da İslamcı-Ulusalcı çerçevede değerlendirmek gerekmiyor mu?

Yine Trabzon çevresinde ‘Nizam-ı Âlem Ocakları’ grubuna sızdığı anlaşılan Ergenekoncu yapılanmanın, Güneydoğu’da da ‘Hizbullah’ içinde etkinliğinin olabileceği söylenebilir. Bunlara ek olarak Gülen cemaati içine sızdığı anlaşılan Tuncay Güney ile bu cemaatten devşirilen/satın alınan Nurettin Veren ve adlarını bilemediğimiz ama tahmin edebileceğimiz belki de halen cemaatin içinde aktif olarak mevcudiyetini sürdüren Ergenekon yapılarının varlığı da düşünülürse, Ergenekon savcısının yaptığı temizliğin, hâlâ yeterli olmadığı açık ve seçik görülecektir.

Bütün bunlar nihayetinde devlet ile ilişkisi sınırlı, çoğu zaman da sorunlu olan İslamcı yapılanmalar. Asıl tehlike AKP’nin içindeki Ergenekon’un etkinliğinin olup olmadığıdır? Turan Çömez mi dediniz o daha ne ki?.. Hele bir ‘Pandora’nın Kutusu’ açılsın neler neler göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaymakamlık/valilik olmadıysa il emniyet müdürlüğü verelim

Önder Aytaç & Emre Uslu 27.09.2008

Emniyet teşkilatı içinde tepe noktalar oldukça sınırlıdır. Emniyet Genel Müdürlüğü'nde genel müdür yardımcısı, daire başkanlığı ve il emniyet müdürlüğü görevleri bütün çalışanlar açısından piramitteki en üst görevlerdir. Bu görevlere atanabilmek için öncelikle 1. sınıf emniyet müdürü olmak gereklidir. Bunun için ise nereden bakarsanız bakın tam 22 yıl geçmesi lazım. Polis Koleji ve Akademi'yi de sayacak olursak bu süreç 30 yıla kadar çıkar.

202 bin kişilik polis teşkilatında halen 906 birinci sınıf, 648 ikinci sınıf, 741 üçüncü sınıf, 1192'de dördüncü sınıf emniyet müdürü görev yapar. Kadrosuzluk yüzünden çok sayıda 1. sınıf emniyet müdürü de ya Teftiş Kurulu'nda Polis Başmüfettişi olarak ya da Strateji Geliştirme Dairesi'nde Merkez Emniyet Müdürü olarak kıyakta görev yaparlar.

Başbakanlık Müsteşarlığı'nca hazırlandığı kabul edilen ve İçişleri Bakanlığı'nca sistematize edilen taslağa göre, 3201 sayılı kanunun 15. maddesinde değişikliğe gidilerek; “Birinci, ikinci ve üçüncü meslek derecelerine dahil emniyet hizmetleri sınıfındaki görevlere, birinci sınıfa yükselmiş ve bu niteliğini kaybetmemiş mülki idare amirleri arasından ortak kararname ile atama yapılabilir” hükmü getirilmektedir.

Taslağın yasalaşması halinde kaymakam, vali yardımcısı ve yazı işleri müdürü olan mülki idare amirleri, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı, İl Emniyet Müdürü, Daire Başkanı, Polis Akademisi Başkanı, Polis Meslek Yüksek Okulu Müdürü, Teftiş Kurulu Başkanı ve Yardımcılıkları gibi bunların eşdeğeri kadrolara atanabilecek. İl valisi olma şansları düşük olan mülki idare amirleri kararname ile bu görevlere getirilebilecektir.

3201 sayılı Emniyet Teşkilatı Kanunu, 5., 6., 7. ve 8. meslek derecelerine dahil emniyet teşkilatı mensuplarını kaymakamlıklara muadil kabul etmiştir. Bu meslek derecelerindeki polislerden siyasal bilgiler ve hukuk lisans eğitimi olanların yatay geçişle kaymakam olabilmesi yasal olarak mümkünken neredeyse hiç uygulanmamış, buna mukabil geçmişte sınırlı sayıda da olsa kaymakamlıktan emniyet teşkilatına yatay geçişler olmuştur.

Burada gözardı edilmemesi gereken konu, süreler bağlamındaki yaman çelişkinin polislerin aleyhine olmasıdır. Bir mülki idare amiri, mesleğinin 15. yılında birinci sınıfa yükselirken, rütbeli bir polis amiri için bu süreç neredeyse 25 yıldır.

Yine rütbeli bir polis ile mülki idare amiri arasında ek göstergeleri açısından da mülki idare amiri lehine fark bulunmaktadır. Bu durumun yasal olsa da hukuka ve hakkaniyete uygun olmadığı konusunda ciddi tartışmalar söz konusudur.

Kanımızca;

1. Aynı görevi yapan bir polis müdürü ile bir mülki idare amiri arasında mülki idare amiri lehine çifte standartlara neden olan böyle bir çalışma, emniyet personelinin güvenlik hizmetini sunarken bütünleşmesine değil, aksine ayrışmasına

neden olabilir.

2. Aynı görevde mülki idare amiri lehine çifte standart taşıyan bu çalışma, teşkilat içerisinde herkese değil bir kısım personele değer vermesi nedeni ile çağdaş ve nitelikli yönetim ve sorumluluk anlayışı ile bağdaşmadığı söylenebilir.

3. Emniyet teşkilatı, aynen mülki idare amirliğinde olduğu gibi bir kariyer mesleğidir. Yine bir diğer kariyer mesleği olan denetim hizmetlerine nasıl bir başka hizmet sınıfından yatay veya dikey geçiş olanaksızsa, emniyet hizmetleri sınıfındaki görevlere de bu hizmet sınıfı dışından yatay veya dikey geçiş belki yasal olacaktır ama hukuki olmayacaktır.

4. Aslında emniyet personeli halkı ile bütünleşmiş, insana değer veren çağdaş ve nitelikli yönetim ve sorumluluk anlayışı ile görevlerini yürütmektedir. Yaşanan pek çok güvenlik sorunun esas sebebi emniyet personelinin eğitimsizliği, yetersizliği değil, emniyet teşkilatında uygulanan yanlış sistemler ve emniyet teşkilatının sahipsizliğidir. Bunun en büyük delili de emniyet personelinin eğitim seviyesini gösteren resmî belgeler ile güvenlik sorunlarını ve çözüm yollarını ele alan yine emniyet personeli tarafından kaleme alınmış binlerce bilimsel çalışmadır.

5. Bir polis müdürü için mesleki başarıları nedeniyle bir “istisnai görev” olan “vali” olabilmek bir yana emniyet hizmetleri sınıfındaki üst görevlere dahi atanabilmesi, “hayal” dahi olmaktan uzaklaşacaktır. Bir diğer anlatımla; “üst düzey görevlere ve yüksek ek göstergelere siz polisler liyakatli ve layık değilsiniz” şeklinde bir söylem algılaması olacaktır. Bu ise vizyon sahibi polislerin mesleki beklentilerini baltalayacaktır.

6. Yine ironik olarak konuyu ele alacak olursak, kaymakam ve vali yardımcılarının, kırsalda güvenlik hizmeti sunan jandarmaya ait görevleri de yapması tartışılacak mıdır? Yani kaymakamlarımız, il jandarma komutanı da olacaklar mıdır?

7. Madem kaymakam ve vali yardımcılarını il emniyet müdürlüklerine geçebilecek, aynı şekilde emniyet müdürleri de kaymakamlığa ve vali yardımcılığına geçebilecek midir?

8. 2000 - 2500 YTL olan emniyetteki şube müdürü ve il emniyet müdürü maaşları da 3500-4000 YTL olan kaymakam ve vali yrd. maaşına denklenicek midir?

9. Sonuç olarak; ‘kardeşim ben 22 yıllık bir mülki idare amiriyim. Yeryüzünde hiç bir güç benim sivilliliğimi elimden alamaz. Sivil olmak hür düşünebilmektir, itaat kültüründen varestedir. Hiç bir güç bana “üniforma” giydiremez. Endişe etmeyiniz polis kardeşler mülkiyelilerin kahir ekseriyeti bu ucube tasarımı onaylamayacaktır’ diyen demokrat Mülkiyelileri bulmak, onlara militari dersler anlatan Prof. Mümtaz Soysal’larla kıyaslanınca umudumuz odur ki çoğunluktadır...

Herkesin kendi işini yapması olması gereken en iyi yöntemdir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hâlâ içeriye tıklılmamış ama sırasını bekleyen Ergenekonculara tavsiyeler

Önder Aytaç & Emre Uslu 29.09.2008

Mahkeme günü yaklaştıkça Ergenekon davasında ilginç gelişmeler yaşanmaya başlandı. İstanbul Organize Şube'ye yapılan baskından sonra, çok önemli başka bir birime çok önemli yetkililerce Ergenekon baskını yapıldığı kulağıımıza geldi. Detaylar yakında ortaya çıkacaktır. Biz bu baskınların arkasındaki stratejiyi yazıp Ergenekon üyelerine birkaç tavsiyede bulunmak istiyoruz.

Belli ki Ergenekon operasyonu “o hassas nokta”ya doğru ilerleyecek. Bunun için çetin pazarlıkların, yıldırma ve yıpratma çabalarının yanında “insani” ziyaretlerin de sıklaştığı bir dönemi yaşıyoruz. Savcının sunduğu delillerin çok güçlü olmasından dolayı Ergenekoncular kaygıya düştüler. Ya da delillerin tek adres olarak “o hassas noktayı” işaret etmesinden dolayı, süreç yargı aşamasına gelmeden bitirilmek isteniyor.

Ergenekoncuların yaptığı bazı temel hatalar var. En önemli yanlış, adam gibi siyasi örgütlenmeler kurup, hamasetini çok yaptıkları milletin karşısına geçip oy istememeleri. Ergenekoncular alıştıkları ve hep uyguladıkları yöntem olan, sisteme kısa devre yaptırarak darbe yapmaya çalışmakla en büyük hatayı yapıyorlar. Bu temel yanlış ek olarak, çullu çulsuz ne kadar karanlık adam varsa, bunları yanlarına çekip onlardan “cacık” yapmaya çalışmaları. Tanrı aşkına, her türlü desteğinize rağmen yıllardır arkasında durduğunuz “fabrikatör”den hiç bir “halt” olmayacağını hâlâ kavrayamadınız mı?

Ergenekoncuların operasyonlardan sonra yaptıkları bir diğer yanlış da, “emir eri” bürokrasiyi devreye sokup, operasyonları engellemeye çalışmaları. Öyle ki, operasyon yapan savcı hakkında istihbarat raporları tutan birimler, bilerek / bilmeyerek Ergenekoncuların ekmeğine yağ sürüyorlar mı acaba?

Ey Ergenekoncular, devletin ve milletin sırtındaki kambur olan asalaklar sürüsü... Halen farkında değil misiniz ki böylesi ayak oyunları ile iş yürütmeye çalışmak oldukça zor. Bakın, pazarlık yapmaya çalıştıklarınız da, bu pazarlıkların sonucu düzenlenen baskınlar da artık bir işe yaramıyor.

Tamam, diyelim ki bir dönem andıçladığınız Ahmet Hakan’a mektuplar gönderip “insani” ziyaretler bağlamında sonuçlar alıyorsunuz. Tamam, o bağladığınız medya grubu her şeye rağmen, sizi görmemek için bir gün içinde on takla atarak ve Ergenekon davasına “Alman” kalarak size destek veriyor. Tamam, bir medya grubunu bağlayıp susturdunuz ama “alternatif medyayı” ya da “internet özgürlüğünü” nasıl engelleyeceksiniz?..

Hani bol keseden atıp bağımsız yargıya güvendiğinizi bangır bangır bağırıyor muydunuz? Bırakın o zaman yargı da, polis de işini yapsın. Polise operasyonları durdurmak için neden baskı yaptırmaya çalışıyorsunuz? Madem bu operasyonlar siyasi deyip polise güvenmiyorsunuz, e o zaman yargıçlara neden müdahale ediyorsunuz?..

Ayrıca şu “hastalık” raporları ile de işi iyice sulandırdınız gibi. Hangi duruma düştüğünüzün ve “tehlikenin farkında mısınız?” “ABD’ye gidip orda tedavi görüyor ve Türkiye’ye gelmiyor” diye boynunda boza pişirdiğiniz / “ti” ye aldığınız hasmınız Fethullah Gülen’den ne farkınız kaldı şimdi? Üstelik onun adam gibi bir hastalığı da var... Ya sizdeki bu numara hastalıklara ne diyeceğiz? İnternet sitelerinde “Ergenekoncuların hepsi de hasta” diye başlıklar atılırken, hiç mi utanıp sıkılmıyorsunuz? Yaptığınız kepezeliklerin arkasında azıcık bile olsa durma cesaretini neden göstermiyorsunuz? Madem kendinize “hasta” diye böylesi raporlu güzellikler yapıyorsunuz, daha içeriye girmemiş üyeleriniz için de bir karar çıkartın. Nasılsa adaletten ve polis operasyonlarından kaçış yok. Örgüt üyeleri kendilerine operasyon yapılmadan önce “hastadır, hapishaneye konulamaz” raporu alsınlar. İnanın bu raporun siz içeriye girmeden – nüfuzunuzu kullanarak- alınması, “hapishaneden çıkması lazım” raporu almaktan çok daha kolay olacaktır sizin için. Hem YARSAV başkanından ve kardeşinden raporunu esirgemeyen askerî hastaneler, bunca fedakârlığınızdan sonra, sizin üyelerinizden mi esirgeyecek böylesi raporları... Bakın Tuncay Özkan böyle bir rapor almış olsaydı, şimdi aslanlar gibi sizin için dışarıda çalışmaya devam edecekti...

Ha, bir tavsiye de Ergenekon için oraya buraya baskın yapanlara / yaptırtanlara: Kendi menfaatlerinizin dışında yüzde 1’lik bile olsa Türkiyem’i düşünüyorsanız bu sevdadan vazgeçin. Bu ülkeye demokrasiden başka bir sistem ge-ti-re-me-ye-cek-si-niz. Siz süngüyle darbe yapıp, sonra da üzerine oturarak iktidar olunabileceğini mi sanıyorsunuz? Bu mümkün değil... Mümkün değil çünkü; Türkiye artık 1944’lerin, 1960’ların, 1971’lerin, 1980’lerin, 1997’lerin ve hatta 2000’lerin Türkiye’si değil... Anadolu insanı olan Kürt, Türk, Çerkes, Ermeni, Rum, Laz ve göçmen, artık size karşı hep birlikte tek vücut gibi omuz omuzalar. Artık bu insanlar kendi çocuklarını bu ülkenin hâkimi, savcısı, doktoru, öğretmeni, polisi, subayı, gazetecisi, işadamı ve mühendisi yaptılar / yapıyorlar. Bir diğer anlatımla, Türkiye’deki “sizin gibi başını kuma sokup” aptal aptal duranlar dışında, her bir birey –ki bunlar neredeyse ülkenin yüzde 95’inden fazla- Susurluk gibi, Ergenekon gibi pisliklere karşı, ortak tavır alıyor ve “artık yeterrrrrrrrrr” diyor. Bu yüzden ey “korku cumhuriyetinin” ortalıkta kaos türküleri söyleyen zavallı borazancıları ve hezeyan soluyan garabetleri, aklınızı başınıza alın, adam ol(a)madınız ama hiç olmazsa insan olun!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Kürt istilası” diyor kendini uyanık zanneden(ler)

“Biz Türkler Türkiye’de bir Kürt meselesi değil bir Kürt istilasını olduğunu düşünüyoruz. Yaşadığımız en önemli sorun budur. PKK terör eylemlerini 15 Ağustos 1984’te başlatmıştı. Terör örgütünün arkasında emperyalist bir güç bulunmakla birlikte terörün sonuç alınacağı toplumsal dokunun yaratılması da önemli bir meseleydi. Yani bölücülüğün sosyal, siyasal ve her şeyden önce de demografik zemininin yaratılması gerekiyordu. Bu amaçla Özal iktidarı ile birlikte Türklere yönelik doğum kontrol kampanyası başlatılırken, Kürtlerin nüfusunun arttırılması için özel çaba harcandı. 2005 yılı nüfus istatistikleri bugün karşı karşıya olduğumuz tehlikenin boyutlarını ortaya çok acı bir şekilde koymaktadır.”

“1- PKK’nın aktifleştiği 1990’dan 2005’e geçen on beş yılda Türkiye nüfusu toplam yüzde 24 artmıştır. Ancak bu nüfus artışının üstünde kalan bir bölge bulunmaktadır: Güneydoğu. Güneydoğu nüfusu son on beş yılda yüzde 40 artmıştır. Güneydoğu’daki bu artışla birlikte Türk bölgelerdeki nüfus azalması da dikkat çekicidir. Karadeniz, İç Anadolu ve Doğu Anadolu’nun Türk nüfusu artış göstermemiştir.”

“2- PKK, sadece Güneydoğu’da Kürt nüfusu arttırmakla kalmamıştır. Aynı zamanda Güneydoğu’dan Batı illerine doğru istila halinde bir Kürt göçü yapılmıştır. Kürt istilasını iki ana hattan ilerlemiştir. Birinci hat Antep’ten Muğla’ya hatta Kuşadası’na kadar giden sahil şerididir. Bu hatta kalan tüm iller Kürt akınına uğramıştır. Nüfus yapısı tümüyle değişmiş kentler Kürtleştirilmiştir. Bu hat, kıyı şeridi olarak, uluslararası ticaret, turizm ve tarım alanında Türkiye’nin en önemli bölgesidir. Şu anda buraya yerleşen Kürt istilacıların eline geçen bölge PKK’nın ekonomik gücünün önemli kaynağıdır. İkinci hat doğrudan büyük şehirlere, sanayi merkezlerinedir. İstanbul, Ankara, İzmir, hatta Bursa ve Kocaeli gibi şehirler büyük oranda Kürtleştirilmiştir. Bu iki hatta başarıya ulaşan Kürt istilacılığı şu anda iki yeni hat daha açmış bulunmaktadır.”

“3- Sivas-Tunceli hattından Doğu Anadolu, İç Anadolu ve Karadeniz’e çıkılması. Nitekim Erzincan, Sivas, Tokat, Ordu, Samsun şu an bu yeni hattın hedefi durumundadır. Bu yoldan PKK Karadeniz’e açılacaktır.”

“4- Çanakkale, Tekirdağ, Kırklareli hattından İstanbul’u Trakya’dan kuşatmak. PKK’nın uzun yıllardır süren Trakya’ya yerleşme çabası özellikle Trakya’nın sanayi bölgesinde gerçekleşmiştir. Böyle bir istila hareketi kaçınılmaz bir şekilde Türkiye yöneticilerini olmasa bile Türkleri rahatsız etmekte ve uyandırmaktadır. Yıllardır topraklarını, mahallelerini, evlerini bu istilacılara açan Türkler yavaş yavaş bu komşuların hiç de iyi niyetli olmadığını görmekte ve gördüğü yerlerde de tepkisini ortaya koymaktadır. Son aylarda, Gönen’de, Çerkezköy’de, Bursa’da, İstanbul’da yaşanan gerginlikler bu durumun habercisidir. Böyle bir olasılık tüm Amerikancıları ürkütmektedir. Hükümet provokasyon önlemleri alırken, diğer taraftan Amerikancı medya devreye girmekte ve Türk-Kürt kardeşliği mavalını okumaktadır...”

“Böylelerine hadi oradan diyoruz. Kurtuluş Savaşı’nda 33 bin şehit verdik, bunun ancak 700 tanesi Kürttü: Yani yüzde 21.”

Yukarıdaki satırların hiç biri bize ait değil. Ulusalçı çizgide yayın yapan bir dergiden aynen alıntılادیk. İnternet sitelerinde binlerce kez e-postalara gönderilen benzeri elektronik postaların sonuçlarını Balıkesir’de ortaya çıkan

olaylardan sonra daha iyi görmeye başladık. Bizim bu faşist, ilkel, aptal ve geri zekâlı düşünceleri alıntılamanızın nedeni ise aşağıdaki şu sorularım yanıtlarını beraberce araştırmamız için:

YouTube’u yasaklayan dünyadaki 4-5 ilkel ülkeden birisi olmamıza neden olan zihniyet, yukarıdaki faşizme “düşünce özgürlüğü” mü diyor? *Taraf* gazetesi üzerinde değişik oyunlar deneyen üniformalı erkân, yukarıdaki görüşler hakkında ne düşünüyor? Sakın “Marjinal grup” deyip geçmeyin. Bir adım daha atıp, Yaşar Büyükanıt’ın konuşmasında bu görüşlerden alıntılar vardı dersek ne dersiniz? Yine MHP’nin politikalarında etkili olduğu söylenen bir milletvekili ile devletin değişik kademelerinde de gücü olduğu gözlenen bir kişi “Kürt sorunu konusuna devletin refleksi var. Bıçak kemiğe dayandığında gerekirse veririz ellerine valizlerini, hepsini güneye doğru süreriz” diyebiliyorsa ne diyeceksiniz? Var mı bu konuda söyleyecek bir sözünüz?

Eğer yok ise, bir kere daha soralım; bu faşist, ilkel, aptal ve geri zekâlı düşünceleri bağlamında ‘tehlikenin farkında mısınız?’

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerden başlayalım? Allah sizi kahretsin mi diyelim?

Önder Aytaç & Emre Uslu 06.10.2008

Yüreğimiz yanıyor, içimiz acıyor. Baştan belirtelim bu yazının önü, arkası, sonu, düşünce silsilesi, yapısı ve bağlamı yok. Aklımıza geldiği gibi yazıyoruz. Bu nedenle de bu yazıdan herkes nasibini alabilir. Kimse kusura bakmasın...

Önce şu terör uzmanlarından başlayalım: Artık kanın üzerinden para kazandığının farkına varın. Her terör eyleminden sonra televizyon ekranlarına birer kusmuk gibi yapışıp, millete akıl veriyorsunuz da siz aktif görevlerdeyken ne yaptınız / neleri yapmadınız, yapamadınız onu tüm gerçekleri ile anlatın. Bir otuz yıldır bu terör denen illet var ve bir otuz yıldır aynı mavalları dinliyoruz sizden. Hiç mi utanmanız sıkılmanız yok? Otuz yıldır insanlar ölüyor. Türk olsun, Kürt olsun söylediğiniz hiç bir sözün kıymeti harbiyesinin olmadığını, önerdiğiniz çözümlerin bir işe yaramadığını ne zaman anlayacaksınız?

Otuz yıldır bu ülkede terör var, terörle mücadele var, bu mücadelenin gramerini yazan sizler varsınız. Birader utanma yok mu sizde. Bunca genç her Allahın günü ölüyor ve siz halen “Bu saldırıda 23 terörist öldü ve bu PKK için başarı değil. Bunun biraz olsun acılarımızı hafifletmesi için kullanılması gerekir diye düşünüyoruz. Kamuoyu ölen askerlerimizin sayısına değil, öldürülen terörist sayısına dikkat etmeli,” diyebiliyorsunuz. Çekirge mi ölüyor / öldürülüyor bu savaşta. Eli öpülesi anaların yüreklerine ateş düşüyor ve siz bu çocukları rakam olarak, istatistikî veri

biçiminde görmeye, PKK ölümlerinin kullanılması gerektiğinin altını çizmeye çalışıyorsunuz. Ölüm nedir farkında mısınız? Bir anne bir baba geceler boyunca uyumayıp, sevgiyle büyüttüğü o gencecik bedenleri, en verimli çağında toprağa veriyor. Sizler bu ölümler üzerine terör stratejileri attırıyorsunuz. O ölümün soğukluğunu hiç hissettiniz mi? Olanca soğukluğuyla o ölümün düştüğü ocakları yaktığının farkında mısınız? Ne utanmaz bir açıklamadır bu ki; PKK da bizden çok kayıp verdi diyebiliyorsunuz? Sizce ölüm nedir? İşte tam da bu anlayış nedeniyle bu savaş bitmiyor ve böyle giderse asla da bitmeyecek... Sizler gibi terör uzmanı olan bir ülkenin böyle de terörle mücadele stratejisi olur. Sizlere de yazıklar olsun!..

Bir diğeri, hem de bu ülkede en hassas noktalarda görevler yapmış bir başkası da; “İstihbaratınız ne kadar güçlü olursa olsun, yüzde 100 terör eylemlerinden haberdar olamazsınız” buyuruyor. ‘Hade be, artık yeter defolun gidin’ diyesimiz geliyor... Yaptığın açıklamanın ölen insanların yüreğinde yeri var mı? Bu nasıl bir adamlıktır ki böyle konuşuyorsunuz. Siz şu linkte (

<http://video.google.com/videosearch?q=Kanal+D+PKK+goruntu&hl=en&emb=0&aq=-1&oq=#>) görülen görüntünün hesabını sorabiliyor musunuz? Hani Mayıs 2008’de aynı karakolu basan teröristlerin baskın hazırlıklarını Amerikalıların uzay aracından çektiği görüntüler *Kanal D*’de yayınlanmıştı. Millet ‘bunlara neden müdahale edilmedi’ diye soramadan yayına yasak koydurtuyordunuz. O yasağa itiraz edebilmiş miydiniz? O görüntülerin hesabını sormadığımız / soramadığımız için bugün bu olay başımıza geldi. Var mı cesaretiniz sorumluları istifaya çağırarak için.

Böylesi aptal bir durumun bir tane sorumlusu yok ki. Madem hiçbir şey soramıyoruz, son bir yıl içinde dört defa baskın düzenlenen bu karakolun durumu ile ilgili hiç bir soruşturma açılmış mıdır? Sorumlu aramayı bir kenara bıraktık artık, bir güvenlik raporu, bir soruşturma tutanağı, bir öneriler ve çözümler metni var mı elinizde? Varsa bunları kamuoyu ile paylaşın da, hiç olmazsa önceki baskınlardan sonra çalışma yapılmış ve ölen çocuklar, şehitlerimiz “pisipisine ölüme gönderilmemiş” diyerek içimizi soğutalım.

Yapılan açıklamaya bakın: “PKK Kuzey Irak’tan ağır silahlarla vurdu. Dolayısı ile oralar, PKK’yı barındıranlar bu işten sorumlu.” Adama sormazlar mı daha önce onlarcasını yaptığınız açıklamalarda “yapılan hava harekâtında PKK’nın silah ve mühimmat depoları imha edildi, örgüt artık toparlanamaz hale geldi” diye yüzlerce hamaset edebiyatı yapılmadı mı? O halde bu ne perhiz ne lahana turşusu. Utanmıyor musunuz bu açıklamayı yapmaya? Daha önceki açıklamalarınızı merkez medyanın yaptığı gibi görmezden gelip çöpe mi atacağız? Diyelim ki attık, bu ülkeye ne yararı olacak o açıklamaların? Onu bunu bırakın. Bize son bir yıl içinde yapılan dört baskınla ilgili ne tür çalışmalar yaptınız? Hangi önlemleri aldınız? Başarısız bulduğunuz yönetici sınıfından hiç bir kimse var mı? Bunları anlatın. Boş laflara karnımız artık tok. Biz de biliyoruz Kuzey Irak terörün yuvası olduğunu. Bir yıldır yaptığınız operasyonlardan sonraki açıklamaların ne kadarının doğru olduğunu anlatın bize. Görünen o ki bu terör örgütü koca devletin koca ordusu ile de dalga geçiyor. Gündüz gözüne yedi saat çatışma oluyor ama ortada sonuç yok. İstifa etmeyi düşünen var mı aranızda? Yoksa ben bu makamlara 40 yılda 40 bin takla atarak geldim ölen üç-beş kişi için istifa etmem pişkinliğinde olanlar mı var?

Ne yapalım, mademki başarısızlığı kabul etmeyecekseniz, o halde sorumlulara bari madalyalar verin. Yapmadığınız bir şey değil nasıl olsa. Dağlıca komutanına da, 27 Nisan muhtıracısına da madalyalar vermediniz mi? Bu son skandalın sorumlularına da madalyalar verin olsun bitsin...

İçimiz çok ama çok yanıyor. 'Sussan gönül razı değil / Söylesen tesiri yok.'

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker'in 'OHAL', polisin 'OHAAA' talebi

Önder Aytaç & Emre Uslu 11.10.2008

Terör eylemleri yeniden artmaya başlayınca, bir türlü eskimeyen “çözüm” önerileri de, her seferinde raftan indirilip yeniden ortaya çıkarılıyor. Medyanın OHAL talepleri diye tanımladığı bu istekler, sanki masummuş gibi güvenlik güçlerinin operasyonel yetkilerini arttırmaya çalışıyor. Halbuki gerçekler hiç de öyle değil... Aklını yitirmemiş hiçbir güvenlik personeli, yeni yetkiler veren yasal düzenlemeler istemiyor... Çünkü ‘kontrolsüz güç güç değildir’ bilinci ile hareket edilmesi gerekli...

Aslında OHAL deneyimini yaşayan bu bölge, tam 30 yıl OHAL ya da sıkıyönetim kuralları ile yönetildi. Yönetildi ama hiçbir kalıcı çözüm bu süreçte sağlanıl(a)madı. Aksine dağa çıkan terörist sayısında artış, PKK’nın militan devşirmesinde çoğalma, güvenlik güçlerinin yargının denetiminden kaçış, hesap verebilirliğin olmaması, şeffaflığın azalması, faili meçhul cinayetlerin rakamsal artışı ve hatta Hasan Celal Güzel’in ifadesi ile “sözde bir Kürt Devleti’nin sınırlarının Türkiye devleti tarafından çizilmesi” hep böylesi süreçler içinde söz konusu olmadı mı?

O halde ne oluyor da böylesi anti demokratik uygulamaların yeniden talep edilme garabeti bu ülkede yaşanıyor. Sanki ‘militari devlet’ ya da ‘polis devleti’ni anımsatacak terörle ilgili yasalarda öngörülen değişiklikler yapılacak olsa, Aktütün karakolunda yaşananlar olmayacak mıydı? Diyarbakır’daki son saldırıdan sonra ‘arama izni alınıp’ bölgedeki yüzlerce evin aranması hemen kolaylıkla bir gecede yapılmadı mı? El insaf yani daha fazladan ne istiyorsunuz ki?..

Öncelikle bugünlerde asker ve polisin istediği söylenilen bu ilkel taleplerde bir ‘perspektif sorunu’ var. Alanda terörle mücadele eden birimler, işin doğası gereği birtakım zorluklarla elbette karşılaşılıyorlar. Bu zorlukların temelinde de, kuralsız hareket eden teröriste karşı mücadele veren ve bu mücadeleyi hukuk kuralları içinde yapması gerekli ve zorunlu olan devlet güvenlik görevlilerinin sıkıntıları söz konusu. Bu zorlukları aşmak için de, alanda çalışan güvenlik güçleri en azından PKK’ya karşı kendilerini sınırlayan kuralların gevşetilmesini talep ediyorlar.

Ancak konunun felsefi arka planına bakılınca, o gevşetilmesi istenilen hukuk kuralları, kural tanımaz terör örgütü ile hukuk devleti denilen yapıyı ayıran net çizginin de köşe taşlarından en önemlisi. Bir diğer anlatımla, siz devlet olarak o kuralları gevşettikçe, terörün ve teröristin safına ve kural tanımaz aymazlığına yaklaştığınız oluyorsunuz. Yani devleti koruma adına istediğiniz “kuralsızlık yetkisi”, sizleri de teröristin çizgisine çekiyor. İşte böylesi bir durumda, hukuk devletini çete devlete ve hatta halkına terör uygulayan devlet örgütlenmesine dönüştüren bir durum söz konusu değil mi?

Ama unutmayın, artık ne Yeşil, ne Ergenekon, ne de devlet adınaymış gibi yapılarak kesesini dolduran şerefsiz insanlar yok. Ya da olanlar varsa, çok çabuk devletin polisi ve adli sistemi tarafından yakalanıyor. Yeri geldiği için söylemekte yarar var; son sekiz yıldır Hablemitoğlu cinayeti hariç, Türkiye de bir tek bile faili meçhul cinayet yoktur. Hablemitoğlu cinayeti de polis tarafından faili meçhul değil, faili çok ama çok belli bir rezalettir.

Bir kere daha anımsatalım, sokaktaki sıradan insanların tepkisel taleplerini karşılamak için kanunlarda yapılacak her değişim, Türkiye’yi otomatik olarak 3. sınıf ülke durumuna getirecektir. Bunu yapmaya ise hiç kimsenin hakkı yok. İlköğretim seviyesindeki hukuk bilgisine göre bile, kanun umuma şamil olmalı, yani büyük resmin tamamı görülerek düzenlenmeli.

Bir diğer ifade ile; OHAL taleplerinin kanunlaşması ile hem devletin uluslararası imajının sarsılması söz konusu, hem de örgütün uluslararası alanda meşrulaşması sağlanmış olmakta. Gelecek olan uluslararası tepkiler, örgütün dili ile tercüme edilip, yerelde bir mobilizasyon aracı olarak kullanılabilir. Yerelde artan devlet şiddetinin, örgütün değirmenine su olarak döneceğini söylemek bir kehanet olmasa gerek. Yine OHAL uygulaması, bölgede zaten parmakla gösterilecek kadar az olan STK’ların yok olmasını da beraberinde getirecek. Bu da örgütün bölgede tek aktör olarak kalmasını sağlamayacak mı?

Genelkurmay Başkanı Başbuğ’un da kabul ettiği gibi, farklılaşmış bir sivil toplum yapısına gereksinim var. Terörün önündeki en büyük engel, bölgede sivil toplumun canlanması / canlandırılması değil mi? Oysa OHAL kanunu, elbette terör örgütünün bölgede örgütlenme biçimini bir nebze olsun yavaşlatabilir gibi gözükse de, yeni canlanmaya başlayan ve önümüzdeki yıllarda terör örgütünü bitirecek olan sivil toplumu da yok etmeyecek mi? Bu ise yalnızca terör örgütünün işine yarayacaktır.

Bahçemizdeki çimlerin içindeki yabancı otları temizlemekle görevlendirdiğimiz bahçıvan, ‘yabancı otlar çoğaldı, çimler kuruyor, o zaman çimlerin hepsini yolduralım ve burada tek bir tutam bile olsa yeşillik kalsın’ önerisinde bulunduğunda, buna ev sahibi olarak nasıl ki ‘evet’ demiyorsak, alanda çalışan güvenlik personelinin yasal anlamda istediği esnek yetkilere de, ülkenin gerçek sahipleri olarak ‘evet’ diyemiyoruz. Aynen terörle mücadele adına 1980’de yapılan müdahalenin hiç bir sonuç getirmediği, istenmeyen ayrık otlarının büyümesine daha da fazla yardımcı olduğu gibi. Unutmayalım, 12 Eylül sonrasındaki Diyarbakır kapalı spor salonundaki insanlık dışı uygulamalar, nur topu gibi bir PKK’nın doğmasına neden olmadı mı?..

Devletin görevi başarısızlıklarına bahane üretmeksizin, terör bataklığını kurutmaktır. OHAL benzeri gereksiz/gerekli uygulamalar, bataklığa ‘katil yosunlar’ yerleştirmekten başka hiçbir şey değildir. Sokaktaki sıradan insanların tepkisel davranışları gibi olan OHAL uygulaması ve yasalardaki işgüzarlık tezahürü olacak yeni yetkilerle donatılan uygulamalar, terör bataklığını kanımızca yeniden yeşertecektir. O halde yapılması gereken, gerçekçi ve hukuk sınırları içindeki önlemlerin alınması ve tepkisel yasal düzenlemelerin yapılmamasıdır. Bu konudaki hassas dengeyi de özellikle siyasetçiler, hükümetler ve sivil inisiyatif kurmak zorundadır.

O halde OHAL talep edenlere –eğer varsa- avazımız çıktığı kadar OHAAAAAAAAA diyor ve sakın ha demokrasiden vazgeçerek bu ülkenin geleceğini karatmayın diyoruz. Bunu yapacak olursanız, tarih sizi lanetle anar bilesiniz!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gözaltı süresini arttırma konusunda Başbakan kandırılıyor mu?

Önder Aytaç & Emre Uslu 13.10.2008

Gazetelere yansıyan bilgilere bakılırsa Başbakan Erdoğan, hem polisin hem de askerin terör suçlarında gözaltı süresinin uzatılması talebinde bulunduğunu belirterek, AB'deki uygulamaların incelendiğini söyledi ve ekledi; “Gözaltı süresi İngiltere’de 28 gün, bizde ise 4 gündür.” Polisten aklı başında hiçbir insan böylesi bir talebi, –başbakanı faka bastırma art niyetini taşııyorsa- düşünmemeli. Askeriyenin de aklını başına aldığına inancımızı koruyoruz.

Belli ki birileri başbakanı fena halde işletiyor. Evet, İngiltere Terörle Mücadele Kanunu’nda gözaltı süresi (pre-charge detenting) 28 gün. Ancak yasadaki uygulamayı aynı şekilde bize de getirecek olsak, teröristler bayram ederken, güvenlik görevlileri kan ağlayacak. O yetkinin varlığı İngiltere’de de, tüm dünyada da hâlâ hukukçular tarafından çok tartışılıyor. İngiltere’de bile bu gözaltı yetkisinin uygulama şekli ve sınırları bizdeki mevcut uygulamadan bile daha demokratik. Buna göre, “gözaltına alınan zanlı en kısa zamanda polis birimlerine getirilmelidir. Polis birimine getirilen zanlının dosyası operasyona katılmayan, polis araştırması ve operasyonla doğrudan ilgisi bulunmayan bir polis yetkilisi tarafından incelenmek (review) zorundadır. Bu inceleme (review) 12’şer saat aralıklarla tekrarlanmalıdır. İncelemeyi yapan, operasyonla doğrudan ilgisi bulunmayan (terör ve istihbarat birimlerinde çalışmayan, tercihan hukuk biriminde çalışan) yetkili polis: a) operasyonla doğrudan ilgili deliller elde edileceğine (örneğin, zanlıyı sorgulayarak), b) operasyonla doğrudan ilgili delillerin korunacağına, ya da c) zanlının sınır dışı edileceği ya da mahkeme önünde suçlanacağı konusunda emin olursa gözaltı süresinin devamına izin verebilir. İncelemenin çerçevesi ve sonucu hakkında yazılı notlar tutulmak zorundadır. Zanlılar ve onların avukatları inceleme süresince temsilci bulundurma, müdahil olma hakkına sahiptirler. (Ayrıca konu ile ilgili olarak bağımsız gözlemcilerin de inceleme yapmasına izin verilmektedir. Bizde sanığın avukatının bile sorguda bulunmasının izin verilmek istenmiyor) 48 saatin sonunda, zanlıyı gözaltında tutmak için hâkim kararı almak zorunludur. Hâkim, ancak a) operasyona ilişkin diğer yeni deliller elde edileceğine ya da mevcut delillerin korunacağına, b) incelemenin dikkatlice ve hızlı bir şekilde yürütüldüğüne ilişkin makul bir zeminin olduğuna ikna olursa gözaltı süresini uzatabilir. İlk hâkim kararı maksimum 7 gün için geçerlidir. Gerekli görüldüğünde yeni hâkim kararı alınabilir. Her yeni karar 7 gün süreyi aşamaz. 14 gün süreyi aşan hâkim kararları ancak bir üst mahkeme hâkimi (a senior judge) tarafından verilebilir. Hâkim kararlar ile bile olsa zanlı 28 günden fazla gözaltında tutulamaz. 28 günün sonunda zanlı ya serbest bırakılmalı ya da **mahkemeye çıkarılıp suçlanmalıdır.**” (Bizde bir kişinin mahkemeye getirilip suçlanması bir yılı alabilmektedir)

“Bu yetki sadece bir yıl süre için geçerlidir ve parlamento her yıl bu yetkinin devam edip etmeyeceğini oylayıp karar bağlamak zorundadır.”

“Temmuz 2006 ile kasım 2007 tarihleri arasında uygulanan bu yetki çerçevesinde 204 kişi gözaltına alınmış olup bunlardan **sadece 11 tanesi 14 günden fazla gözaltında tutulmuştur**. Gözaltında 14 günden fazla tutululardan sekiz kişi suçlanarak mahkemeye çıkarılmış, üç kişi de suçlanmaksızın serbest bırakılmıştır.” (Rogo Russell, Terroism pre-charge detention comparative law study.)

Yeri geldiği için şunu da burada belirtelim: Bu 11 kişinin hakkını korumak, 28 günlük gözaltı süresini eleştirmek için binlerce sayfa makale ve onlarca kitap yazılmıştır.

İngiltere’de polisin terör suçlarında gözaltı süresini uzatma talebine neden olan olay 2004 yılındaki El-Kaide bombacısı Dhiren Barot’un gözaltına alınmasından sonra ortaya çıktı. Barot’un gözaltına alındığı operasyonda 270 bilgisayar, 2.000 disk ve 8.000 den fazla doküman ele geçirildi. Bu operasyon çerçevesinde yedi kişinin gözaltına alınması ve operasyonun üç değişik ülkeye yayılması söz konusuydu. 2006 yılındaki havaalanı saldırısı iddiasındaysa 400 bilgisayar, 8.000 disk ve 25.000’den fazla dokümana el konuldu. Bu kadar fazla dokümanın incelenip, zanlının hâkim karşısında suçlanması için istenen gözaltı süresinin **istisna durumlar için** olduğunu bizzat İngiliz yetkililer de söylemektedirler.

İngiltere de gözaltı prosedüründe insan hakları açısından dengeyi sağlamak için bir takım sınırlamalar da getirildi. Bunlara göre: 28 günlük süre için kararın içişleri bakanı tarafından verilmesi, yetkili savcı ve polis tarafından desteklenmesi gerekiyor. Ve bu sadece bir yıl için geçerli bir yetki ve her yıl parlamento tarafından yenilenmek zorunda. Bu yetki yalnızca özel durumlarda, terör olayının ertesinde ya da terör olayından şüphelenildiği durumlarda uygulanır. Yine bu konuda sorumluluğu ve şeffaflığı sağlamak için bağımsız, **kurum dışından bağımsız gözlemcilerin**, her olayı ayrıca inceleyip parlamentoya ve halka raporlar sunması **zorunludur**. (Bizde kurum dışından bir kişinin operasyon hakkında inceleme yapmasını bir kenara bırakın, “askerî alan” yazan tel örgülerin yanında dursa nöbetçi tarafından vurulma tehlikesi bile mevcut değil mi?)

Şimdi Sayın Başbakan’a soruyoruz: İngiltere’de yalnızca istisnai durumlar için geçerli olan ve şimdiye kadar sadece **11 kişi** için uygulanan bu hakkın, Türkiye’de her gün yapılan terör operasyonlarında gözaltına alınan yüzlerce hatta binlerce kişiye uygulanması sizce nasıl sonuçlar doğurur? Bu PKK’nın işine mi yarar, yoksa güvenlik güçlerinin elini mi güçlendirir? Bilgisayarı bırakın, okuma yazma bile bilmeyen PKK üyelerinden ya da onların destekçilerinden bilgisayar gibi gerçekten incelenmesi zaman alacak suç delilleri bulamayacağınıza göre, gözaltı süresini uzatınca hangi ek delili nasıl elde etmeyi düşüneceksiniz? Bunu işkence ile elde etmeyecekseniz, nasıl yapacaksınız? Ayrıca PKK konusunda sorun yakalanan teröristler değil yakalanamayan, dağdaki teröristler değil mi?

Sayın Başbakan, iddia ediyoruz ve bunun tersi olursa da bütün görevlerimizden istifa etmeye hazırız. Başbakan rastgele bir emniyet içindeki terörle mücadele şube müdürlüğünü arasın ve PKK sorgusuna bakan bir uzmanı yanına çağırınsın. Sorguda en kolay konuşan örgüt mensuplarının PKK’lılar olduğunu birinci elden öğrenecektir. Sorgucuların ifadesiyle “bir lahmacun ısmarlayınca, hatta bir kuru ekmeğe konuşan PKK üyeleri” için gözaltı süresinin uzatılması talebine ne gerek var? Başbakan’a İstanbul Emniyet’i terörle mücadele şube müdürlüğünde çalışan Serdar Bayraktutan’ın *Anne Ben Geldim* adlı kitabını öneririz. Yaşanmış 4.500 terör sorgusundan sonra, insanî yaklaşımla 4.450 ye yakın teröristin

yeniden nasıl kazanıldığını bu kitapta görecektir. Ya da konunun uzmanı Doç. Dr. Mesut Bedri Eryılmaz'ın ihtisasından yararlanılsa ve dünyadaki gelişmiş ülkelerin hiçbirisinde gözaltı süreleri konusundaki uygulamaların, kendilerine dayatılандaki gibi olmadığını görse.

Bizden söylemesi, Sayın Başbakan, sizi 'gözaltı süresini uzatma' konusunda yanlış yönlendiriyorlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok ama çok teşekkürler Sayın İlker Başbuğ

Önder Aytaç & Emre Uslu 18.10.2008

Tam da sivilleri de çağırıp, terörle mücadele konusunda sizden farklı düşünenlerin de görüşlerini almaya başladığınızı gördüğümüz bir sırada, medya "muhtırası" ile karşılaştık. Güler yüz, tolerans, öteki tarafları da dinliyormuş gibi yapmak, meğerse hepsi sadece bir **"imaj"** çalışmasıymış. Hem de *Taraf*'ın bir manşetiyle düşebilecek kadar yapay ve iğreti duran bir maske şeklinde...

Son "konuşmanızdan" sonra biz de defalarca kendimizi sorguladık. Hatta o kadar sorguladık ki; Ahmet Altan'ı telefonla arayarak 16 ekimde size hitaben yazdığı makalesi için tebrik ettik. Hatta o makaleyi alan on binlerce web sitesindeki okuyucu yorumlarındaki yüz binlerce sıradan insanların değerlendirmelerini okuduk. Ve inanın sayın paşam, sessiz bir çılgılık şeklinde milyonların 'Ahmet Altan'ın arkasında olduğunu gördük...

'Akan kanda boğulmamak' için hangi tarafta bulunduğumuzu/ bulunmamız gerektiğini yeniden gözden geçirdik. Hangi tarafta olduğumuzun yeniden farkına vardık: Biz bu ülkede akan kanın 'artık yeter' diyerek durmasını isteyenlerin tarafındayız. Çok net olarak bir kere daha açık ve seçik olarak söyleyelim; yanlış yapanın, 'Ali kırıan baş kesen' numaralarıyla hatalarına sünger çekmeyi arzulamayanların, yaptığı eylem ve fiillerden hesap veren ve şeffaf olanların, demokratik bir hukuk sisteminin yanında olanların tarafındayız. Terör örgütüne açıkça terör örgütü diyen, ama yanlış yapan kurumları da, açıkça hata yapıyorsunuz diye uyarın, ölen gencecik bedenleri; tarafların kini, kafaların anlayışsızlığı, aymazlığı ve düşüncelerin ufuksuzluğu nedeniyle ölmemesi gerektiğini savunan bir taraftayız. Bize yerimizi yeniden kontrol edip nerede olduğumuzu sorgulatıp, doğru tarafta olduğumuzu bir kere daha yeniden değerlendirme olanağı verip, kendimizi sorgulamamızı sağladığınız için **çok ama çok teşekkürler Genelkurmay Başkanı Orgeneral Sayın İlker Başbuğ...**

Bu gazete çıktığı günden bu yana, askerî yönetimlerin ve elbette polis devletlerinin ne kadar kötü bir yönetim sistemi olabileceğini anlatmaya çalışıyor. Beş dakikalık bir basın toplantısında, yüzünüze takındığınız ifadeyle, askerî yönetimlerde neyle karşılaşacağımızı, ete kemiğe büründürüp bize gösterdiğiniz için **çok ama çok teşekkürler Orgeneral Sayın İlker Başbuğ...**

Savurduğunuz tehditlerle, herkesi tarafını seçmeye çağırıyorsunuz. Doğru tarafta olmayanları, akan kanın sorumlusu olarak lanse ediyorsunuz. Bunu yaparak askerî rejimlerde sizin olduğunuz tarafın mecburi istikamet olarak tek yön olan "doğru taraf"tan başka hiçbir bir tarafın/ yönün olmadığını, veciz bir şekilde bize anlattığınız için **çok ama çok teşekkürler Sayın İlker Başbuğ...**

Sabah kızılıyorsunuz akşama mahkemeler devreye giriyor ve yasaklamalar geliyor. Oysa o savıcıların görevlerinden biri ve belki de en önemlisi de, askerî yetkililerin görevlerini tam yerine getirip getirmediğini

incelemek. Askerî rejimlerde bu çarpık sistemin “tak diye emir verip, şak diye uygulandığını” hem de en hızlı bir şekilde nasıl işlediğini, “bağımsız” mahkemelerin ne kadar ‘bağımlı’/ “bağımsız” olduğunu gösterebildiğiniz için **çok ama çok teşekkürler İlker Başbuğ...**

Demokrasi adına yola çıkıp ‘demokrasi getireceğim’ diyenlerin, askerin bağırması karşısında, yanınızda ‘hazır ol’da duran komutanlardan bile daha iyi şekilde esas duruşa geçebildiğini gösterdiğiniz için **çok ama çok teşekkürler Sn. Başbuğ...**

Yapılan bir hata varsa bunun hesabını vermek yerine, askerî rejimlerin “mutlak sorumsuzluk” prensibine dayandığını, bir kez daha görmek istemeyenlere ve hatta körlere bile gösterdiğiniz için **çok ama çok teşekkürler Başbuğ...**

En masum bir söylem olan “hepinize teşekkür ediyorum” sözünün bile, öfkeli bir askerin ağzında nasıl da tehdide dönüştüğünü bizlere gösterdiğiniz için de **çok ama çok teşekkürler...**

Bağırmanızla siyasetçileri korkutup arkanızda hizaya geçirebildiğinizi **nasil da gösterdiniz**. Bunu yaparken de, bu ülkeye demokrasi gelecekte siyasetçinin **hoş zamanlarda** demokrasi nutukları çekerlerken, **zor zamanlarda** hazırola geçmesi ile gelmeyeceğini **nasil da gösterdiniz**. Demokrasinin bir kurum ve kültür gerektirdiğini, sivil toplumun olmadığı bir ülkede en demokrat bireyi de getirseniz, askerin “**hizaya geeeeeeellllllllll**” komutuyla sıraya dizildiğini tatlı su demokratlarına **nasil da gösterdiniz**. Bir teşekkür de umutmuş gibi gözüken ateş böceği siyasetçilerin, bir ‘sakıncalı piyade’ Uğur Mumcu kadar bile olmadığını **gösterdiğiniz için**. Neymiş efendim, Adnan Menderes, Turgut Özal ve kendi resmini ‘demokrasi kahramanları’ diyerek ‘**posterrrr**’ şeklinde kullananlara, ‘**boş verrrrrr**’ deme hakkını bize verdiğiniz için, **çok ama çok teşekkürler...**

İlker Başbuğ Bey, umuyoruz ve arzuluyoruz ki, basın özgürlüğü ve demokrasiye karşı bağırarak son nefeslerinizi de tükettiğinizin farkındasınızdır. Allah korusun, –şeytan kulağına kurşun- eğer Dağlıca ya da Aktütün benzeri bir olay daha bu ülkenin herhangi bir yerinde yaşanır; bağırmanın/ çağırmanın/ kuvvet komutanlarını arkaya dizerek basına demeç vermenin de bir işe yaramadığını göreceksiniz.

İlker Bey,

eğer Dağlıca ya da Aktütün benzeri bir olay bu ülkenin herhangi bir yerinde yaşanır; çok ama çok acı olan ve ‘fevkaladenin fevkinde’ endişeye neden olacak ve sonuçlar doğurabilecek bu olayın ne demiş olduğunu, ‘sessiz çığlıkları’ ile şehit olan oğullarına sarılan eli öpülesi anaların hıçkırıklarında işte o zaman, bir kez daha, çok ama çok çok çok acı bir şekilde, görmüş/ duymuş/ kokmuş/ tatmış/ hissetmiş olacaksınız. İnşallah, Tanrı sizi korusun ve yüceltsin ki, o gün hiç ama hiç gelmesin. Ama eğer gelirse ne yapacaksınız?.. Ya da olumlayarak söyleyelim, gelmemesi için neler yapacaksınız?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Riskler ve fırsatlar: Başbuğ, Erdoğan ve PKK

Önder Aytaç & Emre Uslu 20.10.2008

Taraf

‘ın haberciliğine karşı Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un başlattığı tehdit çağırısına, Başbakan’ın da destek vermesi, AKP hükümeti için yeni bir süreç başlattı. Bu süreçte AKP iktidarı, tıpkı kendisinden önceki diğer

iktidarlar gibi, ya yerleşik düzenin kuralları ile hareket etmeye başlayacak, "gelene ağam gidene paşam" deyip asker ne isterse onu yapacak ve siyasi ömrünü tamamlayacak ya da Başbakan'ın son çıkışını bir fırsata dönüştürüp, PKK sorununu çözen iktidar olarak tarihe geçecektir.

Bu derece iki tezat durumun Başbakan'ın, Başbuğ'a verdiği desteğin ertesinde belirginleşmiş olması biraz karışık görünebilir. İsterseniz şöyle izah edelim: Başbakan'ın medyaya karşı Genelkurmay Başkanı'na verdiği desteğin hemen ertesinde, internet sitelerinde, e-mail gruplarında ve yazarların e-maillerine gelen mesajlarda, çok net bir durum ortaya çıkmakta... Özellikle AKP'ye oy veren kesimler Başbakan'ın son çıkışından alabildiğine hoşnutsuzlar/ rahatsızlar. "Erdoğan'ı da mı kaybettik?" diyenler, "oyumuza yazık mı oldu?" diyenler, "biz bu adamın böyle olduğunu biliyorduk" diyenlerin, hemen hepsi de ortak bir çığlık ile; "Başbakan yanlış yerde mi duruyor?" diye tartışıyorlar.

Sanırsız Kürtleri söylemeye bile gerek yok. Diyarbakır'da belediye başkanlığını kazanmayı hedefine koyan Erdoğan'ın, bu son çıkışından sonra, DTP'nin oylarına tavan yaptıracığından kimsenin şüphesi olmasın, İşin daha tuhafı, AKP kurmayları, 22 Temmuz sonrasında ortaya çıkan tablodan sonra, devlet eliti gözünde meşruiyetlerini sağlamak için, hep Kürt sorununu öne sürdüler. Gerek Anayasa Mahkemesi'nin AKP davasında yaptığı savunmada, gerekse MGK toplantılarında devlet elitine, "AKP olmazsa PKK iyice bölgede kök tutar" argümanını dillendirdiler. Erdoğan son çıkışıyla, kendini bir anda askerin yanında buldu. Buldu ama, askerin gözündeki meşruiyet aracı olan Kürt sorunu konusundaki ayrıcalıklı konumunu yitirme tehlikesiyle de karşı karşıya geldi. Bir diğer anlatımla, Erdoğan şimdiye kadar Diyarbakır'da ve doğuda yerel seçimleri kazanacağını iddiasıyla Ankara'da yer edinmeye çalışırken, Diyarbakır'da ve doğuda korkarız ki kaybediyor. Eğer Erdoğan tıpkı kendinden öncekiler gibi yapıp, askerin peşine takılarak Kürt sorunu çözmeye çalışırsa, post-Aktütün dönemi Erdoğan'ın siyasi kariyerinde de kendi sonunun bir başlangıcı olarak okunabilir.

Öbür yandan, bu süreç eğer iyi değerlendirilebilirse, Erdoğan'a altın tepside sunulmuş bir fırsat olarak da sonuçlandırılabilir. Şöyle ki: Terör sorununu bitirmek için Erdoğan hükümetinin, kapsamlı bir doğu planını ortaya koyması, sivil-asker arasındaki uyumu sağlaması ve uluslararası desteğin mevcudiyetine gereksinimi var. Devletin birikimi, Kürt sorunu çalışan uzmanların katkıları ile biraraya getirilebilirse, AKP kapsamlı bir çözüm planını uygulamaya koyabilir. PKK'nın bitirilmesi için uluslararası destek de mevcut. O halde buradaki tek eksiklik, asker ile sivil arasındaki güven sendromu ve karşılıklı uyum sorunudur. Erdoğan eğer stratejik davranıp, kendi tabanının taleplerine rağmen askerin yanında yer almasını/ almadığını, güvenlik bürokrasisini, PKK'ya karşı yeni, modern, insani ve hakkaniyete uygun bir yaklaşımın uygulanması konusunda yönlendirdiği/ ikna ettiği bir mecraya dönüştürebilirse, bu sürecin en kârlısı kendisi ve iktidarı olacaktır.

Her ne kadar yerel seçimlere az bir zaman kalmış olsa da, AKP kapsamlı bir açılımla başta askerî çevreleri yeni yaklaşım konusunda ikna eder, Meclis'teki DTP heyetiyle Mir Mehmet Fırat'ın başlattığı diyalog sürecini derinleştirirse, Mart 2009 dönemine kadarki süreçte, yeni bir umudun doğmasını sağlayabilir. Bu ümidi oya dönüştürüp, Güneydoğu'da 22 Temmuz'da aldığı sonucu, Mart seçimlerinde de yeniden tekrarlayabilir mi? Böylesi bir açılım, hem devlet eliti için bir umut aracı, hem de Kürtler için bir ümit olarak sorunun çözümüne katkı sağlar. Bu ise AKP'yi PKK sorununun çözümünde merkezî bir konuma yerleştirebilir. Bu da Kürt sorununun çözümünde, daha kararlı adımların atması için AKP'nin elini güçlendirecektir.

O halde, Mart 2009 yerel seçimlerine kadar Erdoğan'ın yapması gerekenler aslında alabildiğine basit. İşte bu nedenle de Başbakan küçük ama sonuç alıcı adımlar atmak zorunda değil mi? Bunlardan ilki, Başbakan'ın yapacağı demokratik açılımlarla ilgili, General İlker Başbuğ ve ekibini ikna etmesi. İkinci olarak, DTP ile olan görüşmeleri sıklaştırması. Üçüncüsü de, Barzani'yi ve ABD'yi devreye sokup PKK'yı en azından mart ayına kadar ateşkese yönlendirmesi. Son olarak da, Apo sorunsalını kalıcı bir biçimde öyle ya da böyle çözüme kavuşturması...

Başbakan, eğer askerleri operasyonları azaltmak için güvenlik bürokrasisini ikna eder ve Kurban Bayramı'nın dinamiklerini AKP lehine doğu sorunsalında kullanırsa, bu sembolik açılımlar bile, Kürtler ve Türkler arasında sonuç alma umudunun yeniden canlandırılması ve daha cesaretli adımların atılması için iyi bir başlangıç olabilir. Böylece Erdoğan, hem tabanını kaybetmeyip, tabanı tarafından hoş karşılanmayan son çıkışını izah etme olanağı bulmuş olur, hem de Kürt halkının yeniden umudu olmayı başarır

Aksi halde Başbakan Erdoğan, askerî söyleme üslup olarak çok yaklaştıkça, Kürtler arasında "doğu sorununu çözer ve artık güvenilir" bir Başbakan olmaktan uzaklaşacak ve Diyarbakır başta olmak üzere, doğuyu yerel seçimlerde kaybedecektir...

Acaba birileri bunu mu istiyordur ne dersiniz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öcalan iddialarında bir gariplik var mı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 25.10.2008

Son bir haftadır Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı yerlerde ortalık iyice karıştı gibi sanki. PKK ve DTP çevreleri; 'Abdullah Öcalan'a İmralı'da kötü muamele yapılıyor' iddiaları nedeniyle ortalığı yakıp yıkıyor. Devlet yetkilileri bu söylemi yalanlasa da dinleyen yok. İsterseniz önce durumun bir özetini verelim. 17 ekim günü Öcalan'ın avukatları bir basın açıklamasıyla şunları iddia etti: "İmralı Cezaevi'nde bulunan müvekkilimizin odası, 'arama yapacağız' bahanesiyle görevlilerce dağıtıldı. Müvekkilin bu duruma itirazı üzerine kendisine, "Sus, sen konuşamazsın, bir kelime bile konuşma hakkın yok," denilip, akabinde iki görevli kollarına girerek, müvekkil yan odaya götürüldü, bir görevli de arkadan sırtına bastırmak suretiyle yere çöktürdü. Müvekkilimiz bu durum karşısında, "Bu uygulamadansa beni öldürün daha iyi," demesi üzerine bir görevli "Ona da sıra gelecek," şeklinde açık tehditte bulundu."

Öcalan konusunu genel olarak bilen insanlar için son derece mantıklı görünen bu açıklama, konuyu bizim gibi yakından takip edenler bakımından oldukça garip görünüyor. Şöyle anlatalım: Abdullah Öcalan'ın avukatlarıyla yaptığı bütün

görüşmeler, görüşmenin hemen ertesi günü, PKK'ya yakın bir ajans tarafından tüm dünyaya duyurulur. Son görüşme de aynı şekilde duyuruldu. İşte bu garabet de burada ortaya çıkıyor. Öcalan'ın, 'avukatı ile görüşmesinin notları' şeklinde PKK'ya yakın haber ajansı tarafından dünyaya duyurulan, yazılı hale getirilen metinde, Öcalan'ın fiziksel şiddet gördüğüne ilişkin en ufak bir imada bile bulunulmuyor.

Hâlbuki daha önceki benzer durumlarda bizzat Öcalan'ın şikâyetlerinin 'görüşme notları' içinde yer aldığı görülüyordu. Örneğin 'Öcalan zehirlendi' iddialarının ortaya atıldığı 1 mart günü yayınlanan 'görüşme notları'nda Öcalan şunları söylüyordu: "Bilinen sağlık sorunlarım devam ediyor. Yalnız gözlerimdeki yaşarma-akıntı iyice arttı. Bazen gözyaşında tuz var herhalde, tuzlanma var. Yanma oluyor. Burun akıntısı da var. Fakat biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Ancak sağlık sorunlarım devam ediyor. Ben AİHM'e sunmak üzere savunma yazdım. Bunları da ileride AİHM'e yollamayı düşünüyorum." Bu şikâyetlerin üzerine Öcalan'ın saç tellerinin dışarı çıkarılıp bir Fransız doktora incelettirildiği iddia edilmiş, hemen ertesinde de Öcalan'ın zehirlendiği söylemi gündemde yer almıştı...

Yine 'Öcalan'ın saçları kazıtıldı' iddiasının ortaya atıldığı 15 temmuz tarihli ajans haberinde yer alan 'görüşme notları'nda da, Öcalan'ın şu şikâyetlerine tanık oluyoruz. "Saçlarımı kazıttılar. Devlet, bunun ile 'biz istediğimiz zaman seni kontrolde tutarız, istediğimizi yaparız, sen bizim elimizdesin, yirmi dört saat kontrolümüzdesin' mesajını veriyor. Benim elimde İmralı yönetmeliği var, diğer cezaevi yönetmelikleri var. Yaptıkları saç kesme bunlara aykırıdır. Tabii bu yaptıkları siyasidir. 'Bunu yapmamanız lazım,' dedim. Onlar da 'biz saçınızı kesmek zorundayız,' dediler. Bu durum buradaki yetkilileri aşan bir durumdur. Emir en tepeden geliyor."

Son olarak, 17 Ekim 2008 saat 12:16:24 itibariyle "Öcalan: AKP'ye her oy bomba olarak dönüyor" başlığı ile verilen haberde ise, Öcalan, AKP'ye oydan Ergenekon'a, Mustafa Kemal'den PKK'nın yeni müttefik arayışına kadar birçok konuya değiniyor. Ama nedense 'görüşme notları'nda ortalığı ayağa kaldıran fiziksel şiddet iddialarının iması bile yer almıyor. Oysa söylediği her sözünü analiz ettiğimiz Öcalan, şimdiye kadar yaptığı gibi bu sefer de –eğer varsa- kendisine karşı uygulanmış olan böylesi bir şiddetin varlığından kesinlikle söz ederdi. PKK'nın şiddeti başlatması sürecinde, avukatların Kandil'e kadar gidip Öcalan'ın adıyla şiddetin yeniden başlatılmasından yana baskı yaptıkları PKK çevrelerinde sıklıkla konuşulan ve tartışılan bir konu.

Son 'görüşme notları'ndaki çelişkiler yumağının, farklı bir oyunun bir parçası olup olmadığını zaman içerisinde çok net bir şekilde göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oldu! Suyundan da koy...

Önder Aytaç & Emre Uslu 27.10.2008

Bizim 4 yaşındaki Yalvaç'ın deyimiyle "Jandarma beyler" yine buyurmuş: basında yer alan haberlerden öğrendiğimize göre; "İç güvenlik hizmeti, sivil iradenin belirleyeceği politikalar doğrultusunda ve yine onun denetim ve gözetiminde; 'hukukun üstünlüğü' ve 'insan hak ve hürriyetleri' çerçevesinde, kolluk kuvvetlerinin profesyonel ve uzmanlaşmış birimleri tarafından yerine getirilecektir. Bu kapsamda, iç güvenlik yönetiminin koordinasyonunu ve sivil iradenin iç güvenlikle ilgili görev, yetki ve sorumluluklarını etkin olarak yerine getirmesini güçleştiren mevzuat hükümleri ve uygulamaları değiştirilecektir" ifadesinin yer aldığı öğrenilmiştir. "Ülkenin önemli bir kesiminde, 169 yıldan bu yana iç güvenlik hizmeti veren J. Gn. K'lığı'nın görüşü alınmadan ve koordine edilmeden Taslak Ulusal Programa dâhil edilen sözkonusu ifade oldukça muğlâk ve ucu açıktır. Ayrıca, Ulusal Programların AB tarafından hazırlanan Katılım Ortaklığı Belgelerinde yer alan talepleri karşılamak maksadıyla hazırlandığı bilinmektedir. 2008 yılı Katılım Ortaklığı Belgesi'nde iç güvenlik hizmetine ilişkin herhangi bir husus bulunmamasına rağmen, Taslak Ulusal Programa dahil edilen söz konusu ifade dikkat çekici bulunmaktadır. İç güvenlik hizmetinin yürütülmesi için, 2803 sayılı 'Jandarma Teşkilat Görev ve Yetkileri Kanunu'nun mevcut hükümlerinin yeterli olduğu kıymetlendirilmektedir. Bu kapsamda Türkiye'nin AB'ye uyum sürecindeki öncelikleri dikkate alındığında, söz konusu ifadenin Taslak Ulusal Program'dan çıkarılmasının uygun olacağının değerlendirildiğini arz ederim."

Madem söz konusu ifadeleri muğlâk buldunuz biz de muğlâk bulduğumuz bazı ifadeleri hatırlatalım. Yazınızda AB süreci için yeterli bulduğunuz 2803 sayılı 'Jandarma Teşkilat Görev ve Yetkileri Kanunu'nun 7. maddesinden başlayalım:

Madde 7: Jandarmanın sorumluluk alanlarında genel olarak görevleri şunlardır.

a) Mülki görevleri; "Emniyet ve asayiş ile kamu düzenini sağlamak, korumak ve kollamak, kaçakçılığı men, takip ve tahkik etmek, suç işlenmesini önlemek için gerekli tedbirleri almak ve uygulamak, ceza infaz kurumları ve tutukevlerinin dış korunmalarını yapmak."

Burada "suç işlenmesini önlemek için gerekli tedbirleri almak ve uygulamak" nedir? Örneğin Güneydoğu'da köylülerin PKK'lılara yardım etmesini önlemek için onlara dışkı yedirmek bir tedbir midir? Ya da Güneydoğu'da 1990'lı yıllarda halkı PKK'ya destek vermekten caydırmak için (suç önlemeyi önleme amacıyla) öldürülen PKK'lıların cesetlerini arabaların arkasına takıp köyün/ilçenin içinde sürüklemek midir? Köy boşatmak, ev yakmak, PKK'lıların gizlendiğini düşündüğünüz ormanları yakmak birer önleyici tedbir midir? Bunlar AB uyum süreci için yeterli midir? 28 Şubat sürecinde yaptığınız baskınlar birer tedbir miydi?

c) Askerî görevleri; "Askerî kanun ve nizamların gereği görevlerle Genelkurmay Başkanlığınca verilen görevleri yapmak."

Bu görevlerin içinde darbe yapma görevi var mı? Yine fişleme görevi bu görevlerin içinde mi? Sosyetik fişlemeler, Sarıkız, Eldiven, Yakamoz bu görevlerden bazılarının operasyon adı mıydı? Onları yapanlara ne yaptınız?

d) Diğer görevleri; “Yukarıda belirtilen görevler dışında kalan ve diğer kanun ve nizam hükümlerinin icrası ile bunlara dayalı emir ve kararlarla Jandarmaya verilen görevleri yapmak.”

Bir de şu “diğer görevler”in, ne kadar “açık seçik”, “muğlâk olmayan”, “net” ve “hukukun evrensel prensiplerine uyan”, “AB normlarını tam kavrayan”... nemenem bir görev olduğunu bir de biz bilsek, inanın çok mutlu olacağız. Vallahi de billahi de AB filan diye tepinmeyeceğiz... Böylece AB müktesebatı çalışmalarını tehdit etmenize, “bize sormadan nasıl böyle halt yersiniz” buyruklarınıza da itiraz etmeyeceğiz...

Başka kanun maddelerini hatırlatmamızı ister misiniz?

Örneğin, Madde 12: “Emniyet ve asayiş görevi ifa eden il jandarma alay komutanlıkları ve ast kademeleri; mülki görevlerin yapılması yönünden mahalli mülki idare amirine, maiyetlerinin sevk ve idaresinden, disiplin, eğitim, özlük hakları ile lojistik faaliyetlerin yürütülmesinden kendi amirlerine karşı sorumludurlar.”

Bunun anlamı ne? Görev yaparken yaptığın yanlış işten dolayı askerî mahkemelerde yargılan... Kuşkusuz Askerî mahkemeler deyince Şemdinli olayında görev yaparken yakalanan iyi çocuklar Ali çavuş ve arkadaşlarının sivil mahkemeden aldığı 39 yıla karşın askerî mahkemeden salıverilmesini anımsamadan geçemiyoruz...

Ne diyelim. Burası Türkiye... Suyundan da koy...

Sahi yeniden yapılandırılacak İçişleri Bakanlığı’nın altında yer alacak güvenlik müsteşarlığının başına kim düşünülüyor? O birimin başına hangi komutan geçecek? AB müktesebatını tehdit eden komutan olabilir mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Washington’dan haberler: Jamestown Foundation’da ne oldu?

Önder Aytaç & Emre Uslu 01.11.2008

Geçtiğimiz çarşamba günü, Amerika’nın etkili düşünce kuruluşlarından Jamestown Foundation’da Türkiye-Kafkasya ilişkilerine dair bir konferans yapıldı. Toplantıya Türkiye’den ve değişik ülkelerden konuşmacılar katıldı. Toplantının dikkat çeken isimlerinden birisi de Graham Fuller’dı. Fuller yaptığı konuşmasında genel bir perspektif çizip, dünyanın yeni şekillenmesinin nereye doğru yöneldiğini anlattı. Bu şekillenme içinde Türkiye’nin Kafkasya’daki yeri ve Türkiye’nin ABD ile olan ilişkilerinden de söz etti.

Fuller özetle değişen dünya koşulları nedeniyle Türkiye ve ABD'nin soğuk savaş dönemindeki gibi bir "müttefik" olmasının mümkün olmadığını savundu. Burada "müttefik" (ally) kelimesinin altını özellikle çizmek gerekiyor. Zaten Fuller de bunu yaptı. İngilizcede "ally" aktif bir kelime. Yani biri ile ittifak yaparsanız, yani 'alliance' kurarsanız, bunun "kiminle, kime karşı ve ne için" olduğunun belirtilmesi gerekiyor. Yani ittifaklar için ortak bir amaç, ortak bir hedef ve ortak bir sonuç alma isteği gerekli. Fuller de bunun altını çizip, Türkiye'nin son yıllarda daha bağımsız hareket ettiğini, bunun da son derece doğal hatta Türkiye ve bölge ülkeleri için iyi olduğunu vurguladı.

Fuller'a göre Türkiye; Suriye ve İran'daki radikal İslamcı gruplarla çalışmak istiyor. Açılım yaratmak, İran'ı dünyaya getirmek, dünyanın o bölümüyle müzakerede bulunmak istiyor. Oysa Washington'ın "izolasyon" politikası izliyor ve bu nedenle de Türk dış politikası ile Amerikan politikasında bir eksen kesişmesi söz konusu değil. Fuller, Türkiye'nin "sorunsuz komşuluk" ilişkisi kurmak için geliştirdiği politikanın yararlı olduğunun altını çiziyor. Fuller, ABD'nin bölgede yeni dinamikleri görmesi gerektiğini belirtiyor ve ABD'nin politikalarını belirlerken buna göre hareket etmesi gerektiğini savunuyor.

Aslında Fuller'ın söylediği yeni bir düşünce değil. Özellikle Bush yönetiminin "izolasyonist" politika izlemeye başlamasından sonra Fuller, Bush yönetimin ilk protesto eden Amerikalı aydınlardan biriydi. Hatta bu amaçla Washington'ı terk edip Kanada'ya yerleştiği bile söylendi. Fuller'ın Kanada'ya ne amaçla yerleştiğini bilmiyoruz ama son sekiz yılda Washington'da olanlardan memnun olmadığını biliyoruz.

Washington'daki konferanslarda konuşulan ama Türk medyasının atladığı ilginç detaylardan birisi de Obama iktidara gelirse çevresinde Türkiye'yi yakından tanıyan kişilerin yer alacağı bilgisi. Şimdilik bu kişilerin kimler olduğunu bilmiyoruz. Ama Graham Fuller Obama'dan sonra Washington'a dönerse hiç şaşmayız. Eğer olursa bu Türkiye için büyük bir şans olur. Şaka yollu kendisine sorduğumuz "Washington'a dönecek misiniz," sorusuna 'hayır' da 'evet' de demedi.

Jamestown'ın giderek artan öneminin yanında, önümüzdeki dönemde Türkiye açısından Washington'ın kalbi konumuna geçecek bir başka kurumdan da burada söz etmek gerekiyor. Bu kurum da Brookings Institute. Bilindiği gibi Brookings Türkiye'yi iyi izleyen bir kurum. Özellikle Ömer Taşpınar ve Marc Parris gibi Türkiye'yi iyi tanıyan uzmanların bu kurumda yer alması ve Brookings'in önümüzdeki dönemde etkisini daha da artıracak. Bu da AKP yönetimi için bir şans. Zaten AKP'ye yakın SETA Vakfı' da Brookings ile ortaklaşa Ahmet Davutoğlu'nun katılımıyla bir konferans düzenledi bile.

Washington'da kartlar yeniden karılırken Ankara'da yeni pozisyonların oluşacağından kuşku yok. Her ne kadar Amerika'daki "soykırım" iddialarını kendi lehlerine bir "endüstriye" dönüştürüp buradan menfaat sağlamak isteyen üniversite hocalarının da dahil olduğu bazı çevreler, iğrenç yöntemlerle Türk politikacıları yanlış yönlendirmeye çalışsalar da, artık AKP yönetimi de onların farkına varmaya başladı demeliyiz. Çünkü onlar da Washington'ı birinci elden gözetlemeye başladılar. Bu da önümüzdeki dönem için ilginç değişimlerin yaşanacağı izlenimini veriyor.

* * *

Not: 20.9.2008 tarihli yazımızda S.Y. rumuzuyla yazılan anlatımımızda kastedilen kişi kesinlikle güvenilir ve doğruluğundan şüphe etmediğimiz bir emniyetçidir. Selami Hüner'in avukatları olan Fatih Ürek ve İstek Han'ın müvekkilleri ile ilgili gönderdikleri tekzip metnine göre, bizim makalemizde ifade edilen S.H, İstanbul Emniyet

Müdür Yardımcısı Selami Hüner değildir ve S.H'nin Selami Hüner ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Selami Hüner'in nasıl birisi olduğunu en iyi bilecek/ anlatacak kişi de Celalettin Cerrah'tır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet eliti Obama'yı neden sevmiyor?

Önder Aytaç & Emre Uslu 03.11.2008

Cumhuriyetçiler şapkalarından bir tavşan çıkarmazsa Barack Obama yarın yapılacak seçimlerden Başkan olarak çıkacak gibi görünüyor. Kuşkusuz Amerikan Başkanlık seçimleri tüm dünyada bizim ölçeğimizdeki ülkelerin iç ve dış politikalarını yakından etkileyecek bir potansiyele sahip. Bu noktada Barack Obama'nın "umut" için "değişim" sloganıyla iktidara yürümesi de Türkiye'yi yakından ilgilendiriyor.

Bizdeki devlet eliti nedense Obama'ya bir türlü ısınmadı. Onu istemiyorlar ama ellerinden gelen bir şey olmadığı için de "kim gelse farketmez" diyerek durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Bu sadece diplomatik çevreler için geçerli değil. Askerinden köşeyazarına, işadamından siyasetçisine devlet eliti –ki AKP'nin bazı üyeleri ve destekçileri de artık bu sınıfta görülebilir- Obama'yı iktidar görmek istemiyor.

Devlet elitinin Obama'yı istememesinin birkaç nedeni olabilir. Bunlardan ilki, onun kim olduğunun bilinmezliği ile ilgili. Bizde devlet eliti o kadar muhafazakârdır ki, bilmedikleri gölde yüzmeyi bir kenara bırakın, bilmedikleri çorbaya kaşık dahi bırakmak istemezler. Obama hakkında bilinenlerin çok sınırlı olması, devlet elitini ondan uzaklaştırıyor. Ayrıca, devlet elitinin moral değerleri ile uluslararası insani değerler zaman zaman çelişir. Bu dönemde, özellikle Amerika gibi bizim için çok önemli olan bir ülkede, devlet elitinin değerleri ile uluslararası insani değerler çeliştiği zamanlarda kendilerine destek verecek kişileri iktidarda görmek isterler. Örneğin 27 Nisan gibi askerin muhtıra verdiği bir dönemde demokrasi ile taban tabana çelişen, bu duruma destek için hemen ulaşabilecekleri Washington yetkililerini iktidarda görmek isterler. Bunun için de "birebir markaj" yönteminin uygulandığı, insanların "kafakol"a alındığı bir Washington politikası geliştirmiştir devlet eliti.

Barack Obama insani değerlere, demokrasiye vurgu yaparak iktidara geldiği için Washington yönetiminin kritik zamanlarda kendilerini desteklemeyebileceğinin farkındadırlar. Örneğin demokrasiye müdahale edildiğinde, Bush yönetiminin gibi bir hafta bekleyip "laik anayasal düzene saygılıyız" gibi saçma bir tepki vermeyeceğini bilirler. Obama için öncelik, demokrasiye yapılan müdahaledir. Bunu da kabul etmez. Devlet elitini rahatsız eden nokta bu. Zaten Obama da Türkiye'ye ilişkin görüşlerini açıkladığı pozisyon belgesinde "Biz Türkiye'de demokrasi, insan hakları ve düşünce özgürlüğünü destekleyeceğiz. Türkiye'nin AB ye girişi konusunda da Türkiye'yi destekliyoruz," diyerek pozisyonlarını açıkça ilan etti. Yine Kıbrıs'ta da AKP'nin politikasına benzer bir politika izleyeceklerini ilan etti.

Bütün bunlar Türkiye'de devlet elitini rahatsız ediyor. Çünkü onlar demokrasi olacaksa bile kendi kontrollerinde bir demokrasiden, özel şartlarla AB'ye üye olmaktan, özellikle düşünce özgürlüğü konusunda, başörtüsünden, alevi haklarına birçok konuda tutucu bir politika izlemekten yanalar.

Devlet elitini rahatsız eden ikinci neden de, Amerika'nın değişik yerlerinde "ofisleri" bulunan "soykırım endüstrisi"nin işine gelmediğindendir. Türkiye'de "Amerika soykırımı tanıyacak" şeklinde yaratılan korku nedeniyle Türkiye'nin milyonlarca dolarını hortumlayan bu çevreler "proje" adı altında Dışişleri Bakanlığı'ndan

para sızdırırlar. Yaptıkları çok bir şey de yoktur. Bu konu "derin bir konu" olduğundan detaylarına sonra değiniriz. Ama Obama'nın iktidara gelişi iki nedenle bu çevreleri rahatsız ediyor: Birincisi, Obama Ermeni soykırımı konusunda pozisyonunu açıkladı ve bunu soykırım olarak adlandıracağını söyledi. Bunu yapar mı? Bilmiyoruz ama 24 Nisan günü yapacağı konuşmada "Ermeni soykırımı" derse dünyanın yıkılmadığı görülecek. Demezde de hayat devam edecek. Dese de demese de "soykırım endüstrisi"nin etkisi olmayacak. Bu da Amerika'daki "soykırım endüstrisi" taraftarlarını korkutuyor. Nedeni çok basit. "Projeleri" anlamsızlaşacak. İkincisi, eğer Obama da diğer başkanlar gibi soykırım sözcüğünü kullanmazsa bu durumda "Obama bile o sözcüğü kullanmadı, zaten Ermenistan ile bir diyalog süreci de yaşanıyor" diye düşünenlerin elini güçlendirecek. Bu da "soykırım endüstrisinin" işine gelmiyor.

Devlet elitini rahatsız eden üçüncü neden, Obama'nın çevresinde yer alacak Türkiye uzmanlarının Türkiye'yi yakından tanımaları ve devlet elitinin "kafakol" ve "birebir markaj" tekniklerine karşı duyarlı olmalarından kaynaklanıyor. Bu çevreler Mark Parris'in deyiimiyle "Türkiye'nin stratejik öneminin farkındalar". Devlet elitinden bu konuda "konferans" dinlemelerine gerek yok. Demokratik değerlere inanan bu çevrelerin dışarıdan gelecek etkileme çabalarına karşı son derece kapalı olmaları da devlet elitini rahatsız ediyor. Şimdiye kadar Amerika'daki bazı think-tank kuruluşları üzerinden götördükleri Washington ilişkilerinde inisiyatifin diğer tarafa geçmesinden son derece rahatsızlar. Ama devlet elitinin en belirgin özelliklerinden biri olan "bükemediğin eli öpeceksin" prensibi gereği, şimdilerde Obama çevresinin etrafında pervane olmaya başlamışlar bile...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusalçılara Washington'dan kötü AKP'nin Ankara'sından iyi haberler...

Önder Aytaç & Emre Uslu 08.11.2008

Barack Obama'nın Amerikan başkanı seçilmesi Ankara'da iç politik dengeler açısından kartların yeniden karılması anlamını taşıyor. İlk değerlendirmeler Ankara'da ulusalcı darbe yapmak isteyen çevrelerin Washington'daki etkinliklerinin azalacağı yönünde. Nitekim Prof. İhsan Dağı *Zaman*'daki köşesinde, Obama'nın zaferini ulusalcıların Amerika'yı kaybı gibi değerlendiriyor. Biz, ulusalcıların çalışma şekli olarak "birebir" "kafakol"a alma yöntemini uyguladıklarını bildiğimizden İhsan Dağı kadar umutlu değiliz. Nitekim Washington'da gördüğümüz kadarıyla ulusalcı çevrelerle ilişkileri olanlar epeydir yeni yeni arayışlar içindeler ve "kafalayabilecekleri" kişilerin listeleri üzerinde çalışmaya başlamışlar bile. Bu çalışmaların ne kadar başarılı olduğu/ olmadığı hiç kuşkunuz olmasın çok yakın bir zamanda Ankara'dan da hissedilmeye başlayacaktır.

Peki, ulusalcılar Washington'da neyi kaybetti? Ulusalcıların Washington'da kaybettikleri şu: Zemin ve Momentum. Yani şimdiye kadar kurdukları ilişkilerin zemini kaydı ve onlar yeniden bir zemin oluşturmak için birebir ilişkiye başladılar. Momentum kaybettiler çünkü Obama'nın demokrasi vurgusu ve Bush yönetimi şimdiye kadar ne yaptıysa onun tersini yapmak isteyen bir politik duruş sergilemesi ulusalcıların Washington'daki hızlı çalışmalarını önemli ölçüde sekteye uğrattı.

Buna karşın ulusalcıların Ankara'daki çok güçlü kaleleri de ellerine geçirdikleri gözlemleniyor. Hatırlamakta yarar var: Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ yeni görevinin ikinci gününde Ergenekon tutuklularına resmen

“insani” bir ziyaret yaptırttı. O insani geziden sonra Ankara’da siyaset elitinin tercihinin ne yönde kullanmaya başladığını söylemeye gerek yok sanırız. Son iki ayın “Ankara Hatırası” fotoğraflarına baktığımızda, Ankara’da “insani ziyaret” sonrasında asker-siyaset ilişkisinde harika bir “uyum”un varlığı kolaylıkla gözlemlenecek.

Hatta bu yakınlaşma öyle bir noktadaki; Eğirdir Komando Okulu sunumunda yerdeki boş G3 kovanlarından toplayan Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek’e, İlker Başbuğ espri(yle): **“Aman iyi sakla, Ergenekon’dan içeri gireysin!”** takılmasında bile bulundu.

İşin daha da anlamlı ve ilginç olan yönü, başbakan yardımcısı ve hükümet sözcüsünün televizyon televizyon dolaşip şakayla yediği golü çıkarmaya çalışması... Cemil Çiçek *Show TV*’de: “Ben, dar kapsamlı bir ziyarette olup biteni dışarıda açıklamak gibi bir gayrı ciddilik içinde olmam. Eğer böyle bir latife olduysa, muhakkak karşılığında da bir şeyler verilmiş olabilir. O haberi kim verdiyse, fikir namusu gereği geri kalan kısmını da söylemiş olması gerekir. Dışarıya verilmemesi gereken bazı ayrıntılar veriliyorsa, ortada düşündürücü bir husus vardır. Ben hâlâ o ziyaretin sorumluluğunu üzerimde taşıyorum,” değerlendirmesinde bulunuyor. Ama hemen sonrasında Genelkurmay Başkanlığı İletişim Daire Başkanı Tuğgeneral Metin Gürak’tan hızla cevabi bir değerlendirme geliyor: **“Üzerinde durulacak bir konu değil.”** Nasıl? Lafı yerine koyup, arkasından o malum el işaretini yapmak gibi bir durum değil, değil mi?

Elbette Ankara’da ulusalcılar lehine olan gelişmeler, Genelkurmay Başkanı’nın Ergenekon mahkemesi sürerken verdiği –şaka- mesajla sınırlı değil. Burada hükümete verilen “Terörle Mücadele Brifingi” sonrasında yaşanan garabetleri de akla getirmek gerekiyor. *Yeni Şafak*, *Zaman* ve *Sabah* gazetelerine “hükümete yakın kaynaklarca” sızdırılan haberlerin arkasından gelen yalanlamayı da bu kapsamda değerlendirmekte yarar var. Buna göre, hükümet askerin kendilerine verdiği brifing sonrasında rol çalıp “askeri ikna ettik” mesajı vermeye çalışıyor. Ama bir gün sonrasında da, kendi ayağına kurşun sıkan bir açıklamayla kendi sızdırdığı haberi yalanlamak zorunda kalıyor. Acaba bu çelişkili durum kimin hanesine kredi olarak yazılıyor? Tabi ki AKP aleyhine canla başla muhalefet yapan ulusalcıların.

Bütün bunlara ilaveten, bir de başbakanın “tek ulus” kavramını “ya sev ya ... git” tonunda söylediği anlatımlarla düşünmek gerekiyor. Başbakanın içinden çıktığı toplumu ve geçmişte nelerle nasıl mücadele ettiğini hiç bilmeyen bir kişi, yalnızca Erdoğan’ın son iki haftada yaptığı konuşmaları ve tonlamalarına bakarak, onun hakkında bir hükme varsaydı acaba ne düşünürdü? En hafif değımiyle; “ıflah olmaz bir Kürt düşmanı” demezdi değil mi?

Sanırız Erdoğan’ın bu çizgiye gelmesi Anayasa Mahkemesi’nin AKP’yi kapatma(ma) kararı çerçevesinde hazırlanan bir proje kapsamında oldu. O kararı çıkarttırmak için farlı çevrelerle görüşmeler yapanlar, sonuçta mahkemedeki askerî üyenin oyu ile AKP’yi “kurtaranlar”, Erdoğan’ı bu kurgulanan çizgiye çekmeyi önceden planladılar mı ne?

Hatırlarsanız biz bu konuda daha önceden ne yazmıştık? “Anayasa Mahkemesi’nden çıkarılan AKP’nin kapatılmama kararı, AKP içindeki “devletçiler” ile “demokratlar” denkleminde dengeyi, devletçilerden yana değiştirmiş olmalı. Zira kararın bu yönde çıkması için gerekli kulis faaliyetleri ve eğer varsa pazarlıkları yürütenler bunlardı. ...önümüzdeki günleri bekleyip AKP içindeki “devletçilerin” “demokratlara” karşı belirgin bir şekilde ne kadar güçleneceğine bakmak gerekiyor. ...en azından laikçiler “uzlaşma” adı altında AKP’den yeni “kapitülasyonlar” bekleyecekler. İstenecek kapitülasyonların üst sınırının Ergenekon uzlaşması olup olmayacağını bilmiyoruz ama alt sınırının ne olduğu belli: Türban talepleri bir daha açılmamak üzere gömülecek... AKP bu konuda bir şey yap(a)maz olacak.”

Sanki Ankara’da o “kadim” kural bir kez daha egemen oldu: Ankara dönüştürülüyor mu ne?... Aynı Menderes ve Özal da olduğu gibi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erdoğan’ın Kürt çözümü: “Tom Amca” mı, “Black Toubab” mu olmalısınız?

Önder Aytaç & Emre Uslu 10.11.2008

Başbakan Erdoğan Fehmi Koru’nun yaptığı Obama-Bush analojisine çok alındı. Hatta; “bizi Obama ya da Bush’a benzetmeyin” diye çıkıştı. Bir de örnek veriyor: “Obama siyahî bir zenci. ABD’de siyah-beyaz ayrımlarının yapıldığı o dönemlerde, bir siyahî, bir zenci olimpiyatlarda zafer kazandığında da sırtına ABD bayrağını alıp zafer turu atardı” diyor. Arkasından da ekliyor, “Acaba Türkiye’de Obama’ya zafer mektupları, telgrafları yazan terör örgütünün liderleri, bu ülkede Türk bayrağını omuzlarına alıp koşabildiler mi? Koşabildiler mi? Soruyorum. Koşamadılar. Bununla bir şeyi ortaya koymak istiyorum. Obama-Bush benzetmesini yapanlar, lütfen ufka iyi baksınlar, başlarını da iki ellerinin arasına alıp öyle düşünsünler” diyor.

Belli ki Erdoğan’ın özellikle son iki ayda baktığı ufuk, bizim baktığımız tarafta değil. Ya da son zamanlarda bir ‘ufuk kayması’ söz konusu. O baktığı ufukta ne görüyor bil(e)miyoruz ama Erdoğan’ın da bilmediğini düşündüğümüz bir zenci kavramını hatırlatmak istiyoruz. Bu kavram ‘Uncle Tom’. Yani, Tom Amca.

Uncle Tom karakteri Harriet Beecher Stowe’un 1852 yılında yayınladığı *Uncle Tom’s Cabin* adlı romanından dönüştürülmüştür. 19. yüzyılın İncil’den sonra en çok satan kitabı olan bu eserde kölelik karşıtlığı işlenir. Uncle Tom beyaz efendilerine hizmette kusur etmeyen, onlar için canını verebilecek yapıdaki bir köle karakteridir. Hatta Abraham Lincoln, kitabın yazarıyla tanıştığında onu “Amerikan sivil savaşını başlatan kişi bu küçük kadın” diye takdim eder.

Uncle Tom Hristiyan inancından aldığı güçle, beyaz efendisinin bütün baskı şiddet ve zulmüne karşı baş kaldırmayan, her seferinde de efendisinin önceliklerini gözetten bir karakterdir.

Amerika’da insan hakları kavramlarının çok tartışıldığı bir dönemde, Erdoğan’ın vurgu yaptığı o Amerikan bayrağını sırtında taşıyan zenci atletler, Uncle Tom olarak adlandırılıyorlardı. Beyaz adamın her istediğini yapan, bu onursuz kişilik Erdoğan’ı mutlu eder mi bilmeyiz ama bu ülkede ne Türkler ne de Kürtler Erdoğan’ın görmek istediği, sırtında Amerikan bayrağı ile koşan Uncle Tom sınıfında olmayı kanımızca kendilerine yediremezler.

Aslında bu tiplleme Amerika’da, dışı siyah bisküvi, içi beyaz kremayla kaplı ‘Oreo’ krakerinden hareketle Oero olarak da adlandırılır. Bu tipoloji, Senegalli film direktörü Ousman Sembene’nin *Guelwaar* adlı filminde de yer alır. Birleşmiş Milletler yadımalarının insanların ruhlarını satın almak için araç olduğunu savunan Guelwaar’ın oğlu **Barthelemy**, ki kendisi “black toubab” (Siyah ama Beyaz adam) olarak da adlandırılır. Çok iyi Fransızca konuşan, derisinin rengi siyah ama ruhen beyazlaşmış bir karakter olarak yansıtılır. Babasının fikirlerinin aksine sürekli “beyazlaşma” çabası içindedir. Kız kardeşi **Sophie** de Dakar’da hayat kadını olarak çalışmayı tercih etmiştir.

İsterseniz şapkeyı alıp önümüze koymamız gereken sorularla da bu yazımızı sonlandıralım. Erdoğan'ın "tek millet"i beğenmeyen başka yere gitsin çağrısında bulunduğu Kürtlerin önüne, "Barthelemy" olma alternatifinden başka herhangi bir seçenek sunmakta mıdır?.. Bu insanlar sırtlarında Amerikan bayrağıyla tur atıp "Uncle Tom" olmak ya da kendilerine yapılan yardımları kabul edip dillerini değiştirmeye, mükemmel Türkçe konuşmaya çalışan "Black Toubab", ya da Sophie olunca acaba Başbakan Erdoğan mutlu olacak mıdır?.. Başbakan bu haliyle mutlu olsa da, bundan Kürtler mutlu olacak mıdır?.. Kürtleri bir kenara bırakın, vicdan sahibi Türkler'in bile mutlu olmasının bile garantisi yoktur...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalan: TSK, Başbakan, medya

Önder Aytaç & Emre Uslu 15.11.2008

Son dönemlerde ne kadar da olağanlaştı değil mi? Kuyruğu sıkışan hemen yalan söylemeye başlıyor. Başbakan'ın en yakınlarından askerî savcıya, ataşelerden genelkurmay yetkililerine, medya organlarından bürokratlara kadar hemen herkes yalan söylemekte mahir. İşin daha ürkütücü olanı, bu yalanların artık kurumsal bir üretime dönüşmüş olması.

Sistem kısaca şu şekilde işliyor. Önce ya 'adi' bir köşe yazarı ya da 'aşağılık' bir web sitesi kullanılarak bir yalan dolaşıma sokuluyor. Cevap verirsiniz "yayınımız ses getirdi" diye yazılıyor. Sonra yalanlar daha yüksek sesle dile getirilip "yalanlandı ama doğru olabilir mi?" kuşkusu ile yeniden servis ediliyor. Cevap vermezseniz; "hiç bir açıklama gel(e)medi" şeklinde bir sersemlikle ve yeni yalanlarla bu sessiz duruş referans sayılıyor. Bu yöntemi de en çok 'Fabrikatör'ün elinden geçmiş üç beş medya çetesi üyesi yapıyor. Ama köşelerinden olmalarına az kaldı...

İşte Başbakan'ın 'sözde' ama 'özde' değil yakınının söylediği ve dostumuz Can Dündar'ın verdiği o değerlendirmeler de böylesi bir yalan üretim merkezinin çalışması. Özellikle Başbakan'ın yakınlarında o kadar çok 'saftirik' denebilecek adam var ki, duyduğu her yalana inanıyor. Onları 'analiz' gibi anlatıyor. Doğal olarak Başbakan'ı da bazen yanlışla yönlendiriyor. Bu ise siyaset kurumunun güvenilirliğini gerçekten de çok sarsıyor. En iyisi Başbakan'ın kamuoyuna ve medyaya şu kendisine yakın gördüğü ve dahi görmediği 'yakınlarının' bir listesini dağıtması. Aksi halde bundan en fazla Başbakan ve AKP zarar görüyor.

Buraya bir de Genelkurmay Başkanı'nın 'yakın çevresi'ni eklemek gerekiyor. Başbuğ'un etrafında olduğu söylenen bir grup da örneğin; "Genelkurmay Başkanı'nın konuşma metinlerine katkı sağladıklarını," onunla ikinci başkanlığı döneminden beri "görüşüp bir takım operasyonlarda yer aldıklarını" pompalayıp kendi çeteciklerinde kredi sağlıyorlar.

Genelkurmay Başkanı'nın o tip çevrelerle işleri var mı bilmiyoruz ama Başbuğ da tıpkı Başbakan gibi ne çekiyorsa 'çevresindekilerden' çektiğini kolaylıkla söyleyebiliriz. O çevreler, özellikle 'Fabrikatör'ün karanlık çevresi ile çok içli dışlı hareket edip onun 'dezenformasyon' kampanyalarına katkı yaptıkları için, oldukça tecrübeliler. Bu 'çevre' gerçekten de bir şekliyle Genelkurmay Başkanlığı'ndaki bir takım karanlık ruhlu kişilerle de irtibatlı mı ne? Onlar üzerinden komuta kademesini de etkiliyorcasına hava pompalıyorlar. Komuta kademesi de bu 'çevrenin' ilişkileri ya da 'sıfatları' nedeniyle, bunlardan gelen bilgilerin doğru, analizlerinin ise yerinde olabileceğini düşünüyor. Oysa komuta heyeti bu 'çevre'lerin ve onların sunduğu meşum analizlerin

motivasyon kaynağının, daha önceki komutanlar döneminde olduğu gibi 'devletten proje kapmak' için hazırlandığını ve bu analizlerin aslında paraya dönüştürülmek için yapılan uzun vadeli bir planın parçacıkları olduğunu bilseler, ne kadar da üzülmürlerdi değil mi? Aslında terör konusunda uzmanlaşmış USAK gibi sivil strateji kurumlarının temsilcilerinin Genelkurmay karargâhında İlker Başbuğ'la biraraya gelmesi de, bu yıllardır karargâha rapor hazırlıyormuş gibi gözüken/ beslenen/ palazlanan bu 'lüzumsuz insanların' rapor sunma tekellerini kırmak için başlatılan çok önemli bir adımdır.

Buyurun isterseniz buradan yakın... Bizim için uydurulan "Genel Karargâh'tan sızan bilgiler Utah'dan" yalanı da böyle bir kampanyanın sonucu ortaya çıktı. Yine 2004 yılında *Milliyet*'in ve *Sabah*'ın manşetine kadar tırmanan AKP'yi yıpratma amaçlı o adi yalanı söyleyenler, bugün gazetecilik bile yap(a)maz duruma geldiler.

Yazdıklarımızı çok iyi okuduğunu bildiğimiz Genelkurmay'a bir tavsiyemiz var. Size gelip yalanlarla sarılı 'analizleri' uydurup, o çarpıtma yorumları yapanların sizin üzerinizden elde ettikleri maddi ve manevi kazançları bir düşünün. Bu maddi kazançların doğrudan sizinle ilişkisi olmayabilir ancak size yakın 'çevre' olmak hasebiyle dışarıdan alınan 'projeleri' filan bir düşünün. Aynı, MGK'ya diye hazırlanıp, Diyanet'e de az değiştirilerek kaktırılan raporlarda, önceden olduğu gibi. O nedenle lütfen ey Genelkurmay, hazırlanan o devşirme rapor/ analiz yalanlarla, sizin ne kadar mağdur olduğunuzu ve onların da ne kadar kazançlı çıktığını hesaba katın.

Ayrıca, ey Genelkurmay, hesap sorul(a)maz özelliğinizden dolayı, mağdur olan/ edilen onca insanın ahını da – eğer vicdanınız varsa- bu sahtekâr raporlarla birlikte düşünün. Sonra da yönettiğiniz o kurumun, yetkili çevrelerdeki ve kamuoyu gözündeki imajını düşünün. İsterseniz Nuran Hoca'ya sorun ve yeniden düşünün. Sonra da size analiz diye kaktırılan o yalanları ona göre yeniden değerlendirin.

Medya açısından ise durum daha da vahim. Örneğin kurumunun adı 'Ergenekon'un gazetesi' diye anılan ve bundan dolayı pişmanlığını en yüksek perdeden dile getiren o genel yayın yönetmenine açıkça soruyoruz. Kurumunuzda, Ergenekon ile şöyle ya da böyle bağı olan başka çalışanlarınız da var mı? Gazetenizde köşe yazarı olmak için ne kadar 'yalancı' olmak gerekiyor? Hemen hemen her makalesinde en az bir yalan unsuru olan bu kişilerin yazdıklarından sizin de –eğer vicdanınız varsa- sorumluluğunuz yok mu? Ergenekon'dan referans almak mı gerekiyor sizin gazetenizde çalışmak için? Ya da o beşli çetenin dolaşıma soktuğu o adi yalanların gazeteniz aracılığıyla meşruiyet kazandırılmaya çalışılması sizi rahatsız etmiyor mu? Yoksa siz de bu 'yalan oyununun' bir parçası mısınız? Bu 'deterjan' gazetecilerinizin 'Ergenekon'u aklama' çabası hakkında patronunuz ve Başbakan ne düşünüyor acaba?

Ama kamuoyu yüzünüze tükürmek için sizi her yerde arıyor. Eğer halkın arasına çıkabilecek cesaretiniz varsa...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraf, nice yıllara...

Önder Aytaç & Emre Uslu 17.11.2008

Bu gazetede bir yılı geride bıraktık. Ekonomik sıkıntının ortasında doğum günü kutlayan bizim gazeteye en anlamlı mesaj sanırsanız "nice yıllara..." olurdu. Umuyoruz bu gazete okurlarımızın da desteğiyle yıllarca yaşayacak. Hem de; "halkın, hukukun, demokrasinin, sivillerin, Parlamento'nun" ağırlık kazandığı bir Türkiye gerçeği ile yaşayacak...

Bu gazete çıkarken ne demişti Ahmet Altan? “Gazetecilik artık göstermekten ziyade saklıyor! Diğer gazeteler çok zorlanacak çünkü medyanın sakladığı her şey *Taraf* gazetesinde olacak, biz bu gazeteyi bunun için çıkartıyoruz...” Bir yıl önce bu zamanlar yüreğinin paslanmadığına inandığımız bu aydınlık kadroya inanarak “biz de *Tarafız*” deyip burada yazmaya başladık. Burada yazdığımız bir yıllık süreç içerisinde tıpkı *Taraf* gibi biz de, Sorosçu, Fetullahçı, AB-D’ci, CIA uşağı, MIT’çi yapıldık. Hiç yılmadık. Zira şunun çok iyi farkındayız. Biz “doğrunun tarafındayız”. Kafataslarını mağaraya, akıllarını da yarasaya dönüştüren “güruh”un düşünce dünyasına ışık tuttukça rahatsız oluyorlar. Yıllardır kafataslarında oluşturdukları karanlık nedeniyle görme yeteneklerini yitirdiklerinden, yüzlerine tutulan ışığı da diğer duyu organları ile tarif etmeye çalıştılar. O tariflerden de yaftalamaktan başka bir şey çıkmıyor...

Şimdi Altan’ın yukarıdaki cümlesini yeniden okuyun. Daha sonra da *Taraf*’ın Aktütün saldırısı ile ilgili haberlerinin ardından ortaya çıkan o korkunç gerçeği göz önünde bulundurarak Amiral gemisi sayılan bir gazetenin ‘Çekirge’ bir yazarının şu satırlarına bakın: “300 kişinin üzerinde bir terörist grup nasıl oluyor da göstere göstere karakola kadar gelip saldırıyor? Ağır silahlar taşıyan bu grubu kimse görmüyor mu? Gündüz vakti nasıl oluyor da saldırabiliyorlar? İstihbarat yok mu? Hani ABD ile istihbarat paylaşımı vardı? Bu soruları **çok yetkili** bir isime sordum... Aldığım cevap şu: Son harekâttan sonra ABD ile istihbarat paylaşımı kesildi. Esasen o kapsamda bir uydu istihbarat paylaşımı zaten sürekli olamaz. Bu nedenle kesilmişti. Türkiye kendi gücüyle istihbarat yapıyordu. Evet, durum bu. Sonuç olarak, Türkiye Irak’ta sivil alanlara girmesin, Kerkük dahil bir tehdit oluşturmasın diye ‘ağızına birkaç haftalık bir uydu istihbarat balı’ sürüldü o kadar... Başka bir şey beklemeyin...” (6 Ekim 2008)

Aynı yazarın bir gün sonraki yazısından buyurun:

“Az önce ABD’nin Ankara Büyükelçiliği’ndeki basın sözcüsü Kathy Schalow ile konuştum... Aynen şöyle diyor: ‘Türkiye ile sürdürdüğümüz istihbarat paylaşımı programı hiçbir şekilde kesintiye uğramadan devam etmektedir.

– Peki, her metrekaireyi, Kuzey Irak’taki her gelişmeyi, uyduyla takip edip 24 saat istihbarat sağlamak mümkün mü?

– Size bu konuda detaylı bilgi veremem. Ancak şunu bilmenizi isterim ki Türkiye ile ABD arasındaki istihbarat paylaşım programı dünyadaki en iyi programlardan birisidir.

Daha ne desin ABD Büyükelçiliği açıkça en gelişmiş şekilde istihbaratın Türkiye’ye sağlandığını söylüyor. Bu durumda geriye çok daha önemli bir soru kalıyor: ABD teknolojisi uydu üzerinden Kuzey Irak’taki büyük grup hareketlerini rahatça gözleyebildiğine göre ve istihbarat desteğinin tam olduğu açıkça söylendiğine göre bu 300 kişilik terörist grup nasıl sınırı geçip Aktütün Karakolu’na kadar ulaşabildi? Bu grubun hareketi istihbarat olarak Türkiye’ye ulaşmış olabilir mi? Ulaşmış ve önlem alınmasına rağmen bu kayıplar verilmiş olabilir mi? Bu sorular gerçekten çok önemli. ... Eğer ABD Büyükelçilik sözcüsü Kathy’nin söylediği gibi istihbarat tamsa –ki ben buna inanıyorum–, bu durumda terörist grubun hareketi Ankara tarafından biliniyordu... Elbette Türk Genelkurmay’ı bu konuyu uzun uzun inceliyordu; o karargâha güvenimiz tam... **Bu soruların mutlaka bir açıklaması vardır.** (vurgu bize ait) Çünkü Türk Silahlı Kuvvetleri’nin geleneği hiçbir soruyu cevapsız bırakmayacak kadar köklüdür...” (7 Ekim 20085)

Şimdi o beklenen “açıklamayı” buyurun okuyun: “Hâkim sorular şuydu: Aktütün Karakolu’na saldıran teröristler

Kuzey Irak'tan geldilerse nasıl görülmediler? Yaptığım konuşmalardan, aldığım bilgilerden çıkarttığım sonuç şudur: Kuzey Irak'la ilgili bir istihbarat bilgisine, bir uydu görüntüsüne gerek yoktu. Çünkü teröristler zaten içeriden gelmişti. Kuzey Irak'tan değil... Yani bizim dağlardan... Evet, işte korkutucu olan budur... Kuzey Irak'tan kilometrelerce yol gelinmedi. Oradalar, hemen yanı başındaki dağlarda... Öyleyse 'ABD bize Kuzey Irak'tan istihbarat görüntüsü vermedi' iddiası burada çöküyor." (13 Ekim 2008)

Aynı yazarın bir hafta içinde yazdığı yukarıdaki yazılarından hangisi doğru? Hepsinde yanlışlar var... Üstelik bu yanlışlar sıradan bir mantıkla ortaya çıkarılacak yanlışlar. Yani belki de bilerek yapılan yanlışlar... Hele "o teröristlerin Kuzey Irak'tan gelmediği" bilgisi Genelkurmay'ın *Taraf*'ı yalanlamak için yaptığı yalandan açıklamayla bile yalanlandı...

Şimdi bu bilgiler ışığında gerçeği bir kez daha düşünün: "gazetecilik artık göstermekten ziyade saklıyor!" *Taraf* olmasaydı Aktütün olayı ile ilgili yukarıdaki yazılarla yetinecek, "bu derin kulis" bilgileriyle bir "psikolojik harekâta" maruz kaldığınızı asla öğrenemeyecektik. Genelkurmay karargâhından, yalan da olsa, bir açıklama alamayacak. "O 17 çocuk neden öldü," sorusunu sormak bile aklınızdan geçmeyecekti...

Altan'ın *Taraf* için yaptığı o tarifi bir kez daha hatırlatalım: "Türkiye'de özellikle medya tarafsızlık adı altında bugüne kadar çok taraf tuttu, ancak hiçbir zaman halkın, hukukun, demokrasinin, sivilin, Parlamento'nun tarafını tutmadı. Biz bunların hepsine tarafız. Bu ülkede bütün insanların özgür, mutlu, eşit, sağlıklı, zengin yaşamasını istiyoruz." Bütün bunlar için "NİCE YILLARA TARAF" diyoruz. İşimiz paslı vicdanları aydınlatmak. Bunun hiç kolay olmadığını biliyoruz. Ama bir yılda geldiğimiz mesafe bizi oldukça umutlu kılıyor. Yeter ki *Taraf* devam etsin, batmasın...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ördek Hüsnü Sendromu...

Önder Aytaç & Emre Uslu 22.11.2008

Ördek Hüsnü'nün hikâyesini bilirsiniz. Alınan bir adammış Hüsnü. Yanında "Bu gün hava bulutlu" diyene, "Sen bana ördek dedin" diyerek saldırırmış. "Ne alaka," diye sorulunca da; "Hava bulutlu olunca yağmur yağar, yağmur yağınca da su birikintisi oluşur, su birikintisinde de ördekler yüzer" yanıtını verirmiş. Şu günlerde biz de tam böylesi bir durumla karşı karşıyayız.

Öncelikle şu paragrafı dikkatlice okumanızı istiyoruz. "Son dönemlerde ne kadar da olağanlaştı değil mi? Kuyruğu sıkışan hemen yalan söylemeye başlıyor. ...İşin daha ürkütücü olanı, bu yalanların artık kurumsal bir üretime dönüşmüş olması. Sistem kısaca şu şekilde işliyor. Önce ya 'adi' bir köşe yazarı, ya da 'aşağılık' bir web sitesi kullanılarak bir yalan dolaşıma sokuluyor. Cevap verirsiniz "yayınımız ses getirdi" diye yazılıyor. Sonra yalanlar daha yüksek sesle dile getirilip "yalanlandı ama doğru olabilir mi?" kuşkusunu ile yeniden servis ediliyor. Cevap vermezseniz; "hiç bir açıklama gel(e)medi" şeklinde bir sersemlikle ve yeni yalanlarla bu sessiz duruş referans sayılıyor. Bu yöntemi de en çok 'Fabrikatör'ün elinden geçmiş üç beş medya çetesi üyesi yapıyor. Ama köşelerinden olmalarına az kaldı..."

Yukarıdaki paragraftan ne anlaşılabilir? Son dönemlerde kurumsal olarak yalan üretildiğinden ve bunun (adi) köşe yazarları ve (aşağılık) web siteleri üzerinden dolaşıma sokulduğunu; daha sonra da bunun referans olarak

başkaları tarafından kullanıldığını algıladığınız değil mi?

Bu kavramsal medya eleştirisini, köşe yazıcılarından biri, ete kemiğe büründürüp üzerine alınmış. Sonra da bize saldırıyor: "İki kişi, yarım suratlarıyla bir köşe fotoğrafını paylaşıyorlar. Polis Akademisi'nden tanışıyorlar, biri orada öğretim üyesi. Diğerinin şaibeli ilişkileri olduğu, Utah Üniversitesi ve cemaat bağlantısı konuşuluyor. Bu ikisi aynı zamanda sucveceza.com diye polisler tarafından hazırlanan bir internet sitesine katkıda bulunuyorlar. Yazıda kullandıkları çirkin ifadeler şöyle: Ergenekon'un gazetesi (Akşam'ı kastediyor), 'adi' bir köşe yazarı (bu benim herhalde) ve 'aşâğılık' bir internet sitesi (odatv.com). ...Bir de her kimi kastediyorlarsa artık "Fabrikatör"ün tezgâhından geçmişiz..."

Yukarıdaki genel medya değerlendirmelerini ete kemiğe büründürüp yalanları kurumsal hale dönüştürmek için çalışan "adi bir köşe yazarı" sıfatını kendine uygun görene ne denilir? Oray'a buraya çekmeden şunu ifade edelim: madem sen kendine uygun bir sıfat bulmuşsun, okurların ve yöneticilerin de bundan memnunsan, bizce de hiç ama hiçbir sakıncası yok...

Eğer "Fabrikatör"ün tezgâhından geçmediysen, "Fabrikatör"ün kim olduğunu bile bilmiyorsan, yalanları kurumsallaştırmak gibi bir işin içinde değilsen, bu sıfatı neden kendine uydun görüp üstüne atladsın?

Bu köşe yazarı, o kadar açık yalanlar yazıyor ki, bize saldırdığı yazısı bile yalanlarla dolu. Nereden başlayalım? Bizim polisle ilişkimiz sadece akademisyen düzeyinde. Ama kendisi ikide bir bunu gündeme getirip bizi "işkenceci polis" yapmış. "İşkenceci polis" kavramı bile sadece iddialarının değil düşünce sistemini oluşturan kavramlarının da yalan üzerine kurulduğunu gösteriyor. Zira biz 20 yıldır polisteki işkence karşıtı düşüncenin bayraktarlığını yapıyoruz. Polislerin internet sitesine katkıda bulunduğumuz yalanına gelelim. Sözünü ettiğin internet sitesi *Taraf*'ta çıkan yazılarımızı alıp sayfasına koyuyorsa, biz de bu siteye katkıda bulunmuş oluyoruz öyle mi? Bu yalanlarla bize saldırma fikrini kim veriyor sana? Aynı düşünceden hareketle, senin de yazılarını alıp kendi sitelerine koyan Ergenekonculara, katkıda bulunduğunu itiraf mı ediyorsun?

Yukarıda bir kısmına yer verdiğimiz o yazımız –köşe yazarısının söylediği gibi pazar günü değil cumartesi günü yayınlandı,– genel olarak bir takım çevrelerin yalanlarla nasıl psikolojik harekâtlar yaptıklarını, bunlardan Başbakan ve Genelkurmay Başkanı'nın dahi çevresinde olanların ortaya çıktığını anlatıyoruz. Sonra, tıpkı diğerleri gibi, (Aktütün yalanında da, Başbakan'ın yakınlarının Can Dündar'a uydurduğu yalanda da olduğu gibi), medyadaki yalancıların, çetecilerin ve Ergenekoncuların da sonunun geleceğini, yalan(lamay)la saadet kurulamayacağını, köşelerinden olacağını anlatıyoruz. Aynı, 28 Şubat dönemindeki bu tip yalanlar ve yalancıların da sonradan birer birer ortaya çıkmasında olduğu gibi...

Bu bağlamda, yalan yazıcıların bu meslekte geleceğinin olamayacağını belirtip "köşelerinizden olmanıza az kaldı" demişiz ya, yalan yazarı çok ama çok paniklemiş. Yalanlarının ortalıkta dolaşmasından dolayı değil, köşesini kaybedeceği korkusuyla "anladığımız dilden bize seslenip" meydan okumuş-muş-muş-muş: "Peki sen kim oluyorsun be adam! Hangi hakla beni tehdit ediyorsun? Ben neyi haber yapacağımı sana mı soracağım be adam! Ne dediğini açık açık söyle de anlayalım hepimiz! ...Sen bir gazeteciyi böyle tehdit edemezsin, bu lafları bana söyleyemezsin!" diyerek de devam etmiş-miş-miş-miş.

Biz bu ülkedeki herkesin ama herkesin haklarını savunan insanlar olarak, hiç kimseyi tehdit etmedik, etmeyiz, ettirmeyiz. Hem hiç merak etmeyin, zaman içinde "ak yüz - kara yüz" belli olur. Elenenler elenir. Yalancıların yalanları ortaya çıkar... Aslında bu tip yazarların yalanlarını yüzlerine çarpmak pek çok kolay. İşin zor tarafı, gazetelerin yönetici ve patronlarının "çöplükte gezen tavuğun, eve pislik getireceğini" anlamadaki gecikmeleri

değil mi?

Şu soru bu köşe yazarının yeni yönetmeni için de geçerli: Kurumunuzda 'köşe yazarı' olmak için ne kadar 'yalancı' olmak gerekiyor?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuzey Irak açılımı ne getirecek?

Önder Aytaç & Emre Uslu 24.11.2008

Türkiye yıllar önce atılması gereken bir açılım yaparak Kuzey Iraklı yetkililerle PKK konusunda görüşmeler yapmaya başladı. Bu açılım her ne kadar PKK'nın bitirilmesi için tek başına yeterli olmasa da çok önceden atılması gereken bir adımdı. PKK yalnızca Barzani'nin ve ABD'nin desteğiyle bitirilebilecek bir örgüt değil. Temelde insan ve mali kaynağını Türkiye Kürtlerinden alan, sadece üs olarak Irak topraklarını kullanan, zaman zaman Türk topraklarında da küçük ve geçici de olsa kamp bölgeleri bulundurabilen bu örgütün, Irak'taki kamplarının tamamı ortadan kaldırılsa bile, başka bir kamp alanı bularak varlığını sürdürebilecek bir yapı söz konusu. Bu açıdan Barzani ile yapılan görüşmelerin PKK'nın sonunu getirecek adım olarak yansıtılması toplumda hayal kırıklığına yol açabilir. O halde Barzani ile neden görüşüyoruz?

Kürdistan Bölgesel Hükümeti (KRG) ile görüşmelerin hem teknik hem de sembolik zorunlulukları var. Teknik olarak, bölgelerinde faaliyet gösteren bir örgütün asayiş sorunu olarak KRG'nin yetki alanında olması nedeniyle bu görüşmelerin yapılması gerekli. İşin teknik kısmı ise belki detay olarak görülebilir ve bir seviyeye kadar da tolere edilebilir.

Görüşmenin sembolik mesajı çok daha önemli bir gelişme. Bu görüşmeyle Türkiye hem kendi Kürtlerine hem de uluslararası kamuoyuna Kürtlerle bir sorunum yok mesajını vermiş oluyor. Bu adım özellikle AB ve ABD'nin nazarında PKK'nın izole edilmesi için gerekli bir adımdı. KRG yönetiminin PKK'ya karşı alacağı tavır ile PKK'nın Kürtlerin bir temsilcisi olmadığı vurgusu daha da pekiştirilmiş olacak. Bu vurgu özellikle diplomatik görüşmelerde ve public diplomasi çerçevesinde iyi işlenebilirse, PKK konusunda alınacak tedbirlerin daha etkin ve hızlı gerçekleşmesi sağlanmış olacak. Bir anlamda PKK batıların gözünde bir Kürt kurumu olmaktan çıkarılıp bir terör örgütü durumuna dönüşecek. Bu nedenle de KRG yönetimi ile yapılan görüşmeler, hiç komplekse kapılmadan, hem iç kamuoyuna hem de uluslararası kamuoyuna yüksek perdeden duyurulmalıdır. Bu PKK'nın yalnızlaştırılması için oldukça önemli bir adımdır.

KRG ile yapılan görüşmeler kadar önemli başka bir adım da PKK hakkındaki askerî söylemin tonunun düşürülmesidir. Özellikle içişleri bakanlığının öne çıkması, sivil iradenin attığı adımların altının çizilmesi, PKK-asker algısının zamanla ortadan kaybolmasına yardımcı olacaktır. Bu hem askerin siyaset üzerindeki ağırlığının azaltılması yönünde olumlu bir adım sayılacak, hem de bölge halkı gözünde imajı yıpranan asker bağlamında da yararlı olacaktır. Asker de bu bilinçle perde arkasında kalıp sadece önerilerini hükümet ile paylaşırsa, hükümete ne yapacağını dikte etmeye çalışmazsa, bu sorun bir süre sonra çözülebilecek dereceye düşürülecektir.

Şimdiye kadar medyanın manipüle edilmesi, olayların yanlış aktarılması gibi psikolojik harekât planları ile çözülmeye çalışılmasının işlemediği açık ve seçik görüldü. Artık sorunun bir Kürt sorunu, etnik bir kimlik sorunu olarak tanımlanması söz konusu olmalıdır. İkinci olarak PKK'nın mobilizasyon yeteneğinin kabul

edilmesi ve buna göre önlemler geliştirilmesi gereklidir. Bu çerçevede zaman zaman öne çıkarılan dinin kullanılması gibi yöntemler işe yaramayacaktır. Bölgede var olan değerlerin, tutumların, oluşumların PKK'ya karşı işleyebilmesi için, devletin bunları kendi için manipüle etmeyi bir kenara bırakması gereklidir. Devlet bu bölgede sadece ve sadece güvenliği sağlasın yeter. Psikolojik harekât faaliyeti adı altında çocukların satın alınması, dinî yapıların manipüle edilmesi, aşiretleri mobilize etme düşüncesi bir kenara bırakmalıdır. Sessizce güvenlik sağlanmalı ve demokratik sistemlerin önü açılmalıdır. Gerisi zaten peşi sıra gelecektir.

* * *

Tekzip Metni: 20 Eylül 2008 tarihinde yayınlanan "İstanbul Emniyet'te neler oldu/oluyor?" Başlıklı yazımızla ilgili Bakırköy 10. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 2008/1385 Değişik İş numaralı kararıyla yayınlanmasına karar verilen tekzip metni aşağıda yayınlıyoruz: Yazarlarınız tarafından yazılan yazı ile geceli-gündüz kamu görevini ifa eden müvekkilin hedef haline getirilmek istenmesinin, ailesi ve toplum nezdinde töhmet altında bırakılarak mesleki ve insani onurunun zedelenmesinin hiçbir surette tarafımızca kabulü mümkün olmayıp, hiçbir maddi delil ve emare sunulmadan, maddi gerçekler araştırılmadan, müvekkilin beyanına başvurulmadan, sınır tanımadan yayın yapılmak sureti ile müvekkilin karalanmak istenmesinin dikkat çekici olduğunu düşünmekteyiz. Bu itibarla haberin yapılış şeklinin, kullanılan tabirlerin açıkça müvekkilin kişilik haklarına ağır saldırı niteliği taşıması karşısında, halkı doğru bilgilendirme ve basın ilkelerine aykırı yazı münderecatını hiçbir surette kabul etmediğimizi ve yayını yapan/yaptıranlara karşı en güzel cevabın yargı organları tarafından verileceğini düşünerek bu yayınları yapanları vicdanları ile başbaşa bırakmaktayız."

Selami Hüner vekili Av. Fatih ERTÜRK

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Digor'dan Karabük'e: AKP, PKK ve devlet

Önder Aytaç & Emre Uslu 29.11.2008

Daha yüzlercesini biliyoruz, tanıyoruz ve bu transformasyona da birlikte şahit oluyoruz. Hakim-savcıda da, kaymakamlarda da, öğretmenlerde de, poliste ve askerde de... Şimdi size bir örneklem sunmak istiyoruz.

Serkan Şeker diye bir kaymakam. Notları açısından kendi döneminin en başarılı ikinci kaymakamı. Başbakan tarafından da bir saat ile ödüllendirilmiş. İngiltere de master çalışmasını Exeter'de başarı ile tamamlamış. Sonra da herkes terörün, sıkıntının olmadığı ya da az olduğu yerlere torpil arayıp giderlerken, o Kars'ın Digor ilçesine dilekçe vererek, kendi isteğiyle görev yapmak için talip olmuş. "Vurulmuşum toprağına taşına Türkiyem" derken inanılmaz bir haz alıyor. "Çocuklarımız" dediği zaman da pırıl pırıl Kürt çocuklarına sarılıp onların eğitimi için canla başla çalışıyor.

İşte bu kaymakam tarafından Digor'a, 'Digor Söyleşileri' bağlamında 24 Kasım öğretmenler gününde davetliydik. Türk Telekom tarafından yaptırılan 950 öğrenci kapasiteli pırıl pırıl yatılı bölge okulu 10 gün önce eğitim ve öğretime açılmış. Okulun yüzde 80 öğrencisi de evlerinden tek tek toplanılarak getirilen kız çocukları. Öyle candan, öyle sevecen ve öyle çalışkanlar ki, oraya gitmek, görmek ve yaşamak lazım.

Daha önceleri ilçeden pek çok genç PKK'ya katılıyormuş. Ama şu anda Digor'un kanaat önderi Kürt bilgelerinden bir aksakalın ifadesi ile; "Ah be ne olurdu yani, böylesi kaymakamlar, öğretmenler 10 yıl önce

buralara gelselerdi de teröre hiç evlatlarımızı göndermeseydik" diyor ve ağlıyordu.

Orada tanıdığımız gencecik öğretmenler, hayallerimizin mimarları, bu coğrafyanın gerçekten de en fedakâr insanları. Digor Kaymakamlığı'nca, eğitim-öğretim çağındaki öğrenciler arasında düzenlenen ve öğrencilerimizi sanat, kültür ve edebiyata teşvik etmek, okumayı bir sevda haline getirmek amacıyla düzenlenen "Bir Sevdadır Okumak" isimli yarışmada dereceye giren İshak OYMAN, Seher KOMASOR, Hazal YAĞCI, Güldal BAŞKUTLU, Gülbahar BUDAK ve Ayşe ÇAĞDAVUL isimli öğrenciler, öğretmenlerin kendi aralarında topladığı paralarla alınan büyük, orta ve küçük altınlarla ödüllendiriliyorlar.

Kaymakam Serkan ŞEKER, İlçe Milli Eğitim Müdürü M. Sena ÖZÇALIŞ, Jandarma Yüzbaşı Gökhan ATAR, İlçe Emniyet Amiri Mehmet AKAL, Müzik Öğretmeni Ahmet BELEN gibi adını sayamadığım onlarca gönül insanı, orada inanılmaz güzel çalışmaları yaparak, 'devletimiz burada yurttaşları ile bütünleşti' mesajını çok net bir şekilde veriyorlar. Hele bir de 1 ile 8. Sınıf arasındaki öğrencilerinden seçilerek oluşan 25 kişilik 'Gönül Korosu'nun yaptığı öyle farkındalığını hissettiren çalışmalar var ki "yaşanır ama anlatılırken bir şeyler eksik kalır" dersek inanın abartmış olmayız. TRT Erzurum Radyosu ses ve saz sanatçısı Mehmet ÇALMAŞIR şefliğinde koro ile yapılan güzellikleri görmek için kesinlikle www.digor.gov.tr'ye girmenizi öneririz.

Alın bir diğer yüz akı örneklem de Karabük'ten. Öğretmenler günü kutlamaları çerçevesinde, "Arasna Kahvesi" adlı bir tiyatro oyunu sergilendi. Karabük Valisi Nurullah ÇAKIR, Rektörü Prof. Dr. Burhanettin UYSAL, Safranbolu Kaymakamı Gökhan AZCAN, Safranbolu Emniyet Müdürü Mehmet ÇUHACI ile üniversitenin öğrencilerinin oynadıkları bir tiyatro. Evet, evet yanlış okumadınız, vali, rektör, kaymakam, emniyet müdürü bir tiyatrodaki rol alıyorlar ve Karabük öğretmenleri, öğrencileri ve vatandaşlar için bu oyunu canlandırıyorlar. Hem de Türkiye genelinde bir ilke imza atarak...

'Devlet benim' ya da 'ben devletim' demeyen, devlet adına milletimize hizmet eden ve devlet ile milletin bütünleşmesini sağlayan yüz akı bir anlayışın ürünü bu örneklem, inanın ki Türkiye içinde sessiz bir çığlık gibi yüzlerce/ binlerce var, yaşanıyor ve bir tarih yazılıyor. Kim ne derse desin, gelecek çok ama çok iyi olacak. Yeter ki tarafımızı belirleyelim ve 'Taraf' olmanın gereklerini yerine getirelim.

TEKZİP METNİ: Ümraniye 1. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 2008/1337 değişik iş sayılı kararıyla yayınlanmasına karar verilen tekzibi aşağıda yayınlıyoruz: Yazarlarınız tarafından yazılan yazı ile geceli-gündüz kamu görevini ifa eden müvekkilin hedef haline getirilmek istenmesinin, ailesi ve toplum nezdinde töhmet altında bırakılarak mesleki ve insani onurunun zedelenmesinin hiçbir surette tarafımızca kabulü mümkün olmayıp, hiçbir maddi delil ve emare sunulmadan, maddi gerçekler araştırılmadan, müvekkilin beyanına başvurulmadan, sınır tanımadan yayın yapılmak sureti ile müvekkilin karalanmak istenmesinin dikkat çekici olduğunu düşünmekteyiz. Bu itibarla haberin yapılış şeklinin, kullanılan tabirlerin açıkça müvekkilin kişilik haklarına ağır saldırı niteliği taşıması karşısında, halkı doğru bilgilendirme ve basın ilkelerine aykırı yazı münderecatını hiçbir surette kabul etmediğimizi ve yayını yapan/yaptıranlara karşı en güzel cevabın yargı organları tarafından verileceğini düşünerek bu yayınları yapanları vicdanları ile baş başa bırakmaktayız. Selami Yıldız vekili Av. Fatih ERTÜRK

Taraf'ı batırmak için AKP maşa olarak kullanılmak isteniyor...

Önder Aytaç & Emre Uslu 01.12.2008

Aktütün olayı olmadan, İlker Başbuğ'un *Taraf*'ı tehdit etmesinden biraz önceydi. Bir hafta, ya da on gün kadar önce. Şimdiye kadar bizi hiç yanıltmayan bir kaynaktan, *Taraf*'ın kapatılması için ciddi girişimlerin yapıldığını öğrenmiştik. "*Taraf*'ın kapatılabilmesi için çok ciddi bir proje hazırlanıyor" diye uyarın kaynağımız konunun yüksek perdeden gündeme getirilip getirilmemesi konusunda kararsızdı.

O günlerde konuyu gündeme getirmek, *Taraf*'ı kapatmak isteyenlerin ekmeğine de yağ sürebilirdi. Biz de demokrasiye inanan insanların heveslerinin kırılmaması, okurlarımızın moralinin bozulmaması, gazeteyi basanların ve az da olsa reklam verenlerin çekinmemesi için bu "bilgileri" sizlerle paylaşmayı düşünmedik. Biraz da bu konuda bir takım göstergelerin açığa çıkmasını görmek istedik. O dönemde hükümet *Taraf*'ın kapatılması girişiminde bulunanların yanında yer almıyordu. Bu gün de hükümetin en azından çoğunluk üyelerinin böylesi girişimlerin yanında olmayacaklarını biliyoruz/umuyoruz.

Ancak, Murat Belge geçenlerde katıldığı bir televizyon programında, Ahmet Altan ve Yasemin Çongar ile konuştuğunu, gazetenin üzerindeki baskının kabul edilmez bir takım biçimler almaya başladığını anlattı. Anlattığına göre, bankanın çek bozmayı reddetmesi gibi tuhaf biçimlere dönüşen bu baskılar, devletten değil hükümetten geliyormuş.

Şimdi görüyoruz ki hükümet tuhaf bir kumpasın içine çekilmeye çalışılıyor. Ancak Aktütün olayından önceki dönemin aksine, artık *Taraf* okurları başta olmak üzere, demokrasi için duyarlı kesimlerin de baskılardan korkmaksızın *Taraf*'a sahip çıkmaya başladıkları görülüyor.

Şurası kesin: *Taraf*'a yapılan baskı bir proje dahilinde yapılıyor. Hükümet, bilerek ya da bilmeyerek, bu projenin bir parçası olmuş durumda. Bu projeyi yazarların kaybedecekleri hiçbir şey yok. Kapatılabilirse *Taraf*, projeyi hazırlayanlar bunu kendi hanelerine başarı sayacaklar. Böylece hem *Taraf*'ın kapatılmasından hem de hükümetin bu süreçte prestij kaybından "kazan kazan" teorisi çerçevesinde iki katmanlı bir zafer elde etmiş olacaklar. Eğer *Taraf*, okurlarının sahip çıkmasıyla, demokrasiye omuz veren iş çevreleri ve kurumların desteğiyle ayakta kalırsa, proje sahipleri için kazanım, hükümetin yıpranması olacak.

Murat Belge'nin söylediği gibi hükümet çevreleri, ya da hükümet adına hareket ettiğini düşünen bazı işgüzar bürokratlar ve yöneticiler, *Taraf*'a olur olmaz zorluk çıkarıyorsa, kendilerinin yazmadığı bir projenin figüranı olduklarını hatırlatmak isteriz. Bu projede hedef, *Taraf*'tan daha çok hükümettir.

Belge'nin sözünü ettiği baskılar hükümetin bilinçli tercihi ile uygulanan baskılarsa, o zaman AKP'ye oy vermiş kişilere iyi haberlerimiz yok. Şimdiye kadar neredeyse konuştuğumuz bütün AKP taraftarları *Taraf*'ın yaptığı yayınları genel olarak destekliyorlar. Bu konuda bizi cesaretlendiren birçok AKP'li var. Burada AKP taraftarından kastımız, sadece oyunu AKP'ye veren ve gerisine karışmayan yurttaşlar değil. AKP'nin kurumsal yapısına oldukça yakın olan düşünce adamlarından, söz ediyoruz. Hatta AKP içinden çok önemli şahıslar bile "Paşasının Başbakanı" manşetini dahi desteklediklerini söylediler. Buradan kimse parti içinde Erdoğan karşıtları var yorumunu çıkarmasın. Hayır, bu kişiler kesinlikle Erdoğan karşıtı değiller. Her şartta Erdoğan'ın arkasından gidecek bu insanların *Taraf*'a olan gizli desteği *Taraf*'ın ülkeye sorgulama kültürü getirdiğine olan

inançlarından kaynaklanıyor.

AKP çevrelerinin çoğunluğu Başbakan'ın özellikle son dönemde yaptığı çıkışın mart ayındaki yerel seçimlere yönelik bir çıkış olduğuna, seçim sonrasında yeniden eski yerine geleceğine inanıyor. Biz de buna inanmak istiyoruz. Ancak, *Taraf'a* yapılan baskı Başbakan'ın bilgisi dahilinde yapılıyorsa, o zaman işler değişir. Bu, Başbakan'ın seçimlerden sonra da, o beklediğiniz yere gelemeyeceğinin göstergesidir. Bu durum, Başbakan'ın son dönemdeki çıkışlarının taktik değil, bizzat devlet elitine bağlanmışlığının göstergesi anlamına gelir.

Birçok badire atlatarak buralara gelen Başbakan'ın böylesi bir ilişkinin içinde olmayacağına inanıyoruz. Yeniden altını çizmek gerekirse biz Başbakan'ın bilerek ve isteyerek *Taraf'a* baskı yapılması taraftarı olduğuna inanmıyoruz. Olsa olsa, Başbakan'ın eleştirilerinden hareketle işgüzar bürokrasi, AKP ile "dayanışma" içinde görünmek için, *Taraf'a* baskı yapıyordur.

Taraf'ın kapatılması için çabalayan proje mimarları da bürokratik yapıyı çok iyi bildiklerinden; *Taraf'ı* öldürme projesi için "bürokratik etki"yi de hesaplamış olmalılar. Yani, Başbakan *Taraf'a* karşı duygularını çevresine hissettirirse, bunun bürokrasi içinde derinleşen dalgalar şeklinde, *Taraf* üzerine yansıyacak ölümcül etkisinin hesabı yapılmıştır. Bir başka deyimle, *Taraf'ı* öldürme projesini yazanlar, "Başbakan bu gazeteyi desteklemiyor ve kapatılmasını istiyor" iddiası nedeniyle reklamlar kesilmeye başlayınca, Başbakan'ın reklam verenleri arayıp "bu gazeteye destek verin" diyemeyeceğini de hesaplamışlardır.

Hesaplayamadıkları bir şey var: *Taraf* okurları ve demokrasiye omuz veren kesimlerin bu gazetenin yaşamasına olan inançları. Zaten bu kesimleri göremediklerinden dolayı da bu ülkenin temel dinamiklerini anlayamıyorlar...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köşe yazıcıdan 8 yalan

Önder Aytaç & Emre Uslu 06.12.2008

Sanırım bu hafta köşemize katkı sunan Emre Uslu hakkında medyada çıkan iddialarla ilgili yazı yazmak gerekiyor. Medyada yer alan iddiaların büyük bir çoğunluğu çelişkiler yumağı şeklinde. Özellikle de Uslu'nun ABD'de 8 yıldır raporlarla kaldığı iddiası bütünüyle gerçek dışı. Uslu, 2007 akademik yılı sonuna kadar pasif görevli olarak izinliydi. Daha sonraki dönemde de geçirdiği bir kaza nedeniyle tedavi görmeye devam etti. Yani 8 yıldır doktor raporu ile ABD de kalıyor iddiası katıksız bir saptırma ve bir yerlerden sipariş üzerine gelmiş 'çakma' haber. İsterseniz bunu Enis Berberoğlu'na da sorun.

Uslu'nun ortak yazdığımız alanlarda gerçekten de çok iyi bir uzman olmasını içine sindiremeyenler, onun hakkında bir karalama furyası başlattılar. Bunun sonucunda MİT bile bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Neler mi oldu? Gelin adım adım bunları irdeleyelim:

Öncelikle Uslu "*Taraf'ın* MİT mensubu yazarı" olarak tanıtıldı. MİT verdiği yanıtta 'Uslu'nun MİT ile ilişkisinin olmadığını' açıkladı. Sonra yeni bir yalanla; "Uslu, çevresine MİT'ten burs aldığını söylüyor" anlatımı yapıldı. Emre'nin hangi çevreye, ne zaman böyle bir ifade kullandığını ispatlanamazsa, kaynak gösterilip açıkça yazılmazsa 'çamur at izi kalsın' yaklaşımı sergilenmiş olmayacak mı? Aslında aynı yazarın daha sonra yazdıkları bile kendi kendini yalanlamış oluyor: "Uslu Utah Üniversitesi'nden doktora bursu alarak okudu."

Bu yalanlar önce bir internet sitesinden dolaşıma sokuluyor. Sonra da *Akşam* Yazarı Oray Eğin tarafından merkez medyaya aktarılarak meşruiyet kazandırılmaya çalışılıyor. Belli ki 'organize işler' bir kampanya var. İsterseniz Eğin'in yalnızca bir yazısında söylediği 8 yalanı birlikte inceleyelim:

Yalan 1: "sucveceza.com adlı polis sitesine yazan Uslu gibi..."

Yanıt: Uslu'nun bu siteye özel yazdığı bir tane yazıyı bulup iddianı ispatlayabilir misin?

Yalan 2: "Hepsinin ağabeyi ise cemaat ve Fethullah Gülen üzerine çalışmalarıyla tanınan Hakan Yavuz. O da Utah'ta."

Yanıt: Hakan Yavuz'un ağabey olduğunu ispatlayabilir misin? Yavuz'un kimlerin ağabeyi olduğunu 'Ergenekon'u anlamsızlaştırma kılavuzu' yazarlara ya da Özdemir İnce'ye sorabilir misin? Ya da *Ulusal Kanal*'da, *Sky Türk*'te yaptığı konuşmalarını dinleyebilir misin?

Yalan 3: "Utah Üniversitesi, cemaat'in etkin olduğu yerlerden biri. Cemaat burada okumaları için öğrencilerine burs sağlıyor, onlarla beraber etkinlikler düzenliyor, paneller organize ediliyor."

Yanıt: Uslu'nun zaten üniversite bursu ile okuduğu yazıldı. Bu üniversitede okuyan öğrencilere cemaatin burs verdiğini nereden biliyorsun? Onlardan mısın yoksa bir yerlerden 'çakma haberlerle' beslenerek mi bu söylemde bulunuyorsun?

Yalan 4: "Cemaat'in Utah'ta organize ettiği panellerde konuşan öğrenciler, sık sık Türkiye Cumhuriyeti ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ni eleştiriyor, yabancılara karşı Türkiye'yi kötülüyor. Türkiye'nin demokratik olmadığını, inanç özgürlüğü bulunmadığı vurgulanıyor. Bunun sorumlusunun da Türk Ordusu olduğunun altı çiziliyor."

Yanıt: Önce Utah'ta bu anlamda organize edilen bir tane paneli gösterebilir misiniz? Ayrıca bilmenizde yarar var; Utah'ta Ortadoğu üzerine 2003-2007 yılları arasında her yıl organize edilen (www.utah.edu/meca) konferanslar vardır. Bu konferanslar zincirine dünyadaki ve ABD'deki her milletten ve her kesimden insanlar konuşmacı ve katılımcı olarak gelir. Her sene de bu etkinlikte 1000'e yakın sunum yapılır. Bu sunumlardan bir tanesinde bile, yukarıda iddia ettiğin gibi "TSK'yı eleştiren bir sunum" yoksa -ki bilimsel anlamda eleştiren olsa ne sakıncası var- ne yapacaksın?

Yalan 5: "Zaten Türk Silahlı Kuvvetleri'nin dikkatini çeken de bu yazılar oldu ve Uslu hakkında Askeri Savcılık soruşturma başlattı."

Yanıt: Bu dediğini belgesiyle ispatlayamazsan ne duruma düşmüş olacaksın? Yoksa hep yaptığın gibi, önce yalanlarınla bir gazete haberi yaptıracak, sonra da onu referans mı alacaksın? Acaba Uslu hakkında Askerî savcılığın tek bir tane bile soruşturması var mı? Varsa sonucu ne oldu?

Yalan 6: "Cemaat'in gözde öğrencilerinden biri olan Uslu'nun doktora tezi Kürtler üzerine. (**Yalan 7**) Barzani'ye övgüler, (**Yalan 8**) Kürtlere İslami siyasetin yaygınlaşması yönünde tavsiyeler içeriyor."

Yanıt: Aslında bir cümleye üç yalanı sığdırabilmen gerçekten de çok ama çok takdire değer. Cemaatin gözde öğrencisi olduğunu ispatlayamazsan müfteri olmuyor musun? Şimdiye kadar yüzlerce yazı yazdık. Bunlardan

birisinde bile Barzani'ye övgü yazdığımızı ispatlayamazsan ayıp olmayacak mı? Kürtlere, İslami siyasetin yaygınlaşması yönünde bir öneride bulunduğumuzu gösteremezsen ne olacaksın? Aslında biz ısrarla yazdığımız her gazete yazısında ya da bilimsel makalemizin içinde, Türkiye'de 2000 yılından sonraki dönemde, "aman dikkat Kürt İslamcılığı doğuyor" diye kalem oynattık. Bu yüzden Hizbullah bile Emre'nin hakkında eleştiren açıklamalar yaptı. Kürt sorunu ile ilgili bütün yazılarımızı inceleyin, okuyun, araştırın, Oray'ın dediği şekliyle bir iddiaya bile rastlayamazsanız acaba 'organize işler' Oray'ı hakkında ne düşünürsünüz?

Aslında medya müfterisinin tek başına çok da bir hükmü yok. O yalnızca 'organize işler'in bir tetikçisi. Bu 'köşe yazarısı' yalnızca bir makalesinin içinde bile 8 yalanı arka arkaya sıralayabiliyorsa ona "helal olsun sana"dan başka ne denilebilir ki? *Akşam*'ın yöneticilerine sorumuzu yineliyoruz: **Gazetenizde köşe yazarı olmak için ne kadar yalancı olmak gerekiyor? Bir makalede en az kaç tane yalanı arka arkaya sıralamış olmak gerekiyor?**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

32. Gün: 'İşkenceci polis' bizi de ayırtırdı

Önder Aytaç & Emre Uslu 08.12.2008

Aynı köşeye tam bir yıldır uyum içerisinde katkı sunan iki bireyin, bir konuda farklı düşüncelerinin ifadesi olarak bu makale kaleme alındı. Bir anlamda iç hesaplaşma ve kendi kendisi ile yüzleşmenin ifadesi...

32. Gün programına katılan Önder Aytaç "Polis şiddeti" konusu tartışılırken, polis kurşunu ile öldürülen Baran Tursun'un babası ile girdiği polemikte; "Baran Tursun'un o anda ve ondan önce iki ayrı kez daha alkollü araç kullandığını ve ehliyetinin alındığını, kurulan iki farklı barikattan da kaçtığını ve seken bir kurşundan dolayı öldürüldüğünü" ifade etti. Ayrıca, aynı hafta içerisinde İstanbul, İzmir, Mersin ve Ankara'dan örnekler vererek; "polisin dur ihtarına rağmen kaçan arabalardan, polise ateş açılması sonucunda şehit düşen polislerin olduğunu ve bazı araçlarda bombalar bulunduğunu" söyleyerek, polisin 'dur' ihtarına herkesin uymasının gerekliliğine vurgu yaptı.

Bu söylem ilk kez, 'Apoletika' köşesine araştırma desteği ve edit anlamında katkı sunan Emre Uslu ile Önder Aytaç'ın fikir ayrılığına neden oldu.

E. Uslu: Programda değişik tartışmalar da oldu. Örneğin programa katılan avukat konuk "Bunlar neden jandarmada olmuyor?" diye doğrudan polisi hedef aldı. Bu ülkede jandarma şiddetinden Kürt sorunu doğduğunu unutmış gibi konuşuyordu avukat. Polisi karalayacağım diye Konya'da jandarma tarafından öldürülen ve köylüler arasında isyana neden olan olayı da es geçti. Sahi o olayda sorumluları tartışabilir misiniz Sn. Birand? Askerî mahkemede yargılanan jandarma yetkililerine ne olduğunu bile bilemiyoruz... Genel olarak 32. Gün programında yapılan tartışmaya bir katkıda bulunmak için şu değerlendirmeyle başlamak gerekiyor. Bu gün eleştirdiğiniz bu polis olmasaydı o 32. Gün programını yapıyor olamayacaktınız. Zira bu polis, bu ülkede çok ciddi iki darbe girişimini engelledi. Ergenekon davası denilen, aslında darbeci grubun yargılanması da bu polisin bir başarısıdır. Polisin özellikle son beş yılda ülke gündemindeki çok kritik rolünü teslim edip haklarını vermek gerekiyor.

Ö. Aytaç: Kesinlikle oğlu, kardeşi ve en yakın arkadaşı, her ne sebeple olursa olsun polis tarafından öldürülmüş olan, ciğeri yanan üç insanın karşısına polisi savunan insan konumunda çıkmak doğru değildi. Ancak poliste

sistematik işkencenin önüne geçildiğini çok iyi bilen birisi olarak, son beş yılda artarak gelişen doğruları da anlatmanın bir görev olduğuna inancım, beni 32. *Gün* programına çıkmaya itti. Hukuksuzluğu, işkenceyi ve kötü muameleyi her kim yapıyorsa, yargı tarafından hemen cezalandırılmalı ve fakat bütünüyle genellemeler yapılarak da bir kurum töhmet altında bırakılmamalı ve sahipsiz konuma getirilmemelidir.

E. Uslu: Mehmet Tursun'un oğlunun ölümünden dolayı, tek başına başlattığı etkili adalet arama kampanyasının da ülkenin demokrasisine ve hak arama mücadelesine yaptığı katkının öneminin altını çizmek gerekiyor. Belki o bir oğlunu, Baran'ı kaybetmiştir ama verdiği sivil mücadelenin yarattığı cesaret ve kültür, bu ülkede sivilin de hesap sorabileceği fikrini yaygınlaştırmıştır. Spesifik olarak oğlunun davasında haklı ya da haksız bir şey diyemem ama, verdiği mücadelenin ülke demokrasisine katkı sağladığını düşünüyorum. Her haksızlığa uğradığını düşünen kişi –ayrım yapmaksızın, polisin ya da askerin karşısında- Tursun kadar mücadele vermiş olsaydı, bugün ülkeye çoktan gerçek anlamda demokrasi gelmiş olurdu.”

Ö. Aytaç: Ailesinin; daha güvenli, daha özgür, daha insani yaşaması için Diyarbakır'dan İzmir'e göçen Mehmet Tursun, keşke bu meşum olayı yaşamamak için ailesini Londra'ya, Paris'e, New York'a götürmüş olsaydı da, Diyarbakır'dan göç etmesine neden olan olay İzmir'de de hiç yaşanmamış olsaydı. Allah gani gani rahmet eylesin, babaya ve akrabalarına da sabır versin...

E. Uslu: Aytaç'ın örneklemede verdiği “alkollü araç kullanma ve barikatlara rağmen aracın durmaması” örneklerine katılmıyorum. Elbette alkollü araç kullanmanın bir cezası var ve polisin yaptığı işlem de yalnızca bu çerçevede sınırlı kalmalıdır. Barikatlara rağmen kaçmış iddiasına ben, barikatı iyi kuramayan polisin bir eksiği var mı diye bakarım? Örneğin kaçan arabanın dikenli zincirle tekerleği patlatılmış mıdır? (Mersin'deki bu örneklem C-4 bulunan arabada uygulandı.) Yoksa burada polisin teçhizat ve donanım eksikliği mi vardır? Polis son çare olarak mı silahını kullanmıştır? Öncelikle bu soruların yanıtları aranmalıdır.

Ö. Aytaç: Emre'nin yukarıda söyledikleri kesinlikle doğrudur. Devlet kendisini temsil eden polis erkine sağlaması gereken bütün teknik donanımları yerine getirmeden, polisi suç ve suçlular ile mücadelede kendi başına bırakıyorsa, o zaman böylesi talihsiz olaylar da sıklıkla yaşanabilir. Aynı, çelik yeleği küçük olduğu için ölen polis veya kaskı kurşun ile kırıldığı için ölen polis örneklemelerinde olduğu gibi... Yani, polisin sahipsiz ve haklı olduğu konularda bile hakkını koruyan ve savunan hiçbir kurumu yok, kimi kimsesi yok.

E. Uslu: Araçlardan açılan ateşle şehit düşen polisler konusunda da öncelikle sorulması gereken soru şudur: O polislerin gerekli teçhizatı, örneğin can yeleği var mıdır? Bunu sağlaması gereken yetkililer neden bunun sorumluluğunu almamakta ve sesiz kalmaktadır? Oysa çok iyi biliniyor ki, yol uygulamalarında can yeleği giyen bir kaç terörle mücadele polisinin dışında, karakol polisi de, trafik polisi de kabak gibi ortada değil midir? Öncelikle polis teşkilatı personeline bu donanımı sağlamalıdır. Bu eksikliği gidermeden “kaçan arabadan ateş açılıyor, o zaman biz de ateş edelim” argümanı sağlıklı bir yöntem değildir.

Ö. Aytaç: Evet Emre'nin yukarıdaki bu cümlelerinin altına ben de aynen imza atarım

E. Uslu: Aslında sorun karşılıklı algılama sorunu. Polis kendisini korumasız hissediyor. Başka kurumlar Ergenekon tutuklusunu olan emekli mensuplarına bile “insani” ziyaret yaparlarken –ki biz bunu tasvip etmiyoruz- polis kendini her zaman daha “korunmalı” kurumlarla kıyasladığından dolayı, kendisini korumasız ve çaresiz hissediyor. Yurttaşlar da polis karşısında kendini korumasız ve çaresiz hissediyor. Belki de sokaktaki polisin el yordamıyla kendini korumak için giriştiği –haklı haksız- uygulamaların yurttaşta yansıması da böyle oluyor. Yani sorun bir kurum kültürü ve karşılıklı algı sorunudur ve bunun yıkılması gerekiyor.

Ö. Aytaç: Polis mercek altına getirilmeli ve tartışılmalı ki yapılan hatalar ortaya çıksın, eksikler giderilsin. Polis irdelenmeli ki, bir daha benzeri hatalar yapılmaz. Polis; hukukun üstünlüğüne, yaptığı her eylemde hesap verebilirliğe, şeffaflığa ve yalnızca üniformalı bir yurttaş olduğuna inanmalı ve bunları içselleştirmelidir ki, daha güzel bir ülke olunabilsin... Polise yalnızca linç etmek ve iş yapamaz duruma getirmek için saldırılmasın. Ya da ne olur önce ilk taşı hiç günahı olmayanlar atsin. Polise taşın en büyüklerini atmak yerine, polisin devletin güvenlik konsepti içindeki hiyerarşik sıralamasındaki büyüklüğü ile doğru orantılı taşlar atılsın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerika'nın 'Ergenekon'u mu?

Önder Aytaç & Emre Uslu 13.12.2008

Son dönemde Ergenekon operasyonunu sulandırmaya çalışan kesimlerin ortak bir karar almışçasına yeniden işlemeye çalıştıkları temaya göre, Ergenekon operasyonunu Amerika organize etti. Zaten 'Ergenekonu Anlamsızlaştırma Kılavuzu' yazarlar da bilinçli olarak bunu yapmaya mı çalışıyorlar acaba?

Bu kesimler belli ki ülkedeki anti-Amerikancı duyguları, mahkemenin üzerine boza edip mahkemeyi de baskı altına almaya çalışıyorlar. Ergenekoncuların Rusya ile olan bağlantısını Rus basını bile "Rus istihbaratının Türkiye'deki işlerine karşı operasyon yapıldı" şeklinde verirken, bizdeki Ergenekon ile içli dışlı olan Ergenekonu önemsizleştirme/ sıradanlaştırma medyası, operasyonun arkasında Amerika'yı ararlarken/ bulurlarken, bizzat örgütlenmenin arkasındaki Rusya'yı saklamayı bile tercih mi ediyorlar dersiniz?

Ergenekon'a dolaylı destek veren bürokrasi kesiminin 'Ergenekon kardeşliği' anlatımıyla ifade edilebilecek olan yakınlaşması, Türkiye'yi Amerika'dan derinlemesine izleyen kesimlerin de dikkatinden kaçmıyor. Özellikle Washington'daki etkili çevreler, bu konuda üniformalı Türk bürokrasisinden umudunu kestiler ama her şeye rağmen yine de hükümetin nerede durduğunu da çok merak ediyorlar. Yoksa "Şemdinli'de, Malatya'da, Danıştay'da, Trabzon'da, Sauna'da, Atabeyler'de ve Aktütün'de olduğu gibi önce 'nereye kadar uzanıyorsa sonuna kadar üzerine gidin' denilecek sonra da mehter yürüyüşü ile 'üç ileri bir geri diplomasisi' mi uygulanacak acaba" diyorlar.

Üstelik Türkiye'deki Rusçu yapı yalnızca Washington'dan değil, Avrupa başkentlerinden de kaygıyla izleniyor. Geçenlerde konuştuğumuz Kuzey Avrupa ülkelerinden birisinin güvenliğinden sorumlu bir istihbaratçı, "ülkesinde diplomatik görevde bulunan bir Türk meslektaşının, kendi ülkelerinin de Rusya'ya yanaşmasının yararlı olacağını altını çizdiğini" belirtiyordu.

Avrupalı güvenlik diplomatı bu söyleme çok şaşırmış olmalı ki, Washington'da yakaladığı herkese, "Türkler Rusya'nın uydusu mu oluyor," diye merakla soruyordu. "İçimden 'Ergenekondur Ergenekon' diye geçirdim" diyor oraları sürekli koklayan bir tanıdık...

Elbette biz bunları yazınca oyunları bozulan birileri yine ortaya çıkacak ve bize saldırmaya devam edecekler. Olsun, biz Rusya gerçeğinin altını çizelim de ülkenin gidiş yönünü Şangay beşlisine yönlendirmek isteyenlerin kafa konforu da biraz biraz bozulmuş olsun. Bir diğer anlatımla, hiç olmazsa ülkenin gidiş yönünün makas değiştirmesinin oyunları deşifre edilmiş ve kamuoyunca bilinmiş olsun.

O halde Ergenekon medyasının mahkemeyi etkilemek için operasyonun arkasında Amerikan parmağı aramasını nasıl anlamalıyız?

Öncelikle Amerika'nın Türkiye ile olan siyasal ve kurumsal ilişkileri yeniden sorgulanacak. Sonradan da Amerika'nın bütün bu ilişkileri, Ergenekon operasyonunu düzenlemek için kurduğunun altı kalın çizgilerle çizilecek. Şimdiden bazı merkezlerden planlandığını duyduğumuz bu büyük psikolojik harekât kampanyasının, mahkemenin sonuçlanmaya başladığı dönemlerde büyük gürültüyle kamuoyuna yandaş Ergenekon medyası ve köşe yazarları tarafından duyurulacağını sanıyoruz. Buna karşı hükümetin sessizleştirilmesi, Ergenekon örgütüne karşı çıkan kesimlerin uzun süreden beri gündemde tuttuğu davanın sonuna gelene kadar ki süreç içerisinde, okurlarda oluşacak bıkkınlıklarından da yararlanılacak.

Bu hareketle Ergenekon davasından "zafer" kazanmayı amaçlayan kesimler, hem kendilerini bütünüyle aynen Susurluk sonrasında olduğu gibi aklamaya çalışacaklar. Hem de Ergenekon'a karşı çıkan siyasi kesimlerin ve polisin üzerine boza edecekleri çığlıkları ile özellikle iktidarı boğmayı gerçekleştirecekler. Mahkemenin ne zaman biteceği bilinmez ama; önümüzdeki mart seçimleri öncesinde böylesi bir psikolojik harekât kampanyası ile AKP iktidarı hedefe oturtulacak gibi. İşte bu nedenle de planlı olarak, ama polisin içindekilerin aptalca bilinçli hareketleri ve yanlışlıkları nedeniyle ama polisi Ergenekon'un mimarlarından olması saikiyle karalama, sindirme ve yıpratma bağlamında polis mercek altına getirilmeye başlanacak/ başlandı.

Bizden söylemesi...

Son olarak, Tuncay Güney'in işaret ettiği Ergenekon yöneticisi gazeteci şu günlerde neler yapıyor acaba?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TSK'nın Güneydoğu'ya gazeteci seferi ve Utah'dan Emre Uslu

Önder Aytaç & Emre Uslu 15.12.2008

Bir: TSK'nın bayram dolayısıyla Güneydoğu'ya düzenlediği basın turu hakkında birçok okuyucumuz ne düşündüğümüzü ve konuyu nasıl değerlendirdiğimizi sordular.

Biz ilke olarak gerek TSK'nın, gerekse diğer kamu kurumların medya ile olan iletişimlerini açık tutmasını, yalnızca tanıtım amaçlı gezilerde değil, olumlu olumsuz her olaydan sonra medyayı doğru bilgilendirmesinin demokrasimiz ve güvenlik güçlerinin şeffaflaşması için hayati bir öneminin olduğuna inanıyoruz.

Bu çerçevede, akredite olmayan bazı medyaacılar geziye götürülme bile, Güneydoğu gezisinin yararlı olduğuna inanıyoruz. Bunun iki nedeni var. Birincisi, bu tip geziler bölgede görev yapan askerler üzerinde olumlu etki yaratıyor. Operasyondan farklı bir konu, bir tanıdık çehre görmek onları mutlu ediyor. Ancak gazetecilerin ziyaret sırasında ya da sonrasında birer komandoya dönüşüp, geçtikleri abartılı haberlerle, kendi gazete ve televizyonlarını, askerî bültene dönüştürmeleri hiç de doğru değildir. Gazetelerde yer alan abartılı haberler sonrasında, PKK'da stratejisini buna göre geliştirip, özellikle toplumdaki umutsuzluğu daha da

derinleştirmek için, gazetelerde abartılı bir şekilde yer alan birliklere saldırabiliyor.

Keşke TSK, bölgeye gidip askerlerimize ve halka moral vermek isteyen sanatçılar için de organizeler düzenlese ve komedyenler ya da sinema yıldızlarımız, bölgede askerlerle biraraya gelip onlara moral aşılasalar. Özellikle ortaya çıkacak görüntü Hollywood yıldızlarının Irak ya da Afganistan'a yaptıkları ziyaretlerle paralellik göstermemeli değil mi? Bölge kökenli sanatçılar buralarda hem askeri ziyaretleri sırasında, hem de bölge halkına yönelik etkinlikler kapsamında doğru mesajlar verip iki toplumun kardeşliğinin altını izebilirler.

* * *

İki: Kşedaşım Emre Uslu'nun üzerinde yoğunlaşan yıpratma kampanyası, araya bayramın girmesiyle birlikte unutulmaya başlandı gibi. Bu haksız saldırıların önünü alınması için ilgili kurumlara can alıcı bazı soruları yeniden soruyoruz:

Uslu, yazısında, 2007 yılında *Nokta* dergisinde Andıç belgesinin yayınlanması olayına kendisinin isminin karıştırılmasından dolayı, birtakım gazeteciler Genelkurmay Başkanlığı tarafından açılan soruştırma kapsamında adının olduğunu iddia etmişlerdir.

1) Bu konuda, şimdiye kadar herhangi bir gelişme olmuş mudur? Böyle bir soruştırma yapılmış mıdır? Varsa sonucu ne olmuştur?

2) Uslu'nun adını Askeri Ataşelik aracılığı ile medyaya sızdıran Utah'da çalışan bir akademisyenin, TSK ile akrabalık, proje ve diğer yönlerden bağlantıları var mıdır? Bu bağlantıların Uslu'nun adının olaya karıştırılmasında etkisi olmuş mudur?

3) Bu olayda Uslu'nun adını medyaya sızdıran akademisyen, dönemin Genelkurmay Başkanı'nın bir yakınına çağırdığını ifade edip Emre Uslu'nun yazdığı kitap ve makaleleri gösterip, Uslu hakkında, Genelkurmay karargahında çalışan hukukçu akrabasına bir takım sorular yönelttiğini iddia etmiştir. Bu iddiaların birden çok şahidi vardır. Aradaki rütbe farkı nedeniyle doğru olma olasılığı son derece düşük olan bu iddialar doğru mudur? Doğru değilse bu şahıs, TSK içindeki akrabalık ilişkilerini ne çıkarıp TSK adına yalan söyleme yetkisini nereden almaktadır? Bu iddialar gerçekten doğru ise karargahıtan bu şahsa bilgi mi sızmaktadır?

4) Aynı akademisyenin halen şimdiki Genelkurmay Başkanı ile herhangi bir şekilde, konuşma metinlerinin yazılması ya da 2004 yılında ABD'de yapılan bir toplantı haberinin *Milliyet*'te yayınlanması konusunda, görüşmeleri olmuş mudur? Olmuşsa bu görüşmelerde neler konuşulmuştur? Herhangi bir siyasi proje kapsamında görüşmeler olmuş mudur? Olduysa TSK'nın bu şahsa bakışı nasıldır?

5) Olmadıysa bu akademisyenin ABD'deki çevresine, 2004 yılında *Milliyet*'te Fikret Bila imzasıyla bir kaç gün st üste çıkan Kerkük-AKP haberleri öncesinde, Ankara'da yaptığı görüşmelere değinerek "bizde derin devletin bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum. Bir hamlede AKP'yi bitirdi" demesini nasıl açıklanabilir?

6) Aynı akademisyenin Dışışleri Bakanlığı, AKP ve belediye başkanlıkları ile/ adına yürüttüğü projeler var mıdır? Bunlardan ne kadar para almıştır/ almaktadır? Bunlarda açık yolsuzluklar var mıdır? Bu projelerin özellikle devletin hassas olduğu konulara olan katkısı düşünüldüğünde bu akademisyenin yalancılığı ve güvenilmez imajı hesaplanmış mıdır?

Bütün bu sorular bağlamında, Uslu'nun adını halen değişik şekillerde ve yerlerde, yalan ve iftiralarla karalamaya çalışan bu kişi, şimdiye kadar yürüttüğü "projeler" ve bundan sonra yürüteceği "projelerin" tartışmaya açılmaması için, Dışişleri Bakanlığı, TSK ya da projelerini satmaya çalıştığı bazı vakıflar, bu akademisyen bağlamında girişimde bulunup, Uslu hakkında söylediği yalanlarla bu çalışmalarını 'riske attığını' hatırlatmış mıdır?

Bütün bunların açıklığa kavuşması için *Hürriyet*'ten Enis Berberoğlu'nun köşesinden sorulan soruyu yeniden hatırlatıyoruz: "TSK, Genelkurmay Askerî Savcılığı veya Washington Askerî Ataşeliği'nde, Emre'nin adının karıştığı iddia edilen "andış sızdırma" konusunda soruşturma var mıydı? Varsa sonucu ne oldu? TSK İletişim Daire Başkanı dostumuz Tuğgeneral Metin Gürak bu soruların yanıtları hakkında acaba ne düşünmektedir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mardin marka şehir mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 20.12.2008

Şehrin tarihi milattan önce 8000'lere dayanıyor. Romalılar Maride, Persler Marde, Bizanslılar Mardia, Süryaniler Merdo, Araplar Maridin adını vermişler. Şimdiler de ise Mardin deniliyor bu şehre...

"Gündüz mezarlık, gece gerdanlık" sözünün ayrı bir önemi var Mardin de. Çünkü en tepedeki kalenin aydınlatılmasından sonra, sanki Ermeni mücevher ustalarının elinden çıkmış gibi bir görüntüsü var Mardin gecelerinde ıslıl ıslıl kalesinin. Kuyumcuların neredeyse hepsinin de Süryanilerden oluştuğunu kolaylıkla söyleyebiliriz. Mardin, UNESCO açısından da 'tarihin yaşadığı şehir' örneklemesi içinde anılıyor. Şehir akşamları 'Seyranlık'tan seyredilirken sanki bir yakamoz gibi bütün güzelliklerini sergiliyor.

'Sıla' dizisinin şehre olumlu bir katkısının olmadığını söyledi Mardinli dostlar. 'Berivan' ise keşke hiç gelmeseydi diyen bir hayli tanındık oldu. Silahların gölgesinde olan abartılı anlatım da Mardinlileri oldukça üzmüş. Bu marka kentin kalesi yıllardır askerî bölge olduğu için, ziyarete ve gezmeye kapalıydı. Kale 2009'dan itibaren yerli ve yabancı konuklara ziyarete açılıyor. Kalenin askeriye'den önce yıllarca NATO üssü olarak kullanılmış. Yine jandarma alayının şehrin göbeğinde olması da, belki eski konseptte uygundu ama şimdiki yeni hali ile şehrin merkezinden taşınması da ayrı bir önem ve özellik arz edecek.

Milletvekili Cüneyt Yüksel'in anlatımlarıyla; "Mardin'in kendine has olan mavi badem şekeri, kapalı böreği, kibesi, kaburga dolması, taşı ve telkarisi ile bir marka kent." Mardin'de –pek çok doğu illeri ile kıyaslandığında– milletvekili Gönül Bakım Şahkulubey, Emine Ayna ve Belediye Başkan Yardımcısı Deniz Başenk gibi hanımefendileri aktif siyasetin içerisinde görebiliyoruz. Yine Türk Kadınlar Birliği'nin doğu illerinde tek şubesi Mardin'de var. Başkan Yard. Deniz Başenk'in annesi Arap, babası ise Kürt kökenli. O ise her şeyi ile Anadolu sevdalısı bir siyasetçi...

Yollarının son dört yılda alabildiğine asfaltlanmış olması ve 'beyaz su'yun Nusaybin'den getirilerek evlerin hepsine birden taşınması, inanılmaz güzel bir Mardin gerçeğini ortaya çıkarıyor. Annelere, çocukları için devlet tarafından yapılan maddi yardımlar da, asfalt ve su çalışmalarına eklenince, eğer seçimlerde kocalar eşleri ile birlikte sandık başına girmeyecek olsalar, birçok kadının Başbakan'a oy vereceğini söyledi Mardinliler. Biz yalnızca duyduklarımızı buraya yazıyoruz.

Ankara Keçiören Belediye Başkanı Turgut Altınok, Mardin'in girişindeki kayalıklara aynen Keçiören girişinde olduğu gibi bir şelalenin yapımı için söz vermiş. O nedenle de Mardin içinde sıklıkla Turgut Altınok'un kulakları çınlatılıyor ve şelalenin bir an önce bitmesi arzulanıyor.

Şehrin eski Mardin, yeni Mardin şeklindeki ayrımı, 1990'lı yıllarda başlamış. Tavanları 12 metreye kadar yükselen eski taş Mardin evleri, kırsaldan şehir merkezine göç edenlere satılmaya başlayınca, asıl yerlisi olan halk da ovada yapılan yeni yerleşim birimine doğru göç etmiş. 2004 yılına kadar belediyede bile yazışmalar daktilolar ile yapılırken, şu anda 'Eğitim Gönüllüleri' çalışmaları ile bilgisayara geçilmiş durumda. Yeni Mardin'de otobüs taş duraklarının hepsi de sponsorluk yoluyla, yardımı yapan kişinin isminin durağa konulması şeklinde ölümsüzleştiriliyor. Duraklar da Mardin'in taş işçiliğinin güzel örneklerini oluşturuyor.

'Kaburgacı Selim Usta' şehrin olmazsa olmaz ve mutlaka uğranması gereken, damak zevkinin yaşandığı yerlerden birisi. Bu arada 'kaburga'nın patentini de Diyarbakırlıların değil, Mardinlilerin aldığını söylemeliyiz. İlde geleneksel hale gelen 'Mardin'de Sinema Günleri' ve 'Artuklu Sempozyumu' da gözardı edilmemesi gereken önemli etkinliklerden.

Süryanilerle Araplar, Kürtlerle Ermeniler, Türkler Yezidiler, Hristiyanlar, Müslümanlar ve Nasraniler hep ama hep iç içe yaşamışlar/ yaşıyorlar. Ramazan ayını da, Paskalya etkinliklerini de hep beraber kutluyorlar. Metropol'ün de iftar yemeği verdiğini anlattı Mardinliler, çok kültürlülük ve iç içe huzur içinde yaşamış olmanın övüncüyle. 5. yüzyılda yapılmış Deyrulzafaran Süryani Kadim Manastırı da Mardin'e gelenlerin kesinlikle uğraması gereken önemli yerlerden bir diğeri. Kırklar Kilisesi Papazı Gabriel Akyüz'ün, doğu misafirperverliği ile konuklarını karşılaması da gözardı edilmemesi gereken bir diğer konu. Etyen Mahçupyan ile burada karşılaşmak da ayrı bir güzellik.

Eski Mardin'deki 53 alt geçit, tarihi doku ile günümüzü birleştiren bir gizemi kendisinde taşıyor. Belediyenin 43 kadrolu eşeğinin olduğunu söylersem umarım gülmezsiniz. Ayrıca bu çöplerin ara sokaklardan toplanmasını sağlayan eşeklerin merdiven çıkmada da çok maharetli olduklarını da orada gözlerimizle gördük. İki binli yılların başına kadar politize olmuş belediyede 700 kadar çalışan işçi varken, bu sayı 2008 yılı itibarıyla 340'lara düşürülmüş.

Sokaklar çok farklı ve iç içe sıralanmış. Bu nedenle de sıradan bir şehir gibi değil, adeta bambaşka bir şehir. Mardin'e damgasını vuran renk ise, taş ustalığına bağlı olarak sarı ve tonları. Zinciriye Medresesi, Şehidiye Camii, Ulu Cami, Mor Petrus ve Pavlus Kiliseleri ve Akkoyunlular döneminde yapılan Kasımiye Medresesi görülmezse Mardin'e gelinmiş sayılmaz. Kasımiye Medresesi'nin bahçesindeki iç içe geçmiş havuzcukların ve akan suyun anlamını ve önemini de mutlaka burada yaşayanlardan öğrenmelisiniz.

O halde gelin Mardin'e görün, yaşayın ve şehri kucaklayın... İnanın Mardin de sizi sımsıkı sarıp sarmalayacaktır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baskı Mahallesi

Boğaziçi Üniversitesi Bilimsel Araştırmalar Projesi ve Açık Toplum Enstitüsü desteğiyle 'Türkiye'de Farklı Olmak, Din ve Muhafazakârlık Ekseninde Ötekileştirilenler' konulu bir araştırma yapılmış. Araştırma sonucunu *Radikal* gazetesi şu şekilde özetliyor: "Büyük kentlerde dışlandığını söyleyen başı kapalı kadınlara karşı Anadolu kentlerinde açık gezen kadınlar tepki çekiyor. Ramazanda yiyip içmek hâlâ çok zor, ev arayan öğrencilere 'Namaz kılar mısın' diye soruluyor, otobüste Türkçe bilmeyen akrabalarından telefon gelen gençler, Kürtçe konuşmamak için tek laf etmeden telefonu kapatıyor, Alevilik'le ilgili 'yanlış bilinenler' hâlâ nesilden nesile aktarılıyor."

Saygın akademisyenlerin önderliğinde yapılan bir araştırmanın sonuçlarını en azından saygıyla karşılamak zorundayız. Araştırmanın sonuçlarında belli oranda yanlış olabilir, ki bu doğaldır. Ancak özü itibarıyla araştırmaya bir gerçeğin altını çiziyor: Anadolu şehirlerinde öyle ya da böyle farklı olana karşı bir baskı söz konusu.

Sahneye yeni bir kare sunalım. Yaz aylarında Balçıçek Pamir denize girmek için haşemalarıyla Bodrum sahiline gelen iki kadına çevreden gelen yüksek sesli tepkileri şöyle sıralamıştı: "-Şunlara bak, ne biçim kıyafet... Üstelik rüküş. -Buralara kadar geldiler. Bodrum'un da tadı kaçtı. -Maşallah hiçbir şeyden de geri durmuyorlar." Haşemalı kadınlara yönelen baskıyı "Utandım. Öylesine utandım ki sormayın. Biz ne zaman böylesine sert, vicdansız acımasız ve tacizkâr olduk? Biz ne zamandan beri insanları kıyafetlerine ve dış görünüşlerine göre yargılar ve idam eder olduk? Şeklinde sorgulamıştı Pamir.

Bir başka sahneyi Ertuğrul Özkök'ten okuyalım: Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı İlhami Erdil, "Her Milli Güvenlik Kurulu toplantısından sonra bir kuvvet komutanının evinde toplanıp akşam yemeği yeriz. Bir toplantı sonrası yine Cumhurbaşkanlığı Köşkü içinde yapılan komutanlık evlerinden birinde yemek yedik. Masada Kıvrıkoğlu, Kara Kuvvetleri Komutanı Hilmi Özkök, Hava Kuvvetleri Komutanı Ergin Celasun var. Masaya şarap servisi yapıldı. Herkesin önündeki kadehte kırmızı içecekler duruyor. Bir ara galiba Aytaç Paşa, Hilmi Özkök'e seslenerek, 'O Hilmi, ne güzel, sen de şarap içiyorsun' dedi. O da, 'Evet biz de heyete uyduk içiyoruz' cevabını verdi. Tam o sırada Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu söze giriyor ve herkesi şaşırtan şu sözleri söylüyor: 'Nereden şarap içiyormuş. Önündeki şarap değil, kola.' Kıvrıkoğlu, kimsenin tepki vermesine izin vermeden hizmet yapan garsona dönüyor ve 'Oğlum şuradan şarap getir. Hilmi de doğru dürüst bir içki içsin' diyor."

'Bu üç resimde benzer olan nedir,' sorusunun cevabı belli: 'Aynı kafa.' Hiç fark etmiyor. İster Bodrum'da denize girin ister Konya'da sokakta yürüyün, isterseniz Ankara Çankaya'da devletin zirvesinin konuk olduğu bir yemekli toplantıda olun baskı aynı baskı. Ötekine tahammülsüzlük. Ne demeliyiz bu duruma? Mahalle baskısı mı? Hangi mahalle? Bütün mahallelerde baskı var. En iyisi, toptan hepsine "baskı mahallesi" demek. Böylece baskıyı belli mahallelerle sınırlamak yerine bütün mahal(le)lerimizin baskı halini göstermiş oluruz.

Baskı mahallesindeki kafa ister başına örtü örtsün ister olabildiğince 'çağdaş' görünmeye kalksın her yerde aynı. Farklı olana tahammül edemiyor. Israrla ötekini kendisine benzetmeye çalışıyor. Çünkü kendi kimliğini güvende hissetmiyor. Bu güvensizlikle farklı olanı kendi kimliğine, varlık nedenine, tehdit olarak algılıyor.

Bu kafayı besleyen ana damarların taşıdığı güvensizlik olgusunun altında yatan temel faktör, tüm bir sistemin güvenlik kaygısıyla inşa edilmiş olmasından kaynaklanıyor. Kimliğimize, dolayısıyla varlığımıza karşı iç ve dış düşman olgusu o kadar bariz ve baskın bir şekilde vurgulanıyor ki, günlük yaşamımızda aldığımız birçok kararı bilerek ya da bilmeyerek bu güvensizlik duygusuyla alıyoruz. Güvensizlik anlayışı nedeniyle ülke tam bir tımarhaneye dönüştürülmüş durumda. Üstelik güvensizliği besleyen çarklar öylesine işliyor ki, iktidardan muhalefete herkes o çarklara su taşımakla görevli hissediyor kendisini.

O arklara kaşı çıkmak, Taraf olmak tehdit unsuru olarak algılanıyor. En yüksek perdeden, tıpkı kendine güvenemeyenlerin yaptığı gibi, ordular komutanı bağıarak, tehditler savurabiliyor. Başbakan aynı şekilde... Bütün bunlar sonuçta ortak bir olguyu, "baskı mahallesi" olgusunu, her gün yeniden inşa ediyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TESEV'in Kürt raporu: Artılar ve eksikler

Önder Aytaç & Emre Uslu 27.12.2008

TESEV'in yayınladığı Kürt raporunu biz son derece olumlu bulmamıza karşın, raporun özüne bakıldığında; ortada uçuşan görüşlerin birleştirilip bir bütün halinde sunulması söz konusu.

Raporun birinci sorunsalı, bütün yumurtaların aynı sepette olması. İlgili/ilgisiz birçok konu Kürt sorunu ile ilişkilendirilip, devletin sisteminde çok köklü bir değişim talep ediliyor. Devletin "terör sorunu" diyerek küçültmeye çalıştığı yanlış yaklaşım, bu raporda da tam tersi bir yaklaşımla "her şey" aynı kefeye koyularak alabildiğine büyütölüyor. Bir örnekle açıklayalım: Raporda önerilen görüşlerden biri; "askerî harcamalar yasama ve yargı denetimine açılmalı ve başta Yüksek Askerî Şûra (YAŞ) kararları olmak üzere bütün askerî uygulamalar yargı denetimine açılmalıdır." Bu teklif son derece haklı ve mantıklı olmasına rağmen, YAŞ kararlarının hepsinin birden doğrudan Kürt sorunu ile ilgisi gerçekten de var mı acaba?

Raporda yer alan ikinci sorunsal ise kavram kargaşası. Tıpkı öneriler gibi kavramlar da özensiz bir şekilde kullanılmış. 'Kürt sorunu' kavramı bile, raporun içinde farklı anlamlara gelebilecek şekillerde kullanılıyor. Rapordaki ifadesiyle "Cumhuriyet öncesine de uzanan ancak Cumhuriyet'in ilk yıllarından itibaren daha yoğun olarak yaşanan Kürt isyanları ve nihayet tüm yasal ve yasadışı muhalif örgütlerin çökertildiğı bir dönemde filizlenip güçlenen PKK'dan hareketle bu sorunu bir asayiş/güvenlik sorununa indirgeyenler ise, sorunu sadece ve tamamen bir 'terör sorunu' olarak tanımlamışlardır. PKK yokken de Kürt Sorunu vardı; PKK tamamen yok edilse ve teröre tamamen son verilse bile, Kürtlerin sorunları ve talepleri var olacaktır." Bu yazılanlar acaba çok daha net anlatımlarla ifade edilemez miydi?

Raporda yer alan 'Kürt İsyancıları' kavramı da çok tartışmalı olan bir diğerk tanımlama. Özellikle Osmanlı zamanında yer alan, henüz milliyetçilik kavramı doğmadan önceki durumlara 'Kürt isyanı' denilmesi, –eğer kavram kargaşası değilse- doğrudan Kürt milliyetçisi bir söylemin dili olarak algılanabilir mi? Yine Cumhuriyetin erken döneminde bölgedeki hareketliliklere hep birden Kürt İsyancı denilmesi de ne kadar doğru olur? Şeyh Said İsyancı ile Dersim İsyancı arasında bir fark yok mudur? İkisi de Kürt isyanıysa, Dersimliler Şeyh Said isyan ettiğinde neden ona destek vermemişlerdir? Biz buradaki 'kavramsal kargaşa' kısmını önemsiyoruz. Önemsiyoruz çünkü Kürt sorunu biraz da kavramsal paradoksa dönüşmüş bir durumda değil mi? Kim, hangi kavramı, ne için kullanıyor, ne kastediyor, bir türlü içinden çıkılmaz bir duruma nasıl geliniyor?

Üçüncü ve en önemli sorun da sanki konunun tek muhatabı devletmiş gibi bütün taleplerin devlet eksenli olarak ortaya konulması. Bölgede şiddet varsa bundan devletin sorumlu olduğu kadar PKK da sorumlu değil mi? Bölgede sivil toplumun gelişiminin önünde yasal ve yapısal engeller olduğu gibi, PKK gibi "teknik" engeller de yok mu? Bir diğerk söylemle, yapısal ve yasal engeller nedeniyle örgütlenemeyen Kürt grupların olduğu doğrudur ama Hikmet Fidan'ın öldürölmesi gibi, son dönemde bölgede aktif olmaya başlayan dinî gruplara

karşı artan PKK şiddeti de vardır değil mi? Yine PKK karşıtı kişi ve grupların örgütlenmesinin önündeki PKK engeli de gözardı edilmemeli. Bu bakımdan raporda devletten beklenen adımların yanında, –en azından PKK’ya bakan yönüyle- PKK “şiddeti bırakmalı”, “gelişen sivil toplumu hedef yapmayı bırakmalı” gibi etkili olabilecek önerilerin bulunmaması da raporda eksik olan önemli noktalar.

Acaba bölgedeki sıkıntılar yumağı, devletin burada hantal bir şekilde olmasından kaynaklanıyor olamaz mı? Rapordaki önerilere bakıldığında, yerel yönetim kısmı hariç, sanki bölgede devletin her alana el atması öneriliyor gibi bir izlenim var. Öyle ki; bölgede OHAL’den şikâyetçi olanlar şu öneriyi yapabiliyor: “Yeni anayasanın hazırlanma ve yürürlüğe girme süreci tamamlanıncaya kadar, bölgenin ‘pilot bölge’ ilan edilmesi ve bir tür acil eylem planının devreye sokulması da düşünülmelidir. Bölgenin, sorunların çözümü açısından ‘öncelikli bölge’ ilan edilmesi, bölgeye yönelik özel yasaların yürürlüğe girmesi ve bu yasaların uygulamasında bürokratik ağırlığın hafifletilmesi değerlendirilmelidir.” Aynı ‘sarkaç teorisinde’ olduğu gibi, ‘bir aşırı uçtan diğer aşırı uca’ doğru yönelmeler ise; bu uygulamanın sonucunda doğacak ‘sosyal kimliğin’ nasıl olmasını bekliyorsunuz? Devlet zaten şu anda olabildiğince kişi ve grupları satın alarak “sözleşmeli vatandaş” yaratmıyor mu?

Bu rapordaki her öneri yerine getirilse, bölgede öylesine hantal bir devlet yapısı ortaya çıkar ki, bu bölgeden öncelikle bu raporu hazırlayanlar kaçmak isterler. Sorun bölgede devletin elden geldiğince küçültülmesi ile çözülemez mi? Bunun için altyapısı iyi oturtulmuş liberal ekonomik modelin uzun vadede kök salması, güvenliğin sağlanması, bölgedeki sivil toplum yapısının önündeki engellerin kaldırılması ve AB kapısının sonuna kadar açılması gerçekleştirilmelidir.

Bütün eksikliklerine rağmen TESEV raporu, devlet bütçesinden yüksek meblağlar ödenilerek yazdırılan Kürt raporlarından çok daha iyi bir çalışmadır diyebiliriz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aritman, ‘dul kadına yardım’ ve faili meçhuller

Önder Aytaç & Emre Uslu 29.12.2008

Aritman’ın soy/köken ile ilgili tartışmalarını –az biraz onun ve eşinin hakkında- internet araştırması yapalım ve Yusuf Gezg’in yazdıklarına göz gezdirelim; “Bizdeki Ergenekon’un deşifre edildiği süreçte, Yunanistan’daki derin yapının kirli eli 17 Kasım (17N) örgütünün de üzerine gidildi ve örgüt önemli oranda çökertildi. Bizde bir Kara Türk olan Erdoğan döneminde Ergenekon’un üzerine gidilirken; Yunanistan’da da bir Kara Rum olan Karamanlis döneminde Yunan derin yapısı deşifre ve tasfiye edilmeye başlandı. Ancak hem Türkiye’de hem Yunanistan’da tasfiyeye karşı ‘derin kriptoyu yapılar’ harekete geçtiler. Yunanistan’da orman yangınları ve provokatif olaylar çıkarıldı ve mevcut kara hükümet yıpratılarak düşürülmeye çalışıldı. Garip bir şekilde bir AB ülkesi olan Yunanistan’da Kripto medya ve derin muhalifler ‘olağanüstü hal’ talep etmeye başladılar. Bizde ise Cumhurbaşkanlığı krizi, Cumhuriyet mitingleri, e-muhtıralar, provokatif olaylar yaşandı” demekte ve şu soruları sorarak da makalesini sonuçlandırmaktadır; “Komşuda bir gencin polis tarafından öldürülmesi üzerine başlatılan olayların, şiddet eylemlerinin benzerleri Türkiye’de çıkarılacak mıdır? Kendi çıkardıkları yangınlara mekanize güçlerini çağıran bu derin, karanlık cenahlar komşuda ve bizde olağanüstü hal ortamı mı oluşturmaya çalışıyorlar?”

Şimdi de Rahime Sezgin'in yazdıklarına bakalım; "Ortağının öldürülmesinden sonra yaptığı ilk röportajda Alaton'un Üzeyir Garih'in mason olduğunu açıklaması ve; 'Üzeyir, dul kadının oğluna yardım edecekti' ifadesinin ertesi gün manşetlere taşınması ... mason biraderler zor durumda olduklarını diğer masonlara bildirmek için mi bu ifadeyi kullanıyorlardı?"

İlhami Soysal'ın *Dünyada ve Türkiye'de Masonlar* eserine göre; 'Dul kadının çocuğuna yardım' konusu şöyle: "Usta ya da üstad mason, bir kalabalıkta zor durumda kalmışsa, yardıma gereksinimi varsa ve orada başka bir mason birader olduğunu umuyorsa, iki elini avuç içleri karşı karşıya gelecek biçimde havaya doğru kaldırır ki, bu bir imdat çağrısıdır. Bunu gören bir başka mason birader, iki eli kanda da olsa ne yapar eder, ustanın yardımına koşar ya da koşmaya çalışır. Ortalık karanlık da bu yardım çağrısı görülemiyorsa o zaman işin içine ses ve göz girer. Üstad toplulukta var olduklarını saydığı öteki biraderlere seslenir: 'Dul kadının oğluna yardım yok mu?' Bir ustanın bu çağrısı yaptığı yerde başka biraderler varsa ustanın zorluğu ne olursa olsun giderler. Kural budur, böyle bir çağrıya aldırılmazlık edilemez."

Aynı süreçte *Radikal*'de yazdıkları ile konuya ışık tutan Adnan Keskin de; "İşadamı İshak Alaton'un, cinayete kurban giden ortağı için sarf ettiği 'Alaton, Garih'in mezarlıkta öldürüldüğü gün, kendisinden 'dul bir kadına yardım' amacıyla 10 bin dolar aldığını, bu paranın cinayet sonrası Garih'in otomobilinde bulunduğunu" söylemişti. Şimdi ilginç bir tesadüf gündemde. İki işadamından rüşvet almakla suçlanan Eski TEAŞ Genel Müdürü Muzaffer Selvi, haziran ayındaki duruşmada, "Bu parayı bir çalışanımızın dul kalan eşine yardım için aldım" dedi. Karadeniz Enerji'nin sahibi Doğan Karadeniz de bu ifadeyi "Bu parayı genel müdüre gönüllü verdim, bir dul kadına ev alacağını söylemişti" ifadesiyle destekledi. Davanın diğer sanıklarından Mustafa Gecek de rüşvet verme suçunu reddederken, "Selvi'ye 10 bin dolar verdim. Ancak bu dul bir kadına yardım amacıyla istenmişti, parayı kendisine havale ettim" dedi. Bu ilginç çakışmadan sonra, 'dul kadına yardım' ifadesinin hem Garih cinayeti hem de 'Beyaz Enerji' davasında gerçekten ne anlamda kullanıldığı merak konusu oldu anlatımını 'dul kadına yardım' vurgusuyla anlamlandırır.

Üstad Demir Savaşçın ile röportaj yapan Hayrullah Mahmud, Masonların kendi içlerindeki anlaşma kelimeleri ve beden dilleri konusunda şunları yazar; "Masonlar kendi aralarında oluşturdukları bir dili kullanırlar. Masonik faaliyetlerinde kullandıkları kelimeler, Mason olmayanlar için hiçbir anlam ifade etmez. İşte Masonların kendi aralarında kullandıkları kelimelerden birkaçı: Celse: Mason localarındaki kurallarına uygun bir oturum. Dul kesesi: Oturum sonlarında üyeler arasında dolaştırılan yardım torbası. İs'at: Her çalışma yılı başı, seçimlerden sonra görevlilerin özel bir törenle andı içip yerlerine oturup göreve başlamaları. İttihat zinciri: Masonların sağ eli, sola, sol eli sağa birleştirerek oluşturdukları halka. Kordon: Masonun derece ve görevine göre boynuna ve omzuna çaprazlama takılan geniş kurdele."

Bütün bunları neden mi yazdık? Taha Kivanç'ın söylemiyle "Yener Yermez'in cezaevinden gönderdiği mektup Ergenekon savcılarını harekete geçirdi. Herhalde kendisinin beklediği de buydu. Ergenekon davasıyla kurulacak irtibat, biraz deşilirse, altından müthiş bir çapanoğlu çıkartabilir" olduğu için. İşte pandoranın kutusu o zaman biraz daha farklı açılmış olacak...

Yargıda Ergenekon'un çöküşünün ayak sesleri

Önder Aytaç & Emre Uslu 03.01.2009

Daha önceki bir yazımızda; "Tam da Ergenekoncu polisleri yazdığımız bir dönemde 'Ergenekoncu' polisten geldiği tahmin edilen bir asılsız ihbar mektubuna itibar eden Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, İstanbul Emniyeti Organize Suçlar Şubesinde 'Osman Paksüt' kaseti aramak için huruç eyledi. Yoksa aranması istenilen yargıdaki Ergenekon bilgileri miydi?" demiş ve; "Umuyoruz ki, savcılarımız, o ihbarı yapan polislerin ve operasyona izin veren savcılarının da Ergenekoncularla ilişkisinin olup olmadığını da, aynı hassasiyet ve gayretkeşlikle araştırıyorlardır ... İstanbul Organize Suçlar Şubesi'ne düzenlediğiniz ve sonuçsuz kalan 'baskın' girişiminin, kamu vicdanında, akıllarında ve yüreklerinde oldukça kuşkuyla karşılandığını size söylemeliyiz" şeklinde de makalemize devam etmiştik.

Kendimiz de kıdemli bir hukukçu olduğumuz için, bu yazımızdan sonra, bu konularda kararlar veren onlarca hakim ve savcı arkadaş daha ilginç ve hepsi de yüzde yüz doğru olan bilgileri bizimle paylaştılar. Ve *Taraf*'ın gazeteciliği ve gerçekleri cesurca yazmasının önemine ve gerekliliğine vurgu yaptılar... Bir diğer anlatımla yargıda da *Taraf* çok ciddi takip ediliyor ve okunuyor.

İstanbul Emniyeti açısından, bu baskın kararı uygulanırken, herhangi bir suç örgütünün binası değil, devletin binasının arattırılması söz konusuydu. Emniyet Müdürlükleri'ni denetlemenin yolu da elbette bu olmamalı değil mi? Emniyet'in yaptığı her işlem zaten savcılık yoluyla alınıyor ise burada denetlenen İstanbul Emniyet Müdürlüğü değil, onun da ötesinde İstanbul savcılarını denetlemek gibi bir durum söz konusu muydu acaba? Bu durum ise yargının bile kendi kendisi ile çelişmesi olarak yorumlanabilir mi?

Ve bugün aynı konu ile ilgili bir diğer haber medyada yer aldı. Habere göre; "Osman Paksüt'ün dinlendiği iddialarıyla ilgili soruşturma yaparken, aniden ve herkesi şaşırtan bir kararla Ergenekon soruşturmasını yürüten İstanbul Emniyeti Kaçakçılık ve Organize Suçlar Şubesi'nde arama yaptırtan Ankara Cumhuriyet Savcısı Vahdet Polatkan, soruşturma savcılığı görevinden alınarak pasif görev olarak bilinen 'infaz savcılığı' görevine atandı" denildi. İlginç değil mi?.. Ya Ömer Faruk Eminağaoğlu ile ilgili, askerlik yapmamasından, başka başka konulara kadar farklı farklı seslendirmelerin yapılmasına ne demeli?..

Bizim, Emniyet ile ilgili söylediğimizi bir kez daha yineleyelim isterseniz. Eğer her kurum kendi içindeki 'Ergenekon terör örgütü' ve organize suç yapıları ile ilgili şaibeli kişiler hakkında gerekli adımları atacak olsa, inanın Türkiye'nin çehresi çok hızla değişmeye başlayacak... Yapılması gereken sadece daha az bedel ödenerek bu adımların atılması. İstense de, istenmese de AB ile bütünleşecek Türkiye'de bu gerçekleşecek.

Beyin jimnastiği yaparken şunlar da düşünülebilir mi diye insanın sorası geliyor: Acaba; bu konuda yargıda da bir soruşturma açılmalı ve PKK'yı bile yönlendiren bir örgütün savunuculuğunu yapan kişilerle ilgili bir adım atılmalı mıdır? Eğer Osman Paksüt ve eşi, bazı şaibeli konularla ilgili sıklıkla gündeme geliyorsa, istifa müessesesi çalıştırılarak, kamuoyu vicdanında mahkemelerin bağımsızlığı perçinlenemez mi? Acaba, milletvekili dokunulmazlığını kaldırmak için haklı olarak uğraşanlar, dokunulmazlıklar konusunda yargı gibi diğer 'sınırsız sorumsuzlara' da el atsalar olmaz mı?..

Yargı herkese eşit olarak uygulanırsa 'adalet', yalnızca bazılarına uygulanırsa 'zulüm' olur değerlendirmesi, acaba yargı bağlamında da hâlâ geçerli midir? Her insan eşittir ama bazıları diğerlerine göre daha fazla mı eşittir diye düşünenlere yargı bağlamında ne denebilir ki?..

Öncelikle şunu söylemekte yarar var: Anadolu insanı artık yetişmiş ve ülkenin her yerinde hâkim, savcı, polis, asker, medya personeli, işadamları olarak çalışmaktadır. Artık yerine göre risk alabilmekte, eğer hatalı bir durum varsa, bunu açık ve seçik olarak da ifade edebilmektedir. O halde endişe etmeye hiç gerek yok. O halde sıkı durmak gerekli. Eğer devlet işin arkasında ve Emniyet'in yanında dik duracak olursa, aydınlatılmayacak hiçbir gizli olay kalmayacak.

Ergenekon terör örgütü ülkemizdeki terör örgütlerinin merkezinde olan bir yapıdır. Bu örgüt, bütün terör örgütleri arasındaki koordinasyonu sağlamış ve ülkemizdeki önemli insanlara kaos çıkarmak için suikast düzenlemişti. Buna inanmayanların savcılığın hazırladığı binlerce sayfalık iddianameye göz gezdirmesini salık veririz.

Ya da son bir şeyi söyleyerek makalemizi tamamlayalım: Acaba en kısa zaman içinde, bir diğer ek iddianamenin gelmesi ile akla hayale gelmedik başka başka açılımlar ve temizlikler olursa ne olur?.. İnanın çok ama çok iyi olur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanat: İbrahim Tatlıses ve Şiwan Perwer hikâyesiyle Kürt sorunu

Önder Aytaç & Emre Uslu 05.01.2009

Birinin adını herkes bilir. Diğerinkini ise hiç bilenimiz yok. İbrahim Tatlıses'in de başına gelmeyen kalmamıştır ama, kendisini "Türk'çe" ifade ettiği için, "taşlanıp Türk-leş-ti(rildi)ği" için herkes onu çok iyi bilir. İsmail Aygün'ü ise hiç duymadığınızdan eminiz. Ama bilinen mahlas adıyla Şiwan Perwer'i duymadığınızı söyleyebiliriz.

Oysa hakkında doktora çalışmaları yapılacak kadar önemli bir birey o. Adını duymadıysanız hiç üzülmeyin. Bu konuda yalnız değilsiniz. Geçenlerde Amerika'nın önemli üniversitelerinden birisinde Türk siyaseti üzerine antropoloji doktorası yapan ve Bilkentli bir akademisyenle konuşurken, Perwer'in Urfalı olduğunu söylediğimizde şaşkınlığını gizleyemedi.

Eğer Perwer'in adını duymamışsanız devlet katında mutebersiniz. Zira Kürt sorununu şimdiye kadar yönetenler, onun adının duyulmasını hiç istemediler. Sanatıyla o; **"caney caney caney, işte meydaney, iyi günün dostu nerdesin haney?"** dizeleriyle statlarımıza kadar girdi, dilimize pelesenk oldu. Ama biz onu hiç bilemedik. Tanıyamadık çünkü, onu tanımanız hiç istenmedi. Bu yönüyle Perwer'in bu durumu, Kürt sorununu anlamak isteyenler için çok iyi bir özet gibi sanki: "Yok et"; beceremiyorsan da "yok say / yokluğa mahkûm et."

Tatlıses'le ilgili resmî gazete gibi olan "devlet gazetesinin" genel yayın yönetmeni birkaç gün önce şunları yazdı: "Salonda tek başörtülü kadın yoktu. Ama İbrahim Tatlıses, **Kayahan**'ın o müthiş bestesini **'Allah Allah'** diye söylerken, bütün salon onunla birlikte **'Allah Allah'** diye haykırıyordu. Yeni yıla girerken, bütün salona dua ettirdi. Hiç adını telaffuz etmeden, ama neyi kastettiğini çok iyi hissettirerek Gazze'de ıstırap çeken insanlar için duaya çağırdı ve herkes ona katıldı. Rojin'i söylerken, etrafıma dikkatle baktım. Rahatsız olan kimse yoktu. **'Ne**

mutlu Türk'üm! diye haykırdığı zaman da, herkes hep bir ağızdan aynı nakaratı tekrarlıyordu. Türk'ü, Kürt'ü, Allah'ı, Peygamber'i aynı sahneye davet eden bu insan için ne diyeceğiz? **'...İbrahim Tatlıses'i nasıl bilirsiniz?'** Ben Türkiye gibi bilirim. Müthiş yetenekleri ve insani zaafı ile... Yani hepimiz gibi..."

"Peki İsmail Aygün'ü yani Şiwan Perwer'i nasıl bilirsiniz" diye sorsak **Ertuğrul Özkök'e**, ne cevap verir acaba? Bu sorunun yanıtı net: Bil(e)mez çünkü, onu bilmesi istenmemiştir. Tanıyamaz çünkü, yalnızca Kürt olduğunu "hissettirerek" "üstüne basa basa" kendini ifade ettiği için Perwer, onun tanınması istenmemiştir. Dinleyemez çünkü, Perwer yasaklanmıştır.

Perwer'le ilgili olarak *Hürriyet*'in Ankara temsilcisi şunları yazdı: "Almanya'da yaşayan Şiwan Perwer'in adını duydunuz mu bilmem? Kürt hareketinin ruhunu temsil eden ben yaşta bir sanatçı. (Lafı uzatmadan bizim kuşak için Zülfü Livaneli ne idiyse, işte o diyeyim gerisini siz anlayın.)" Demek ki, sırf Kürt olduğu için, bunu açıkça ifade ettiği için, yokluğa mahkûm edilmiş Şiwan Perwer.

Şiwan Perwer, 1955 yılında Urfa'nın Sori köyünde doğdu. Resmî adı İsmail Aygün. 1972 yılında Irak hükümetinin Kürtlere yaptığı zulmü protesto etmek için Ankara'da düzenlenen miting ile ünlendi. 1976 yılındaysa hakkında açılan davalar nedeniyle Almanya'ya gitti ve bir daha da özlemini çektiği yurduna dön(e)medi. Bugün Kürtçe Şeş *TRT*'nin en önemli sanatçısı olarak Türkiye'ye dönmesi gündemde. **TRT'de İbrahim Şahin**, TRT Şeş'in Şiwan Perwer projesini hayata geçirebilir mi bilemeyiz ama, onun ezgileri, Türküleri, daha şimdiden, paslı kulaklarımızı açıp, 'bu ülkede en az İbrahim Tatlıses kadar önemli bir başka Urfalı sanatçı daha var, ben varım' diye sessiz bir çığlık gibi haykırıyor bizlere.

Şiwan Perwer ve İbrahim Tatlıses'in hayat hikâyeleri, yöntemleri, duruşları, acıları, hüznüleri, mutlulukları ve başarılarıyla, Kürt sorunu hakkında tam bir özet sunuyor bize: Kürt sorunu, bir tercih meselesi aslında. Türk olmayan Türk egemenlerinin tercihine "evet" deyip, "Türk'çe" konuşursanız "İmparator" olursunuz, yoksa kendi tercihinizin peşinden giderseniz İsmail Aygün yani Şiwan Perwer bile olamazsınız.

Aynı Ertuğrul Özkök'ün de belirttiği gibi. Hep "adını telefuz etmeden" ama "neyi kastettiğini çok iyi hissettirerek" çalıştı İbrahim Tatlıses. Bu nedenle de başörtüsüz kadınlara "Allah Allah"ı söyletirken rahatsız etmedi. "Ne mutlu Türküm diyene" derken de, mutlu etti hep. Tam da derin devletin istediği türden bir sunuş bu. "Hissettirmeden", "adını koymadan", "açıkça telaffuz etmeden", kişiliksizleştirerek yaşayabilir/katlanılabilir bir Kürt... Hatta "İmparator" da olabilir o zaman. İşte bu nedenle, İbrahim Tatlıses'ten bile Sauna'da haraç isteyebilir 'Kürt sorununun sürekli problem olarak kalmasını isteyenler' kolaylıkla devlet adına diyerekten. "Seni PKK yatakcısı listesinden çıkartacağım" gerekçesi ile... Aynı zihniyet, Şiwan Perwer'i de, "PKK destekçisi" mertebesine "terfi" ettiriverir kolaylıkla... Yazık, hem de çok yazık!.. Kültürlü bir bakanın cümlesiyle; "Allah milleti devletten korusun."

"Kürtçe albüm yapacağım" diyen Ahmet Kaya, gördüğü, bildiği ve yaşadığı sorunsalları "hissettirdiği" için, Ertuğrul Özkök'ün de içinde bulunduğu merkez medya –devlet gazeteleri- tarafından yargısız bir infaza tâbi tutulmadı mı? Perwer için durum biraz daha farklı tabii. O'nun hakkında devlet katında yazılan andıçlar olmasa da ona bakış açısı hiç değişmeyecek. Çünkü o, hissettirmemeyi bırakın, açık açık "Kürdüm" diye haykırma davranışını seçti. Onun ülkesinde yükselme şansı, Kürt sorunu konusunda egemen olan ve hiçbir soruna çare bulamayan "meşum derin anlayışın" değişmesi ile doğru orantılı...

Eğer bu anlayış değişirse –ki değişecek-, bir başka Urfalıyı da ekranlarda sık sık görmeye başlayacağız o zaman. Kim bilir, belki de Cem Karaca gibi o da döner bir gün yurduna. Döner de, 1972 yılının Ankarası'ndaki

konser mekânında yeni bir konser vererek, bütün acıları, bütün kavgaları, bütün kan davalarını sonlandıracak barış türkülerini söyleyerek, o da geri gelir Türkiye'sine!..

Ve sanat bir kez daha düşmanlıkları ve savaşları yenmiş olur... Kim bilir İbrahim Şahin'in TRT'si de canlı yayın olarak verir Şiwan Perwer'in bu muhteşem konserini o zaman... Merak ediyoruz Ertuğrul Özkök ve onun gibi az sayıdaki devlet gazetecileri acaba o zaman neler yazar?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son Ergenekon operasyonu nasıl okunmalı

Önder Aytaç & Emre Uslu 10.01.2009

Ergenekon terör örgütü ile ilgili yapılan operasyonlara baktığımızda 10. dalga da gerçekleşti. Daha düne kadar 'dalga geçenler' şimdi acaba ne yapıyorlardır? Aslında 'dalga geçenlere' söylenecek en güzel cümle, 'Perşembenin gelişi zaten Çarşamba'dan belli değil miydi?' Ya da Avrupa Yakası'ndan Dursun'un dediği gibi "ne oldi benzin soldi" demek mi gerekiyor?

Yapılan son operasyonları analiz ettiğimizde konunun üç yönünün olduğu ortaya çıkıyor. Birincisi, gömülü silah ve mühimmatların bulunması Ergenekon operasyonuna burun kıvrıranların işini zorlaştırmıştır. Bu çevreler yeni söylem olarak "Ergenekon değil Susurluk silahları" diye itiraz etmeye başlayacaklardır. Ancak bu bir gerçeği değiştirmiyor. Ergenekon Susurluk'un ağababası ve şimdi silahlarıyla birlikte yakalanmıştır.

Konunun ikinci yönü Ergenekon araştırmasının asker sivil ilişkilerini nasıl etkileyeceği ile ilgilidir. Son operasyondan sonra Ankara'da görülen "sessiz trafik" in sadece muvazzaf ya da emekli askerlerin gözaltına alınış şekilleriyle ilgili kaygılardan kaynaklandığını düşünmek yanlış olur. Evet, askerî personelin gözaltına alınışları dolayısıyla TSK'nın bir kısmında "kurum yıpratılıyor" kaygısı var. Ancak komuta kademesinin böyle bir kaygısı olduğunu düşünmüyoruz. TSK'nın yıpratılması ile ilgili kaygıları olsaydı Ergenekon tutuklusu paşalara açıktan "insani" ziyaretler yapılmazdı. Zira o ziyaretler TSK'nın imajını her şeyden daha çok yıpratmıştır. O halde Ankara'daki trafiği nasıl yorumlamalıyız? O ziyaretler ilgili birimlere yeterli mesajı vermemiş olmalı ki son dalga Ergenekon operasyonu engellenemedi. Bu nedenle de Ankara'daki sessiz trafik devreye girdi denebilir.

Bu bakımdan, Ankara'daki trafiğin ilk amacı bundan sonra yapılacak operasyonlarda ve daha yüksek seviyelerde emekli ya da muvazzaf askerî personelin gözaltına alınmasını önlemek için yapılmış olabilir. Eğer böyle olmasaydı, yani gözaltına alınan personel ile ilgili bir girişim olsaydı, Ankara Merkez Komutanlığı'nın açık talimatına rağmen Emekli Orgeneral Tuncer Kılınç'ı teslim etmezlerdi. Bu nedenle Ankara'daki "sessiz trafik" i önemsiyoruz. O trafik sessiz olmasının ötesinde Ergenekon dalgalarının bundan sonrasını sessiz sedasız çözmek için geliştirilen bir trafik de olacaktır.

Ancak Ankara koridorlarında verilen "kararlı mesajlara" rağmen Ergenekon'un bundan sonraki perdelerinin sonlandırılması o kadar da kolay görünmüyor. Zira Ankara çevresinde çıkan cephanelikler artık Ergenekon araştırmasını yeni bir aşamaya getirmiştir. Bu araştırmanın değişik ayak oyunları ile burada kesilmesi en çok hükümete zarar verir.

Son gelişmelerin üçüncü yönü, Ergenekon yapılanmasının direncinin ne yönde etkileneceğiyle ilgili olacaktır.

Yurdun her köşesini sarıp sarmalamış Ergenekon yapılanması; son operasyonlarda, özellikle gömülü cephanelerin ortaya çıkarılmasının ardından iki hamle yapabilir. Bunlardan ilki yapılanma içinden bazılarının yılgınlık göstererek bildiklerini anlatmak şeklinde olacaktır. Ancak bu zayıf bir ihtimaldir. Özellikle Ankara'daki "sessiz trafik"i Ergenekon yapılanması içindeki kişiler "görüntülü mesaj" olarak okumuş olabilirler. Ergenekon yapılanmaları bunu şu şekilde okuyacaklardır: "TSK halen arkamızda..." Bu durumda Ergenekon yapılanmasının içindeki kişilerin "delilleri" yok etmeye yönelik bir takım girişimlerin içine girmeleri söz konusu olabilir. Ancak bu da çok kolay bir şey değildir. Ergenekon yapılanması gibi hiyerarşik örgütlenmelerde yukarıdan emir almadan gömülü ya da diğer delillerin yok edilmesi mümkün değildir. Özellikle Ergenekon operasyonu sonrasında içine düştükleri "izleniyoruz" "dinleniyoruz" psikolojisi nedeniyle "delil yok etme" girişimleri, bunlar için birileriyle irtibatlar kurmaya çalışmaları, bunları kolayca yapmaları, telefonda konuşmaları da zorlaşmıştır.

Bu aynı zamanda Ergenekon araştırması yapanların işini de kolaylaştırmaktadır. Şimdiden Ankara'dan çok güçlü baskılar gelmezse, yani "sessiz trafik" beklenen sonucu üretemezse arkası gelecek diyebiliriz...

Bekleyip göreceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalçın Küçük 'deli' mi, 'ETÖ üyesi' mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 12.01.2009

Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ) operasyonu'nun 10. dalgasında gözaltına alınan Yalçın Küçük'ün "deli" olabileceğini, fakat "Ergenekon örgütü" üyesi olamayacağını yazan pek çok köşe yazarı çıktı. Yalçın Küçük gerçekten aklına estiği gibi konuşan bir deli mi? Yoksa yaptıklarını bilerek yapan, işinde son derece profesyonel olan bir "medya madrabazı" mı? Daha da önemlisi gerçekten de Yalçın Küçük'ten örgüt üyesi olmaz mı?

Akşam'dan Gürkan Hacır onunla ilgili bir portre yazdı. Hacır'ın portresinde eksiklikler olmasına rağmen ortaya çıkan çıplak gerçek şu: Yalçın Küçük hayatı boyunca hep örgüt üyesi olarak yaşadı. Hacır'ın cümleleriyle: "Yalçın Küçük'ün üniversite yılları aynı zamanda sol gençliğin ilk kez örgütlendiği yıllardı. Karşı geldikleri iktidar ise Menderes hükümetiydi. FKF kuruldu. Yalçın Küçük FKF'nin genel başkanlığına seçildi. ...28 Nisan 1960'da İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan olaylara polisin sert müdahalesi Ankara'da yankısını buldu. Yalçın Küçük'ün başını çektiği bir grup öğrenci, tarihimize 55 K olarak geçen ünlü olayı planladılar. '5 Mayıs günü saat 5'te Kızılay'da' parolasının kısaltılmış haliydi. ...1960'lı yılların ikinci yarısında Türkiye İşçi Partisi'ne kaydoldu. Behice Boran'ın yanında yer aldı." Daha sonra bir de PKK dönemi var. PKK kaynaklarının verdiği bilgilere göre Yalçın Küçük Öcalan'ın o kadar yakınıydı ki Öcalan'dan sonraki adam olarak görülmeye başlamıştı.

Öcalan'a düzenlenecek bombalı suikasttan Öcalan'ı haberdar edip onun canını kurtaran, bu arada özellikle MİT'te dönemin etkili ismi Mehmet Eymür'ün planlarını boşa çıkaran kişi olduğu da iddia edilmektedir. Şimdi bütün bu yaşam hikâyesine bakınca; 'Yalçın Küçük'ten örgüt üyesi olmaz' diyebilir misiniz?

Yalçın Küçük'le birlikte Birand'ın 32. Gün programına katıldığımız bölümde, Yalçın Küçük elini çırpıp çırpıp konuşuyor, bağıra bağıra stüdyoda hâkimiyet kurmaya çalışıyordu. Gülay Göktürk, Küçük'ün elini çırpmasından rahatsız olunca; 'neden böyle yaptığını' sordu. Verdiği cevap Yalçın Küçük'ün deli mi yoksa ona deli diyenleri 'suya götürüp susuz getirecek' kadar akıllı mı olduğunu gösterir cinstendi. "Ellerimi çırparak konuşmamı,

bağırarak konuşmamı yapımcılar istiyor. Zira reyting getiriyor.” Bir televizyon programında ellerini çırparak konuşmanın getireceğinin hesabını bile yapan bir kişi deli olabilir mi?

Ama bu kişi akılla izanla izah edilemeyecek tezleri neden uyduruyor o zaman? Öncelikle meşhur Sabetaycılık tezinden başlayalım. Küçük ve Soner Yalçın’ın Sabetaycılık üzerine yaptığı çalışmalar yayımlanmadan, Sabetaycılık ile ilgili en ciddi çalışma kime aittir? Sabetaycılık ile ilgili yurtdışında yapılan akademik çalışmaları saymazsak İlga Zorlu’nun *Birikim, Tarih ve Toplum, Toplumsal Tarih* ve *Tiryaki* dergilerinde yayınladığı ve bilahare *Evet Ben Selanikliyim* adı altında kitaplaştırdığı eser, Türkiye’de Sabetaycılık olgusunu gündeme getirdi.

Peki, Yalçın Küçük ve Soner Yalçın ne yaptı? Son derece ciddi bir sosyolojik gerçeklik olan Sabetaycılık konusunu magazinleştirerek içini boşalttılar. Bu gün Ertuğrul Özkök’ten Yalçın Küçük’ün kendisine, Türkiye’nin yarısı Sabetaycı gibi algılanıyorsa, bunda Yalçın Küçük ile Soner Yalçın’ın katkıları gerçekten de çok büyüktür. Bu algılama Türkiye’de Sabetaycılara ve Sabetaycılığa koruma sağladığı gibi, Türkiye’nin sosyolojik ve politik tarihini inceleme konusunda ciddi çalışmalar yapılmasının önünü de tıkamaktadır. Bu arada Yalçın Küçük ve Soner Yalçın’ın kitaplarını yayınlamasından önce, devletin bazı birimlerinde bu konuda çok ciddi çalışmalar yürütülüyordu. O çalışmalarla Küçük ve Yalçın’ın çalışmaları arasında illiyet bağı olup olmadığını da, bilenler çok iyi biliyorlardır elbette...

Yalçın Küçük yaptığı bu çalışmayla ne yaptı? Son derece ciddi bir sosyopolitik olayı, başarılı bir şekilde magazinleştirerek içini boşalttı. Kim için ne için yaptığını elbette okuyucular takdir edecektir. O halde Yalçın Küçük’ün Sabetaycılık üzerine yazdığı “uçuk” tezler anlamlı mı yoksa anlamsız mı?

Küçük yaptıklarını bilerek yapan, işinde son derece profesyonel olan bir “medya madrabazı” mı? Abdullah Öcalan’ın yanından kalkıp Türkiye’de ‘hardliner’ ulusalcıların sözcülüğüne soyunabilen başka bir kimse var mıdır? Üstelik onun “ulusalcılığı”nı sıradan ulusalcılar da sorgulamıyor. Onun Öcalan’la yaptıklarını bir şekilde kabul etmiş görünüyorlar. Bu sihir bu büyü nedendir? Nasıl oluyor? Bunu başarabilen bir kişi “deli” midir?

Onun Ergenekon ile ilişkisini elbette savcılar ortaya çıkaracaktır. Ancak şu kadarını söyleyelim: Ergenekon soruşturması temelde, darbe yapmak için orduyu kışkırtmak isteyen bir yapıyı hedef almıyor mu? Yalçın Küçük, 7 gün 24 saat televizyonlara çıkıp ne yapıyor Tanrı aşkına? Kendisini deliye vurma, onu yaptıklarından asude eder mi? Her yerde hep çok konuşan Yalçın Küçük, savcılara ‘susma hakkımı kullanıyorum’ deyip susarsa o zaman görün siz şenliği...

ETÖ üyesi Yalçın Küçük!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ETÖ ve Tuncay Güney sorgusunun detayları

Onuncu dalga sonrasında önce Ergenekon Terör Örgütü'nün (ETÖ) 'bomba gömüsü' ortaya çıktı ve her taraftan da benzeri terör örgütü cephanelikleri çıkacak gibi. Şimdi de bir diğer saklı bilgi olan sekiz yıllık bir 'video gömüsü' ortaya çıktı. Güney'in sorgu videolarının az bir kısmı bile 'bir kısım medyayı' ürkütmüşe benziyor. Neymiş efendim, Güney 2008'de sorgulanmış-mış-mış ve ortaya çıkan video çekimleri –adamdaki fiziksel anlamda olan köklü değişiklikleri bile görmezden gelerek- 2001'de değil 2008'de çekilmiş-miş-miş. Oysa aynı odaklar, Güney'in her konuşmasında çelişki bulduklarını yüksek sesle dile getiriyorlar ve çelişki ETÖ lehine kullanılabilecek türden ise, üstüne atlayıp kullanmaktan çekinmiyorlardı. Ancak kendi aleyhlerine ise, her durum karşısında Güney'in çelişkili olduğunu söyleyip, kendi iddia ettiklerini bile anlamsızlaştırmış olmuyorlar mı?

İşte tam da bu nedenle ETÖ medyasının bu soruşturmayı sulandırmaya çalıştığını, çarpıtma girişimi yaptığını söyleyebiliriz. Bu durum Güney'in videolarından sonra ortaya atılan akla zarar komplo teorilerinde de kolaylıkla görülüyor. Ulaştığımız kaynaklardan edindiğimiz izlenime göre, bu videolarda hiç bir hile hurda yok. Anlatılanlara bakılırsa, Tuncay Güney'in sorgulanması konusu en azından bir kısmı itibariyle biraz da tesadüflerle ortaya çıkmış. Eğer Tuncay Güney bilerek bir oyun oynamadıysa –ki o sorguyu yapanlar böyle düşünmüyor- Güney önce sahte belgeyle oto satma konusu nedeniyle Asayiş Şube tarafından gözaltına alınıyor. Gözaltına gelir gelmez "ben Veli Küçük'ün yardımcısıyım" anlatımında bulunup, bunu gösterir ayrıntılar verince de, Organize Suçlarla Mücadele Şubesi bu olaya müdahil oluyor. Daha sonrasında; 'sorgucular bir sormuşsa, Tuncay Güney bin anlatıyor.' Sorgunun bilinen kısmı itibariyle, 'öyle dokuz gün gözaltına alınmışlık' filan da yok. Güney konuştuğu sorgucular dehşete kapılıyor, sonrasında da operasyonlar yapılıyor. Çıkan belgeler de Güney'in sorguda söylediklerini tamamıyla doğruluyor.

İşin ilginç tarafı, soruşturma derinleştirildikçe Güney'in anlattıkları başka birimleri de ilgilendirdiğinden, başka birimler de konuya müdahil oluyor. ETÖ yani Ergenekon adı Organize Şube'ye Güney'in itiraflarıyla birlikte giriyor. Yani dönemin Organize Şube yetkilileri ETÖ'den haberdar değiller. Önce, konuyu yalnızca bir mafya konusu olarak gördükleri söyleniyor. Ancak Güney'in itirafları sonucu yapılan çalışmalarla konu derinleştikçe, Organize Şube yetkilileri de konunun büyüklüğünden haberdar oluyorlar.

"Güney neden konuşma gereksinimi hissetti" sorusuna ilgililerin verdiği yanıt da oldukça ilginç: "Adam birçok şey biliyor ancak şimdiye kadar hiç ciddiye alınmamış. Kendisinde bu durum aşağılık kompleksine neden olmuş. Bu nedenle de; sen bir soruyorsan o bin anlatıyor."

O dönemde bazı polis yetkililerinin çok etkili bir devlet adamı ve kardeşi aracılığıyla, Emniyet'te daire başkanlarını bile değiştirdiği, istediği kişileri üst düzey görevlere atattığı, Emniyet'in hafızası olan arşivleri yok etmeye çalıştığı, o dönemin çok kudretli gazetecisinin üzerinden de, Ergenekon'a hizmet ettikleri de konuşulanlar arasında. Bu kudretli gazetecinin, kendisine çok yakın olan o dönemin devlet adamından kaynaklanan bir gücü var sanılırken, aslında Güney'in itiraflarından sonra, yaptıklarının ve kendilerinin de bilerek/bilmeyerek ETÖ'ye katkı sunmak durumuna geldiğini şimdilerde gözlemliyoruz.

Bu durum karşısında Güney'i gözaltında tutan dönemin kudretli ve ihtiraslı Emniyet Şube Müdürü'nün Veli Küçük ile pazarlık yaptığı, bu olaydan sonra da şimdiki ETÖ'de bilerek çalışmaya başladığı iddia ediliyor. Zaten Güney'in bunca itirafından sonra, yalnızca oto sahteciliği nedeniyle mahkemeye çıkarıldığı, söylenen itirafların ve yapılan operasyonlarda ele geçirilen belgelerin değerlendirilip, ETÖ'nün hiç o dönemde ortaya çıkarılmaması ile birlikte düşünülürse, oldukça ilginç bir durum ortaya çıkıyor, değil mi?

Burada sorulması gereken soru şu: o dönemde ETÖ soruşturması neden yapılmadı? İlgili adli birimler ve

güvenlik birimleri bu konunun üzerine neden gitmedi? İşte buradaki bu kritik ilişkiler yumağı, Susurluk'un hafriyatını yol ortasında bırakan o siyasetçi, o gazeteci ve o polis ile ilgili diğer şahısların Ergenekon ile olan bilinçli ya da bilinçsiz ilişkisi nedeniyle çok ama çok önem kazanıyor.

Aslında bir adım daha atıp şu da sorulabilir: Güney'in itirafları yalnızca poliste mi kaldı? İlgisi nedeniyle konuyla alakalı olabileceği düşünülen diğer kurumlara da gönderildi mi? Bazı çevreleri panikleten durum da bundan sonra mı acaba ortaya çıktı? Bu kasetlerde ortaya atılan iddialar ve ele geçirilen belgeler, 2001 yılında ilgili bütün kurumlara da gönderildi mi?

Görüldüğü kadarıyla konunun adli kısmı, dönemin İstanbul Emniyeti ve diğer bazı kurumları tarafından kapatılmış. İş üzerlerine kalmasın diye de, adli birimler "kerhen araştırılsın" diye yazılar da yazmışlar. Ancak ilgili birimler 'iddiaların medyada çıkan bilgiler' olduğu gerekçesiyle, adli soruşturmanın yapılmasını engellemişler. Ancak MİT konunun üzerine gidip, bulgularını ilgili kurum ve kişilerle yeniden ve değişik tarihlerde defaatle paylaşınca, ilgililerin/ bilgililerin/ yetkililerin ne yaptıklarını ya da yapmadıklarını net olarak bilemiyoruz.

Kimse karnından komplolar kurup davayı sulandırmaya kalkmasın. Zira savcıların bulguları ve mahkeme kararları fiziksel gerçekliğe dayanıyor. Buna karşın, ETÖ'yü sulandırma girişimleri, onu yapanları ve ısrarla bu tutumlarını sürdürenleri, Ergenekon'a bir adım daha yaklaştırıp, bu kişilerin de ETÖ'nün içinde mi olduklarının paniğini yaşadıklarını kamuoyuna düşündürüyor, hepsi bu kadar.

ETÖ ile dalga geçenler ve dalga dalga ETÖ'nün nerelere uzandığını görenler de sanırım gerçeklerde birleşecekler ve PKK, Hizbullah gibi ETÖ'yü de anlayacaklar...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tuncay Güney dosyası Emniyet İstihbarat Şube'yi dağıtmış olabilir mi?

Önder Aytaç & Emre Uslu 19.01.2009

Tuncay Güney'in video kayıtları ortaya çıktıktan sonra, ortalık bu konudaki analizlerle doldu taştı. Ortak kaniya göre; 'Güney her tarakta bezi olan, güvenilmez ve yalancı birisi. Dolayısıyla, ETÖ operasyonunun da içi boştur' değerlendirmeleri yapılmakta. Bu değerlendirmeleri yapanlar, bu adamın söylediklerinden en azından bir kısmının doğru olup olmadığını bile test etme gereksinimi duymuyorlar. Güney'in söylediklerinde eğer doğruluk payı varsa, kendisini değil ama neden söylediklerini ciddiye almaya bile yanaşmıyorsunuz? Örneğin şu gömülü silahlar konusu.

Ergenekon'un toprağa gömülü silahları olduğunu ilk kim söylemişti? *Sabah* gazetesine verdiği ilk mülakatta Güney; "Ama aranan silahlar belki de, üzerine Türk bayrağı dikili bir elektrik binasının altında olabilir, kim bilir?" demişti. Bugün yapılan kazılarda, belki verdiği adreste hâlâ kazı yapılmadığı için bulunmadı ama o gömülü silahlar bulundu mu... O halde neyi tartışıyoruz. Adamın kişiliğini mi yoksa söylediklerinin doğru olup olmadığını mı?

Tuncay Güney'in kendisine ve ifadelerine, güvenilmez, ipe sapa gelmez diyenlerin haklı olabileceği kısımlar

elbette olabilir. Ama yer ve zaman belirterek verdiği mekânlara gidip söylediği iddiaları araştırmak bir gazeteci için çok mu zordur acaba? Örneğin şu adresini verdiği asit kuyularına bakılabilir mi? Buyurun size Tuncay Güney'i bir daha toplum içine çıkamayacak hale getirecek önemli bir fırsat. Haydi, Güney'in söylediğinin yalan olduğunu ispatlayın ve bundan sonra hiç kimse Güney'i ciddiye almasın. Oysa Güney'in anlattıklarını doğrulayan onlarca şahit de var. Cesaretiniz var mı Sn. Ertuğrul Özkök, Sn. Hıncal Uluç, Sn. Enis Berberoğlu, Sn. Sedat Ergin, o asit kuyularını gündeme getirip Tuncay Güney'i hep beraber yalanlamaya? Hadi gelin bunu hep birlikte araştıralım ve bu adam ne kadar da yalancıymış diyelim.

Güney dosyası İstihbarat Şube'yi dağıttırdı mı?

Şimdilerde herkes, Tuncay Güney'in 2001 yılındaki itiraflarından sonra ETÖ konusunun neden kapatıldığını soruyor/tartışıyor. Bazıları, polisin bunu ciddiye almadığını, bu nedenle de soruşturmanın yapılmadığını iddia ederken, diğer bir kısım yazar ise, konunun altında bir bityeniği arıyor: Acaba İstanbul Emniyeti'nin bir ihmali mi söz konusu sorusunun yanıtını arıyor.

Hatta dönemin konuya bakan savcısı bile; "Ben Emniyet'e incelensin diye yazdım ama bir sonuç çıkmadı" açıklamasında bulunuyor. Burada gerçekten de ilginç bir durumun olması lazım. Çünkü Güney'in itirafları karşısında dehşete düşüp konuyu savcının gündemine getiren de polisin ta kendisi. Bunu yapan polis neden soruşturmayı kapatmak istesin ki?

Adil Serdar Saçan; 'kendisinin dosyayı İstihbarat Şube'ye teslim ettiğini, ancak dosya kapatıldıysa bunu İstihbarat Şube'nin yapabileceğini' ima ediyor. Oysa o dönemde medyada çıkanları derinlemesine incelediğimizde, Tuncay Güney'in gözaltına alınmasını müteakip İstanbul İstihbarat Şubesi ile ilgili bazı ilginç gelişmelerin olduğu gözlemleniyor.

Bilindiği gibi, Güney 2001 yılı mart ayında İstanbul Emniyeti'nce gözaltına alındı. Daha sonra konu Organize Şube'ye intikal ediyor. Güney mahkemeye sevk edildikten sonra da, İstanbul Adliyesi'nden Emniyet'e yazı yazılarak, bu iddiaların incelenmesi isteniyor. Konu İstihbarat Şube'ye intikal ediyor. İstihbarat Şubesi konunun üzerine çalışmaya başlayınca da çok ama çok ilginç gelişmeler oluyor. Daha sonra Veli Küçük ve bir emniyet görevlisi ile birlikte güvenlik şirketi kuran dönemin İstanbul valisinin, İstihbarat tarafından telefonlarının dinlendiği iddiaları ortalıkta dolaşmaya başlıyor.

Dönemin iktidarına çok yakın olan bu valiyi dinlemenin, mantıksız, gereksiz ve olanaksız olduğu bilindiği halde, İstihbarat Şube çalışanları hakkında –özellikle Ergenekon soruşturmasını etkisizleştirmek için- bu tip söylentiler çıkarılmış/yayılmış olabilir mi? Bu önemli soru yanıt bekliyor. Bu iddialar dönemin başbakanına yakın vali ile dönemin içişleri bakanına yakın emniyet müdürü arasında bir karşı karşıya gelmeye mi neden oldu acaba? Kendisi de İstihbarat kökenli olan dönemin emniyet müdürünün, o süreçte İstihbarat Şubesi'ni haksız iddialara karşı koruduğu da bilgilerimiz arasında. Dönemin emniyet müdürü görevden istifa edince, Ergenekon'u araştıran birim ve İstihbarat Şubesi'nin başındakiler de dağıtılıyor. Acaba bu dağıtılmaya neden, ETÖ soruşturması mıydı dersiniz?

'Nitekim' medyada çıkan bilgilerle araştırmaya devam edecek olursak, şimdilerde "Susurluk'u çözmemiz için kurumlardan gerekli desteği bulamadık" diyen o dönemin önemli ve meşhur siyasetçisinin; 'o dönemde Emniyet'i ve özellikle de istihbarat birimlerini etkisiz hale getirmek için, bir takım girişimlerde bulunduğu' da yazıyor o dönemin gazetelerinde. Eğer o dönemin aydınlatılmasını istiyorsak, o dönemde Ergenekon dosyasına bakan birim başta olmak üzere tüm İstihbarat Şubesi'nin pasif kılınması için, siyasi çabaların olup olmadığı da

kesinlikle incelenmelidir, değil mi? Örneğin o dönemde İstanbul İstihbaratı'ndan sorumlu müdürler, neden, kim tarafından, nasıl, niçin ve hangi gerekçelerle İstanbul dışına gönderildiler?

Özellikle Saadettin Tantan'ın içişleri bakanlığından alınması sonrasında göreve gelen, o dönemin etkili devlet adamına ve kardeşine yakın olan siyasilere, İstihbarat Dairesi'ni ve buna bağlı İl İstihbarat Şube birimlerini hedef aldıkları, rutin işlemlerden başka hiç bir istihbarat faaliyetine karışmasını istemedikleri iddiaları acaba ne kadar doğru? Hatırlayınız lütfen, Saadettin Tantan'ın istifa sürecinde taaaaaa İstanbullulardan Ankara'ya gelip, başbakanlığın önünden konuyu canlı yayınlarla aktaran dönemin kudretli gazetecisi bu gün neyle suçlanmakta? Kendisi de bu gün ETÖ üyeliğinden tutuklu bulunan o gazeteci için, bir içişleri bakanının istifa etmesi acaba neden bu kadar önemliydi?

Güney'in iddialarının tümünün temelsiz olduğuna, hepsinin de bir şizofrenin uydurmaları olduğuna inanmayı ne kadar çok isterdik!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ETÖ soruşturmasının teknik boyutu

Önder Aytaç & Emre Uslu 24.01.2009

Bazı çevreler bizim burada yazdıklarımızdan hareketle "içer(i)den" bilgiler aldığımız yönünde iddialar ortaya atıyor. Türk medyasının "geleneksel araştırmacı gazetecilik" yöntemi –basın şehidi Uğur Mumcu'dan sonra- hep hazır bilgilerin kendilerine servis edilmesi biçiminde olduğu için, bizim için de bu şekilde kolaycı değerlendirmeler yapılıyor. Bir diğer anlatımla, derin devlet teleşnikofu/medyası, hep içer(i)den sızdırılan bilgilerle manşetler attığından, hatta içerden yazılan yazılar aynen köşelere taşındığından, üniformalı elitlerin anlatımları ile birebir örtüşen üslup ve ifadeler kullanıldığından, bizim yazdığımız yazılar da aynı çerçevede değerlendirilebiliyor ki hata yapılıyor...

Şimdiye kadar yazdığımız hiç bir yazıyı ama hiç bir yazıyı, içer(i)den gelen bilgi, ima, ya da yönlendirme ile yazmadık. Yazdığımız analizlerin doğruluk oranının yüksek olması içerden aldığımız bilgilerden değil, Türkiye'de güvenlik sisteminin nasıl çalıştığını çok iyi bilmemizden kaynaklanıyor. 20 yıldır bu konuda uzmanlaşmış iki akademisyen olarak, medyada çıkan bir haberin içerdeki (ve dahi dışarıdaki) izdüşümünü anlীয় olmak bizim için önemli bir avantaj. Bundan da gurur duyuyoruz.

Örneğin geçen yazımızda dile getirdiğimiz 'İstihbarat Şube'nin dağıtılması' *Milliyet*'te çıkan (6/8/2008) Adil Serdar Saçan röportajındandı. Saçan aynen şöyle diyor: "Vali, (Mesut Yılmaz'a yakın olduğu söylenirdi) dönemin İstihbarat Şube Müdürü ve teknikten sorumlu İstihbarat Müdür Yardımcısı'nı kendisini izledikleri gerekçesiyle İstanbul dışına tayin etti. ...Ancak, ikisinin de bu işte bir sorumluluğu yok. Veli Küçük dosyasının kapatılmasının bunlarla bir ilişkisi yok." İşte burada sorulması gereken soru da şu değil mi? O zaman kim kapattı? Demirel'in söylemiyle, 'Afyon Dinar bandosu şefi mi?'

İşte bu aşamada, bir analistin o dönemdeki etkili siyasetçinin yaptıklarına bakması gerekiyor ki, biz de onu yaptık. Ancak dönemin siyasetçisine "ETÖ'yü siz mi kapattınız" sorusu yöneltildiğinde ilginç bir manevrayla, başbakanlığı döneminde Susurluk olayına karşı yaptıklarını gündeme getiriyor ve "elimden bu kadar geliyordu" diyor. İyi de Tuncay Güney gözaltına alındığında siz başbakan değildiniz ki. Konunun üzerine gitmeyi düşünen,

adını "tapınak şövalyeleri" (sahi hangi tapınaktı bu, Agarta olmasın) koyan dönemin içişleri bakanını görevden almakla, ETÖ dosyasının kapatılması arasında bir ilişki var mı ki? O gazeteci, dönemin içişleri bakanına karşı açtığı kampanyayı sizin adınıza mı, ETÖ adına mı yoksa her ikisi için mi yaptı?

Şimdi de şu sorunun yanıtını arayalım; "Saygın isimlerin ifadesi neden davetle alınmıyor?" Öncelikle hukuk sistemimiz açısından bu soruyu sakat buluyoruz. Ama yine de konunun teknik yönünü buraya taşıyalım. Alınan mahkeme kararıyla teknik takip yapılan bir "saygın" ya da "saygın olmayan" (ayrımı yapanların aklına göre, sıradan yurttaşla böyle dememiz gerekiyor ya da George Orwell'in anlatımıyla; 'herkes eşittir ama bazıları diğerlerine göre daha fazla eşittir') şüphelinin elde edilen deliller olgunlaştıktan sonra gözaltına alınması gerekiyorsa, savcının o kişiye ait mekânlarda teknik takip neticesi olgunlaşan delilleri destekleyici belge bilgi ve delilleri araması bir zorunluluk değil mi?

Evinde arama yapacağınız saygın şahsı davet yöntemiyle ifade almaya çağırıyorsanız "lütfen evindeki belgeleri de al gel" mi diyeceksiniz? Örneğin İlhan Selçuk'a "abi odanda duran el yazısıyla aldığın 'Oral Çelik'le birlikte... 500 bin dolar verirsen bu işi yaparız" notunu da al emniyete gel" demek mi gerekiyor? Ya da İşçi Partisi'nden çıktığı iddia edilen Yargıtay krokileri için "Doğu'cuğum, Yargıtay krokilerini de al emniyete gel" demek mi gerekiyor? Ya da "Yarbayım saygın şahıssınız ya o nedenle bombalarını da al emniyete gel ifadeni alacağım" mi demeli savcılar ve mahkemeler? Ya da polis, evinde arama yaparken saygın şahsiyetlere "sen emniyete kadar git biz arkandan geliyoruz" demek mi gerekiyor? Bu saygın şahsiyet tantanasını yapan gazeteciler bu garipliğin farkında değil mi? Savcılar bu şahısları gözaltına alırken teknik takipte olgunlaştırdığı delilleri de destekleyecek "el yazısı", "bomba", "law silahı" ve benzeri gibi delilleri de arıyor. Kısacası eğer iyi niyetliyseniz bundan sonra bu "saygın" kandırmacasına, daha mantıklı bir izah bulmanız gerekli.

Son tartışma konularından birisi de; "bunca farklı türden ve yapıdan insanın birbiriyle irtibatı ne" sorusu. Birincisi ETÖ zaten farklı hücrelerden oluşan bir örgüt. Bu iddianamede de belirtildi. Dolayısıyla kültür mantarı gibi farklı hücrelerde farklı türlerin yetişmesi ve yaşaması yadırganacak bir durum değil. Bunların ETÖ ile irtibatı ise kanımızca "teknik istihbarat" sayesinde sağlanıyor. Örneğin bir emekli general ile JİTEM'den maaş aldığı ortaya çıkan tutuklu bir ETÖ sanığının yakın korumasıyla 60 kez telefonda görüştüğü eğer doğru ise savcının bu şahsı çağırıp ifadesini almasının neresi yanlış Tanrı aşkına? "Teknik network analiz" sistemin kuşkusuz sakıncaları var. Ergenekon sanıklarının aile ilişkileri, "örgüt harici" ilişkileri ve sosyal ilişkilerinin elbette çok iyi ayıklanması gerekiyor. Bu ayıklamanın sağlıklı yapılabilmesi için de, evlerde, telefonlarda ve bilgisayarlarda yapılacak ek delil araştırmasına gereksinim duyuluyor olabilir mi? Yani savcıların kullandığı "network analizi" gözaltılarda ele geçirilen belgelerle de destekleniyor.

ETÖ soruşturmasına takılan 'saygın'ların hem kendilerinin sosyal networklarıyla Ergenekon bağlarının ayrıştırılması, hem de soruşturmanın güvenliğinin sağlanması açısından bu gözaltılar teknik bir zorunluluk gibi görünüyor. Bu teknik sorumluluktan mağduriyetler doğar mı? Bu durum hiç istenilmemekle birlikte olası. Zaten hukuksal süreç de mağdur ile suçluyu ayırmak için var değil mi? 'Herkes eşit ama bazıları diğerlerine göre daha fazla eşittir' demeyecek kadar bile kendimize öz saygımız varsa, bu yargısal sürece saygı göstermemiz gerekli değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır: AKP, DTP, TSK, kaos ve değişim

AKP sonunda Diyarbakır Belediye Başkanlığı için Kudbettin Arzu'yu kamuoyuna açıkladı. Kudbettin Arzu pek çok Diyarbakırlı için, olumlu ve derleyip toparlayıcı bir isim. Tevazuu, insanlara yakınlığı ve onların içinden birisi olması, onun Diyarbakırlılar tarafından kolaylıkla belediye başkanı olarak kabul edilmesini sağlayabilir. Ancak bu sayılanlar, tek başına Arzu'nun başkanlığı kazanmasını sağlayamaz. O zaman AKP, Diyarbakır'da politik vurgu yapmaksızın yani politikasızlığa vurgulama yaparak, DTP'ye karşı bir seçim kampanyası yürütmek zorunda.

Öncelikle, Diyarbakır'daki Kürt sorununa kalıcı çözümler üretmek, bütünüyle yerel seçimlerle ilgili politik çözümler üretmekten çok daha önem taşımakta. AKP açısından sorunsala bakılacak olursa, altı yıldır ülkeyi yöneten bir parti olarak, Kürt sorununa hâlâ statükocu derin devlet yaklaşımının ötesinde kalıcı bir çözüm ve öneri getirilmemiş olması söz konusu. TRT'nin Kürtçe yayın yapan 'Şeş TV'si dışında bölge insanını ve Diyarbakırlıyı çok hoşnut edecek adımlar atıl(a)madı.

Yine Başbakan Erdoğan'ın son dönemlerdeki ulusalcı çizgideki söylemleri de bu bölgede yaşayan Kürtleri de, bölgedeki AKP tabanını da hiç hoşnut etmedi. İşte bu nedenle, mahalli seçimlerin de ötesinde bir anlam taşıyan Diyarbakır belediye başkan adayının seçimi konusu, Ankara ve AKP tarafından da salt bir başkan seçimi olarak algılanmamalı ve Kürt sorunundan soyutlandırılarak bu gerçek okunmamalı. Anayasal açılımların yapılmaması ve bu bölgede yaşayan insanların AKP'nin de kendi sorunlarına bir çözüm üretmediğine olan inancı, oy bağlamında AKP'nin handikapları.

AKP, kendisinden belediye başkanına sahip bir Diyarbakır'ın neleri kazanacağı üzerinde politikasını kurgulamalı. Yine DTP'li belediye başkanına sahip olmakla Diyarbakır'ın neler kaybettiğinin de vurgulanmasına gerek var. İstanbul'da Recep Tayyip Erdoğan'ın ilk belediye başkanı olduğu seçimlerde, politik düşünce ve görüşler değil, kamuoyunun var olan politikacılardan illallah demesi, ve umut olarak yeni bir adayı istemeleri söz konusuydu. Politik düşüncelerin değil, şehrin gereksinimlerinin karşılanması vurgulanması nasıl İstanbul Belediye Başkanlığı'nı Erdoğan'a kazandırmışsa, benzeri bir açılımın Diyarbakır'da yapılması da paradigmalarda kırılmalara neden olabilir.

Ayrıca eğer planlı bir çalışma yapılacak olursa, AKP'nin güçlü dinsel kanattaki bölgesel bağlantıları da, formel olmayan politik kampanyaların açılımı şeklinde bölge insanı ile Kudbettin Arzu'lu AKP'yi bölge insanı ile kenetletebilir. Sufi network ile 22 Temmuz 2007 milletvekili seçimlerde yapılan benzeri hareketlenmeler, dinsel değerlere önem veren kişilerin de AKP'ye oy vermesine neden olmuştu. DTP'nin dine ve dindara olan mesafeli ve hatta dışlar tavrındaki duruşu da, AKP'nin işini kolaylaştıran bir diğer artı açılım. Militari duruşun karşısında ılımlı İslamı da kucaklayan bir tavır sergilenmesi, AKP'nin oy potansiyelini artıracı bir diğer durum.

Sokaktaki sıradan yurttaşlar bağlamında, hem Kürtlerde hem de Müslümanlarda, AKP ve onun ürettiği politikalara karşı olumsuz bir hava söz konusu. Kanımızca Başbakan Erdoğan da bu durumun fazlası ile farkında. İşte bu nedenle Ergenekon Terör Örgütü'ne karşı oldukça kararlı ve istikrarlı adımların atılması başbakan açısından, bu hatanın düzeltilmesi bağlamında değerlendirilebilir. Ergenekon'un avukatlığına soyunan CHP'li Baykal ile karşılaştırınca, organize suç örgütleri ile mücadelede kararlı adımlar atan bir başbakan ve AKP, halktan çok daha fazla oy alabilecek bir duruş sergilemekte.

Başbakanın ETÖ ile ilgili söylediklerinde gerçekten de samimi olup olmadığı konusunda sıradan Türklerin ve bu bölgede yaşayan Kürtlerin şüpheleri olsa da, ETÖ'nün çözülmesi ve suçlularının nereye kadar uzanırsa uzansın üzerine gidildiği yaklaşımındaki kararlılığın gösterilmesi, bu bölgede yaşayan dindar ya da ateist her Kürdü

doğrudan ilgilendiriyor. Çünkü ETÖ'nün bu bölgede yaptıklarını, ne Ermeniler ne Ruslar ve hatta ne de bir düşman kuvveti yaptı. Binlerce ölü, yüzlerce fail-i meçhul, cesedi bile bulunamayan kayıplar ve süreklileştirilmiş 'korku imparatorluğu' durumu akıllarda taptaze duruyor ki, bütün hepsinin mimarı da her geçen gün gözüktüğü şekliyle ETÖ.

Bölgedeki DTP'nin Kürt kartını oynaması ve etnik köken üzerinden siyaseti kaşması, bütünüyle militari yapının devamlılığına adım attırarak sonuçlar doğurarak askerî yapıyı memnun ederken, Erdoğan'ın yalnızca şehrin sorunlarına ve bu bölgede yaşayan insanların ekonomik durumlarının daha da iyileştirilmesi üzerine atacağı adımlar, onun bu bölgede bir devlet adamı olarak algılanmasına ve yurttaşını düşünen bir birey olarak değerlendirilmesine neden olacak ve dolayısıyla da AKP'ye oy getirecektir.

O halde AKP, Diyarbakır'da başkanlık seçimlerini kazanacak kadar oy alamasa bile, alacağı her fazla oy, kendisinin Kürt sorunu konusundaki politikalarının doğruluğu ve desteklenirliği konusunda Ankara'da özellikle de askeriye cihetinde Erdoğan politikalarının cephe kazanmasına neden olacak. Eğer mucize gerçekleşir ve AKP Diyarbakır'da başkanlık seçimlerini kazanırsa, bütünüyle Kürt politikaları Ankara'da da, bölgede de değişime uğrayacak.

Bundan kazançlı çıkan da Türk demokrasisi olacak. Çünkü Diyarbakır gerçeğini algılayamayan ve Kürt sorununu çözemeyen, Türkiye'de iktidar olsa da muktedir olamaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye Yahudi lobisinin desteğini garantiledi

Önder Aytaç & Emre Uslu 31.01.2009

Davos krizinden sonra, yukarıdaki başlığın çok iddialı ve hatta absürt bir başlık olduğunu düşünebilirsiniz. Özellikle Washington DC'deki havayı iyi bilen ve Yahudi lobisinin AKP hükümetine karşı çok kızgın olduğunu bizzat gözlemleyen kişiler olarak da, yukarıdaki başlığı atmada bir terslik olduğunu biz de biliyoruz. Ancak şunu da biliyoruz ki; İsrail-Türkiye ilişkileri özellikle Arap halkının kendi politikacılarına karşı sokaklara döküldüğü şu günlerde kötüleş(e)meyecek kadar hayati öneme sahip. Bu Türkiye için askerî ve "teknik" bir zorunluluk. Ancak İsrail için de "izolasyon"a uğramamak için 'olmazsa olmaz' bir durum. Batı dünyası İsrail kızıyor diye, Türkiye'yi İran-Suriye eksenine itmek iste(ye)meyeceğine göre, Türkiye'nin Davos krizinden sonra Batı'dan kopmasına asla izin ver(il)meyecektir. Bu yüzden de AB başkentleri, İsrail'e ve Türkiye'ye 'krizi aşın' mesajını verecekler. Hatta bu konuda baskı da uygulayabilirler. Her iki ülkenin –aynı kökenden gelen- diplomatları da şimdiden sorunu çözmek için girişimlere başladılar.

İsrail politikalarından bağımsız düşünemeyeceğimiz Washington DC'deki güçlü Yahudi lobisinin, Türkiye'ye (AKP'ye değil) kritik konulardaki desteğini sürdürüp sürdürmeyeceği bazı çevrelerce hemen sorgulanmaya başladı bile. Hemen belirtelim ki, Yahudi lobisi özellikle Gazze krizinden sonraki Erdoğan'ın konuşmaları nedeniyle elinden gelse AKP hükümetini bir gün dahi iktidarda tutmak istemiyor. Amerika'nın en önde gelen beş Yahudi lobi grubunun başkanlarının ortak imzası ile Başbakan Erdoğan'a gönderdiği mektup da, burada akla getirilmesi gereken bir diğer konu. Eğer Türkiye'de güvenebilecekleri bir iktidar rejimini kotarabileceklerine inansalar –ki buna en uç darbe gibi modeller de dahildir- AKP'yi iktidardan uzaklaştırmak için her yolu deniyorlar/ deneyecekler. Tabii Obama'nın verdiği uluslararası ilişkilerde moral değerlere önem

veren bir anlayış vurgusu, bu lobinin hem ABD'deki 'neo-con'larını, hem de onların Türkiye ile ilgili şom senaryolar yazan/ dayatan Zeyno Baran örneklemelerini panikletmekte. ABD'de Obama merkezli 'öteki' olanlarla da dost olma rüzgârı, Türkiye'de aşırı uç denebilecek askerî darbe ve kaos dönemi beklentilerini de kesinlikle engelleyecektir. Yine ETÖ merkezli derin yapının pisliklerinin derin millete göstere göstere temizlenmesi de, işte bu noktada önemli bir konsensüsün sağlandığının göstergesi.

Amerika'daki Yahudi lobisi, AKP'ye bu kadar karşı olmasına rağmen, İsrail'in bölgedeki izole durumu nedeniyle, Türkiye'yi hepten karşılarına almak istemeyecektir. İşte tam bu noktada 2008'de ortaya çıkan Yahudi lobisi ile Türkiye gerginliğini de anımsamakta yarar var. Güçlü Yahudi örgütü Anti-Defamation League Başkanı Abraham Foxman; 'kendi şahsi görüşü olarak 1915-1918 olaylarının soykırım olabileceğini' belirtti. Türkiye bu açıklamaya büyük tepki gösterince, Yahudi lobileri de bu açıklamanın kendi görüşleri olmadığını ifade ettiler.

Son geline nokta ise; Başkan Obama'nın Ermeni seçmenlerine, 1915 olaylarını soykırım olarak tanıyacağını söylediği biliniyor. Özellikle 24 Nisan'a gelirken Yahudi lobisinin Obama yönetimi nezdinde yeniden devreye girmesi bekleniyor. Kaldı ki Obama'nın Beyaz Saray'a atadığı müsteşar da bir diğer etkili Musevi.

Türkiye'nin tam da çok ihtiyacının olduğu bir dönemde, Yahudi lobisinin Washington'da Türkiye aleyhinde bir tercih yapması, yalnızca AKP'nin değil, tüm Türkiye'nin İsrail aleyhine dönmesi sürecini de başlatabilir. Özellikle seküler kesimle iyi ilişkileri olan bu lobinin, AKP'ye kızıp tüm Türkiye'yi ve kendi çıkarlarını yakmak isteyeceklerini sanmıyoruz. Bu nedenle, geçen yıldan farklı olarak bu yıl Yahudi lobisinden Ermeniler lehine bir açıklama bile gelmeyebilir.

Ancak buradaki kritik eşik Yahudi lobisinin Washington'daki tercihinin Türk iç politikasına nasıl yansıtacağıyla ilgilidir. Lobi eğer tercihinin Türkiye'den yana kullanmadığında, AKP'ye zarar verip bu partiyi iktidardan uzaklaştırabileceğine inanırsa, bunu kesinlikle deneyecektir. Ancak, tüm dünya kamuoyu da biliyor ki Washington'da kullanılacak böylesi bir tercih, seçimlerde yalnızca AKP'ye yarayacak ve onun halk merkezli tabanını daha da güçlendirecektir.

Eğer lobi yurtiçinde AKP karşıtı güçlü bir koalisyon bulamaz ve onu devirmeye gücünün yetmeyeceğine kani olursa, bu yıl Washington'da Türkiye ile Yahudi lobisi arasındaki pazarlıkların konusu, lobinin Türkiye'den ne alacağıyla ilgili değil, Türkiye'ye İsrail'le ilişkileri düzeltmek karşılığında yardım edip etmeyeceğiyle ilgili olacaktır. Ancak bu lobi, AKP'nin ilk zayıf düşmesi durumunda, Türkiye'deki ittifakçılarıyla birlikte ve de bütün güçleriyle abanarak AKP'yi yok etmek için çalışacaktır.

ETÖ'den Yalçın Küçük, EGM'den Hüseyin Özalp ve AB'den Diego Mellado

1. Can Dündar'ın 'Neden' programı için NTV'ye geldiğimiz salı günü İstanbul'da telefonumuz çaldı ve *Kanal D'de Mehmet Ali Birand'ın 32. Gün* programına Banu Hanım tarafından davet edildik. Aynı programda **Hulki Cevizoğlu ve **Yalçın Küçük**'ün olacakları bize söylenilince, biz de 'bu kişilerin bizim için önemli, değerli ve özel kişiler olduklarını' söyledik ve 5-6 kez katıldığımız bu programa "elbette katılırsınız" dedik. Ancak Yalçın Küçük; "eğer Önder Aytaç programa katılırsa, ben gel(e)mem" demiş. Az üzülsek de, onun '**Apo'ya iltifatları**', '**Atatürk'e hakaretleri**', '**medya madrabazlığı**' ve '**darbe tellallığı**' hakkında söyleyeceklerimizden endişe ettiği için iste(ye)mediğini anladık ve çok da mutlu olduk.**

2. Can Dündar'ın NTV'de 'Neden' programında Merdan Yanardağ; "Emniyet'te hiç Alevi olmadığından" söz ederken, biz de **Hüseyin Kocadağ diyeceğimiz yerde soy isimleri karıştırarak **Hüseyin Özalp** dedik ve hata**

ettik. **Asayiş Daire Başkanı Hüseyin Özalp'ten ve tüm kamuoyundan özür diliyoruz.**

3. Avrupa Komisyonu Delegasyonu Siyasi Müsteşarı Diego Mellado ile de hafta içinde baş başa iki saat kadar; **'Türkiye: AB, ABD, AKP, DPT; TSK, PKK ve özellikle de ETÖ ve terör'** hakkında dolu dolu beyin fırtınası şeklinde bir görüşme yaptık. Bundan sonra da belli periyotlarla bu görüşmelere devam edeceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ortadoğu diplomasisi: Yeni Nasır, Erdoğan mı oluyor?

Önder Aytaç & Emre Uslu 02.02.2009

Aşağıdaki yazı 15 ocak tarihinde Amerikan'ın önemli düşünce kuruluşlarından Jamestown Foundation tarafından yayımlandı. Türkiye'de Cengiz Çandar'ın cumartesi günkü yazısıyla gündeme gelen Erdoğan-Nasır analojisini ilk kez aynı köşeyi paylaştığımız Emre Uslu tarafından *Erdoğan's Middle East Diplomacy: A New Nasser in the Making* başlıklı aşağıdaki yazıyla gündeme getirildi. Ortadoğu'nun yeni Nasır'ı tartışmalarına katkıda bulunmak amacıyla yazının aynen tercümesini makalemize taşıyoruz –ÖA.

"İsrail'in Gazze saldırılarından bu yana Başbakan Tayyip Erdoğan'ın İsrail'e karşı sert söylemi Türkiye'deki İsrail karşıtı sokak protestolarının da motivasyon kaynağı oldu. Erdoğan Gazze krizi sırasında bir yandan İsrail'i eleştirirken bir yandan da diplomasi atağına geçerek İsrail ve Hamas'ı ateşkese ikna etmeye çalışıyordu. Erdoğan'ın Ortadoğu turu somut sonuçlar doğurmasa da Türkiye'nin ateşkes sürecine katılmasına yardımcı oldu.

9 ocak tarihinde Hüsnü Mübarek Erdoğan'ı arayıp özel temsilcisini ateşkes görüşmelerine katılmak üzere Kahire'ye göndermesini istedi. Ahmet Davutoğlu'nun başkanlığında bir delegasyon Kahire'ye vardı ve görüşmelere katıldı. Görüşmeler sırasında oluşan pozitif durum nedeniyle Türk heyeti programlarında olmayan bir Şam ziyareti yapmak zorunda kaldı. Bu ziyarette Şam'da Suriye dışışleri ve Hamas yetkilileriyle görüşen heyet, Hamas'ın ateşkes ilan etmesinde önemli katkıda bulundu. Hatta Hamas sözcüsü Türkiye'nin önerilerinin en dengeli öneriler olduğunu açıkladı. Tam bu aşamada İspanya Dışışleri Bakanı Miguel Angel, Hamas'ın ateşkesi kabul ettiğini duyurdu.

Türkiye'nin diplomatik ataklarının yanında, Erdoğan'ın İsrail'in politikalarına karşı duruşu nedeniyle, Erdoğan'ın Araplar arasındaki popülaritesi de olukça arttı. Hatta Şam'da ve diğer Arap şehirlerinde düzenlenen gösterilerde Erdoğan'ın resimleri taşındı. Buna ek olarak, Arap gazetelerine sıradan insanların gönderdiği yorumları köşesine taşıyan yazarlara göre de Erdoğan'ın öne çıkan bir popülaritesi söz konusu.

Örneğin bir Arap okur 'Erdoğan laf adamı değil aksiyon adamı. Herkesin sustuğu bu dönemde cesaretin nedeniyle teşekkürler Erdoğan' yazıyor. Bir başkası, Erdoğan'ın söylediklerine şapkasını çıkardığını belirtip, Erdoğan'a bütün Arap ve Müslüman dünyasını, Türk bayrağı altında birleştirme çağrısı yapıyor. Bir başkası ise; 'Allah'ım bu cesur adama yardım et. Bu adam Allah'tan başka kimseden korkmuyor. Allah'ım, bu adamın Müslüman dünyası için güçlü Türkiye yaratma çabalarına da yardım et. Ben bütün Müslümanlara bu adamın bayrağı altında Müslümanların düşmanlarına karşı birleşmelerini tavsiye ediyorum' anlatımında bulunuyor.

Tıpkı popüler Cemal Abdül Nasır'ın anti-empyralist retoriği ile tüm Arap caddelerinin desteğini kazanması

gibi, Erdoğan da anti-İsrail retoriğiyle Arap caddelerini ve ülkelerini kuşatmış bulunuyor. Erdoğan'ın popülaritesi yalnızca Arap caddeleriyle de sınırlı değil. Arap entelektüelleri de Erdoğan'a desteklerini açıklamaktan sakınmıyorlar. Örneğin Ürdünlü gazeteci Hamadeh Faraneh; 'Araplar, Türk halkının Filistin'e yardım için ayaklanması nedeniyle ve tarihsel sorunlar nedeniyle Arap dünyasının iki kampa bölündüğünü' ifade ediyor. Ancak diyor Faraneh, 'Bugün Araplar arasında Türkiye'nin imajı 1. Dünya Savaşı'ndan bu yana hiç olmadığı kadar iyi.'

Lübnan'ın etkili gazetelerinden *Daily Star* yazarı Khalaf Ahmed Al Habtoor da şunları yazıyor: 'Gazze krizi sırasındaki diplomasi trafiği bir kaç kahraman çıkardı. Maalesef bunların arasında hiçbir Arap lideri yok. Bizim çekimser durumumuza karşın Türkiye'nin Gazze krizindeki duruşu kristal netliğinde. Ben Erdoğan'ın İsrail'e karşı verdiği mesajları yürekten selamlıyorum. Erdoğan'ın cesur sözlerinin, tıplı benim gibi bütün Arapların kalbinde ve kafasında yankılandığını söyleyebilirim.'

Burada açıkça şu söylenebilir: Arapların Türkiye'ye bakışındaki pozitif değişimin temelinde AKP'nin Ortadoğu politikası yatar. AKP'nin Ortadoğu inisiyatifi sayesinde Erdoğan hükümeti Ortadoğu'daki etkisini gittikçe yoğunlaştırmaya devam ediyor. Bu çabalar Arapların hükümet yanlısı yayınlarında bile hoş karşılanabiliyor. Örneğin *Al Ahram* Araplar arasındaki yaygın eğilimin Türkiye'yi AKP ile bütün görmeye başladıklarını yazdı. Buradan bakınca Erdoğan'ın İsrail'in Gazze politikalarına karşı çıkışı ve Filistin konusundaki samimi duruşu, Erdoğan'ı Arap dünyasının yeni Nasır'ı yapmadıysa da bir kahramanı yaptığı kesin. Ancak bu durumun Türkiye'yi bölgede aktif bir oyuncu yapıp yapmayacağını zaman gösterecek."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yargı'daki ETÖ ve 'efendi'ler

Önder Aytaç & Emre Uslu 07.02.2009

Ferhat Sarıkaya eski bir savcı. ETÖ ile ilgili ortaya çıkan pek çok pisliğin ilk işaretlerini, hazırladığı iddianame ile kamuoyuna duyurdu. Adalet müfettişleri Sarıkaya hakkında 'kınama' ya da 'maaş kesimi' cezasını öngörürken, HSYK neden ilgiliyi meslekten ihraç etti? Şemdinli ile ilgili Başbakan; 'sonuna kadar üzerine gidilsin' mesajını verirken, Turan Çömez gibi ETÖ ile irtibatlı ve AKP'deki 'ulusal-millî mücadelecî' ruha sahip yetkili ve etkili 'efendi', Sarıkaya için 'meslekten ihraç + avukatlık bile yapamaz' kararına sevindi. Hem de çevresindeki milletvekillerine; 'devlet bazı durumlarda rutinin dışına çıkabilir' hatırlatmasını yaparaktan...

Bazı hâkim ve savcılara göre 'yargıda, gözümüzün içine baka baka bir Ali Cengiz oyunu oynanmakta.' Yani 'genç hâkim ve savcılar çok ama çok rahatsızlar.' Bir diğer anlatımla, 08.01.1999'da İdil Cumhuriyet Başsavcılığı, 1989 yılında üç kişinin öldürülmesi ile ilgili, sanıkların suçlarının niteliği nedeniyle soruşturma evrakını Diyarbakır DGM başsavcılığına gönderir. Savcı İlhan Cihaner'in kararında adı geçen sanıkların bir kısmı, bugün itibarıyla ETÖ davasında da sanık durumundadır. Savcı altı sanık yanında, açık kimlik ve sayıları tespit edilemeyen itirafçı, korucu ve kamu görevlilerini de sanık olarak gösterir. Savcı belirlenen ve belirlenemeyen sanıkların suçunu, 'suç işlemek amacıyla silahlı çete oluşturmak, birden fazla kimseyi taammüden öldürmek' olarak tanımlar. Savcı İlhan Cihaner, Diyarbakır DGM'ye dosyayı göndermenin yanında, Ceza İşleri Genel Müdürlüğü'ne de beş sayfalık bir bilgilendirme yazısı yazar. Savcı; özetle; 'OHAL Bölgesi'nde kanunsuz işlere katılan kişilerin, diğer bölgelerde de kanunsuz ilişkilerini sürdürdüklerini, bu haliyle ülke genelindeki birçok suçun altyapısının Olağanüstü Hal Bölgesi'nde oluştuğunu ve tüm ülke geneline yayılan bu çetelerin, suç

işlediğini' vurgular.

Aslında OHAL Bölgesi'nde ETÖ merkezli başka başka birçok örnekler de sayılabilir. Ama kanımızca bu bir tek örneklem bile durumu anlamaya/ anlatmaya yeter. Yargı mensuplarına göre; 'ETÖ'yü ve bununla irtibatlı olan yargı mensuplarını, yargı da çalışanlar açık ve seçik olarak bilmektedir.' ETÖ sanığı avukat Kemal Kerişsiz'e telefonda; "bir emriniz var mı efendim?" diyen bir yargı personelinin, bağımsız olduğunu söyleyebilecek bir yargı mensubu olabilir mi? Bu kişi halen yargı mensubu ise, 'Türk Milleti adına karar vermeye' devam edebilir mi? Kenan Evren hakkında, 'yasal yetkisini kullanıp iddianame düzenledi' diye bir Cumhuriyet savcısının emeklilik hakkını dahi elinden alacak biçimde meslekten atan yargısal yapı, Kemal Kerişsiz'e "emriniz var mı?" diyen meslek mensubu hakkında bir işlem yapmayı düşünüyordur değil mi?

Şemdinli Savcısı yasal yetkisini kullanarak bir iddianame düzenler ve bu iddianamenin tek değerlendirme mercii olan ağır ceza heyeti tarafından, yasal koşulları taşıması nedeni ile yargılama işlemleri başlar. Yargılama mevcut iddianame üzerinden yürürken, iddianameyi düzenleyen savcı, yangından mal kaçırıcısına meslekten ihraç edilir. Meşru iddianamenin savcısı artık gayrimeşru konumdur. Dönemin Adalet Bakanı, Şemdinli Savcısı hakkında ihraç kararının verildiği HSYK toplantısına acaba neden katılmaz? Durumdan vazife çıkaran yargı personeli, karargâhta verilen bir brifingin konusu olmayı içine sindirir ama içindeki çürük elmaların temizlemesi için acaba hâlâ neden bekler?

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın başlattığı bir işlem ile İstanbul Emniyeti Organize Suçlar Şubesi'nde acaba tam olarak ne aranmaktadır? Operasyonun sorumlusu olan savcının görev yeri niye değiştirilir? Memur suçlarını soruşturmakla görevli savcımız 2009 yılı başında neden infaz savcısı yapılır? Bu savcı hakkında Adalet Bakanlığı Teftiş Kurulu müfettişleri şu anda acaba neyi soruşturmaktadır? Bu savcımız hakkında yasal ihbarda bulunan diğer yargı mensupları kimlerdir? Ve hangi nedenlerle yasal ihbarda bulunmaktadırlar?

Bu savcı daha infaz savcısı değil iken yaptığı işlem ile İstanbul KOM'da aradığı bilgilerin, yargıdaki ETÖ mensupları ile ilgili bilgilerin olma ihtimali var mıdır? Derviş Günday ile ilgili dosyaların aylarca kapağının açılmadığıyla ilgili iddialar hakkında acaba ne denilebilir? www.youtube.com'da yayınlanan küfürlü konuşmaların sahibi yargı mensubunun yanında, küfretmeye katılan başka yargı mensupları da var mıdır? Adliye koridorlarında konuşulan bu sorularla ilgili neler yapılmaktadır?

Hâkim ve savcılar kendi aralarında konuşurken, Adalet Bakanlığı'na ve HSYK'ya iletilen 17 kişilik bir listeden söz ediyorlar. Bu liste bütün Türkiye için değil, yalnızca bir il düzeyindeki ETÖ ile irtibatlı meslek mensuplarının isim ve bağlantılarını içeriyormuş-muş-muş. Listede adı bulunanlar, hem böyle bir liste olduğunu, hem de bu listede adlarının olduğunu da biliyorlar değil mi? İstanbul'da aranan ve alınan bilgiler, bu listede bulunan yargı mensuplarının, Ergenekon sanıkları ile olan ilişkilerini belgeleyen dokümanlar olabilir mi? Biz bu iddiaların doğru olmadığına inanmak istiyoruz.

Ergenekon tutuklusunu Levent Ersöz Paşa; 'Ankara da düzenlenen bir yemekte, YARSAV Başkanı Ömer Faruk Eminağaoğlu ile bir araya geldiğini, aynı yemeğe Yargıtay Cumhuriyet Savcısı Mehmet Şenay Baygın'ın da katıldığını' söylüyor. İşçi Partisi'nde ele geçirilen bir CD içerisinde de; "AKP dosyasını Emin Ağaoğlu'na iletelim, görüşünü alalım. Limandaki yemeğe Levent Ersöz Paşa da gelecek" ifadeleri yer alıyor mu acaba? Levent Ersöz sorgusunda YARSAV Başkanı ile yenilen yemeğin Liman Lokantası'nda olduğunu da ifade ediyor değil mi?

Bizim daha önceki yazılarımızda Emniyet ile ilgili söylediklerimizi, bir kez de yargı için yineleyelim. 'Eğer her kurum kendi içindeki ETÖ ve organize suç yapıları ile ilgili şaibeli kişiler hakkında, gerekli adımları atacak olsa,

inanın Türkiye'nin çehresi çok hızla gelişerek değişecek. Ele süpürge alıp, pislikleri her yerde temizlemenin tam zamanı...

Yargı'daki ETÖ bağlamında son sözleri söylemek gerekirse;

1. Türkiye artık eski Türkiye değil, pırıl pırıl, fıkır fıkır, şıkır şıkır bir Türkiye'dir.
2. Yalanın ve yapılan sahtekârlıkların bir gün kesinlikle ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır.
3. ETÖ artık bitkisel hayata girmiş bir cesettir ve ötenazi yapılmadan kokusu her dokunana bulaşan bir yapı göstermektedir ve bu ölünün bir daha canlanması adeta olanaksızdır.
4. Hiç kimse ama hiç kimse bugün sahip olduğu yargısal makam ve güce güvenerek boyundan büyük ve hukuksuz işlere girişmemelidir. Girişirse yarın yargıda hesap verip yaptıkları fitil fitil burnundan gelir, 'efendi' bile olsa.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O çocuk: Taraf

Önder Aytaç & Emre Uslu 09.02.2009

"Devlet üzerimizden silindir gibi geçti. Kimimiz fiziksel acı çektik kimimiz ise işsiz filan kaldık. ...Geçmişle tabii ki, hesaplaşalım da... Türkiye Cumhuriyeti'nin önemli bazı kurumlarını tamamen tahrip etmekle sonuçlanacak yazı ve zekâ gösterilerine girmeyelim. ... Ahmet Altan, babasının verdiği yazarlık ödevi 'Yanağını cama yapıştırıp evin çaprazındaki caminin şerefesinde iftar zamanını haber veren ışıkların yanmasını, ışıklar yanar yanmaz bunu bağırarak haber verdiğinde büyüklerin aferinini almak için heyecanla bekleyen bir çocuğu anlatabilir misin' denildiğinde; 'sanırım bunu hiçbir zaman tam da beceremeyeceğim' demişti. Denese kesin becerir. Üstünde çalışsa yapar bunu. Ve yaparsa inanç konusunun bir türlü anlaşılamamış olduğu ve durmadan da konunun çarpıtıldığı bu ülkeye de büyük hizmet yapar."

Yukarıya yerleştirdiğimiz uzun alıntı Serdar Turgut'un cumartesi günkü yazısından. Ahmet Altan ile Serdar Turgut'un arasına girmek gibi bir niyetimiz yok. Ancak yeni neslin yazarları olarak, Turgut'a söyleyeceklerimiz var. Bu yazıyı kaleme aldığımızdan Ahmet Altan'ın da haberi yok. Zaten onun adına da cevap vermiyoruz. İsterse kendisi usta kaleminden dökülecek iki satırlık bir cümlede bunun yanıtını verebilir. Turgut'un sözünü ettiği "geçmişin kini" nedeniyle öç almak duygusuyla hareket eden bir *Taraf* portresi *Taraf'a* haksızlık olur. Şimdi bunu da bir kenara bırakıp, bizim gördüğümüz 'taraf'tan, Ahmet Altan'ın ekibiyle birlikte ne yapmaya çalıştığını anlatalım.

Bir önceki neslin üzerinden silindir gibi geçen o devlet, ezdiği insanların kanından ürettiği bir tablo gibi duvarlarımızda asılmış bir "realist tablo"ya dönüşmedi ki o tabloyu duvarımızdan kaldırıncı sorunu çözmüş olalım. O devlet, ya da onun adına hareket ettiğini söyleyenler, halen birilerinin üzerinden silindir gibi geçmeye devam ediyor. Evet, kinlerimiz için kurumları yıpratmayalım. Ama örneğin Aktütün'de mevzilerinden karakola uzanan çizgide uzanmış yatan o gencecik bedenlerin, onları büyütene kadar her gece onlarla ağlamış, yanlarında olmadıklarında da onlar için ağlamış analarının

acılarının, “Aktütün’de yapılan bir hata yok” soğukluğundaki tok bir üniformalının sesinde boğulup gitmesine izin vermeyelim, değil mi?

Susurluk skandalının ardından yakıp söndürdüğümüz bir dakikalık ışıkların karşı komşumuzda gördüğümüz refleksinin içimizde yaktığı sonsuz umutların, “bu sefer olacak galiba” beklentilerimizin, heyecanlarımızın, yavaş ve fakat emin adımlarla yaklaşan; bir karabasan gibi üzerimize çullanan ve fakat ne olduğunu bir türlü tanımlayamadığımız o “meçhul karadelik tarafından” sessizce yutulduğu o günden bu güne, kaç can silindir gibi ezildi? Ve bunların hesabını sorabildik mi?

Ergenekon şemasında hayal meyal siluetlerini gördüğümüz o karanlık yüzlerin, her seferinde “bu sefer olacak galiba” diye yeniden tazelediğimiz umutlarımızın, heyecanlarımızın, özlemlerimizin, yine, yeniden ve sonsuza dek bir Ergenekon karadeliği tarafından yutulup “yarınlarımızın üzerinden de silindir gibi geçmemeleri için bu karanlık yapının yollarını kendi ellerimizle inşa etmeyelim” çabalarının neresi yanlış Tanrı aşkına? Ve neresinde geçmişin bir kini var?

Çatışmaya giden ve hiç bir çatışmaya katılmadığı halde, sonsuzluk kuyusuna düşüp kaybolmuş Fatih Teğmen’in, *Taraf* olmasa hiç bir zaman duyulmayacak çığlığına tercüman olup, o dayanılmaz “babasızlık acısını” bir yaşındaki çocuğunun omuzlarına yükleyip, o çığlığa kulağımızı kapatmanın vicdani ağırlığını paylaşamamanın neresi “kurumları yıpratır”?

Asit bidonlarında ruhlarıyla birlikte eritilmiş Kürtlerin; kafasına kurşun sıkılmadan önce ağzına bant çekildiğinden dolayı ancak kalbinin derinliklerine doğru çığlık atabilen Musa Anter’in korku dolu gözlerle katiline baktığı o “ihtiyar an”ı, infaz edilmiş ve bir yol kenarına atılmak üzere götürülürken iki JİTEM itirafçısı arasında oturtulmuş “soğuk bedeninin” henüz soğumamış izlerini takip etmek; “ölü” ama “öldürülememiş”, dizlerinin üzerine çöktürülmüş ama “diz çökmemiş” bu asil Kürt bilgesinin hesabıyla birlikte “Türkiye Cumhuriyeti’nin önemli bazı kurumlarını tamamen tahrip edecek” korkusuyla tarif edilmiş onca masum bedenlerin hesabını soramamanın neresi sorunlu acaba? Bunun neresi geçmişin kinidir ki? Hangi tahribat daha mubah, “kurumların tahribatı” mı yoksa kurumlar adına hareket edenlerin yaptıkları “yaşamların tahribatı” mı? Ve en önemlisi sormadığımız, soramadığımız her hesap, yeni tahribatların yollarına kendi akıllarımızla döşediğimiz kaldırım taşlarına dönüşmedi mi şimdiye kadar? O halde geçmişin kinimidir bu Tanrı aşkına?

Ahmet Altan, tüm ekibiyle birlikte hazırladığı *Taraf*, yanağını cama yapıştırıp evin çaprazındaki caminin şerefesinde iftar zamanını haber veren ışıkların yanmasını bekleyen, ışıklar yanar yanmaz bunu heyecanla bağırarak haber veren o çocuğun ta kendisi. Her gün yeniden ve acımasızca üzerinden silindir gibi geçilen nesillerin hikâyelerini anlatan o ışıkların yandığını haber vererek “suskunluk orucu” tutan “aydın”ların kafa konforunu bozduğu için de büyüklerinden aferin almak yerine azar işitiyor. Tek fark da işte bu...

Aferin be *Taraf*, iyi ki varsın ve yıllarca da hep var olacaksın değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ETÖ, Apê Musa Anter: Ez xalêdeme

9.2.2009'da yazdığımız makalemizde "O çocuk: *Taraf*" demiş ve; "asit bidonlarında ruhlariyla birlikte eritilmiş Kürtlerin; kafasına kurşun sıkılmadan önce ağzına bant çekildiğinden dolayı ancak kalbinin derinliklerine doğru çığlık atabilen Musa Anter'in korku dolu gözlerle katiline baktığı o 'ihtiyar an'ı, infaz edilmiş ve bir yol kenarına atılmak üzere götürülürken iki JİTEM itirafçısı arasında oturtulmuş 'soğuk bedeninin' henüz soğumamış izlerini takip etmek; 'ölü' ama 'öldürülemedi', dizlerinin üzerine çöktürülmüş ama 'diz çökmemiş' bu asil Kürt bilgesinin hesabıyla birlikte 'Türkiye Cumhuriyeti'nin önemli bazı kurumlarını tamamen tahrip edecek' korkusuyla tarif edilmiş onca masum bedenlerin hesabını sormanın neresi sorunlu acaba?" demiştik.

Sonra da, "Ahmet Altan, tüm ekibiyle birlikte hazırladığı *Taraf*, yanağını cama yapıştırıp evin çaprazındaki caminin şerefesinde iftar zamanını haber veren ışıkların yanmasını bekleyen, ışıklar yanar yanmaz bunu heyecanla bağırarak haber veren o çocuğun ta kendisi. Her gün yeniden ve acımasızca üzerinden silindir gibi geçilen nesillerin hikâyelerini anlatan o ışıkların yandığını haber vererek 'suskunluk orucu' tutan 'aydın'ların kafa konforunu bozduğu için de büyüklerinden aferin almak yerine azar işitiyor. Tek fark da işte bu" anlatımıyla da yazımızı sonlandırmıştık.

Yüzlerce e-mail ve telefon aldık *Taraf* okuyucularından. Biz de bunlardan bazılarını bu yazımızda yine 'Taraf' olanlarla/okuyanlarla paylaşalım istedik. Paylaşmalıyız çünkü; gerçekten de çok duyarlı bir okur kitlesi var *Taraf*'ın.

Haluk Koçoğlu gönderdiği Musa Anter'in basın şehidi olması ile ilgili yazdığı e-mailinde; "Orhan Miroğlu birinci dereceden olayın tanığıdır. Orhan Miroğlu, kitabında ve çeşitli yerdeki yazılarında olayı farklı anlatmaktadır. İlgilileri bu konuda aydınlatma yazısı yazarlar mı acaba?" değerlendirmesinde bulunmakta.

Orhan Miroğlu üstat da hem telefonla arayan hem de e-mail gönderenlerden oldu ve; "Yazınızda Musa Anter'i içtenlik ve samimiyetle hatırlamanıza çok sevindim, elinize sağlık. Fakat her nasılsa onun öldürülme anını ifade ederken, yanlış anlaşılabilir bir iki cümleye yer vermişsiniz. Musa Anter'in öldürüldüğü o an ağzı bağlı değildi ve o gece ikimizi otelden almaya gelen iki değil, sadece bir JİTEM elemanı vardı. Diğerleri –Aygan da içlerinde- onu Seyrantepe'de bekliyorlardı. Sanırım siz Aygan'ın da bizimle birlikte olduğunu düşünmüşsünüz, bu doğru değil. Aygan bu infaz ekibinin içindeydi ama biz onunla ve diğerleriyle o gece hiç karşılaşmadık. Karşılaştık zaten ne ben ne de bindiğimiz ticari taksinin şoförü ölümünden kurtulamazdı" diyerek düşüncelerini bizimle paylaştı.

Ahmet Özçelik de bütün içtenliği ile duygularını taşımış gönderdiği e-maile; "Yazınızı dikkatle okudum. Ellerinize sağlık, yazıdaki tüm görüşleri paylaşıyorum. Ahmet Altan'a babası tarafından verilen o güzel ödev şimdiye kadar kaleme alınmasa da, pek çok çocuk bunu yaşamıştır. Ancak 'zinde güçler'i, daha bir zinde tutmak için var gücüyle uğraşan bir lobi var ülkemizde malum. Bunlar, birinci sınıf vatandaşlar olup, asker, yargı, gazeteci, işadamı ve de bürokrasi kesimlerinden müteşekkildir. Yanağını cama yapıştırıp, çaprazdaki caminin şerefesine bakıp, iftar vaktini gözleyen masum çocuklar elbette olmuştur bu memlekette. Ama yukarıda saydığım grup da, bir zamanlar yanağını cama yapıştırıp, çaprazındaki Genelkurmay binasının ışıklarını gözlemekteydiler. Teknolojiyi kullanamayanlar, torun torba sahibi olmalarına rağmen halen kendilerini bu vaziyetten kurtaramazlar. Ümitsiz kaldıkları zaman da, derin bir ah çekip, eski günleri yâd ederler. Teknolojiyi kullanabilenler ise şimdi her akşam Genelkurmay'ın internet sitesini yoklamadan edemezler. Evet, *Taraf* Gazetesi 'suskunluk orucunu' bozdu. Tabii birçok kesimin de oyunlarını bozmuş oldu. Her türlü kirli iş ve dolaplara rağmen ümitliyim. Ahmet Altan'ın dediği gibi 'rahat, dertsiz tasasız pazar kahvaltıları yapacağımız günler' gelecek. Benim temennim, o günlerin çabuk gelmesi. Zira ben de çocuklarımla birlikte bu keyfi

yaşamak isterim.” Ahmet Bey sizinle yüz yüze tanışmasak bile, aynı duygu ve düşünceleri taşımış olmak inanın çok ama çok güzel.

Bir diğer okuyucumuz da; “Bu gazeteye bu ülkenin çok ihtiyacı var” diyor. Cenk Doğan da; “cesaretiniz, menfaatsiz iş yapışınız, demokrat tavrınız, doğruyu ne pahasına olursa yazmanız bu milletin takdirine şayandır. Varsın ağalar, beyler azarlasın bu milletin aferini onları boğar. Ekibinizin ve sizin yolu açık olsun” anlatımını yapıyor.

Diyarbakır’dan Lokman kardeş de şunları yazmış; “Merhaba Mamostel! İhtiyar bilge ile ilgili yazdıklarınız beni duygulandırdı. Kişisel olarak da tanırdım Apê Musa’yı. Türk eşimle henüz arkadaşken tanıştırmıştım. Türkleri çok sevdiğini, damadının ve gelininin Türk olduğunu söylemişti eşime. Önce Gündem’de yazan bir yeğeni gitmişti faili maluma, o zaman oğul Hüseyin ‘ez xalêdeme, (ben senin dayın olurum –övünmek amacıyla kullanılır.) Bundan sonra senin yerine de yazarım artık’ demişti köşesinde. Öldürüldüğü günün akşamı millî takımın maçı vardı tv’de ve ‘ulan ben de bir daha millî takımınızı tutarsam’ diye kendi kendime söz vermiş ama daha sonradan bu sözümü bozmuştum. İskoçya’da hediyeelik eşya satan bir yerde şu yazı dikkatimi çekmişti; ‘her İskoç iki takımı destekler, biri tuttuğu takımdır diğeri de İngiltere’ye karşı hangi takım oynuyorsa onu.’ Bunu söyleyen hiçbir Kürt görmedim henüz. Sevgili hocam, bir de satırlarınıza sinen Kürtlere duyduğunuz sevgiyi, sempatiyi okuyorum. Açıkçası ben sırf Türk diye birini sevebileceğimi söyleyemezdim önceden (bir Kürt için de aynı şeyleri söyleyebilirim). Ama sanki Ermeniler söz konusu olunca durum biraz değişiyor. Mesela mümkün olsa okulumda Mıgırdic Magrosyan adına bir kütüphane açmak isterdim. Bizden daha çok buralı, bizden daha çok değer katmış bu topraklara ve şimdi bu topraklardan ayrı yaşamak zorunda. Özür dilemek değil, mihnet borcumuzu ödemeliyiz ona ve onlar gibilerine. Güzelim Diyarbakır kadayıfını onlar hediye bıraktılar bize. Tıpkı, demircilik, bakırcılık, ince duvar ustalıklarını bıraktıkları gibi. Şimdi de bu kentin diliyle bu kenti anlatıyor kitaplarında. Birilerinin ona ‘evet sen bu topraklara aitsin hiç kimsenin seni görmezden gelmeye, yadsımaya hele hele bu topraklardan atmaya hiç hakkı yok’ demesi lazım.”

Kürdü, Türkü, Ermenisi, Lazı, Çerkesi, Alevisi, Sunisi ile biz bir bütünüz ve “adlarımız farklı olsa da soyadımız Türkiye” diye haykırıyoruz. O zaman buna karşı olan her şeye kafa tutarak ve “durun kalabalıklar durun bu sokak çıkmaz sokak” diye haykıraraktan...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özal’ın Cem Karaca’sı ve Erdoğan’ın Şivan Perwer’i

Önder Aytaç & Emre Uslu 16.02.2009

Turgut Özal’ın Cem Karaca’yı Türkiye’ye geri getirmesi ve iade-i itibarını sağlaması gibi bir açılımı Recep Tayyip Erdoğan da Şivan Perwer ile ilgili olarak Mart 2009 yerel seçimlerinden önce yapabilir mi? Belki ‘biraz sıkır’ diyeceksiniz ama kanımızca bunu yapmaması için hiçbir neden yok. Bildiğimiz kadarıyla, Şivan’ın Kürtçe türkü söylemek dışında hiçbir bir suçu yok.

TRT 6 konusunda bile ‘kem-küm’ dışında işte ‘şöyle olmasaydı da böyle olsaydı’ türünden kıytırık CHP ve MHP itirazların dışında yeni bir söylemi AKP dışında kimse ve hatta DTP bile geliştiremiyor. O zaman burada sorulması gereken asıl soru şu: AKP, Diyarbakır’ı almak istiyor mu / istemiyor mu? Bizce AKP de bundan çok emin değil. Aksini düşünmemiz durumunda; Başbakan’ın Diyarbakır’a geldiğinde statükocu söylemleri

kullanmaması gerekirdi.

AKP'nin şu anki tavrına ve adayına göre, Diyarbakır'daki tek hedef, partinin oylarını bir miktar arttırmak ya da eski oylarını korumak. Çünkü AKP, Diyarbakır'da seçimleri kazanacak olursa başına dert alacağını çok iyi biliyor. Çünkü o zaman hevaler (DTP ve PKK) çamura yatacaklar ve azgınlaşacaklar. Başbakan buraya geldiğinde görülen manzaralar rutinleşecek. Çünkü böylesi bir durum gerçekten de PKK'nın bitişinin bir başlangıcı olacak.

Peki, Şivan Perwer'in mart mahalli seçimlerinden önce Türkiye'ye gelme hakkının verilmesi neyi değiştirir? Perwer, Almanya sürgününde PKK'dan az çekmedi. Devlet gibi, PKK da Şivan'a ambargo uyguladı. O, Apo'ya methiyeler dizip, tapınma ayinlerine katılmadığından dolayı, hep 'öteki' gibi algılandı ve Kürt kimliğinden izole edilmeye çalışıldı. Ama yine de devlete ve herhangi bir örgütlü güce dayanmadan, hevalerin topunu karşısına almayı göze aldı. Perwer'i, Cem Karaca örneklemesindeki gibi Türkiye'ye haklarını ve iade-i itibarını sağlayarak getirecek bir AKP, Diyarbakır'da seçimleri kazanmazsa bile, PKK muhalifi Kürtlerin sığınabilecekleri bir yapıya önderlik etmiş olurlar ki, kanımızca şu aşamada bu durum bile seçimin kazanılmasından da hayırlı bir durum olur denilebilir.

Çünkü TRT 6 realitesi ile PKK'nın yalnızca söylemi değil, tabanı da ellerinden kayıyor / kaçıyor. PKK da bunun farkında olduğu için, TRT 6 çalışanlarını ve hatta izleyicilerini bile ROJ TV'den hain ilan edip, günlerce tehdit ettiler. Bundan bir sonuç alınamadığını görüp, zemin kaybettiklerini anlayınca da söylem değiştirip, "hayır bunlar bizim kazanımımız" demeye başladılar.

İşin doğrusu derin devlet de, Şivan Perwer'in Türkiye'ye hakları verilmiş bir Kürt sanatçı aydını olarak geri getirilmesi konusunda, AKP'nin demokratik açılımına ve Diyarbakır seçimlerini etkileme ihtimaline neden olacağı düşüncesi ile mızıkçılık yapacaktır ve geri getirilmesini engelleyecektir. Derin devlet çok bilinçli bir şekilde Kürtler arasında PKK dışındaki hiçbir yeni oluşuma kesinlikle izin vermiyor. Geçmişteki Şerafettin Elçi ve Melik Fırat'ın parti çalışmalarında gösterilen tavır da bu durumun açık ve seçik örneklemeleri.

Şivan Perwer'in Türkiye'ye sanatçı kimliğiyle geri getirilmesine karşı en tepkili olacak kesimler ise, DTP'nin içindeki rant çeteleri, derin devletle ilişkili karmaşık Kürt yapıları, çocuklarını dağda kaybeden aileler ve Apo'nun bendeleri olacaktır. Zaten kalıcı barışın tesis edilmesini engelleyenler de bu kesimler. Barışı en fazla isteyenler de çocukları halen dağda olanlar. Diğer kesimlerin taraf değiştirmesi böylesi bir açılım ile de söz konusu olmayacak gibi görülüyor.

Ancak her şeye karşın Şivan Perwer'in Türkiye'ye yurttaşlık hakları iade edilerek getirilecek olmasının kamuoyunda tartışılması bile, derin devletin ve kalıcı Kürt sorununun varlığından beslenenlerin gözünü korkuturken, özgürlük ve demokrasi arzulayanları da umutlandıracaktır. Bu nedenle bu girişimin gerçekleştirilmesi AKP, Başbakan Erdoğan ve teröre bulaşmamış sıradan Kürt yurttaşları için önemlidir / faydalıdır. Burada şunu da belirtmekte fayda var: Aslında DTP'nin Diyarbakır'da abartılacak bir üstünlüğü de bulunmamaktadır. Büyük şehirde Kürtlüğü ile tanınan; demokrat bir adayın varlığı seçimlerde DTP'nin zorlanmasını da beraberinde getirecektir. Merkez ilçelerde ise DTP'nin asla bir garantisi yoktur. Her şeyi AKP'nin akıllı davranması ve Şivan Perwer gibi bir sanatçının Türkiye'ye seçimlerden önce aynı Özal'ın Almanya'dan Cem Karaca'nın gelmesini sağladığı gibi getirmesi ile demokratik açılımlar farklılaştırılabilir. Bundan kazanan ise Türkiye olur.

Şivan Perwer hem Ankara Güven Park'ta hem de Diyarbakır'da vereceği konserlerle demokrasinin Türkiye'de

varlığını perçinler ve sistemleştirir. İbrahim Tatlıses de bu açılım ile belki de 'kimliksiz' imparatorluktan kurtulabilir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terör ve Hakkâri'de 'olağan(üstü değil) hal uygulaması'

Önder Aytaç & Emre Uslu 21.02.2009

Şimdiki Bursa valimiz Şahabettin Harput'un ilk valiliği Hakkâri'deydi. Onun döneminde ilk kez devlet ile milletin bütünleşmesinin, tek gönül, tek yürek, tek nefes, tek ses olmasının nasıl olacağı Kuzey Irak'tan Türkiye'ye gelen Peşmergeler bağlamında da bütün dünyaya gösterilmişti. Akıl ve yürek imcesinin gerçekleşmesi şimdi yeniden Hakkâri valisi olan Muammer Türker ile bir kere daha çok güzel bir örneklem olarak kendini gösteriyor.

Hakkâri'nin belediye başkanı DTP'li. "Mademki halkın verdiği oylarla seçilmiş birisi ve bana hayırlı olsun valiliğiniz diyerek ziyaretime de gelen birisi. O halde ben de iade-i ziyarette bulunur ve onu belediye başkanlığı makamında ziyarete giderim" diyor Muammer Türker. Aynı şekilde Yüksekova'nın DTP'li belediye başkanını da makamında ziyaret ederek, devlet ile yurttaşın bütünleşmesine katkıda bulunduğu gibi. Vali bey Yüksekova'da ilk kaymakamlığa geldiği için, DTP'li belediye başkanı da valiyi kaymakamlıkta karşılayanlar arasında yer alıyor. Bir diğer anlatımla, devlet tarafından atılan her olumlu ve insani adıma, yurttaşlar da koşarak ve umutla yanıt veriyor. Bunun aksini düşünme durumunda Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ın ironik söylemiyle; "Allah milleti devletten korusun" demek gerekiyor.

Kanımızca yukarıdaki gibi gecikmiş küçücük adımların devlet tarafından atılmasını TRT-6 örneklemesinde de görüyoruz. Artık hükümet hâlâ derin yapıyla irtibatlı Turan Çömez gibi kendi içindeki 'Efendi'lerine inat, AB sürecini bakanlık bağlamında Egemen Bağış ile bölgenin yapıştırıcı gücü / birleştirici ivmesi haline getirmek istediğini ispatlarsa, devlet ile milletin aynı paralellikte düşünüp, hem hükümetin ve dahi siyasetin, hem de bürokrasinin kafa yapısının değiş(tiril)mekte / dönüş(türül)mekte olduğunu somut örneklemelerle de pekiştirebilir.

Yine ve özellikle demokratik hukuk devleti bağlamındaki çözümlerin; asker ve polis anlayışı ile değil, karşılıklı anlayış ve yurttaş odaklı yaklaşım ile diyalog ekseninde olduğunun vurgulaması da devleti temsil eden yetkililerce bu bölgede her zaman yapılmalı. Devletin, Kürt kökenli vatandaşlarının kültürel kimliğini tanıma yönünde adımlar attığı / atmaya hazır olduğu yorumlamaları da cesaretli bir şekilde uygulanmalı. Somut örneklem ile anlatacak olursak, keşke Digor Kaymakamı Serkan Şekerlerin, Hakkâri Valisi Muammer Türkerlerin, Edirne Valisi Mustafa Büyüklerin, Kilis Valisi Turhan Ayvazların, Edirne Emniyet Müdürü Hanefi Avcıların, Malatya Emniyet Müdürü Ali Osman Kâhyaların sayıları her gün artarak çoğalsa. Doğudaki illerde de, ilçelerde de böylesi valiler, kaymakamlar, subay, öğretmenler, hâkimler, savcılar, polisler, doktorlar, hemşireler, yüzlerce, binlerce olsa. Bu devlet deneyimli ve millete hizmet sevdalı devlet çalışanları oralardan evlenseler, oralarda aileleri ile yaşıyalsalar, oralarda emeklilik sonrasında da otursalar, halkın içine karışsalar.

15 Şubat'taki eylemlerde bile kurulan alan hâkimiyetine dayalı önleyici demokratik tedbirler ve polise verilen metanet ve kararlılık vurgulaması sonucunda, çıkan olaylar çok az bir eylemle / gösteri ile sonlandırıldı. Eylemlerin olmasına ve 11 polis arkadaşın yaralanmasına rağmen, ne göstericilere, ne de üçüncü şahıslara hiç

bir şey olmaması konusunda gayret sarf ediliyor. Bu somut olayda bile terör örgütleri, olayın sonrasında ajite edebilecekleri / kullanabilecekleri argümanları ellerinde kalmadığını görüyorlar. Bir gün sonra miting havasında yapılması planlanan basın açıklaması bile, kendi içlerindeki ılımlılar ile radikal keskin grupların birbirleri ile çelişkiye düşmesi sonucunda, yalnızca çok küçük bir katılımı gerçekleştiriliyor.

Hakkâri Valisi Muharrem Türker kendisini ziyarete gelen DTP'li milletvekillerine 'Hakkâri'deki sorunların çözümüne yönelik önerecekleri her türlü düşünceyi iyice değerlendirip siyasi makamlara ileteceği' taahhüdünde bulunuyor. Bu kadar küçük adımların bile, DTP ve PKK bağlamında hayret ve sevinçle karşılanması söz konusu oluyor. Böylece kazanan ise Anadolu oluyor. Çünkü terör örgütlerinin istismar edebileceği alan sürekli daralıyor ve sürekli terör örgütleri hem cephe, hem de yeni eleman kazanmayı kaybeder duruma geliyorlar.

Valinin anlatımları ile; "Yaptığım şeyler –gariptir- ama yalnızca 'normal' davranarak ezber bozmak oluyor. İlişkilerin alabildiğine anormalleştiği bir ortamda, normal davranış bile çok olumlu sesler getiriyor." O zaman hükümet de doğu illerinde yalnızca normal ve olması gerektiği gibi davranarak ezber bozacak politikalar geliştirebilir. Olağanüstü hal değil, olağan hal ilan edilebilir, olağan hal süreklileştirilebilir ve bunun modaliteleri tartışılarak çözümler çoğaltılabilir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiddet: DTP'ye yarar mı / zarar mı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 28.02.2009

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk'ün Meclis'te yaptığı Kürtçe konuşmanın tartışması sürerken PKK/DTP çizgisindeki Kürt yapının seçim stratejisi de belirginleşmeye başladı. Hemen belirtmeliyiz ki, biz Türk'ün Meclis'te yaptığı Kürtçe konuşmayı son derece 'normal' ve hatta 'olması gereken' bir tutum olarak görüyoruz. Kürtçe konuşmanın önünde hiç bir yasal engel olmadığından dolayı nedir bu "fuss"? Bizce bundan sonra da DTP grubunda yapılacak Kürtçe konuşmalar, –eğer DTP show yapmak saikiyle hareket etmiyorsa- bu konunun kanıksanmasını da beraberinde getirecektir. Bu da normalleşme sürecine yardımcı olacaktır.

Türk'ün yaptıklarını çok da anormal bulmazken, DTP'nin bölgedeki seçim stratejisini hiç normal karşılamıyoruz. DTP bölgede seçim stratejisini "karşıtlık" kavramı üzerine kuruyor ve kendisi dışındaki herkesi/ rakiplerini "öteki" ilan ederek bölgeden uzak tutmaya gayret sarfediyor. Bunun yöntemi olarak da şiddeti, en hafif deyişle "vandalizmi" benimsemiş görünüyor. DTP çizgisinin, AKP'nin Diyarbakır mitingine halkın katılımını düşük tutmak için çalışmış olmasına rağmen, çok da başarılı olamadığı gözlemlendi.

Aynı yöntem bir kere daha Van'da halkın tehdit edilmesine kadar genişletildi. DTP yetkilileri Erdoğan'ın Van mitingini protesto ettiklerini açıkladılar ki bu durum demokrasilerde hiç de olağandışı değil. Ancak DTP ile ortak hareket ettiği açık seçik bilinen "Van Halk İnisiyatifi" adına PKK'ya yakın sitelerde dolaşıma sokulan bir açıklama var ki insanın içini ürpertiyor ve 'hey ne oluyor size' dedirtiyor.

Açıklamaya göre: "Van'da devlet kurum ve kuruluşları, işbirlikçileri ile tüm imkânlarını seferber etmişler Erdoğan'ı karşılamak için. Halktan aldığı paraları çalarak kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar. 5 yıldır Van halkını Burhan Yenigün'le soyup soğana çeviren işbirlikçi Hüseyin Çelik, tüm halkımızı Telekom ile anlaşıyor

devletin imkânlarını partilerinin çıkarına kullanıyorlar. Erdoğan verdiği talimatlarla Kürt halkını katliamdan geçirirken, yereldeki yaverleri de hırsızlıkta dolandırıcılıkta nam salmışlar.

Van halkına çağrımızdır. Yarın hiçbir dürüst, yurtsever, demokrat bunların mitingine katılmasın. Bizler bulunduğu her alanı, caddeyi, sokağı eylem alanına dönüştürmeliyiz. Katil ve hırsızların Van kentine girmeleri görkemli serhıldanlarla protesto edilmelidir.

Mitinge gidenler halkımızın hedefi olacaktır. Unutmasınlar ki katliamların hırsızlıkların destekçileri de onlar gibi olacak ve halkımız bunun hesabını soracaktır. Van'daki araçlar AKP'lileri taşımasınlar, karşılamaya gitmesinler. Giderlerse sorumlusu biz olmayacağız. Mitinge bir gün kala bu uyarıyı yapıyoruz. Van halkını mitinge değil, yapılacak protesto eylemlerine katılmaya davet ediyoruz."

Bu açıklamaya neresinden bakarsak bakalım, demokratik seçim sürecinde şiddet içerikli bir tehdidi taşımaktadır. Partilerin birbirini sözlü olarak hedef alması, sert eleştirilerde bulunması demokratik sınırlar içinde hoş karşılanabilir ama bir partinin mitingine gitmek isteyen sıradan yurttaşların açıktan tehdit edilmesi, başta seçim güvenliği olmak üzere, ülke demokrasisi açısından oldukça tehlikeli değil midir? Sizce bu tehditler aksak total da olsa demokrasinin mi yoksa demokrasi düşmanı derin yapıların mı işine yarar.

Peki, öngörülen ve uygulamaya koyulan bu şiddet odaklı stratejiler DTP'ye yarar mı? Bunun DTP'ye fayda sağlaması için, kesinlikle karşı bir yankılanmanın olması gerekir. Yani AKP ya da MHP çevresi, DTP'nin doğuda yaptığı ve yapacağı taşkınlıklara siyasi ya da fiziki olarak bir karşılık vermeye çalışırsa, o zaman "vandalizm" stratejisi DTP'nin işine yarar ve kendisine oy olarak sandığa yansır. Ancak DTP'nin olanca 'şiddet' merkezli kışkırtma gayretine rağmen, rakibi AKP sessizce ve yalnızca "iş ve icraat" sloganını öne çıkarır ve 'partisizlik' üzerine kurgulama yaparsa, bu sefer de DTP'nin stratejisi ters tepebilir.

DTP için vandalizm stratejisinin başarılı olabilmesi için, oy verecek kitlelerin oylarının net bir belirginlikte olması gerekir. Bir diğer anlatımla, küçük bir yerleşim birimindeki bu durum, kendisine karşı yöneltilen tehdidin bir karşılığı olarak okunabilir/ ifade edilebilir. Ancak Diyarbakır, Van, Şanlıurfa gibi büyük şehirlerdeki DTP kaynaklı tehditler, mevcut durumu AKP lehine bile döndürebilir. Kanımızca DTP tehdidi bir tarafa bırakıp, demokrasinin kuralları içinde adilce siyasi bir yarışın içinde olursa, böylesi bir strateji DTP'nin işine çok daha fazla yarayacaktır. O yüzden Nevruz'a kadar ki süreçte 8-16-21 Mart günleri ayrı bir önem taşımaktadır.

Yeri gelmişken söylemekte yarar var. Kürtlerden hâlâ bir Gandhi çıkmayacak mı Allah aşkına?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır: Savaş mı barış mı?

Önder Aytaç & Emre Uslu 02.03.2009

Üniformalılar için yakaya takılacak bir yıldız, göğse yerleştirilen yeni bir madalya. Vatani kurtaran veya koruyan olmak. Üniformanın içinde, bütün herkesin üstünde bir yetki ve sorumluk sahibi gibi davranmak mıdır savaş? Uyuşturucu ticaretine ve rant kapısına kılıf bulup; "yaptığımız her şey vatan için" demek ve ETÖ gibi çeteleşmek midir yoksa. "Biz en güçlüyüz, en çok biz öldürürüz," böbürlenmeleriyle meydanlarda nutuk atmak, servet yapmak, ün kazanmak mıdır savaş?

Ya oğlu kendi rızası dışında dağa ya da askere giden ve bir daha dönmeyen ya da yarım adam olarak dönen gençlerin anneleri için **nedir savaş?** Kırgız Cengiz Aytmatov anlatıyor *Toprak Ana* adlı kitabında bunu. Oğlunun cenazesi kapısının önüne geldiğinde; "bir oğlum daha olsa onu da gönderirim," demesi çok acı ve önemli değil mi **anamin?** Kaybedebilecek her şeyin kaybedildiği ve; "bundan öteye bir acı yok, oğlumu öldürenler de ölmeli" bedduasına ne demeli **anamin?** Dışarıdakiler de bağırırken; "şehitler ölmez" diye, birileri de gelip başsağlığında "vatan sağolsun" dememizi istiyorlar değil mi?

Bir kez daha düşünün neden gitmişti oğlunuz dağa ya da askere? Vatani korumak, kurtarmak için ya da Kürtler dillerini konuşsun, kendi dillerinde eğitim alsınlar diye değil mi? Bir **Besra Teyze** vardı komşumuz. Türkçesini zar zor anlardık. Kendi kendine türküler mırıldanırdı neşelendiğinde ya da üzüldüğünde. Kızdığında da Kürtçe bağırırdı çocuklarına. Sonra da gülerek "**ne edeyim, ahanda Türkçem bitmiştir**" derdi. İşte o Besra Teyze'nin torunları onun dilinde eğitim alırsa bu vatan bölünürmüş öyle mi?

Hainler ayaklanmış ve senin oğlun da onun için gönderilmişti sınır karakoluna. Hem **sevgili annem** biliyor musun, oğlunun şehit edildiği o karakolda neler oldu? Azaltılan nöbetçiler, toplanan el bombaları, önemsenmeyen istihbaratlar, yardıma geç gelen uçaklar ve bir süre başka şeyler. Neler oluyor **annem?** Sen, senin oğlanı oraya Besra Teyze dilini konuşmasın diye mi gönderdin? Yok yok "vatan bölünüyor" demişlerdir sana değil mi? Senin kararına kalsa yine de göndermezdin canın evladını amma yine de intikam istiyorsun şu an ki biz bunu elbette çok iyi anlıyoruz.

Ya sen **Xaleta Xezal**, sen ne diyorsun savaş için? Büyük oğlun gitmişti önce dağa. Onun ölüm haberi gelince, henüz liseye giden küçük oğlun amcakızıyla birlikte gitti. Onların da ölüm haberleri geldi üç ay sonra. Ortanca oğlana sarıldınız sımsıkı sülalece, onu da kaybetmemek için. Hemen evlendirdiniz, kol kanat gerdiniz. Gidenlerin acısını unutmadin, intikam istiyorsun sen de, amma elindekini de kaybetmekten korkuyorsun değil mi? Sahi niye gitmişti çocuklar dağa? '**Büyük Apaçi Reisi Serok Apo' için mi?** "Kimliksiz, kişiliksiz Kürtleri" kendisinin insanlaştırdığını söylüyordu o da. Hatırlar mısın ne yapmıştı Serok Apo gözlerini ilk açtıklarında uçakta? "Hizmete hazırım" dememiş miydi? İlk görüşmesinde Zeki Okçuoğlu'na "sen karışma üniformalılar benimle direk görüşüyorlar" demişti değil mi? Sahi Okçuoğlu onun avukatlığını niye bıraktı? Sonra da mahkemede; "özür dilerim şehit ailelerinden" demedi mi? Ne demek istiyordu be **annem?** Senin çocukların boşuna mı düşmüşümler bu adamın ardına? Hâlbuki senin çocuklarını dağa çağırın oydu.

Şimdi torunlarına sahip çık bari **Xalet**. Bak güngörmüş Ahmet Türk de kaptırmış kendini, dökecekler yine çocukları sokaklara. Serok "çıkarın savaş baltalarını topraktan" derse, zaten dünden hazır genç apaçiler. Geçen seferde 8-10 çocuk öldü Diyarbakir küçelerinde "cana gelmesin, cama gelsin" diyen valiye inat. Peki, siz bu ülkenin politikacıları, üniformalıları, medya patronları ve işadamları! Sizce kaç genç ölürse bu savaş biter ve siz kazanırsınız? 100 genç yeter mi? Ya 1.000, 5.000? Tanrı aşkına 30-40 bin de mi yetmez? 27 yılda ölen 40 bin gençten, boşaltılan binlerce köyden, kapanmayacak onlarca yaradan sonra, başladığımız yerden daha yoğun ve "derin" bir çatışmanın içinde değil misiniz hâlâ?

Olmuyor işte görüyorsunuz. Öldürmekle olmayacak bu iş. Gelin vazgeçelim bu "kirli savaştan". Yazmayı bile beceremediğimiz barışı deneyelim bir kez de. **Analarımız** ne olur bir kez daha gömün acılarınızı yüreklerinize. Gömün ki çocuklarımız da gömsün savaş baltalarını toprağa. Veee siz Ankara'da ve İstanbul da oturanlar, var mısınız Kürtlerin ne istediklerini öğrenmeye? Hadi bir referandum yapalım ve soralım ne istiyor bu Kürtler diye? Ayrılmak değil, kendileri olmak ve Türkiye sınırları içinde huzur içinde yaşamak istediklerini göreceksiniz kolaylıkla. Ama yapmazsınıımız bunu... **Sonra hangi korku dağları ile korkutursunuz biz Kürt ve Türkleri?**

Tursun mu, Yurttaş ve Av. Kaplan mı haklı

Önder Aytaç & Emre Uslu 07.03.2009

Bugün sizinle üç okuyucumuzdan gelen e-mailleri paylaşmak istiyoruz. İzmirli **Mehmet Tursun'dan gelen mektup; ne kadar agresif, kavgacı, uzlaşmaz, saldırgan ve çatışma yanlısı iken**, Diyarbakırlı Lokman Yurttaş'tan ve Av. Ayşe Kaplan'dan gelenler ise; –ilkine tezat- bir o kadar candan, özverili, sonuna kadar yanında olunması gereken ve içtenlikle yazılmış çileli ve buram buram Anadolu kokan iki Kürt dosttan gelen elektronik postalar.

Bunlardan ilki, polis tarafından İzmir Karşıyaka'da haksız ve hukuku ihlal eder bir şekilde öldürülen Baran Dursun'un babası Mehmet Tursun'dan gelen e-mail –ki elektronik posta aynen şöyle:

"... Sizi, Baran Tursun davasına izleyici olarak katılmaya davet ediyoruz.

1- Çocuklarımızı öldürdükten sonra, üzerlerine suç unsuru olan uyuşturucu madde, silah, bildiri, kitap, doküman gibi materyalleri bırakmayı ahlaki değer haline getiren ve kendilerine has bu ahlaki değerlerle her türlü insanlık ve insani değerlerden uzaklaşan polisler ve polis suçunu savunanların düştüğü yüz kızartıcı durumu görmek istiyorsanız, merak etmek istiyorsanız, Lütfen Baran Turan davasına izleyici olarak katılınız.

2- Baran Tursun'u öldürdükten sonra, trafik kazası raporu düzenleyen, belgede sahtecilik yapan, delilleri karartan, Yalan tanıklık yapan onlarca polisin yargılanmaları 6 Mart 2009 günü saat 9.10'da İzmir/Karşıyaka adliyesi 1 Ağır ceza mahkemesinde devam edilecektir.

3-Baran Tursun'un ailesi ve diğer polis mağduru aileler, bu utanmaz ve ahlaksız polisler, adliyeye getirilirken 'yüzlerine tükürme' eyleminde bulunacaklardır..."

Diğeri ise Diyarbakırlı Lokman'dan ve Av. Ayşe Kaplan'dan gelen e-mailler. Biz 2 Mart 2009'daki yazımızda; "Bir Besra Teyze vardı komşumuz. Türkçesini zar zor anlardık. Kendi kendine türküler mırıldanırdı neşelendiğinde ya da üzüldüğünde. Kızdığında da Kürtçe bağırırdı çocuklarına. Sonra da gülerek 'ne edeyim, ahanda Türkçem bitmiştir' derdi. İşte o Besra Teyze'nin torunları onun dilinde eğitim alırsa bu vatan bölünürmüş öyle mi? ... Ya sen Xaleta Xezal, sen ne diyorsun bu savaş için? Büyük oğlun gitmişti önce dağa. Onun ölüm haberi gelince, henüz liseye giden küçük oğlun amcakızıyla birlikte gitti. Onların da ölüm haberleri geldi üç ay sonra. Ortanca oğlana sarıldınız sımsıkı sülalece, onu da kaybetmemek için. Hemen evlendirdiniz, kol kanat gerdiniz" diyerek makalemize devam etmiştik.

Av. Ayşe Kaplan gönderdiği mektubunda; "2 Mart'taki yazınızı okurken boğazımda düğümlenen acı, yazı bitmeden gözyaşı oldu. Sizin bir Xaleta Xezal'ınızı okuyuncaya kadar daha acı örneklerin onlarcası bir ışık hızı ile beynimin ekranlarından geçti. Hâlâ boğazım dolu çayımı yutkunamıyorum ve bu acıları yaratanların nasıl oluyor da kendi çocuklarını düşünmediklerini hiç anlayamıyorum. Gazeteleri okuyunca, haberleri dinleyince hele birde bir Kürt olarak çocuklarım ne olacak, nasıl bir gelecek onlara bırakıyoruz diye korkmaya

başlıyorum... Çünkü Kürtlerin işi bir kaç açıdan daha zor. Türkiye’de sizlerin her daim yazdığınız karanlık güçlerin bir de Kürt taşeronları var ki bu açıdan Kürtler iki güç ile karşı karşıya, üstelik biri Kürtlük adına ortada dolaştığından işimiz daha da zor. Gerilla dediğimiz gençleri düşündükçe boğazım düğümlenir, onlar üzerinden 4x4’lere binenler, konfor içinde yaşayanlar, ceplerini dolduranlar aklıma geldikçe isyan edesim geliyor” diyor.

Av. Kaplan’ın söylediği her cümlemin altına biz de imza atıyoruz.

Aynı yazı hakkında bir diğer elektronik postayı da Diyarbakır’dan Lokman Yurttaş gönderdi ve; “Mamosteyê Delâl, Köşenizi okuyunca duygulandım. Besra Teyza annemdi ve 95 Şubatında torunu 18 yaşında Botan dağa gitmişti. Ablam tam 14 yıldır her sınır ötesi harekâta veya çatışma haberinde hayatta olduğundan emin bile olamadığı oğlu için ağlar. 91’de dağa giden öğrencilikten ev arkadaşım Nusaybin’in Stilili köyünden Nazım’ının ve ardından giden kardeşlerinin sonunu, ortanca kardeş Fırat’tan ve benimle askerlik yaptığı Silvan jandarma alayında onu ziyarete gelen bütün sülalesinden dinledim. Oğlu dağda iken kardeşini diğer orduya teslim eden, ya da çocuklarını öldüren orduya geride kalan tek oğlunu yaşayabilmesi umuduyla teslim eden annelerin dramına son vermek insanlık borcudur mamoste. Bu sorumluluktan kaçanlar insanlıklarıyla yüzleşemezler” diyerek duygularını açıklıyor ki **biz de sonuna kadar haklısın ve yanındayız Lokman Bey diyoruz.**

Mehmet Tursun haklı davasında dil söylem kalıpları ile kendini agresif ve haksız duruma yerleştirirken, Lokman Yurttaş ve Av. Ayşe Kaplan ise ‘dükkan senin’ denilecek kadar haklı olduklarını ve onlarla birlikte olmanın ‘olmazsa olmaz’ olduğunu bütün insanlığa haykırıyorlar değil mi?

Ne dersiniz?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

DTP’nin kadın politikacıları

Önder Aytaç & Emre Uslu 09.03.2009

Parlamentoda ve belediye başkanı adayları arasında, ülkenin nüfusunun yüzde 51’ini kadınların oluşturduğu hiç anlaşılmıyor. Var olan kadın politikacılar ise, parti politikalarının tespiti ve uygulanması konusunda etkinlikleri yok denilecek kadar az. Kadınların aktif siyasette temsilindeki azlığına karşın, gizli bir ağırlıklarının varlığını da hepimiz bilmekteyiz. Onlar ama anne ama abla ve eş olarak gizliden gizliye erkeklerin düşüncelerini de bir kanaviçe gibi işlemektedirler.

Kadınlara hitap eden, onların gücünü iyi değerlendiren politikacılar örneğin Mardin’de olduğu gibi evin çeşmesinden su akıtan, çocuk yardımını annelerin hesabına yatıran ve yolları asfaltlarla bezeyen partiler, seçimlerde daima iyi sonuçlar elde edecekler değil mi? 1970’lerde CHP’nin yüzde 40’lara dayanan oylarında da, 1990’larda RP’nin beklenmeyen yükselişinde de, hep kadınların kapı kapı dolaşarak yaptıkları propagandaların etkisini kolaylıkla söyleyebiliriz.

Doğuda kadınların gücüne dayanan ya da onların gücünden fazlasıyla yararlanabilen bir diğer parti de DTP. Etnik temellere dayalı politikalar, PKK’nın varlığı, yıllardır bölgenin ihmal edilip geri bırakılmış olması, erkeklerin oylarının yönünü kolaylıkla kendisine çevirmekte. Doğudaki seçimlerde –özellikle de küçük yerleşim birimlerinde- hâlâ aile büyükleri, köyün ağası, aşiret reisi veyahut şeyh efendi ne derse onun söylediğinin kanaatleri şekillendirdiğini söylemek bir kehanet olmasa gerek. Hiçbir parti bu bölgede parti politikalarına,

imajına, yaptığı hizmetlere veya ikna edici vaatlerine güvenerek seçimleri kazanmasının garanti olduğunu söyle(ye)mez. İlla da bir ağaya, bir beye ya da bir şeyhe veya bir aşirete dayanma gereksinimi söz konusu.

Biraz daha büyük yerleşim birimlerinde ise, yöresel seçim sonuçları, erkeğin küçük çıkar hesaplarına ve kişilere dayalı beklentilerine kadar uzanmaktadır. 'Falan kişi meclise girerse ben de il müdürü olurum', 'feşmekân kişi belediye başkanı olursa, şuradaki arsam imar alanına girer, küçük yeğenim iş bulur' yaklaşımları en somut şekliyle reel politikayı etkileyen çıkara dayalı beklentilerdir. Doğudaki seçimlerde kadınlar ise, erkekler kadar çıkarsal ilişkiler içinde değillerdir. Değillerdir çünkü, küçük çıkar ilişkileri ve beklentileri yok denecek kadar azdır. Yine kariyer beklentisi içine girebilecekleri eğitimleri, yatırım yapacak gelirleri yoktur kadınların. Eğer erkek oy kullanmak için sandık başına eşi ile birlikte gir(e)miyorsa, kadın erkekten tamamen bağımsız bir şekilde davranarak oyunu istediği kişiye verebilir.

O halde siyasi partiler bu bilinçle hareket etmeli ve verdikleri mesajlarında da kadınların beklentilerine/ isteklerine doyurucu yanıtlar vermelidirler. Kanımızca bu noktada, parti liderlerinden hangisi daha ikna edici ise, hangi partinin uygulamaları daha samimi ve doğru ise ya da hangi sorunlar kadının hayatında belirleyici ise ve kadınların sorunlarına çözüm odaklı yoğunlaşan siyasiler varsa, kadınlar onları seçecek ve destekleyeceklerdir.

Son olarak, seçim sandığına gelen kadın ne kadar eğitimsizse, o kadar büyük bir oranda yüreğiyle karar verecektir. İşte bu yüzden oy verilme aşamasında, parti teşkilatınızda görev yapan erkeklerin bile kime ve niye oy verdikleri oldukça meçhulken, kadınların oylarının yüzde 100 sizin yanınızda olacağını düşünmek doğru değildir. O halde kadın oylarını kazanmak için partiler realist açılımlarda ve somut önerilerde bulunmalıdırlar.

İşte bu nedenle de, Diyarbakır'da DTP ya da AKP açısından banko kale olarak gözüken yerlerin bile her zaman yeniden ve yeniden kazanılması hiç de kolay değildir. Çünkü fethedilen/ fethedilemeyen kalelerin sadık bekçileri olan "kadınların" tavrı ve isteklerinin karşılanması, seçim sonucuna etki eden en önemli paradigmalardır. Buna kanıt olacak somut bir örnek vermemiz gerekirse; Diyarbakır'ın Bağlar ilçesi kadın etkili bir seçim sonucu verirken, Yenişehir ve kısmen de Kayapınar'da ise erkek ağırlıklı bir seçim sonucu beklenebilir. Sizce DTP'nin oyları bu yerleşim birimlerine bakıldığında nere(ler)de daha yüksek çıkacaktır? Erkek dominant yerleşim birimlerinde mi, kadın ağırlıklı seçim bölgelerinde mi?

Hâlâ kadın gerçeğine burun kıvrıran siyasi oluşumların unutmaması gereken, kadınların taban oluşturduğu her gösteride en ön safta savaştıkları, her basın açıklamasında arkada fon oluştur(ul)dukları, dağa giden bütün yakın-uzak dost, akraba, tanıdık-tanımadık acılarının kadınların yüreklerinde taşındığıdır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama'ya Emre Uslu ne önerdi

Önder Aytaç & Emre Uslu 14.03.2009

Amerikan Başkanı Obama'nın Türkiye ziyareti medyanın gündemine bomba gibi düştü. Kuşkusuz Obama'nın Türkiye ziyareti çok önemli ve anlamlı. Bush yönetimi zamanından başlayan kırılğanlıkların en güçlü şekilde hissedildiği Türkiye'nin ziyaret ediliyor olması şu açılardan oldukça önemli: Bunlardan ilki Obama'nın seçim kampanyası sırasında vizyonunu çizdiği Bush'un kırp döktüğü ilişkilerin tamiri açısından sembolik bir öneme

sahip. Bu bakımdan Obama doğru zamanda, doğru mekânda ve doğru insanlarla işe başlamış oluyor. Kuşkusuz vereceği mesajın içeriğinin de önemi var ama özellikle Gazze olayından ve 'one minute'den sonra İslam dünyasının yüzü Türkiye'ye dönmüşken, Obama Türkiye'ye geldiğinde doğal olarak İslam dünyasının tümünden kendisinin izlendiğini görecektir. Obama bu fırsatı iyi değerlendirip İslam dünyasındaki sıkılı yumrukları açmak ve onlarla yeniden ABD'nin el sıkışmasını istiyor. Bu hem dünya barışı için olumlu bir adım, hem de Türkiye'nin öne çıkması açısından oldukça önemli.

Obama'nın Türkiye'ye geliş kararında konuşulması gereken bir süreç var. Obama, başkanlığının ilk günlerinde Müslüman bir ülkeden İslam dünyasına mesaj vereceğini açıkladı. Bu açıklamadan sonra konuşulan yerler arasında İstanbul, Kahire ve diğer birçok şehrin adı geçti.

Türkiye'deki "pabucumun uzmanları" hem ideolojik takıntıları nedeniyle Obama'nın Türkiye'yi tercih etmeyeceğini belirtiyor, hem de aslında biraz da İslam dünyasına verilecek mesajın mekânının Türkiye olmasından rahatsızlık duyuyorlardı. Bu nedenle de İstanbul'un ya da Türkiye'de başka bir şehrin –Hatay bile pekâlâ olası iken-, böylesi bir mesaj için seçil(e)meyeceğini ifade ediyorlardı.

Bu görüşe karşı Washington'ın etkili düşünce kuruluşunda görevli iki Türkiye uzmanı Obama'nın İslam dünyasına vereceği mesaj için İstanbul'u seçmesinin iyi olacağını, Washington DC'de yazdıkları raporlar ve yaptıkları diplomatik görüşmelerde hep dile getirdiler. Bunlardan biri Ömer Taşpınar'dı. Taşpınar, Türkiye'nin Obama yönetimini bir fırsata dönüştürebileceğini yazdı, söyledi. İkinci uzman ise yazılarıyla *Taraf*'taki köşe ortağı Emre Uslu'ydü.

Emre özellikle ABD Dışişleri Bakanlığı, Pentagon, Kongre ve diğer think thank kurumlarındaki orta ve üst seviyede görev yapan Amerikalı Türkiye uzmanları veya Türkiye'yi izleyen yetkililerin her gün takip ettiği 'Jamestown Foundation' için Türkiye analizleri yazıyor. Jamestown Foundation'ın diğer think thank kurumlarından farkı Türkiye'yi günlük takip edip bunu izleyicilerine raporlarla aktarıyor olması. Bu yönüyle özellikle Amerikan kurumlarında Türkiye politikalarını belirleyen uzmanların her gün hiç kaçırmadan takip ettiği bir merkez. Günlük değerlendirmeler, aylık konferanslar, ve oldukça geniş analiz raporlarıyla çalışan bu kurumun sesi çok çıkmaz ama etkisi oldukça derin ve geniş.

Washington DC'nin öne çıkan think thank kurumu Brookings ile birlikte Jamestown Foundation'ın da Obama'nın ilk olarak Türkiye'ye gitmesinin gerektiğine ilişkin hazırladığı raporlar, Obama'nın Türkiye'ye yapacağı ziyaret için karar vermelerinde yüzde kaç oranında tesiri oldu bilinmez ama etkisinin olduğu da muhakkak.

Örneğin köşedaşım Emre Uslu'nun Jamestown Foundation'da yazdığı bir analizde, "**Türk medyası, internet blogları ve siyasetçiler Obama'nın başkanlık konuşmasını oldukça iyi karşıladılar. Başbakanın sokaktaki adama kadar herkes, Türk-Amerikan ilişkilerinde yeni bir sayfa / bölüm açmaya hazır. Türkiye'nin yeni umutlarının yanında, Obama'nın Ermeniler konusundaki tutumu ve PKK'ya karşı desteğinin sürüp sürmeyeceği hususlarında bazı kaygılar söz konusu. Anti Amerikan düşüncelerin yoğunlukta yaşandığı Müslüman bir ülke olan Türkiye'de, Obama'nın başkanlık konuşmasının toplumun her kesimi tarafından onaylanması da bu bağlamda iyi bir fırsat olabilir. Bu yüzden Obama için başkanlığının ilk / erken döneminde Türkiye'yi ziyaret edip, İslam dünyasının gözünde kazandığı pozitif pozisyonunu güçlendirmesi gerçekten de akıllı bir adım olacaktır.**" (Jamestown Foundation, Eurasia Daily Monitor, Ocak 21)

Obama'nın Müslüman ülkelere yapacağı ziyaretlerden ilkinin Türkiye olarak planlanması, Emre Uslu'nun analizindeki düşüncelerin Obama yönetimi tarafından da paylaşıldığının önemli bir göstergesi. Obama'nın Türkiye'de vereceği mesajların, Türkiye sınırlarının çok ötesinde bir anlam taşıyacağını düşünürsek, bu durum Türkiye'nin dünya ekseninde bir kere daha etkinliğinin 'one minute'den de fazla ve etkili olduğunun da bir göstergesi olur değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ETÖ'nün 'kapsama alanındaki' GSM operatörleri

Önder Aytaç & Emre Uslu 16.03.2009

Rasim Ozan Kütahyalı bundan nasıl bir sonuç çıkarır bilemeyiz ama; *Kurtlar Vadisi*'nin son bölümünde İskender Büyük ordudan ayrılan Kenan Yarbay'ı medya patronu Turan Bey'in yanına yerleştirip, Turan Bey'in şirketini kontrol altına almaya çalışıyordu. Benzeri bir durum ETÖ için geçerli olmuş mudur? GSM operatörlerinde kimlerin hangi kritik mevkilere nasıl getirildikleri ETÖ soruşturmaları gibi geniş kapsamlı soruşturmalar için kritik bir konu.

Şöyle anlatalım: Bir GSM operatörünün sahibi hakkında başlatılan soruşturmalardan teknik takip sonucu bir sonuca varılamadığı hep konuşulur. Neden olarak da, GSM şirketinin sahibi işadamlarının kendi şirketinin telefonlarını kullanmasından ötürü mahkemeler tarafından kendisi hakkında telefonlarının dinlenmesi yönünde karar verilse bile, bundan haberdar olduğu ve telefonunu değiştirerek elektronik takipten kolayca kurtulduğu anlatılır.

ETÖ soruşturması bağlamında GSM operatörlerinden gelen verilerin ne kadar kritik olduğunu sanırsanız anlamışsınızdır. Bir de GSM operatörlerinin kendileri hakkında alınan takip kararlarını ETÖ üyeleri ile paylaşıp paylaşmadığı da araştırılması gereken bir durum.

Daha açık anlatalım. ETÖ davasındaki tanıklığında Danıştay saldırısı ile ETÖ'yü ilişkilendiren Osman Yıldırım, Kuvayi Milliye Derneği'nden Rasim Görüm'ün 30 Nisan 2006 tarihinde Ataşehir'de Muzaffer Tekin'in talimatıyla, kendilerine el bombalarını getirdiğini ve o sırada Dernek Başkanı Fikri Karadağ'ın da yanlarında olduğunu öne sürmüştü. Ancak 7 Mart 2009'da gazetelere yansıyan bilgilere göre Yıldırım'ın bu konuda söyledikleri ile cep telefonu baz istasyon kayıtlarının birbiri ile çeliştiği belirtiliyor. Baz istasyonu kayıtlarına göre; 30 Nisan'da Yıldırım'ın Ataşehir'de olduğunu iddia ettiği Tekin ve Öztürk'ün cep telefonlarının Kadıköy'den, Görüm'ün telefonunun Hendek'ten, Karadağ'ın telefonunun ise Balıkesir'den sinyal verdiği ifade ediliyor. Danıştay saldırısıyla ETÖ arasındaki ilişkinin olmadığını "baz istasyonu verilerine" göre kurmak bizi yanılgıya götürebilir. Gazetelerde çıkan haberlere bakınca sanki mesele bitmiş ve sorun çözüme kavuşmuş gibi oluyor değil mi?

Belki de gerçeğin başka ve derin bir yüzü vardır. Baz istasyonu ile tanık iddiasının karşılaştırılması nasıl yapılıyor? Önce savcılar GSM operatörlerine bir yazı yazıyor ve görüşme kayıtlarıyla birlikte, görüşmeyi yapanların, hangi baz istasyonları üzerinden görüşme yaptıklarının bilgilerini istiyor. Devletin başka biriminde bulunmayan baz istasyonu bilgilerinin tek kaynağı GSM operatörlerinin kendileri. Her GSM operatörünün bu bilgiyi biriktiren bir birimi var. Bütün abonelerin faturalandırma bilgileri, kamu kurumları tarafından dinlenen bütün telefonların listeleri, savcılıklar tarafından istenen telefon bilgileri, kim kimi aramış, nereden aramış, kaç

dakika görüşmüş, SMS mi almış gibi bilgilerin olduğu sistemin birimidir burası. Elbette her birimin başında da bir yetkilinin varlığı söz konusu.

Sizce bu birimlerin başında bulunan insanların oraya atanması süreci nasıl oluyordur? Bu birimin başındaki kişilerde ne gibi özellikler aranıyordu? Örneğin bir GSM operatörünün, bu kilit biriminde 2005'ten bu yana bir emekli albayın görev yapması söz konusu mu? Bu kişinin/kişilerin ilişkileri, irtibatları kim? Bu kişiler geçmişte ne gibi yerlerde görev yapmışlar? Geçmişte bu kişiler hangi ilişkilere sahip? Adı ETÖ soruşturmasında yer alan bir takım zanlılarla bu kişilerin iş ilişkisi olmuş mudur? Biz bunun doğruluğuna inanmak istemiyoruz ama acaba baz istasyonu bilgileri birileri tarafından ETÖ üyeleri ile paylaşılmış mıdır? Ya da mahkemeye giden bilgiler değiştirilebiliyor mu? Değiştirilebiliyorsa hangi büyük soruşturmalar bu şekilde sonuçsuz bırakılıyor? Osman Yıldırım'ın tanıklığı gibi bazı baz istasyonu bilgileri değiştirilerek gerçekler karartılmış olabilir mi? Sahi gerçekler gerçekten de karartılabilir mi?

Soruları daha da genişletmek mümkün. Patronu ekonomik olarak zor durumda olan GSM operatörünün kritik birimine atandığı iddia edilen emekli albayın atandığı yıl, bir Rus firması bu GSM operatörüne ortak olmuştu. Ruslarla arası iyi olduğu anlaşılan Levent Ersöz ile bu şirketin patronunun yaptığı görüşmeler Rus şirketinin Türkiye'ye gelmesinde etkin olmuş mudur? Sahi Ergenekon aslında Rusçu bir darbe planlamıyor muydu?

Turkcell'in patronu Karamehmet'in, karargâhta generallerle yaptığı konuşmada A. Uğur, "Bu arada komutanım da buradayken belirtmek istiyorum. Turkcell ile ilişkilerimiz çok güzel devam ediyor," diyordu. Karamehmet'in "ABD Irak'ta telefon işine girmemizi 'Asker gelir' diye istemedi" demesi neyi anlatıyor? Normalde Askerle arası çok iyi olan Amerika "Asker gelir" diye neden Turkcell'i Irak'a istemesin ki? Askerle ortak istihbarat paylaşımı ile sırlarını paylaşan Amerika, "Asker gelir" diye neden Turkcell'i istemesin? Yoksa asıl korku Rusya gelir korkusu muydu? Ergenekoncuların Amerikan karşıtlığının altında da bunlar mı yatıyor? Amerika'nın bildiği bizim bilmediğimiz daha neler var?

Kısaca sorumuz şu; ETÖ ile GSM operatörleri arasında bir ilişki var mı, yok mu?.. ETÖ tutuklusu emekli Tuğgeneral Levent Ersöz tarafından Genelkurmay Başkanı Özkök'ün ve Başbakan Erdoğan'ın bile dinlendiği iddia ediliyorsa, acaba *Taraf*'ın Turkcell ile ilgili attığı başlığı yeniden hatırlamak gerek mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"E-TÖ tipi medya"ya sobe...!

Önder Aytaç & Emre Uslu 21.03.2009

2006 yılında biz *The New Anatolian* gazetesinde yazıyorduk. O günlerde *Sabah* gazetesindeki ilginç değişim gerçekten de dikkat çekiciydi. "**En popüler Genelkurmay Başkanı Org. Büyükanıt.**" "**İnternet kullanıcılarının en sık ziyaret ettiği arama motoru 'google'da hakkında en çok bilgi bulunan Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt...** Almanya, Belçika, Danimarka, Fransa, Hollanda, İngiltere, İspanya, İtalya ve Türkiye'nin Genelkurmay Başkanları'nın aralarında bulunduğu popülerlik listesinde, Org. Yaşar Büyükanıt hakkındaki aramada 323 bin sonuç çıkıyor... Dünya genelinde yapılan sıralamada Büyükanıt, Türkçe karakterler kullanılmadan yapılan aramalarda ise, İsrail ve Amerika Birleşik Devletleri Genelkurmay Başkanları'nın ardından 407 bin sonuçla üçüncü sırayı alıyor" anlatımları o dönemin *Sabah* gazetesinde haber oluyordu.

Bu süreç içerisinde *Sabah*'ta nelerin nasıl haber yapıldığını yakından ibretle izliyor ve *Sabah*'ın manipölasyonları ile ilgili düşüncelerimizi de; "Asker/polis konularında *Sabah*'ı kim yanıltıyor?" (19 Temmuz 2006) makalesi ile köşemize taşıyorduk. Yazımızda, son iki-üç ay içerisinde *Sabah* gazetesinde çıkan Ankara merkezli yorum ve değerlendirmelerin çok "yanıltıcı" olduğuna dikkat çekip örnekler sunarken; "Ankara'da görev yapan diplomatlar, *Sabah*'ın asker/polis konularıyla ilgili değerlendirmelerini ihtiyatla okusunlar" uyarısında bulunuyorduk.

Sabah kanadından yazımıza hiç beklemediğimiz bir tepki aldık. Aslı Aydıntaşbaş, Muharrem Sarıkaya, Kadir Ercan ve Metehan Demirhan bizi telefonla aradılar ve bu 'iliştirilmiş haberler' konusunda saatlerce açıklamalarda bulundular. Dönemin *Sabah* Genel Yayın Yönetmeni ise; '500,000 YTL'lik dava açmakla' tehdit edip, ilgili haberlerin kaynağının 'en üst düzey komutanlar olduğunu', hatta yanıltıcı ve yönlendirici bulduğumuz haberlerin kaynağının da, 'dönemin en üst düzey komutanları' olduğunu iddia ediyordu. Aynı Genel Yayın Yönetmeni daha da ileriye gidip pervasızca, bizim 'genetik cemaatçi' olduğumuz iftirasında bile bulunuyordu.

Mustafa Balbay'ın günlüklerini okuyunca, 2006 *Sabah*'ının haberlerini yeniden bir kere daha düşündük. 2003 yılında yapıldığı iddia edilen bir konuşmada Mustafa Balbay aynen şunları söylüyor: "**Paşam, Ciner bizden yana... Biz kuşatmayı yardık. Karşıda Doğan grubu vardı. Yanımıza Ciner ve Karamehmet'i çektik** ve başarı kazandık. **Bugün öyle davranıyorlar ama yarın devran şöyle bir dönsün bakın nasıl farklı hareket edeceklerdir.**"

İnsan sormadan edemiyor; 2006 yılında devran mı döndü de sözünü ettiğimiz yanıltıcı haberler, o dönem Ciner'in sahip olduğu *Sabah*'ta yer aldı? Belki de Turgay Ciner'in hiçbir şeyden haberi yok. Onun adına tasarrufta bulunma hakkı olanlar, Ciner'in de "E-TÖ tipi medya"ya destek verdiğini fısıldıyordu birilerinin kulağına?

Aynı durum Karamehmet'in gazetesi için de geçerli. *Akşam*'ın o dönemki Genel Yayın Yönetmeni ise şöyle yazıyor köşesinde: "Biz milliyetçi, muhafazakâr, ama içeriği Batılı olan, şehirli bir gazete yapacağız." Buyurun biraz daha okuyalım: "'Önce vatan' diyen, Türkiye'nin sorunlarına, kırmızıçizgilerine sahip çıkan bir gazete yapmak istiyorum. /...Çünkü vatanın elden gitmekte olduğunu düşünüyorum. Bir oyun oynanıyor Türkiye ile ilgili. Bunu göstermek de amacı olacak bu gazetenin. Köşe yazarlarından da bunu rica ediyorum. Bu gazetede her yelpazede hayatı yazanlar var. Onlara 'Önce vatanı ön plana getirin. Sonra ne yaparsanız yapın,' diyorum."

Sonra ne mi oldu? 'Önce Vatan' diyormuş gibi gözüken köşe yazarlarının kimi Ergenekon sanığı çıktı, kimisi de hâlâ onu aklamak için yazı döşenmeye devam ediyorlar. Hayatında milliyetçiliğin sınırlarına bile yaklaşmamış bazı gazetecilerin, birden bire vatanın elden gittiğini söyleyen bir söylemle gazete yapma isteğini nasıl açıklayacağız acaba? En iyisi, herhalde 'hidayete erdiler' demek değil mi?

Sanırsız Balbay'ın günlüğündeki en kritik anlatımlardan birisi de Yaşar Büyükanıt'ın, Balbay'a söylediği şu cümle: "Artık bu konuda sizden başka kimseye '**bilgi notu**' da göndermiyoruz. (ben, kesildi, azaldı, deyince)... Evet, orada bir kaza oldu. Bir hasar meydana geldi. Düzeltiyoruz, yeniden yoğunlaştıracamız." Sahi acaba o dönemdeki *Sabah* haberleri hep "bilgi notu" kaynaklı mıydı ki...

Ergenekon soruşturması nelere de kadırmış. Yalnızca gerçekleri ortaya çıkarmadı. Bazı medya gruplarını ulusalcılıktan da uzaklaştırmaya başladı. Genel Yayın Yönetmeni aynı kişi olsa da Ciner'in yeni gazetesinde bile,

Sabah'ın o dönemki yayın anlayışının izleri artık gözükmüyor. 'Postalsız Demokrasiyi' savunduğu sürece *HaberTurk*'e de başarılar diliyoruz. Başarılar çünkü, bu memlekette çok sesliliğe gerçekten de çok ihtiyaç var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK'yı dağdan indirmek

Önder Aytaç & Emre Uslu 23.03.2009

Şu sıralar Kürt sorunu konusunda olumlu gelişmeler beklentisi içerisindeyiz. Cumhurbaşkanı Gül'den umutlanmamıza neden olacak açıklamalar, Başbakan Erdoğan ve hükümetinden de TRT-6 gibi olumlu adımlar görüyoruz. Ancak gerçekten de devletimizin derin kısmı bu sorunu çözmek, PKK'yı dağdan indirmek istiyor mu / istemiyor mu? İşte bu konuda ciddi endişelerimiz var. Prof. Mahir Kaynak; "Bir eylemin kimin tarafından yapıldığını anlamak için, o eylemin kime yaradığına bakmak gerekir" değerlendirmesinde bulunuyor. O zaman PKK'nın dağda kalması kimin işine gelir, ya da dağdan inmesi kimin işine gelmez, öncelikle buna bakılması gerekli değil mi?..

PKK silahı bırakırsa; demokratikleşme adımları yoğunlaşır ve Avrupa Birliği'ne üyelik süreci hızlanır. Yeni bir anayasa daha rahat hazırlanır ve bunların hayatımızda yaratacağı muhtemel değişiklikler de şöyle sıralanabilir;

1. Seçim barajı düşer, siyasi partiler yasası değişir. Parti liderlerimiz, kendi lütuflarıyla değil, halkın iradesiyle seçilmiş milletvekillerine, bu milletvekilleri de farklı ideolojik ve etnik-kültürel azınlıkların Meclis'te genişlemesine bulunmasına çabalarlar.
2. Yargısal diktadan kurtularak, demokratikleşme ile doğru orantılı bir biçimde jürili ceza sistemine geçilir. Savcıların atama ve görevden alınması prosedürüne yetki alanlarındaki seçmenlerin de dahil edilmesi sağlanır. Anayasa Mahkemesi üyelerinin TBMM tarafından seçilmesi, üyelik için mesleki başarı ve özel donanıma dayalı kalite şartlarının tesis edilmesi yapılır.
3. Ordumuz; MGK'nın kaldırılmasını, Genel Kurmay Başkanlığı'nın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmasını, askerliğin zorunlu bir görev olmaktan çıkarılmasını onaylar.
4. Eğitimcilerimiz; din eğitiminin devlet okullarında isteğe bağlı olmasını, okullarda bölgesel veya azınlık dillerinde eğitim verilmesini, eğitimde "katı milliyetçilik ya da bireylere dayalı dogma" kavramlarına vurgu yapılmamasını yerine getirir.
5. Siyasetçilerimiz; devletin iktisadi bakımdan küçültülmesini ve piyasaya keyfi müdahalelerinin önlenmesini yani artık kendi zenginlerini yaratma sevdası bitirirler.
6. Merkeziyetçi yönetim tarzına alışkın bürokrasi; yetkilerini yerel yönetimlere devretme konusunda kararlı adımlar atar.

Malumunuzdur ki yukarıdaki kurum ve kuruluşların hemen hemen hiçbiri, saydığımız değişimlere kolaylıkla "evet" demeyeceklerdir. Ancak halkın çıkarına olan da bu değişimin 'olmazsa olmaz' olması değil midir? Peki, bütün bunların PKK'nın dağdan indirilmesi ile ilişkisi nedir? Onu da isterseniz şöyle özetleyelim. İç düşmanlar- dış düşmanlar, bölünme, hatta din devletine dönüşme paranoyalarından ancak böylesi bir açılımla kurtulunabilir. Ancak böylelikle bu konular tabu olmaktan çıkar. "Uf, cız ve hatta kaka o sözler, bak diline biber sürerim" korkutmaları da birer birer ancak böylelikle bitirilebilir. Artık isteyen, istediği konuda fikirlerini söyler, düşüncesini dillendirir, ağıtını yakar, sevdasını haykırır ve herkes Mahzun Kırmızıgül'ün filmindeki gibi 'güneşi görür'.

Elbette bütün bu açılımlar ve demokratikleşme süreci bazı kurum ve kişilerin hiç ama hiç işine gelmez. Düşünsenize dev bir güvenlik yapılanmamız var ve bir anda onların elinden antrenman olanağı alınmış oluyor. Önce toplumdaki önemleri azalıyor, sonra bütçeleri ve yetkileri kısıtlanıyor. Artık ihaleler alabildiğine şeffaf, harcamalar da daha önceki süreçle kıyaslanamayacak kadar daha az oluyor. Tanrı aşkına olacak şey midir bunlar? Bazıları; artık 'vatan-millet-Sakarya', 'din elden gidiyor', 'laiklik elden gidiyor', propagandası yapamıyor. Böylesi kurumların / insanların ekmeklerini ellerinden almış oluyorsunuz. Kim, neden, nasıl, niçin ve niye takip edecek bu kurum ve insanları artık. Sendikalaşmanın önündeki yasal engelleri kaldırıyorsunuz, sendikalar daha şeffaf ve demokratik yönetim tarzına sahip oluyorlar. Artık sendika ağalığı da yok oluyor. Medya-işadami-siyasetçi üçgeni de yeni dönemde sona eriyor. Saydam bir devlet yapısı, açık ve etkili bir denetim ile yolsuzluklar büyük ölçüde önleniyor.

Yapmayın, gelin verdiğiniz sözlerden geri dönün ve henüz yeni yeni başladığınız icraatlardan da vazgeçin hemen. Bu iş y-a-p-ı-la-m-a-z. PKK'yı dağdan indirmeye gücümüz y-et-m-e-z. Yeni bir Güçlükönak, Bingöl ya da Dağlıca olayı yaşamadan, kendiliğimizden vazgeçelim bu sevdadan değil mi? Ya da, işte böyle... İstenirse tek bir PKK'lı bile dağda kalmayabilir ama önce devletin kendini değiştirmesi / dönüştürmesi ve güvenlik bürokrasisini modifiye etmesi gerek!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

E-TÖ gölgesinde seçim-loto

Önder Aytaç & Emre Uslu 28.03.2009

Deniz Baykal AKP'nin başarı sayılacak oy oranını "yüzde 52'den aşağıda olmamalı" şeklinde açıkladı. İki genel, bir yerel seçim atlatmış ve ikinci yerel seçimlere hazırlanan iktidar partisinin, iktidar olmanın verdiği yıpranmışlıkla bir miktar oy kaybetmesi oldukça doğal. Yine Ergenekon gibi bir terör örgütü (E-TÖ) ile uğraşması, ABD merkezli global ekonomik çöküşün bizi 'teğet geçse' de varlığı, Ortadoğu'da daha etkin ve aktif bir dış politika yürütmenin risklerinin mevcudiyetine rağmen, ana muhalefet liderinin AKP'ye yüzde 52'lik bir oy oranı biçmesi söz konusu. Kanımızca bütün muhalefet partisi liderleri politikayı bırakmalı, Erdoğan da, Venezuela'da olduğu gibi, kendini ömür boyu iktidar sayacak bir referandum kararı alması mı gerekli acaba? Bu bağlamda Baykal'ın çıtası ne yazık ki ana muhalefette bile aciz kaldığının ve Bahçeli'ye muhalefet liderliğini kaptırdığının göstergesi. Elbette Baykal'ın CHP'nin başında olması da AKP için büyük avantaj.

Doğudaki seçim sonuçlarına ilişkin değerlendirmelere baktığımızda, A ve G araştırma şirketinin sahibi Adil Gür'ün bazı değerlendirmeleri önemli. Öncelikle "bu seçim iki partili olacak." Türkiye'nin diğer illeri gibi doğuda da partiler, AKP'ye karşı en güçlü adayın arkasında birleşme yoluna gidecekler. Ayrıca; 2007 seçimlerinden sonra başbakanın Kürt sorununda hiçbir yeni politik açılım getirmemesi ve eskinin derin statükocu söylemlerine geri dönmesi, AKP'nin bölgedeki imajını olumsuz yönde etkiledi. Elbette, TRT-6 açılımı da bölge seçmeninin dikkatinden kaçmayacak bir önemli atak. Yine Adil Gür'ün değerlendirmesine göre; başbakanın "kimi aday göstersem zaten kazanır" düşüncesi ya da bölge milletvekillerinin basiretsiz yönlendirmeleriyle özellikle; Ağrı, Batman, Siirt, Urfa, Diyarbakır (büyükşehir belediyesi hariç) gibi illerdeki başkan adayı seçimlerinin isabetliliği konuları da oldukça tartışmalı. Örneğin Siirt'te DTP adayı Selim Sadak olunca, bu kentteki dostlar, Mervan Gül'ün dışındaki her adayın seçimleri AKP'ye kazandıracağını dillendiriyorlardı ki, AKP'nin daha önceden MHP, CHP, DYP ve bağımsızdan aday olup, hiçbirinde de başarılı olamayan Kasım Ceylan'ı açıklaması çok ilginç karşılandı. AKP'nin Siirt'i neden ve kime ikram ettiği şimdiden merak konusu.

Diyarbakır da ise durum gerçekten de ilginç. Adil Gür; "AKP Diyarbakır'da oyunu arttırır ancak seçim kazanamaz ve AKP'ye yüzde 35, DTP'ye yüzde 55 oy" öngörüyor. Oysa AKP'nin 2007 genel seçiminde aldığı oy oranı yüzde 40. Son on yıl içerisinde DTP Diyarbakır'da yalnızca bir kez yüzde 55'i yakaladı. 2002 genel seçiminde HADEP yüzde 56 oy aldı. Bundan önce de rakipsiz girdiği 1999 yerel seçimlerinde aldığı oy oranı ise yüzde 40. 2004'teki yerel seçimlerde aldığı oy ise yüzde 41. Yani her seferinde yerel seçimlerdeki oy oranları genel seçimlere göre en az yüzde 5-15 arasında düşme gösteriyor. Son seçimlerde de DTP'nin oyu yüzde 47. 2009 döneminde DTP'nin söylemlerinde küçük de olsa bazı değişiklikler var. Artık yalnızca "oyunu kendine ver", "düzen partilerine oy verme" propagandası ile yetinmiyorlar. Özellikle büyükşehir belediyesinin hizmetlerini de sergilemeye çalışıyorlar. Ancak bunun, trendi etkileyip etkilemeyeceği seçimlerin sonrasında görülecek. Bu seçimlerde AKP de diğer seçimlere göre daha da fazla iddialı. Son olarak Diyarbakır'da, Türkiye'nin başka hiçbir ilinde bu ölçüde hissedilemeyecek bir "mahalle baskısı" bu bölgede yapılan seçim anketlerine de yansımakta.

Güneydoğu seçimlerine damgasını vuracak önemli aktörlerden birisi de Kürt Hizbullah'ı. Gerek Hizbullah gerekse de bölgede etkin olan dinî ve politik networkların, AKP lehine seçime müdahil olması bekleniyor. Ancak bölgede bu sefer Saadet Partisi'nin de etkisi söz konusu. Örneğin Batman'da etkin olan bir dinî yapılanmanın, en azından il genel meclisi seçimlerinde Saadet Partisi'ne oy vereceği konuşuluyor.

8 Mart 2009 günü Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda yapılan Evindarén Péxember Platformu (Peygamber Sevdalıları Platformu) tarafından organize edilen Mewluda Muhammedi etkinliğine katılan 80-100 bin kişilik halk kalabalığı bölgede dinî yapıların ne kadar etkili olabildiğini gösteriyor. Aslında etkinlik için –diğer örgütlerin de destek vermesine karşın- temelde bir Hizbullah etkinliği demek yanlış olmaz. Etkinliğin konuşmacıları, verilen mesajlar ve organizasyon şekliyle etkinlik Hizbullah tarafından organize edildi ve günlerdir örgüte yakın *Çağrı FM*, *Doğru Haber*, *susanıngülleri.org*, *hurseda.com*, *yesrip.com* gibi yine örgüte yakın siteler tarafından halka duyuruldu.

Bu etkinliğe katılanların oranının da gösterdiği gibi, batıdaki imajının aksine, Kürt Hizbullahı 2000 yılından bu yana toparlandı ve bölgede azımsanmayacak pozitif bir imaj kazandı. Özellikle şiddet stratejisini bir kenara bırakarak bir yardım kuruluşu şeklinde hareket etmeye başlayan örgüt, yeni bir aktör olarak, bölgedeki dengeleri yeniden değiştirecek. Genelde "apolitik" mesajlar vermeyi tercih eden bu örgüt, 8 mart günü, gün ortasını etkinlik zamanı olarak tercih etmesi bile, DTP'nin "Kadınlar Günü" etkinliğinin önünü kesmek için düşünülmüş bir zamanlama olabilir. Nitekim DTP'de Kadınlar Günü etkinliğini bir gün önceden yapmak

zorunda kaldı. DTP'nin Kadınlar Günü etkinliğine gösterilen ilgi ile Hizbullah'ın etkinliğine gösterilen ilgi arasındaki büyük fark bile, tek başına DTP'nin işinin hiç de kolay olmayacağını göstergesi.

Etkinliği giderek artan Hizbullah'ın hem kendisi bölgede bir dönüşüm içinde, hem de bölgeyi dönüştürmek için etkin bir strateji ve bu stratejiyi uygulayacak bir damar bulmuş gibi görünüyor. Bu çerçevede Hizbullah'ın bölgede kimi destekleyeceği de önem kazanmakta. DTP'yi desteklemeyeceği kesin olduğuna göre, bölgede Hizbullah etkili oyların Saadet Partisi ve AK Parti'ye gitme olasılığı var. Üçüncü olasılık da Hizbullah üyelerinin hiç bir partiyi desteklememesi. Her üç olasılığın da örgüt içinde hararetli bir şekilde tartışılması söz konusu. Örneğin Batman'da tercihlerin il genel meclisi seçimlerinde Saadet Partisi'nden yana, belediye başkanlığı seçimlerinde de AKP'den yana olabileceği konuşulanlar arasında. Diyarbakır için durum biraz daha belirsiz görünüyor ancak burada Hizbullah'ın tercihini AKP'den yana koyması durumunda "king maker" (kral atayıcı) olabilmesi ihtimal dahilinde. Hizbullah'ın *YouTube*'deki bölümünde Erdoğan'ın Diyarbakır Konuşmaları'nın videosunun konulması da bu örgütün tercihini AKP'den yana kullanabileceğini gösteriyor.

Diyarbakır seçimlerinde uygulanan taktikler ve vaatler de ilginçleşmekte. DTP "biz kazanmazsak şiddet geri döner" şeklinde korku taktiğini uygularken, AKP "hizmet siyaseti" iddiasıyla, DTP'nin kimlik siyaseti söylemini açığa çıkarmak istiyor. Ancak her iki tarafın da oyunu almayı düşündüğü, kategorik olarak karşı tarafta yer alabilecek seçmene, sıcak gelecek "politik" mesajlar verdiği görülüyor. Örneğin AKP adayının "Diyarbakır hapishanesini müze yapma" projesi, yolu bir şekilde Diyarbakır zindanına düşmüş, veya Diyarbakır zindanı hikâyeleriyle büyümüş seçmenlere gönderilen bir mesaj. Bunun karşısında Osman Baydemir'in Diyarbakır'a "Şeyh Said Çeşmesi yaptıracağım" vaadi de İslami duyarlılığı olan Kürt seçmene gönderilen bir diğer ince mesaj.

Kısacası Diyarbakır'da Birêz Baydemir ve Birêz Arzu'ya; Jiyan çawa dimeşe?" (ne haber, nasıl gidiyor?) diye sorarsanız, birilerinin "Fitefita min e" (keyifler gıcır) demesi gerekirken, bu aşamada her ikisinin de "teq û req e" (idare eder) yanıtını vereceğini düşünüyoruz.

Türkiye genelinde ise E-TÖ ile kararlı ve istikrarlı bir mücadelenin devam edilmesi ve Türkiye'nin önünün açılabilmesi için, sandıktan ne çıkması gerektiğini de bir sonraki yazımıza bırakalım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

E-TÖ gölgesinde seçim sonrası

Önder Aytaç & Emre Uslu 30.03.2009

Bu yazıyı okumadan önce, cumartesi günü (28 Mart 2009) bir sayfa komple reklam nedeniyle gazetede yer alamayan ama *Taraf*'ın web sitesinde yer alan bu konu ile ilgili; "**E-TÖ gölgesinde seçim-loto**" başlıklı ilk yazımıza göz gezdirmenizi daha sonra da bu makaleyi okumanızı öneririz.

Türkiye genelinde E-TÖ ile kararlı ve istikrarlı bir mücadelenin devam edip Türkiye'nin önünü açabilmek için, sandıktan milletin desteğini almış bir hükümetin çıkması gerekli. Ancak bu durum bile tek başına yeterli değil.

Darbelere ve demokrasi düşmanlarına "dur" demek için, yerel seçim sonuçları her nasıl olursa olsun, yapılması gerekenler şu şekilde özetlenebilir.

- 1.** Başbakan Erdoğan seçim sonrasında bir kabine değişikliği yaparak, Turhan Çömez benzeri E-TÖ uzantısı 'efendileri', öyle ya da böyle yakın çevresinden ve kabinesinden uzaklaştırmalı. Aksi halde ek iddianamede yazılanlar çerçevesinde AKP'yi bölme senaryoları yeniden yürürlüğe konulacak.
- 2.** E-TÖ, seçimler öncesinde demokratik sürece ve millet iradesine yapılan açık veya kapalı müdahalelerin, sandıkta bütünüyle AKP lehine geliştiğini gördüğü için, bu sefer zamanlamayı seçim sonrasına bıraktı. Seçimden sonra AKP için ilk paradoks, partilerine yeni bir kapatma davasının açılması. Bunun reçetesi ise AKP'nin –tek türbanla ilgili değil- bütünüyle demokratik sistemin önünü tıkayan her açılımı gecikmeden hemen yapması gerekli.
- 3.** Hukuk dışı yöntemleri sürekli kullanmayı alışkanlık haline getirenler, bu süreçte AKP'nin kapatılması için malzemeleri yeniden toplamaktalar. Dosyanın hazırlanmasından hemen sonra da, dava açtırtabilecekleri bir 'ulusalcı' savcıcı kolaylıkla bulacaklar.
- 4.** Bu süreçte asıl hedef AKP'yi kapatıp hükümeti düşürmek olsa da, gerilimden beslenen ve kapatmayı bir nimet kabul eden DTP'nin de işini bitirmek söz konusu olacak. Böylelikle; "bir oradan, bir buradan" denilerek, kapatma makul gösterilmeye çalışılacak. DTP tabanının kapatılma nedeniyle sokaklara dökülmesi ve kaos/kargaşa ortamının hazırlanması da oyunun bir diğer parçası.
- 5.** Seçim sonrası devreye sokulabilecek senaryolar arasında, PKK ve Kürtlere dayalı provokatif, kitlesel eylemler ve sarsıcı cinayetlerle tansiyonu yükseltme ve ülkeyi karıştırmayı planlanıyor. Yapılması muhtemel Kuzey Irak'taki sınırötesi bir harekât, bir kısım sıcak olayların gelişmesine neden olabileceği için, sakınılması gereken bir durum.
- 6.** 28 Şubat sürecindeki Aczmendi serserileri ve sahte şeyh Kalkancı gibi benzeri 'çakma' postal yalayıcı irticacılar da, önümüzdeki günlerde piyasaya yeniden sürülebilir. Bu konuda yurttaşlarımız oldukça duyarlı olsalar da, sarsıcı eylemlerle milliyetçi-muhafazakâr tabanı tahrik edecek, galeyana getirecek cinayetler ve olaylar tasarlanmakta.
- 7.** Bir diğer önemli açmaz da; Alevi yurttaşlarımızın 'hak arayışı' adı altında meydanlara, sokaklara dökülmesi ve sert bir muhalefete başlamasıdır. Alevileri tahrik etmek ve sokağa dökülmek için, 'dinci' görünümlü kimselerin, aynen ek iddianamede de ifade edildiği gibi, Alevi önderlere suikast düzenlemesi de gündeme getirilecek. Bu çerçevede aynı İskenderpaşa cemaatinin önde gelenlerine suikast düzenlendiği gibi; Mutaftyan, Bartholomeos ve Diyanet İşleri Başkanı da hedefler arasında olduğunu ek iddianamede de görebiliyoruz.
- 8.** Aynı çevreler, E-TÖ davasını elden geldiğince püskürtmek, önemsizleştirmek, aşağılamak ve alay etmek için çalışacaklar. Sonrasında da, bu davanın arkasında gördükleri *Taraf* gibi demokratları, Başbakan Erdoğan merkezli AKP'yi, kısmen MİT'i, bütünüyle emniyeti ve Fethullahçı denilen kesimleri sindirecek, yıldırarak ve intikam almaya çalışacaklar.
- 9.** Seçimlerden sonra, Başbakan Erdoğan merkezli AKP ve Fethullahçılık olgusu linç edilmeye çalışılacak. Sivil mahkemelerin inisiyatifinde yürüyen E-TÖ davasının misillemesi yalnızca kaos projeleriyle değil, yüzlerce örneğini yaşadığımız –bağımsızlığı çokça tartışılan-, askerî yargı içindeki davalarla alınmaya mı çalışılacak?

10. Ergenekoncuların Ergenekon davasının cenderesinden kurtulabilmeleri için; ortalığın karışmasına, toz duman olmasına, huzursuzluğun ülkeye hâkim olmasına; provokasyonların, kundaklamaların, çatışmaların çıkarılmasına gereksinimleri var. Ancak bu eylemler için eleman ve maddi kaynak bulmak konusunda ciddi sıkıntılar söz konusu. Ayrıca eyleme karışanların da emniyet güçlerince hemen yakalanması gerçekleşiyor. Ama yine de kaos için harıl harıl hazırlıklar yapılmakta, seçim sonrasına ait şom senaryolar yazılmakta. Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopterinin düşürülmesi de bu çerçevede düşünülebilir. Yazıcıoğlu sonrasındaki Alperen Ocakları'na da çok ama çok dikkat etmekte yarar var.

11. Başbakan Erdoğan ve hükümeti, demokratik açılımlara devam etmeli. Kürt sorunu ve Alevi problemleri çözülmeli. Yargı, derin odakların temizlenmesinde hızla ilerlerken, kuru tehditlere de pabuç bırakmamalı. Bir kısım derin pislik hariç, Anadolu insanı, ülkenin bağırsaklarının temizlenmesini bütünüyle desteklemektedir ki bütün olumsuzluklarına rağmen AKP'nin aldığı oylar da bunun bir göstergesi.

12. TSK içindeki, aynı *Taraf* okuru gibi düşünen yüzde 98'lere ulaşan yetkililer, suçlu olanların üzerinin örtülmesini engellemeli ve TSK'nın özünde olan yurttaşla, hukukla, şeffaflıkla, hesap verebilirlikle, barışık olma olgusu perçinlenerek ve safralar hukuki yollardan atılarak yola devam edilmeli. TSK gücünün ülke insanına karşı kullanılmasını isteyen darbe heveslileri, kişisel çıkar hesapçıları ve derin kaos çetecikleri, ek iddianamede de ifade edildiği gibi adımlar atılarak, bu köklü kurumun yıpratılmaması sağlanmalı.

Seçimler sonrasında, yurttaş merkezli sivil inisiyatif mi, yoksa demokrasiye, sivil yönetimlere, şeffaflığa, hesap verebilirliğe, hukukun üstünlüğüne tahammülsüz derin adi yapı mı galip gelecek, hep birlikte yaşayacak ve göreceğiz!

Şimdi 'Taraf' olmak zamanı!.. Şimdi uyanık olmak zamanı!.. Şimdi artık yeter demek zamanı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemil Çiçek'in güvenlik algısı: DTP ve Ermenistan

Önder Aytaç & Emre Uslu 04.04.2009

Cemil Çiçek'in DTP ve Ermenistan ile ilgili açıklamaları ilginç. Çiçek'e sorulan soru şu; "DTP, Ermenistan sınırında olunca ne olacak?" Yanıt ise; "Sonra konuşalım." Kamuoyundaki genel kanı ise; Cemil Çiçek'in Ermenistan vurgusu, yalnızca PKK'nın Ermenistan'a kaymaya çalıştığı iddialarıyla mı ilgili, yoksa daha derinlerde, önümüzdeki günlerde Türkiye Ermenistan sınırında olacak pozitif gelişmelerin önünün kesilmesi ile mi ilgili?

Türkiye'nin Ermenistan sorununa talip olan 'ulusalci' çevrelerin, özellikle 'ABD'de Türk tezlerini savunuyoruz' diye götürdükleri milyonlarca dolarlık bir ranttan burada söz etmek gerekli. Daha geçenlerde yalnızca bir akademisyene 900.000 doların, Ermeni konularında "akademik" çalışma yapsın diye aktarılması söz konusu. Oysa Türkiye-Ermenistan sınırı açılırsa, yalnızca Amerika'daki Ermeni lobisinin eli zayıflamış olmayacak, oradaki bazı 'ulusalci' akademisyenlerin de proje adı altında hortumladıkları paralar da kesilmiş olacak.

DTP'nin Ermenistan sınırındaki yerleşim birimlerinde seçimleri kazanması, sakın bunlarla da ilgili olmasın? Yarın PKK, bazı derin mesajlardan esinlenerek, Ermenistan sınırında herhangi bir eylem yaparsa, Türkiye-Ermenistan arasındaki yakınlaşma kolayca baltalanmış olmayacak mı? Böylesi bir durum ise, en çok Ermenilerin acılarını nakit paraya dönüştüren 'ulusalcı' akademisyenlerimizi ve 'sözde aydınlarımızı' mutlu edecek, değil mi? Zira onlar için, ölenlerin hiçbir değeri yok. Ölenin Türk, Kürt, Ermeni, Laz, Çerkes olması da hiç önemli değil. Onlar için önemli olan 'sözüm ona stratejik' planları gereği, yalnızca istedikleri düzenin devamlılığı. Başbakan Erdoğan, müsteşar Efgan Ala ve yardımcısı Hakan Fidan; yurtdışında ve özellikle de ABD'de yer alan bu 'ulusalcı' uzmanların, 'projeler' adı altında söylem geliştirdikleri ve "Türk devletinin argümanını savunuyoruz" palavrasıyla götürdükleri milyon dolarlardan ne kadar haberdarlar acaba?..

İsterseniz Ermenistan sınırına bir de bu açıdan bakın. Yılların kurt politikacısı ve TSK ile ETÖ konusunda; "aman boş kovanları alma sen de ETÖ'cü olursun" iltifatına mazhar olan Cemil Çiçek'in, tam da Başkan Obama'nın ziyareti öncesinde, böylesi bir söylemle 'Ermenistan'a vurgu yapması sizce nasıl bir anlam taşıyor olabilir? Ya da AB'li yetkililerle yapılan ikili görüşmelerde, onları sürekli 'milli mücadeleciler-ulusalcı' bir çizgide azarlamaları olağan bir uygulama haline getiren Cemil Çiçek Efendi, bu söylediklerinin Ermeni diasporasının elini alabildiğine güçlendireceğini acaba bil(e)mez mi? Kanımızca Çiçek'in Ermenistan vurgusu, öylesine sıradan yapılmış bir vurgu değil. Daha derinlere doğru gönderilen bir mesajın içeriğini taşıyor olmalı.

Çiçek'in Ermenistan vurgusu, tam olarak devletin içindeki Ermenistan açılımı üzerindeki bölünmüşlüğü de bir göstergesi. Dışışleri ve AKP yönetimi Ermenistan sınırının açılabilceğini uzun zamandır uluslararası kamuoyuna anlatıyorlar. Türkiye içinde tartışılmasa da, Türkiye ile ilgili Batı medyasında yer alan haberlere/incelemelere göz gezdirildiğinde, Türkiye olumlu bir adım atacak. Hem de bu adım Nisan 2009 içinde atılacak. Tam da bu noktada, Efendi Çiçek'in bu çıkışı, yani Ermenistan ile PKK'yı aynı sayfaya yerleştirme çabası, Dışışleri ve AKP'nin açılımından rahatsızlık duyan çevrelerin, bu hazımsızlığının bir dışa vurumu olmasın? Çiçek'in bu çıkışı, her zaman ortak hareket ettiği bu derin çevrelerin desteğini pekiştirmek için gönderdiği mesajlardan bir yenisi olmasın?

Bu mesajın derinliğinin ve kapsama alanının şu anda bilinmesi oldukça zor olmasına karşın, bu söylemin içinde siyasi bir pazarlığın ipuçlarını görmek de pekala olası. Üstelik Çiçek daha sonraki açıklamalarında da sözünden geri adım atmadı. Aksine bu anlatımını pekiştirecek açıklamalarda bulundu.

Başbakan Erdoğan, önümüzdeki dönemde yeniden 'uzlaşma' adı altında, pislikleri halının altına süpürme/saklama siyaseti ile 'derin anlaşmalar' yaparak ve derin yapının isteklerini yurttaşlara dayatmaya mı talip olacak? Yoksa vatandaşın isteklerini, yerleşik dayatmacılara açıklamak ve kabul ettirmek yolunu mu seçecek? Bir diğer anlatımla; AKP hükümeti, meşruiyetini derin devlet ile yaptığı anlaşmalar üstünden mi sürdürmeye çabalayacak? Yoksa yeniden AB sürecini hızlandırıp, Kürdü ve Türküyle birlikte yeni bir toplumsal uzlaşma yaratarak mı yoluna devam edecek?

Erdoğan hükümetinin ne yöne gideceğinin işaretlerini ve dönüm noktasını, kabinede yapılacak revizyonda Efendi Cemil Çiçek'in ne(rede) olacağı sorusunun yanıtı, kamuoyuna çok net bir biçimde gösterecek. Son olarak, DTP Ermenistan sınırına gelmişse ne olmuş yani? Çiçek, kendisinden istenilen 'derin anlatımları' –hem de hükümet sözcüsü olarak- dünya kamuoyuna açıklamaya devam edecek mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

DTP, AKP ve 'çamura yatmak'

Önder Aytaç & Emre Uslu 06.04.2009

Ve çamura yattı hevaler. Diyarbakır kaybedilmedi ama Ağrı alınamayınca çamura yattılar. DTP Ağrı'yı almayı umuyordu. AKP ise Van ve Siirt'te kaybetmemeyi. Şimdi DTP seçime hile karıştırıldığını savunuyor, AKP de halkın tehdit edildiğini. Aslında her iki parti de öncelikle kendi hatalarını sorgulasalar; "Van'da bakan, milletvekili ve belediye başkanına tepkili halkın, ancak tehditle oyunu AKP'ye verebileceğini, Siirt'te ise tefeci vekilin eline düşmüş birisini, halkın başkan olarak görmek istemediğini, Ağrı'da insanların en temel sorununun yoksulluk olduğunu" kolaylıkla görecekler.

Biri kaybettiklerinin derdinde, diğeri ise zafer sarhoşu. Zafer sarhoşlarına sorsanız; Diyarbakır'da her zaman bir milletvekili çıkaracak oy potansiyeline sahip Ensariler, acaba bir genel seçim olursa, sizin için yine feragatte bulunurlar mı? Yoksa bu desteğin bedeli zaten Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası başkanlık seçimlerinde Galip Ensari'ye ödendi mi? Ya da 2007 seçimlerinde Mersin'de bir milletvekili çıkarmaya yetmeyen oylarınız, bu kez yalnızca Akdeniz ilçesinde, milletvekili seçimlerine yakın bir oy alarak, belediye başkanlığını almanıza nasıl yetti? Bunun karşılığı da Mersin, Ankara ve İstanbul Büyükşehir'de CHP'ye verdiğiniz destek midir? Gocunacak bir şey yok elbette, bunlar seçim taktiği. Yeter ki küçük hesaplar için insanların ölümüne neden olmayın.

Dün Urfa savaş alanı idi. Bugün Amara. Bilmeyenler için ayrıntı verelim. 'Ulu Önder' Apo'nun doğduğu köy, Türkçe karşılığı Ömerli köyü. Ancak Amara ismi daha havalı ve mistik oluyor. "Teyrek Rabû Ji Amara" – Ömerli'den bir kartal kalktı-. Ayrıca Apo için kullanılan Kürtçe Serok, Bilind sıfatları da 'Ulu Önder'in tam karşılığıdır. Bu ülkede neredeyse her kesim ne kadar da öldürmeye, ölmeye veya öldürtmeye meraklı. İnsanlar dayanmışlar köyün sınırına, girecekler. "Bırakınız geçsinler efendim." Adam Smith bile öyle demedi mi? Ne olacak köye girdiklerinde? Kutlayacaklar, anacaklar veya kutsanacaklar, her ne ise! Bu, birilerine niye bu kadar dokunuyor ki? Ya da elbette dokunacak değil mi? "Fütuhata gelmişler, bilmezler mi ki, biz İstanbul'un surlarına bayrağımızı diken Ulubatlı'nın torunlarıyız. Halfeti'nin Ömerli köyüne sokar mıyız biz o kendini bilmezi?" Ya da başka bir neden; "Yeryüzünde ancak biz liderimize, bu kadar bağlı, vefakâr, sadık olabilir, onu böylesine kutsayabiliriz". İyi ama Stalin de, Mao da ve hatta Hitler de böyle kutsanmıyor muydu yandaşları tarafından?

Aslında olaya derin devlet adına iyimser yönden bakıldığında, sevinmeyi gerektirecek bir sürü de neden var. Bugün Kürtleri temsil iddiasındaki parti ve örgütün Kürt sorunu konusundaki çözüm önerileri neredeyse hiç yok. Temsil ettiklerini iddia ettikleri Kürtler adına talepleri nelerdir? DTP'den ya da PKK'dan on farklı yetkiliyle konuşulsa, eminiz ki her biri farklı bir düşünceyi dillendirecektir. Söylemlerindeki tek ortak nokta ise, Serok ve Bilind Apo'nun geleceğine ilişkin temennilerdir. Yapılan eylemlerin gerekçeleri de aynen böyle. Serok'un İmralı'daki yaşam koşulları, rızası dışındaki tıraşı, baş ağrıları, hücre penceresinden gördüğü tek ağacın kesilmesi...

Bir ananın cezaevindeki oğluyla özgürce konuşabilmesi, bir çocuğun babasının konuştuğu dilden dolayı utanmaması, bir televizyon programcısının zaman, sınır, alt yazı zorunluluğu gibi ilkel ve küçük düşürücü kıstaslar olmadan program yapabilmesi, insanların özgür iradeleriyle kimliklerini "ben Kürdüm" diye ifade

edebilmesi ve bundan dolayı da hiçbir ayrımcılığa, şiddete, redde tâbi tutulmaması gibi evrensel ve hiç kimsenin hayır diyemeyeceği haklar talep edilse; kanımızca alınması da, verilmesi de pek zor olmayacak. Ve hatta, demokratik haklar çerçevesinde, daha da ötesi tartışılabilir ve alınabilecek. Yerel yönetimlerin yetkilerinin arttırılması, insanların anadillerinde eğitimleri, yaşanan yerlerin coğrafi isimleriyle veya orijinal dilleriyle anılması gibi.

Sevgili Türkler ve Kürtler, bin yıldır aynı coğrafyayı savunan, paylaşan, ekip biçen insanlar değil miyiz? Son 85 yıldır da çocuklarımızı birbirimize kırdırtmıyor muyuz? Farkında mısınız yaşanan zamanın bu diliminde, artık yukarıdaki saydıklarımızın hiçbirin tartışılması, alınması veya verilmesi, evrensel hukuk kuralları çerçevesinde yasak değil. Bunlar birilerinin lütfu ya da birilerinin sayesinde olmuyor. Bir diğer anlatımla; bunları kabul eden hiçbir Türk lider hainlikle suçlan(a)maz ve bunlar Kürtler için de bir lütuf ol(a)maz. Hiçbir Kürt lider için de kahramanlık ol(a)maz ve hiçbir Kürt te ona bunlardan dolayı borçlu ol(a)maz. Yani anlayın işte; Kürtlerin, ne AKP'nin rüşvetine gereksinimleri, ne de DTP ve PKK'ya minneti bulunuyor. Türkler ve Kürtler; hiç kimsenin beklentilerini gerçekleştirmek, onların istediklerini yerine getirmek zorunda değil. 'Çamura yatın' (êdi bese).

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama'nın ardından: 'Anadolu'yla dolu olmak

Önder Aytaç & Emre Uslu 11.04.2009

Obama rüzgâr gibi değil, fırtına gibi geçti değil mi? Obama, Amerikan rüyasının sembolü Anglosakson Bill Clinton'dan bile fazla sevildi Türkiye'de. Kamuoyu yoklamalarına göre, Türkiye'de tek başına iktidar olacak kadar sempati besleniyor Başkan'a.

Obama ara sıra korkuttu da bizleri. TBMM'de konuşurken, 'soykırım' demeden 'Ermenilerden' söz etti. Bir de Cumhurbaşkanı Gül ile birlikte yapılan basın toplantısında, bir gazeteci 'Ermenileri' sordu siyahî kahramana. O esnada bizim Cumhurbaşkanımızın tavrı dikkatimizden kaçmadı. O olgun, akli-selimin sembolü Gül birden panikledi. Kendine soru sorulmamışken devreye girdi. Korkusunu ve heyecanını yüz ifadeleri bile ele veriyordu. Nasıl korkmasın adam. Ya 'bizim Obama' ağzından sehven 'soykırım' sözcüğünü kaçırırsa ne olurdu? 200 yıllık, ABD-Türkiye ilişkilerini onar onarabilirsen o zaman. **Obama** rahat bir ses tonuyla şöyle yanıtladı soruyu; "**Biz de geçmişimizde kölelik gibi kara lekeler taşıyoruz. Bugün ise bunlarla yüzleşebiliyoruz.**"

Senin için söylemesi çok kolay tabii Obama Efendi!.. Geçmişinle sen elbette yüzleşebilirsin. Hatta seni süper başkan haline getiren Amerikan halkı ve senatosu da yüzleşebilir kendi kendisiyle. Çünkü geçmişte senin dedelerini ve Kızıldehşerileri insan yerine koymayan bir halk, bugün seni devlet başkanı yapıyor. Yine o toplumda, senin ırkınla, renginle ve hatta ön adın Hüseyin ile dalga geçenlerin vay haline. O toplum ki; geçmişteki yüz karası çizgisini terk etti. Üstelik seni seçerken de adeta bir diyet ödedi.

Sn. Başkan sakın bize sorma bunu "siz de yapabilir misiniz?" diye. **Sorry, Mr President, we are not ready yet. Yoksa hazır mıyız ey Türkiye Cumhuriyeti halk(lar)ı? Örneğin; Etyen Mahcupyan'ı bu ülkenin Milli Eğitim Bakanı, Ahmet Türk'ü de Adalet Bakanı, İshak Alaton'u Başbakan Yardımcısı, Bartholomeos'u Din İşleri**

Yüksek Kurulu üyesi, Prof. İzzettin Doğan'ı da Cumhurbaşkanı Başdanışmanı olarak görmeye ne dersiniz? Biz hiç sanmıyoruz, bunları yapabileceğinizi. Peki ya Nurettin Yılmaz'ı tanır mısınız? Hani 1980 öncesi Cumhurbaşkanlığına aday oldu. Sonrasını isterseniz 'ne siz sorun, ne de biz anlatalım.' Ama isterseniz başına gelenlerin neler olduğunu Nurettin Yılmaz'ın kendi hatıralarından ibretle okuyalım.

Eğer bir gün biz de bu güzelliği kurabilirsek çocuklarımıza; o zaman, ABD başkanının yanında paniklemeyecektir artık bizim cumhurbaşkanlarımız. Kimseden hatta Ermenilerden bile özür dilemek zorunda kalmayacaktır artık bizim aydınlarımız. İşte o zaman, alnı ak, başı dik duracaktır bizim çocuklarımız da ABD başkanının yanında. Elbette o zaman sorulanlara; üzgün olsak da, asla suçluluk mahcubiyeti duymadan yanıt verecektir bizim yetkililerimiz. "Kem, küm biz o işleri tarihçilere bırakalım" zırvalarıyla avunmayacak o zaman hiçbir sorumlu. "Elbette her toplumun geçmişinde böyle kara lekeler olabilir ama biz bunları beraberce aştık" diyecektir o zamandaki devletliler.

"Bizim 300 yıllık değil 1000 yıllık bir geçmişimiz var Anadolu topraklarında. Biz Mezopotamya'nın çocuklarıyız, Dicle ve Fırat gibi asiyiz ama hep temiz ve duru akıyoruz. Akdeniz'in Yörükleri, Karadeniz'in Lazları, Egenin Efeleri, Anadolu'nun Kürt, Türk ve Ermeni çocuklarıyız. Hepimiz Hristiyan, Müslüman ve Musevi'yiz. Biz eskiyi geleceğimize hamur yapıp, yeniden şekil verdik çağdaş düşünebilen beyinlerimizle. İşlemediğimiz suçlar, yapmadığımız günahlar için birbirimizden özür dilemeye, af talep etmeye hiç gerek yok. İlkel duygular, boş avuntular, gereksiz korkularımızı, ölenler ile birlikte toprağa gömdük. Geçmiş tarihimizin kirli, karanlık sayfalarıyla hepimiz yüzleşebiliyoruz. Yüzleşebiliriz çünkü, o defterlerde borç ya da alacak hanesine yazılacak hiçbir şey kalmadı ve aydınlık bir geleceğe doğru yelken açtık hep birlikte."

Tamam, şimdilik bu bir rüya. Ama sizce gerçekleşme umudu hiç mi yok, Obama'nın ardından? Oysa şimdi, tam zamanı değil mi? Kirli geçmişimizden kurtulmanın kocaman bir fırsatı var ellerimizde. Kararlılıkla başlarsak çok yorulmamız da gerekmeyecek. Hemen yurттаş odaklı yeni bir Anayasa yapalım o zaman. AB içinde gerekli reformları hızlandıralım. E-TÖ'yü ortaya çıkarıp suçluları yargılayalım. Çok uzatmayacağız bu listeyi. Bu kadarı bile yeterli yeni bir başlangıç için. Ama en önemlisi toplumun vicdanını temizlemek. Çünkü biliyoruz ki, suçlular ortaya çıkarılıp cezalandırılmadan, bunlar 'derin -adi- devlet' tarafından korunup kollandıkça, biz de suçluluk duygusu taşıyacağız yüreklerimizde. Ve her söylenen sözden alınacağız, gocunacağız ve incineceğiz.

Amerika'da da her şey bir rüya ile başladı değil mi? Hem de Martin Luther King'in dilinden **"I have a dream"** diye haykırarak. Bugün biz de sizlere diyoruz ki dostlar, bu ânın getirdiği güçlüklerle ve engellere rağmen; **"Bir rüyamız var bizim. Kürdümün, Türkümün, Ermenimin, Lazımın ve sarı Çerkezimin hep birlikte, rahat ve huzur içinde yaşadığı bir Anadolu rüyası..."**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahsun'la 'Güneşi Gördüm' ya sen?

Kim isteyecek ve gerçekleştirecek barışı? Halka karşı icraatları ile sorumlu olan seçilmiş politikacılar mı? Yoksa yurttışa karşı hiçbir sorumluluğı olmayan atanmış –sorumsuz- bürokratlar ve üniformalılar mı? Ya da yürek acısı içinde içi sızlayan anneler mi? Veyahut bu ülkenin sanatçıları, yazarları ve aydınları mı?

Sormamız gerekmez mi savaşın acılarından dersler çıkaran barış(ın) şarkıları nerede diye? Nerede bu kirli ve derin savaşın **Guernica'sı**? Zor olan sanatçıların bu eserleri yaratması mı, yoksa yüreklerini ortaya koyamamaları mı? Aydınlar, sanatçılar, bilim insanları; dökün ortaya savaşın maliyetini ve bu savaşla neleri kaybettiğimizi gösterin bizlere. Çözümün güzelliğini ve çözümsüzlüğün problemlerini de gösterin elbette. Cesaretlendirin politikacıları sorunları çözmek konusunda. Hamaset nutuklarının kime yaradığını, akıtılan kanın kim(ler)e rant sağladığını da yazın. Barışın neşeli, savaşın hüznü ve kahredici senfonilerini besteleyin. Ve sonra da “yeterrrrrrr artık” diye bağırın sazla, sözle, şiirle, tiyatroyla, belgeselle ve dizi film ile. “Güneşi Gördüm” diye Mahzun Kırmızıgül gibi haykırarak...

Bu savaş çok kirli bir savaş. Almanya'nın Polonya'ya saldırısı, Rusya'nın Prag'a girişı ya da Amerika'nın Vietnam'ı işgalinin de ötesinde bir durum bu. Binlerce yıldır birlikte yaşayan insanların evlatları birbirine kırıyor. Beyler sorumluluk alın. Yalnızca günü kurtarmaya çalışmayın.

“Vatan sana canım feda” diyen orta Anadolu'nun köylüsü, Zonguldak'ın maden işçisi, söyleyin Allah aşkına; ölen oğlunuza devlet töreni yaptıranların çocukları, neden bugüne kadar hiç ölmediler sınır karakollarında ya da maden ocaklarında? Yoksa yaşamdaki gibi ölümdede adil olmayan bir durum mu var? Ölüm için de mi fakir ve gariban seçiliyor?

Ya Kürtler, Xaleta Xezal? Kim sizi temsil ediyor ve sizin için mücadele veriyor? Emine Ayna mı? Yoksa “işler ayna çal çal oyna” mı diyor birileri? Size ne kadar benziyor sizi savunuyorum diyenler? Ne kadar samimiler acaba, Kürtçe konuşmak istediklerini söylerlerken? Ahmet Türk TBMM'de Kürtçe konuşurken, sizi temsil ediyorum diyenlerin çoğı da simültane tercümeyi dinliyordu değil mi? Murat Karayılan ve Ali Haydar Kaytan; ‘bayılıyorz bu Türklere, Kürtlerin adına ve yerine de savaşıyorlar’ diyorlardır herhalde değil mi? Örgütün içinde Kırgızistan, Ermenistan, İran, Irak ve Suriye'den gelen Kürtler de olduğı için; ideoloji, propaganda ve hatta günlük konuşma dili bile Türkçe değil mi? Türkçe bilmeyen Xaletam, cezaevindeki oğlunla bile kendi dilinde konuşturmadılar seni. Şimdi özgürlük için dağı giden oğlun da orada yine kendi dilinde konuşamıyor.

Ahmet Türk sen neden Gandhiliğe aday adayı bile değilsin hiç? Neden dağıdakilere süresiz ve önkoşulsuz silahları bırakma çağrısında bulun(a)muyorsun? Neden, “eğer partimin gösterilerinde gençler şiddet eylemlerinde bulunursa, partiden istifa eder, açlık grevine gider, kendimi yakarım” de(ye)miyorsun? Beni dinlemezler diye korkuyor musun yoksa? Sen köylüsün iyi bilirsin; korkutulmuş, çılgına dönmüş bir sürü, uçuruma doğru koşuyor ve telef olacak çoğı. Bu sürünün en önünde yer almaktansa, sürünün yönünü değiştirmeye çalışırken ezilmek daha mertçe değil mi senin açından?

Kutsanmış üniformalılara söylenecek tek bir sözümüz bile yok. *Taraf*tan Sevan Nişanyan, 3 Mart 2009'da, ordumuzun tümü terhis edilirse başımıza nelerin gelebileceğı konusunda –Fatih Altaylı'nın yaşayabilecekleri hariç- bizleri ayrıntılı bir şekilde aydınlattı zaten.

Kardak Krizi'nin 1997'de yaşandığı günlerdeydik. Yunanistan'la savaş neredeyse kapımızda. Atina'da hukuk fakültesini bitiren ve çalışmaya başlamadan önce dünyayı gezmek bağlamında Türkiye'ye de gelen bir Yunanlı gençle tanışmıştık. Kendisine şaka yollu “bak savaş kapıda, zaten Yunanlar ve Türkler ezeli ve ebedi düşmanlar. Üstelik Anadolu'ya gidiyorsun ki orası da oldukça karışık, ayrıl buralardan ve bir an önce ülkeneye dön” dedik.

Arkadaş kendinden gayet emin bir şekilde bize şu yanıtı verdi: "Savaş, falan çıkmaz. ABD izin vermediğinden filan değil, Yunan halkı ve Genelkurmayı istemediği için çıkmaz. Çünkü Yunan halkının artık kaybedeceği pek çok şeyi var. Sizin kişi başına düşen milli geliriniz 2.500 dolar iken bizim 12.500 dolar. Bizim sıradan evlerimiz, sizler için adeta birer villa. Ayrıca günlerdir Türkiye'deyim ve her gün televizyonlarda ölen asker haberleri, cenaze törenleri var. Eğer bizim iki askerimiz öldürülse o Genelkurmay Başkanı'ndan hesap sorulur. Demek ki sen çocuklarımızı yanlış eğittin, yanlış yönettin. O halde hemen istifa et denir. Hele hele sizdeki gibi yıllarca süren bir savaştan sonuç alınamadığı da çok çabuk görülür ve kesin çözümlenir. İşte bu nedenle de hiçbir Genelkurmay Başkanımız, Türkiye ile bir savaşı kolay kolay göze alamaz."

'Anladın sen onu!' herhalde değil mi?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusalçılığa methiye

Önder Aytaç & Emre Uslu 18.04.2009

"Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz,/ ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim./ Vatan çiftliklerinizse,/ kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,/ vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan,/ vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvrnamaksa yazın,/ fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,/ vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,/ ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,/ Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla/ Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ" diyor şair 1962 yılında.

Dünden bugüne baktığımızda, 'vatan hainliği' ya da 'ulusal vatan sevgisi' hiç de değişmemiş gibi. Yeni versiyon 'vatan hainlerimiz' de, Nâzım Hikmet gibi yurtdışına kaç(ırıl)mak zorunda kalan Ahmet Kayalar, linç edilme tehlikesi geçiren Orhan Pamuklar ve istiklal mahkemesinde yargılansın diye çağrılar yapılan Emre Uslular. Ya vatanseverlerimiz kimler? En büyük 'vatansever' 'Yeşil'. Sonra sırası ile 'cami yeşili', 'haki yeşil' ve 'dolar yeşili' arasında, 'vatan sana canım feda' nidaları ile 'kızıl elma koalisyonu' için, Ergenekon vadisine bomba gömenler değil mi?

Günümüzde 'vatanseverlik', en yüksek getirisi olan yatırım aracı. Annelerin sevgisi karşılıksız ya hani, 'vatan sevgisi' de aynen öyle. Bire bin veriyor. E-TÖ çavuşundan akan milyon dolarlar, iktidar hesapları, koltuk hayalleri, nam, şan, şöret, tv kanalları, medya, üniversite ne ararsak var. Kısacası 'her şey vatan için' değil mi? Yeter ki biz kendimizi öyle lanse edelim. Sonra gelsin arsalar, evler, şanlar, şöretler, mevkiler, rütbelere, terfiler. Bazı kendini bilmezler, "her şey vatan için" değil, "vatan sevgisi her şeye sahip olabilmek için" mi diye soruyorlar. Bunu sorgulayanlar da kesin 'devletin - milletin bölünmez bütünlüğüne karşı çıkan ve 12 Eylül öncesine dönmek isteyenler olsa gerek.

Acaba; "en 'vatansever' ulusalçı biziz desek" bizi de alırlar mı ki Encümen-i Daniş'e ya da E-TÖ'ye? Nasıl da sevimli bir isim şu Encümen-i Daniş... Encümen-i Daniş Restoranı, Encümen-i Daniş Toplantı Salonu ve hatta Encümen-i Daniş Mahallesi, Sokağı, Sergi Salonu, Heykeli, Çeşmesi, Köyü... Ne güzel değil mi, kendimizi kurtarmak uğruna 'Encümen-i Daniş'i bile faşssss etmek en kurmay 'vatanseverlik'ten dolayı. Şimdi Emre ve

ben de dizilelim 'bozacı' ve 'şıracı' olarak beraberce ve 'vatanseverlerimizin' dâhiyane fikirlerine şaşarak, bel büküp kıvırtarak, birisinin söylediğini hep birlikte kayıtsız, şartsız onaylayarak ve "vatanı kurtarıyoruz" diyerek. İlhan Selçuk; "kurtarıcılardan kurtulmak çok daha zor oluyor" derken, ne de güzel özetliyor 'vatanseverlerin' durumunu.

Eğer bizimkisi gibi kel kafa ve top sakal uymuyorsa görüntü için, imaj değişikliği yapalım ve çok daha ciddi, sert bakışlı ve inandırıcı olmaya başlayalım. Gerçi Emre Uslu; "ya ben henüz çok gencim, sendika başkanlıklarına aday olurum, Kıbrıs'ta benim de bir tarlam, bir villam olur, hem askerlikten de çürük olurum belki" diyor ama... Nâzım'ın dediği gibi 'vatan hainliğini' bırakıyorsak, ben de hukukçu kimliğimle bir 'ulusal' dernek başkanlığı ile işe başlayabilirim. Silaha karşı olduğum için kılıç-kalkan üzerine de yemin ettiririm insanları. Hasan Celal Güzel'in anlatımıyla; "Ayşe, Fatma, Hayriye, haydi çiftetelliye" diye de bas bas bağırıyorum ant içlerken.

Kürt dostlarımıza da bazı önerilerimiz var eğer uygulamak isterlerse. Sizler doğuştan şanslısınız zaten, çift vatan, çift kimlik, çift kişilik ve çifte vatanseverlik olanağı ile. Eğer bütün biyoloji ve kalıtım formüllerini inkâr edebiliyorsanız bir çırpıda; "En şanlı Türk benim" deyin kolaylıkla ve olsun bitsin bu iş. İşte o zaman, 'derin devletimizin' en derinlerindeki tetikçilik, cellatlık ve gömücülük gibi en muteber yerler sizindir artık. Yok, köklerinizden kopamıyor, asimile olamıyor ve Kürtlüğünüzün her daim sizi takip edeceğini biliyorsanız, hele de bundan da rant sağlayacağınız kesinse "imparator" bile olursunuz vallahi, kimliksiz ve kişiliksiz olsanız da...

Kürtlük yeter bana diyorsanız, o zaman da yerine ve anına göre oynak/ değişken politik düşüncelere sahip olun. "Kan üstüne politika yapılmaz", diyenlere, en milliyetçi yanıtları patlatın. Sakın çekinmeyin bu sizin en milliyetçi Türk müteahhitlerle iş yapmanıza asla engel olmaz. Paranın vatani, milliyeti ve dini olmaz arkadaş. Devletten ihaleleri almak uğruna, en yakın "heval"inizi bile vurmaktan çekinmeyin artık. İhaleyi eğer belediyeden bağlayamıyorsan, Kandil'den bağlarsın olur biter. Aday mı olmak istiyorsun? Silahlı mücadeleyi ret eden bütün Kürtleri "caş" ilan etmekle işe başla öncelikle. En parlak nutukları sen at, en uzlaşmaz fikirleri sen dile getir. Olmadı, o zaman İmralı'dan icazet alacaksın. Hâlâ anlayamadın mı her şeyin para olduğunu? Ve Nâzım Hikmet ve onun gibi olanlar 'vatan hainliğine' ve 'özlemine' devam etisin bir süre daha. Boşuna denmemiş herhalde Yemen türküsünde; "Zenginimiz bedel öder, askerimiz fakirdendir" diye. Yemen'in Kürt versiyonu ise; "Zengininiz meclislerde, dağlardaki fakirdendir" değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon Üniversitesi

Önder Aytaç & Emre Uslu 20.04.2009

Ergenekon davasının birinci iddianamesinde öne çıkan sanıklardan Ümit Sayın'ın ilgili birimlere mektuplar yazarak üniversitedeki görevli personel hakkında istihbarat topladığı ortaya konuyor. Bu belgelere bakıldığında Ergenekon yapısının üniversite içinde nasıl örgütlendiği, üniversitelerdeki farklı görüşlerden kişileri nasıl fişledikleri kolayca görülür. Bu kapsamda yapılan ilk tutuklamalardan itibaren, bu güne kadar ara ara akademisyenler gözaltına alındıysa da 12. dalgaya kadar geçen sürede Ergenekon'un üniversite yapılanması

şeklinde bir yapı ortaya çıkarılmamıştı.

12. dalgada gözaltına alınan sekiz profesörden altısının bunca harala güreleye rağmen tutuklanması bu konuda bir umudun oluşmasını sağladı. Mahkemelerin bu hocaları tutuklaması gösteriyor ki mahkeme sunulan delilleri tutuklama için yeterli ve ikna edici bulunmuş.

Bu tutuklamalar Ergenekon'un üniversite yapılanmasına doğru genişleyip genişlemeyeceğinin bir göstergesi olabilir mi? Bu tutuklanan profesörlerin ilişkiler ağının netleştirilmesiyle belli olacaktır. Böylesi bir netleşme için, delil temelli bir çalışma yapılacaksa, muhtemelen soruşturmayı yürütenler de Ergenekon hocalarının ilişkisini araştıracaktır. Bu kapsamda üniversite hocalarından ele geçirilen delillerden yola çıkarak Ergenekon'un üniversite yapılanması ortaya çıkarılabilir.

Özellikle Ergenekon'dan tutuklanan üniversite rektörlerinin "ben rektörüm herkesle konuşurum" rahatlığıyla Ergenekon yapılanmasını üniversite bünyesinde organize etmeye çalışmış olmaları ihtimal dahilindedir. Bu çerçevede kendilerine başvuran öğretim üyelerinin Ergenekon'un menfaatleri doğrultusunda mı yoksa üniversitenin menfaatleri doğrultusunda mı değerlendirildiği sorgulanması gereken bir konudur.

Bunun yanında, eğer varsa, yazılı ya da telefonlarla, Ergenekon adına bu rektörlere başvurup Ergenekon örgütünün kendilerini nerde ne görevle görevlendirdiğini belirten belgelerin varlığı da savcıların işini kolaylaştıracaktır.

Diğer kurumların aksine üniversiteler, kurum kültürü gereği düşüncelerin yazılı ifadelere dönüştüğü mekânlardır. Bir asker, ya da polis, hele böylesi bir Ergenekon yapılanmasının içindeyse, ilişkisini yazılı olarak sürdürmez. Ancak üniversite hocaları "akademik özgürlük" kisvesinin verdiği rahatlıkla darbe planlayıcılığını kolaylıkla kâğıda dökebilirler. Bu da savcıların Ergenekon'un üniversite yapılanmasını ortaya çıkarmada işlerini kolaylaştıracak diğer bir olgudur.

Ancak üniversite hocalarının, hoca olmalarından kaynaklanan doğal bir koruma alanlarının varlığı da Ergenekon savcılarının işini zorlaştıran bir nedendir. Bir askeri, polisi, ya da başka bir sivil gözaltına alırken toplumda oluşacak tepkiyle bir hocaların gözaltına alınmasından sonra oluşacak toplumsal tepki çok farklı olmaktadır. 12. dalgada ortaya çıkan tepkinin temel nedeni budur. Bu açıdan bakıldığında savcıların işlerini daha dikkatli yapmaları gerekmektedir. Bu da işin zor yanlarından biridir.

Bütün bunlar gözönüne alınarak düşünüldüğünde 12. dalgada gözaltına alınan sekiz profesörden altısının tutuklanması savcıların Ergenekon'un üniversite ayağı üzerindeki işlerini titizlikle yaptıklarını gösteriyor.

Kim bilir belki de bu üniversite rektörlerinden Sarıkız ve Eldiven darbelerini planlayan komutanlara mektuplar yazıp mütalaalar bildirenler, onları müdahale etmeye çağıranlar vardır. Bir üniversitede görevliyken kendisiyle ilişkili olmayan başka bir üniversitenin rektörüne mektuplar yazıp Ergenekon yapılaması tarafından nerede görevlendirildiğini belirten akademisyenlerin var olup olmadığını da soruşturma ilerledikçe öğrenebileceğiz.

Bakalım daha neleeeeeer neleeeeeeeeeeeeeer çıkacak... İş tersine dönüyor diye ortalığa dökülüp sevinç çığlıkları atan Ergenekon medyası boşa sevinmesin. Bir küçük belge binlerce boş sözü yutturur adama... Bu noktada Ergenekon savcıları ve polisin yaptıkları incelemeyi hukuka uygun ve belgeleyerek yaptıklarına inanmamız gerekiyor. Zaten böyle olmasa mahkeme bunca kamuoyu baskısına rağmen akademisyenleri tutuklamazdı... Bize o belgelerin ortaya çıkacağı zamanı sabırla beklemek düşüyor. O zaman 3. iddianamenin açıklandığı

zaman olacak... O zaman Ergenekon'un üniversite yapılanmasını görebiliriz belki...

Şimdilik Ergenekon Üniversitesi'nin rektörlerini ve bazı hocalarını görebildik. Bunun arkasından belki de öğrencisini, ve yapılanmasını da görürüz... Kuşkusuz o üniversitenin mezunları medyada canhıraş bir gayretle hocalarını ve üniversitelerini savunmaya çalışacak ama gerçeklerin zamanla ortaya çıkması gibi bir huyu var... Bunu görebileceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'The cemaat' ve Org. Başbuğ'un konuşma(ma)sı

Önder Aytaç & Emre Uslu 25.04.2009

1. Başbuğ'un en önemli söylemi; **"PKK ile bile barışa varım ama 'the cemaat'i -hukuki yoldan- bitirene kadar savaş"** şeklinde özetlenebilir. Bu ise, 12 Eylül öncesinin; 'kurtuluşa kadar savaş' 'ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız', 'tek yol devrim', 'tek yol şeriat' gibi sloganik anlatımları ile türdeş. Sosyal bilimlerde 'tek yolcu' ve 'tek tip' insan' yaklaşımları, toplumu kamplara bölmenin ve 'öteki(leri)' çoğaltmanın dışında hiçbir işe yaramıyor.
2. Başbuğ tam bir Şark kurnazlığı içinde, yaptığı konuşmanın kamuoyundan alacağı geri dönütlere bakarak, bir sonraki konuşmasını şekillendirecek. 'Peygamber ocağı' şeklinde yurttaşın düşündüğü bir kurumdan, CHA muhabirine uygulanan 'donması için ölümüne akreditasyon' saçmalığı, 14-15 yaşlarındaki çocukların askerî okullardan atılması, medyada hâlâ uygulanan akreditasyon açmazı, bulunan ETÖ'nün gömülü cephaneliklerin kaynağı, Başbuğ'un konuşmasında yanıt bekleyen en temel sorunsallar. Eğer bu sorular yanıtlanmazsa, yurttaşlar askerlikten soğuyabilirler ve hatta ETÖ'cülerle kol kola olanların kimler olduğu konusuna da daha çok kafa yorabilirler.
3. ETÖ'nün 'the cemaat'e karşı olan saldırılarının yanında, Başbuğ'un Harp Akademileri'ndeki konuşmasının hemen sonrasında, Türk Hizbullah, KCK ve PKK da durumdan vazife çıkararak, 'the cemaat'e karşı saldırılara başladılar. Bölgeyi bilen Kürt uzmanlar; 'the cemaat'in bundan sonra birincil hedef olduğunu söylemekteler.
4. 'The cemaat', genç subaylar ve yüzde 98'lere varan TSK bağlamında 'biz' anlatımı ile kendisini özdeşleştirilmiş olmasına karşın, TSK'nın 'resmî' paşa-sal söyleminden dolayı, kendini sürekli aynı Kürtlerdeki gibi 'öteki' algılayabiliyor. Bu durum, insanların inandıkları Osmanlı usulü esnek anlayışı temsil eden gerçek görüşleri ile beyan ettikleri 'resmî' görüşleri arasında 'gel-git'lere neden oluyor. Bu ise, ülkeyi 'korku cumhuriyetine', insanları da 'kimliksizleşmeye' doğru yönlendiriyor.
5. Başbuğ da dahil olmak üzere, ülkenin sosyal, politik, ekonomik ve dış ilişkiler gibi neredeyse her konusunda konuşan genelkurmay başkanları, 'bizi' her akıllarına estiği zamanlarda aydınlatıyorlar. 'Cut'-'copy'-'paste' yöntemiyle, neredeyse birbirinin aynısı söylemlerle, yıllardır aynı konulara parmak basıyorlar. Sözü en az ettikleri konu ise, askerî harcamalar, güvenlikte eşgüdüm, AB'ye uyumlu TSK ve TSK'nın içine sızan ETÖ'cüler gibi konular.

6. TSK'nin işlevinin daha verimli hale dönüştürülmesi için, en kısa zamanda daha teknik ve profesyonel bir orduya dönüşmesi, ihalelerin daha şeffaf, hesap verebilir ve denetime açık yapılması, şehit olan her Mehmetçik için, sıralı bütün komutanların –varsa- hatalarının soruşturulması olması gereken önemli bir diğer açılım.

7. Askerî okullarda komutanlar mı yoksa potansiyel siyasetçiler, bakanlar ve devlet başkanları mı yetiştiriliyor? Bir diğer anlatımla, tipik bir 'üçüncü dünya ülkesi' sendromu mu yaşanıyor? Türkiye, hâlâ yasama ve yürütmesine sürekli müdahale edilen, yargının özerkliğine gölge düşürülen, bir ülke midir? Bir diğer anlatımla; genelkurmay başkanının her durumdan görev çıkarıp, görüş belirttiği ve askerliğin her erkek için zorunlu olduğu –profesyonel ordunun olmadığı- kaç tane AB üyesi ülke var?

8. Başbuğ, Obama'nın Türkiye açılımından çok etkilendiği ve Obama'yı kendi muadili gördüğü için, Harp Akademileri'nde global sığılıkta bir konuşma yaparken; üsluptaki zoraki yumuşaklık, içerikteki çok başlılık ve bilimsel neo-con atıfları, PKK'ya bile beyaz bayrak uzatılma ve fakat bir tek 'the cemaat'e yüklenmesi, Amerikan Başkanı'nın söylemi ve yaptıkları ile ne kadar da taban tabana zıt bir durum.

9. Encümen-i Daniş aşkına, darbe yapmaya kafa yordukları kadar, şehit olan erlerimizin sayısının en aza indirgenmesi için de şakaklar zonkladı, uykular kaçtı ve çözümler üretildi mi? Yoksa Kore'den ve Kıbrıs'tan şehitlerimizin cenazelerinin geldiği günlerde, acılı analara yalnızca "başınız sağ olsun" denilmesinin bir benzeri 2010'lu yıllarda hâlâ aynen devam mı etmekte?

10. Bir karakol baskınında esir düşen askerler, daha sonradan ne acı ki 'vatan haini' ilan edilip yargılanmadı mı? Dönemin hükümet sözcüsü o erlerden utanç duyduğunu söylemedi mi? Sn. Çiçek ve Sn. Başbuğ, esir düşen askerler arasında sizin oğlunuz da bulunsaydı, eşinizle birlikte oğlunuzun yaşıyor olmasına sevinmez miydiniz?

11. **Yaşamın değersiz, ölümün ise –bir hiç uğruna- kutsandığı bir ülkede**, en etkili ve en yetkili makamın genelkurmay başkanlığı olmasından daha normal ne olabilir ki? Cumhurbaşkanı Gül ve Başbakan Erdoğan bu sorunsalın değişmesi için acaba neler yapacaklar? İsterseniz en kolayını yapiverelim hemen; **'The Cemaat'ı elimizle teslim edelim olsun bitsin. Aynı 'sarı kızın kurtlara bir ilk olarak yem edilmesindeki gibi.'**

Ya sonra... Sonrasını da pazartesi yazalım... (Devam edecek Paşam!)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır'ın 'kuçe' ve/veya 'kuç' çocukları

Önder Aytaç & Emre Uslu 04.05.2009

"Kuç", Botan Kürtçesinde "taş" demektir. "Kuç" ise, "kücelere su serpmişem, yar gelende toz olmasın" dizelerinde geçtiği üzere, "sokak" demektir. Diyarbakır'da bizim çocuklarımız, kavşaklarda araba camı silerken, çarşıda, pazarda çıklet, mendil satarken, kapkaç yaparken, okul önlerinde arkadaşlarına pusu kurarken, bally çekerken, sürüler halinde gezerken "Kuç çocukları" olurlar. Polislere taş atarken de "Kuç çocukları". Şu sıralar

revaçta olanlar, ya da medyatik olanlar "Kuç çocukları". Kimi bu çocuklara verilen cezaları adaletsiz buluyor, kimi içerde geçirecekleri değişime dikkat çekiyor. Kimi uğruna 23 Nisan resepsiyonunu boykot ediyor. İşin doğrusu şu ki; onlar "Kuç çocukları"nın sadece küçük bir bölümünü oluşturmakta. Onlar "Genç Apaçiler" olarak, büyük reis Serok'un emrine henüz yeni yeni girenler. Ya diğerleri?

Diğerlerinin sayıları Diyarbakır'da binlerle ifade ediliyor. Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü'nün verilerine göre 10 bin civarındalar. Bunların yarısından fazlası; 13-18 yaşları arasında. Sokakta çalışma yaşı ise 7 yaşına kadar düşmüş durumda. Diyarbakır'da "sokak çocukları" tanımı da farklı. Diyarbakır'da yukarıda saydığımız işlerle uğraşan, hayatını sokaklarda kazanan çocukların hemen hepsinin aslında bir ailesi var. "Sorumsuz anne-babalar, doğur sal sokağa cahilliği, baba evde yatsın, çocuk çalışsın" sözleri ile açıklanacak basitlikte de değil. Köyden kente hızlı göç, işsizlik, eğitime yeterince yapılmayan yatırım, kentte spor alanlarının yetersizliği, sosyal aktivitelerin sıfır düzeyde olması gibi sayılabilecek onlarca sorun söz konusu. Bunlar kısa sürede çözüme kavuşmazsa, ilerde ulaşacağı boyutlar azımsanmayacak derecede sıkıntıları da beraberinde getirecek.

Sokak çocukları; genellikle caddelerde mendil, çiklet satarak işe başlar. En masumları, çöpleri karıştırarak içlerindeki atık maddeleri toplar. Sonra yaşlarına göre; ayakkabı boyacılığı, ışıklarda araba camı silmek, kapkaç, madde kullanımı ve satımı gelir. Bulundukları her ortamda itilip, horlandıklarından, dışlanıp, azarlandıklarından ve zaman zaman da tacize uğradıklarından; yaşadıkları topluma öfkeli, mala ve varlığa da düşman olarak yetişirler.

Yaşları büyüdükçe kullandıkları maddeler çeşitlenir, taşıdıkları çakılar, döner bıçaklarına dönüşür. Diyarbakır Kuçeleri dar gelmeye başlar ve İstanbul, İzmir, Ankara'ya yönelirler. Hayallerinde mafya babası olmak vardır. Çeşitli organize suç yapıları, çete ve mafya gruplarında ayak işleriyle işe başlarlar. Nerelere kadar yükselebilecekleri zamana, şartlara ve şanslarına bağlıdır. Ancak derin devlet, bu konuda da onları yedek ya da yardımcı güç olarak bulundurmaya tercih eder. Bu nedenle de mafya babalığına terfi etme şansları pek yoktur. Yoktur çünkü; mafyanın esas oğlanları da hep ülkücü mafya gruplarındandır.

Gelelim "Kuç Çocukları"na, polis amcalarını taşlarken serseri kurşunlara denk gelenlere "eğitim zayıatı", ya da "fire payı" der bazıları acımasızca. Polislere yakalananlar, içeri düşer bilindiği gibi. Ve yine o bildiğimiz cezalara çarptırılırlar. O cezaların tamamını çekmeden çıksalar da dışarıya, artık yolları polis sayesinde seçilmiş olmaktadır. Çünkü içerde "siyasi ağabeylerinden" PKK'yi, gerillayı, sözde-özgür yaşamı öğrenecek, onların büyük desteği, eğitimi ve bilinçlendirme faaliyetleri ile de artık terörle yoğrulmuş kişiliklerini bulacaklardır. Görünen yol ise maalesef ki, "**kılavuzlu dağ yolu**"dur.

İsterseniz bunu bir tehdit olarak algılayın. Evet; Ergenekon'undan, Hizbullah'a, her oltasını sallayan mutlaka yemine gelecek birini bulacaktır bu bulanık suda.

"Diyarbakırlı çocuktan bana ne" diyemeyiz. Ama eğer, "sokakları kontrol edebilecek polisimiz, dağları bombalayacak yeterli sayıda F-16'mız var, derdi tasası gam mı?" diyorsanız, size söyleyecek hiçbir sözümüz yok.

Bu sorun önce yürüdüğünüz sokakta karşılar sizi; kapkaç mağduru eder önce. Sonra çocuğunuzu askere gönderirsiniz, onu da dağda karşılar bu çocuklar... Sonra siyaset sahnesinin ağa babalarının önünde Calluta taş atan Davut sloganıyla siyasal bir satrancın parçası olarak görürsünüz... Arkası bir türlü gelmeyecek bu çocuklar kimi zaman İmralı'nın sigortası, kimi zaman Kandil'in kalkanı, kimi zaman da Ergenekon'un yapıtaşını oluştururlar. Sahi, güvenlik örgütleri etrafında bir söylenti olarak dolaşan "bir İstihbarat birimi birkaç hırsızlık

şebekesiyle anlaşılmış, 150-200 kişilik hırsızla çalışan bu şebekeleri hassas bilgileri çaldırmak için kullanıyor” ifadesi ne kadar doğru? Merhum Muhsin Yazıcıoğlu’nun çalınan ve sonradan yerine konan bilgisayarı ile Diyarbakır’ın Kuç çocuklarının bir ilişkisi var mı?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mardin: İlkellik terörü mü?

Önder Aytaç & Emre Uslu 09.05.2009

Tarif edecek kelime tam olarak ilkellik. Az neden çokça öfke, az insanlık, çokça barbarlık, az mal, çokça hırs. Kadınlar örüklerini keser, başlarına toprak dökerler, böyle katliamlardan sonra. Artık sahipsiz ve çaresizdirler çünkü. Çocuklar, henüz yetimliğin ne olduğunu bilmediklerinden, korkudan ağlarlar. Gençlerin yürekleri ise çok acılı. Öfkeleri kındaki bıçak gibi keskin ve her an çekilmeye hazır. Yaşlıların içi ezilir ama temkinlidirler, ser verir, sır vermezler. Acı, öfke, göç, intikam ve çaresizlik, bazen inceden kayan gözyaşları olur yanaklarından damlar. Bazen boğuk bir hıçkırık olur, boğazlarda düğümlenir. Çoğu zaman da iraklarda arar gözleri kaybettiklerini, bu yüzden de dalıp dalıp giderler uzaklara.

Neden? Bir zengini vardır köyün, bir de fakiri. Bir de çatışmadan beslenen, bu yüzden ortalığı karıştıran Beko* (fesadı). Temel çelişki budur köy yerinde. Öldürülen tavuk, çalınan ot, verilen veya verilmeyen kız, dövülen çocuk, kavga eden kadınlar, hep kıvılcımlarıdır, yeni başlayacak bir kan davasının. Eskiden, en fazla beşli mavzerler olurdu işin içinde. Pusu kurulur, uzaktan vurulurdu yiğitler. 3-5 kişi öldürülürdü, en ağır kan davalarında. Karşılıklı öldürmelerle bu sayı bazen 8-10’u bulurdu. Yine ocaklar yıkılırdı elbet, köyler boşalırdı.

Şimdilerde ise devlet babanın verdiği bombalar, keleşler var işin içinde. Devlet baba kendilerini birbirlerine karşı ya da devlet babayı kendilerine karşı korumaları için dağıtır bu silahları. Ve artık az parayla bol katliamlar gerçekleşir. Yani ucuza gelir ölüm. Ah neler yapmadı ki bu devlet Kürtler için? Belki ana dillerinde konuşmalarına izin vermedi, su götürmedi ama, onlara katliam yapacakları silahlar verdi. Yolu, elektriği, okulu, sağlık ocağını götürmemesine ya da çok geç götürmesine karşın, köylerinin isimlerini değiştirmede mi? Ve de askere aldı hep Kürt Memoları. Bunlar da çok önemli bir şeyler değil mi?

Sorumlu kim? Töre mi? Hayır. Gelenek, görenek, örf adet mi? Hayır. Törede; kadına el kaldırmak, çocuğu öldürmek yok ki. Önce değer yargıları yok edildi bu insanların. Travma geçiren bireyler değil, bütünüyle bir toplum artık. Ağalık, beylik, şeyhlik kalktı. Medreselerden yetişen; köylülere örfü, âdeti, geleneği, göreneği, anlatan insanlar da yok artık. Ancak bunların yerine ikame edilen bir etik yapı da kurulamadı. Bölge insanının kültüründen, geleneğinden habersiz, dilini bile konuşamayan imamlar, öğretmenler, askerler, polisler ve ebeler gönderilmedi mi buralara yıllardır? Neyi öğrenecek bölge insanı bunlardan? Son zamanlarda bir de PKK çıktı ortaya, ardından da devletin kendi yarattığı ucube ‘Frankenştaynlar ve korucular. Şiddet kültürü hızla yükseldi. PKK bazı eylemlerinde “kurşun adres sormaz” diyerek, çocuk ölümlerini bile savunur hale gelmedi mi? Korucular ise, devletin kendilerine verdiği meşru silahlar sayesinde güce kavuştular. Hasımlarına, hatta dost ve akrabalarına karşı bile üstünlük kurdular. Güce taptılar, bu yüzden de hep güçle ifade ettiler kendilerini. Kız kaçırdılar, adam vurdular, hırsızlık yaptılar. Sigortasız da olsalar devlet babanın verdiği, 500 TL sayesinde

karınları tok, bellerinde taşıdıkları silahlarla sırtları da pekti artık. Kimse onlardan silahlarının ruhsatını sormayacaktı. Ayaklarında botları yoktu gerçi, ama giyindikleri meşin mont komutanın haki (yeşil) renginde idi ve düğünlerde havaya istedikleri kadar kurşun sıkma özgürlükleri de vardı korucular olarak.

Sonra; politikacılar, profesörler çıktı meydana. Hanımefendi sosyolog; "bir toplum kendi dinamikleriyle beslenmeli, doğal mecrasında değişime uğramalı" demiyor. Ya da diyor? "Bu korkunç, niçin konuşarak sorunlarını çözümüyorlar? Hakkını aramanın yolu kanundur, yasadır, devlettir." Yıllar önce de, Hüsamettin Cindoruk "her hakkını arayan dağa mı çıkacak" diyordu benzer şekilde. Evet, eğer söz konusu köylülerin adlarının başında da 'Prof.' ya da 'Avukat' yazsa idi, kuşkusuz söylenilen şekilde davranmaları beklenirdi. Ne yazık ki, o korucuların en başının bile, bazen okuma yazması dahi olmuyor. Ve başlarının en başı da bazen, çok ünlü, sabıkalı bir katil bile olabiliyor. Onlar devlet tarafından, '**pis işlerin ayak işçisi**', diğerleri tarafından ise kendi kavmine ihanet eden '**Karunlar**' olarak görülüyor. Ve şimdi de bütün dünyanın gözünde; insanlığın yüz karası, öfke ve kıskançlığın tutsakları, kadın ve çocuklara bile kıyacak kadar gözü dönmüş birer cani, birer '**Kabil**' olmuyorlar mı?

Bütün dünyaya rezil olmadık mı bu katiller yüzünden? Nasıl düzeltereğiz kendimizi, bir yandan PKK, bir yandan devlet şiddeti körüklerken? TV ekranlarından gazel okumak, sosyolog-muş gibi yapmak, çözüm önermek, şu ana kadar nasıl işe yaramadıysa, bundan sonra da farklı olmayacak.

***Bek** Kürt aşk destanı *Mem û Zîn*'in kötü adamı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

32. Gün'e, Büyükanıt'a ve Ergenekon savcılarına teşekkürler

Önder Aytaç & Emre Uslu 11.05.2009

Yaşar Büyükanıt'ın 32. *Gün*'de yaptığı açıklamalar 'Apoletika' açısından çok önemli. Bilindiği gibi Emre Uslu'nun adı Genelkurmay belgelerini Utah'dan sızdırdığı ve Büyükanıt hakkındaki olumsuz kampanyanın arkasında Emre'nin olduğu yalanları medyada yer almıştı. Konu ile ilgili haberler de ilk kez *Cumhuriyet*'te yayımlandı.

O süreçte Emre; "Bu konuların hiç biri ile ilgim yok" yok diye açıklamalar ve kurumlara başvurular yaptı ama o iftira Ergenekon medyasında hep dillendirildi. Şimdi belgeler ve Büyükanıt'ın, yaptığı açıklamalar, duruma açıklık getirdi; Ergenekon yapılanması, bu belgeleri toplayıp, internet üzerinden yayıp suçu da Hakan Yavuz'un yönlendirmesiyle Emre'nin üzerine atarak bir taşla bir kaç kuş vurmak istemiş.

Önce Büyükanıt'ın açıklamalarına bakalım. Sonra da ilgisine sorular soralım.

"Rıdvan Akar (RA): Bakın şu belge Ergenekon iddianamesinin eklerinden. El yazısını tanıdınız mı?

Yaşar Büyükanıt (YB): Benim el yazım bu. İşte bakın ne lakası var bunun iddianameyle. Ablamın ölüm şeyi.

RA: Ergenekon iddianamesinde Şener Eruygur'un, ADD'deki odasında bulunan bir CD'de sizinle ilgili dosyalar çıkıyor? Bakın eşinize ait sağlık bilgileri bile var. Neden?

Mehmet Ali Birand (MAB): Toplamış mı bunları?

YB: Valla ben bilmem bunu. Onu Şener paşaya soracaksınız. Bakın daha önce de çeşitli karalama kampanyalarında benim gelmişimi geçmişimi döktüler. Ben de hiç tanımadığım akrabalarım rastladım. Tabii kişisel verilerin toplanması yasal olarak suçtur.

MAB: Bekler miydiniz Eruygur'dan böyle bir şey?

YB: Hayır. Hayır.

MAB: Şaşırdınız mı?

YB: Çok şaşırdım. Yani ne alakası var. Kızımın arkadaşları, ablamın rahatsızlığı. Yani ne alakası var. Ben anlayamadım.

MAB: Eruygur Paşa ne yapmak istemiş?

RA: Özden Örnek günlüklerine göre sizin K.K.K. olmanızı ve sonrasında Gen. Kur. Bşk. olmanızı engellemek için yapılmış. Sizin pasifize edilip yerinize bir korgeneralin geçirilmesi gibi bir senaryo söz konusu.

YB: Evet, evet. Ben de okudum onları. 1. Ordu Komutanı'ydım o ara. "Bu adamdan bize hayır gelmez. Altından bir korgenerali çıkartalım" diye.

MAB: O zaman mı başladı kampanya? Çünkü size karşı müthiş bir kampanya başladı.

YB: Şöyle söyleyeyim, ben 1. Ordu Komutanlığı'na gelene kadar benim hakkımda en ufak bir şey çıkmamıştı. Sonra birdenbire, Allah Allah o adam ben miyim, bu kadar çıt çıkmayan, milyarlarca dolara imza atmış bir insan, birden bire bir kampanya. Yani bakın tekrarlıyorum benim bilmem mümkün değil ama o dönemde başladı. 2003'te başladı.

RA: Örnek günlüklerinde Aytaç Yalman, Özden Örnek'e diyor ki, "Büyükanıt'ın Gen. Kur. Bşk'lığının önlenmesi için Eruygur hükümet ile bile işbirliği yapmaya hazır" deniliyor.

YB: Evet. Yani ben de basından okudum.

RA: O dönemde sizin çevrenizde böyle bir mekanizmanın harekete geçtiğini hissediyor muydunuz? Önlem alıyor muydunuz?

YB: Hissetmeyi bırakın, yaşıyordum. Yaşıyordum. Bakın bir gün internette bir haber dolaşmaya başladı. Bütün Türkiye'deki o patlamaları, çatlamaları yapan benim. Şuyum, buyum, böyle karalamalar falan. Gönderen kim biliyor musunuz? Yani şimdi. Rahmetli ablam. Yani bu kadar. Onun ismini yazmışlar.

Ablam. İş buraya kadar gitti. Yani bakın 2 saat içinde 15 bin tane mail atıldı diyorum.

MAB: O dönemde böyle hareketler olunca duyulmaz mıydı? Yani sonuçta siz Ordu Komutanı'sınız.

YB: Bakın şunu söyledim. Bir şeyler olduğunun farkındaydım. Ama ne yapanı biliyorum, ne edeni biliyorum. Hissediyordum tabii, hissetmez miyim? Tabii bu Kuvvet Komutanı olmamla birlikte kısa bir sükûnet döneminde sonra Genelkurmay Başkanı olacak mı diye sonra tavan yaptı."

Şimdi sorular:

Büyükanıt ve TSK hakkında o belgeleri, Ergenekon topladıysa medyaya kim sızdırdı? 2004 yılından itibaren Ergenekon çevrelerine yanaşan Utah Üniversitesi Öğretim Üyesi Hakan Yavuz'un bu işteki rolü ne? 2004 yılında Washington DC'de Veli Küçük ile görüşen Hakan Yavuz ne tip bir ilişki çemberinin içindedir? Prof. Zekeriya Beyaz Veli Küçük ile Hakan Yavuz'un Washington görüşmesinin şahidi midir? Emre'nin adı TSK'dan sızdırılan belgelere karıştırılırken ve sonradan adı Hudson Enstitüsü'ndeki skandal konuşmaya da karışan, dönemin Washington askerî ataşesi kimdir? Ve Emre hakkında yapılan Andıç iğrençliğinin neresindedir? Ateşe, Hakan Yavuz'un oyununa mı gelmiştir, yoksa o da bu yapının bir parçası mıdır? **Sn. Ergenekon savcılar, Hakan Yavuz ve yakınlarının mal varlığını araştırmayı hiç düşünürleri mi? Örneğin 'Formula 1' pistinin yakınlarındaki 600 dönümlük araziye ve son iki yıl içinde akrabalarına aktardığı 400 bin dolara yakın para ile değişik yerlerdeki gayri menkul yatırımlarını, yıllık 60 bin dolar civarı maaş ile mi almaktadır? Bunları neden kendi üstüne değil de akrabalarının üstüne yapmıştır? Hakan Yavuz'un 2004 yılında Fikret Bila'ya uydurduğu –ABD'de yapıldığını iddia ettiği ve fakat hiç yapılmayan- toplantıda konuşulduğunu söylediği; "Kerkük elden giderse AKP bir şey yapmaz" yalanı, acaba o dönemde hazırlanan darbe planlarıyla ilgili miydi?**

Teşekkürler 32.Gün, Büyükanıt ve Ergenekon savcılar. Sonunda Emre'nin aklanması çok güzel, hem de çok...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'AKP içinde güçlü bir Ermeni lobisi var'

Önder Aytaç & Emre Uslu 16.05.2009

Başlıktaki iddia bize ait değil. Kendini Amerika'da AKP uzmanı olarak tanıtan ve AKP hakkında kitaplar yazıp, AKP'ye satan bir akademisyene ait. Erdoğan Azerbaycan'da; "Türkiye-Azerbaycan arasında 'tek millet iki devlet' anlayışının geleceğe taşınmasına yönelik bizim birliğimizi, beraberliğimizi, dayanışmamızı, sağdan soldan gelebilecek bize ait olmayan herhangi bir düşünce bozamaz. **Bu tür fitne odaklarına, fesat odaklarına hiçbir zaman fırsat veremeyiz, vermemeliyiz**" anlatımında bulundu.

Şimdi soru şu: Kim bu fitne-fesat odakları. Erdoğan hükümetinin **muhtemelen farkında olmayarak**, bırakın fitne-fesat odaklarına fırsat vermemeyi, onlara proje(ler) adı altında, yüklü paralar da verdiğini söylersek ne dersiniz? Örneğin yayınladığı kitapları, proje(ler) adı altında, AKP'ye ve Dışişleri Bakanlığı'na satan akademisyen

Hakan Yavuz bu fitne-fesadın neresinde?

Kanımızca Hakan Yavuz'un söylediklerine baktıktan sonra, Azerbaycan'da Türkiye aleyhine havanın nasıl bozulduğunu çok daha iyi anlamış olacağız. Azerbaycan'ın APA ajansına 7 Nisan 2009'da konuşan Hakan Yavuz, kendisine sorulara bakın nasıl yanıtlar vermiş:

Sınırların açılması Türkiye'nin Azeri ve diğer Türki cumhuriyetlerindeki imajını nasıl etkiler?

Türkiye o kadar kötü ve yanlış iş yaptı ki bölgede hiç bir ülke, Türki cumhuriyetler de dahil, Türkiye'yi ciddiye almaz. Türkiye bütün bunları Avrupa ve Amerika'nın baskısıyla yaptı. Bu da Türkiye'nin bağımsız bir ülke olmadığı anlamına geliyor. Türkiye Amerika ve Avrupa'nın kuklasından başka bir şey değil. Bir başka deyimle eğer Türkiye şu andaki dış politikası devam ederse, Ortaasya ve Kafkasya da birçok problem yaratır.

Türkiye yanlış insanlar tarafından yönetiliyor bu da en son seçimlerle ispatlanmıştır. Şunu da iyi bilmelisiniz ki Türkiye'nin içinde çok ama çok güçlü bir Ermeni lobisi, özellikle de AKP içinde çok güçlü bir Ermeni lobisi mevcuttur. Ancak Türk kamuoyu bu yapılanlara çok karşıdır. Bunlar Türkiye'nin imajını yerle bir edecektir. Onlar (AKP yönetimi) Türk dünyasında şimdiden Türkiye'nin imajını yerle bir ettiler zaten.

Sizin Kafkasya Barış Kooperasyonu hakkındaki düşünceniz ne?

O hızlı alınmış bir karardı ve iyi düşünülmemiş bir karardı. Ben Gürcistan savaşı sırasındaki Türk dış politikası ve şimdiki dış politika konusunda oldukça eleştirel bakıyorum. AKP liderinin, Azerbaycan ile konuşmadan kararlar vermesini de eleştiriyorum. Şunu da bilmelisiniz ki sadece ben değil, muhalefet partilerinin birçoğu da Recep Tayyip Erdoğan'ın politikalarına karşı çıkıyor. Onların Kafkasya politikaları iflas etmiştir. Gürcistan'la ilişkiler iyi değil, çünkü savaş sırasında Gürcistan'ı desteklemediler fakat Rusya'yı desteklediler. Aynı şeyler şimdi Azerbaycan için de geçerlidir. Onlar (AKP) kendi kendilerini ayaklarından vuruyorlar. Tam da bu nedenle Kafkasya ülkeleri Türkiye'ye güvenmiyor. Türkiye Gürcistan'ı kaybetti, şimdi de Azerbaycan'ı kaybediyor.

Türk kamuoyunun ve politikacılarının sınırı açma politikası hakkında tutumu nasıldır?

Duyduğuma göre, bu politikalara askerin içinden büyük bir reaksiyon var. Asker hükümetin politikalarından hiç de memnun değil. Özellikle de sınırların açılması ve diğer konularda asker hiç hoşnut değil. Benim anladığım kadarıyla sınırlar açılmayacak. Sınır konusunda asker çok ama çok rahatsız. Türkiye düzülüyor. Türkiye güvenilmez bir ülke olduğunu gösterdi. Ben de bir Türküm ama maalesef bu aptal politikalar yüzünden en yakın devleti, Azerbaycan'ı da kaybettik. Elimize ne geçti? 2,5 milyonluk aç insanlar, işin ve paranın olmadığı yerde, Ermenistan bize ne sunabilir? Bu bakımdan sınırları açmak Türkiye'nin menfaatlerine değildir. (Kaynak: <http://en.apa.az/news.php?id=99958>)

Şimdi de yanıtlanması gereken soru şu; Türkiye'nin Ermeni tezlerini akademik çevrelere anlatılmak üzere Dışişleri Bakanlığı ile proje(ler) yapan ve AKP iktidarından proje karşılığı para aldığını söyleyen bir akademisyen, Türkiye'nin hükümetine karşı Azerbaycan kamuoyunu ve TSK yetkililerini kışkırtmasını nasıl okumalıyız?

Başbakan Erdoğan ve yeni Dışişleri Bakanı Prof. Ahmet Davutoğlu, kendi bakanlığının Güvenlik İşleri Genel Müdürlüğü'nün bu akademisyene ne kadar para aktardığını biliyor mu? Ayrıca AKP'den bu akademisyene, yayınladığı kitap(lar) karşılığı ne kadar para ödendi? Bu Akademisyen'in yayınladığı kitapları satın alan devlet

kurumları, kendi politikalarına karşı Azeri kamuoyunu ve Türk askerini yanıltmaya ve hatta kışkırtmaya kalkan bu şahsın yaptıklarından haberleri var mı?

Başbakan; “fitne ve fesat odaklarına hiçbir zaman fırsat veremeyiz, vermemeliyiz” derken, sanırız haberi olmadan bizzat kendi partisi, kendi partisine mensup belediyeler ve kendi hükümetindeki bakanların bürokratları, bu odakları fonluyorlar mı?.. İnsanın ‘bu ne yaman çelişki anne’ diye Ahmet Kaya’nın şarkısını mırıldanası geliyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)